

Giới thiệu Anh Sẽ Phải Yêu Em

Cô nhỏ tuổi hơn anh, nhưng cô sẽ đem anh về nhà và Anh Sẽ Phải Yêu Em ! Lúc năm sáu tuổi cô đã bắt đầu thích anh ta, cho đến năm mười sáu tuổi thì tình cảm đó lại càng lớn hơn...

Anh lúc đó hai mươi sáu tuổi và anh vẫn mãi xem cô thật trẻ con, anh không biết rằng cô gái đó rất thích anh đã bấy lâu. Cô quyết định chinh phục anh trước tuổi ba mươi là thích hợp!

Mời các bạn theo dõi con đường cô gái chinh phục người con trai mình thích, con đường ấy dài hơn mười năm. Quãng đường dài thì sẽ mệt liệu cô ấy có đem được hạnh phúc cho chính mình?

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 1

Dưới ánh mặt trời ấm áp, âm nhạc nhẹ nhàng chậm chậm, ngoài cửa sổ nước sông yên tĩnh xuôi dòng chảy ra biển, những nhánh dương liễu đong đưa theo gió như muốn khoe dáng xuống mặt nước mênh mông, giống như một diễn viên múa lượn tài ba, dịu dàng xinh đẹp, uyển chuyển, ngẫu nhiên vài con gió nhẹ nhè thổi tung lên những cánh hoa, điều này càng làm đậm đà ý sắc xanh biếc của mùa xuân, nhuộm màu rực rỡ cho sự thanh xuân lãng mạn.

Đây là tiệm cà phê ven sông, rất có phong cách, mặc dù giá cả xa xỉ, nhưng vẫn khiến số thành phần tri thức, tiểu tư nhân đổ xô vào, nhất là địa điểm xem mặt thật là tốt.

Sau buổi chiều, ánh mặt trời từ cửa sổ chiếu vào trong, có thể chứng kiến một đôi nam nữ, nam mặc Âu phục mang giày da, sang bóng, áo sơ mi, nữ tư thể đần độn bụng tách cà phê, hé miệng cười khê, cố gắng đạt tới tiêu chuẩn tiểu thư khuê các thời cổ đại, có thể nắm được trái tim của tất cả các nam nhân, nhưng bởi vì tận lực quá mức, nên lộ ra vài phần cứng nhắc.

Đối diện cửa sổ trong góc phòng, một người sĩ quan đang ngồi, ngoài bộ Âu phục nghiêm chỉnh, đáng chú ý hơn là tư thế ngồi đầy nghiêm túc của anh, còn có anh bệ ngoài anh tuấn của anh, khác biệt với vẻ khô ngô tuấn tú phổ biến bây giờ, hoàn toàn có nét cứng cỏi đầy phong cách của một người đàn ông, mày không thể xem là quá thô, nhưng cũng nhiều, sắc bén như lưỡi kiếm vừa tuốt ra khỏi vỏ bay thẳng vào tóc mai, ánh mắt sáng ngời, có khí phách nghề nghiệp sắc bén, phía dưới mũi thẳng, có thói quen mím chặt đôi môi mỏng.

Mặt anh nhìn nghiêng ẩn vào quang cảnh bên trong, hình dáng càng thêm thu hút, trên vai mang hai quân hàm hai sao sáng lấp lánh, dưới sự khúc xạ của ánh mặt trời hiện ra vẻ rắn rỏi mạnh mẽ của người đàn ông, chức nghiệp quân nhân, những yếu tố này, dung hòa ở trên người anh hoàn toàn tốt đẹp, khiến cô gái ban đầu gặp mặt không thể nào bình tĩnh được, chỉ thỉnh thoảng lộ ra một vài nụ cười e thẹn.

Bụng lên tách cà phê nhẹ nhàng nhấp một miếng, chỉ vừa đủ thấm môi, liền tiếp động tác cố gắng đạt về tao nhã, cô gái khẽ ho nhẹ nhàng một tiếng, mở miệng “Người giới thiệu nói anh là trưởng một doanh trại, hiện tại thị xã quân khu B, nhà của quân đội, xe cũng là quân đội có phải không?

Quân nhân đối diện gật gù đầu, dùng lời gián dị ý sâu xa :

”Phải”

Cô gái giống như không thể vừa lòng, bắt bẻ nói :

“Em không muốn rời khỏi thành phố, đi làm không tiện, nhất định phải mua nhà ở nội thành, tiền bạc thì bên nhà trai ra, sau khi kết hôn bên anh sẽ trả góp lần, đương nhiên, nếu có điều kiện, thì trả hết một lần cũng được.” Đại khái cảm thấy được trong lời nói của mình quá mức trực tiếp, lại giải thích :” Mong anh hiểu cho sự trực tiếp của em, chúng ta cũng đã quá tuổi nam nữ, cũng không cần thiết phải đi theo trình tự yêu nhau gì đó, đều là lấy kết hôn làm điều kiện tiên quyết kết giao, nếu như kết hôn, thì chuyện nhà, chuyện xe là vấn đề hàng đầu, em nói điều kiện của em trước, nếu anh cảm thấy có thể tiếp nhận, chúng ta sẽ tiếp tục qua lại bằng không vẫn là không nên lãng phí thời gian thì của nhau tốt hơn.

Lời của cô vừa mới nói ra, chợt nghe kết một trận tiếng vang gây cao gót truyền đến, rất thanh thúy, cô gái phát hiện ánh mắt nam nhân trước mặt, giống như chợt sáng rực, nghi hoặc quay về phía sau nhìn lại, không khỏi ngầy người một lúc.

Cô gái đang đi tới, không, phải nói là cô bé, bởi vì tuổi còn trẻ thêm trên gương mặt phần khởi của tuổi thanh xuân, vì vậy không thể bỏ qua được, tuổi thanh xuân như vậy đã tặng cho cô một vầng sáng chói mắt, tóc dài xõa xuống sau lưng, phía đuôi có chút uốn cong tự nhiên, mày cong môi thắm, cặp mắt phẳng phát rực rỡ tươi đẹp mộng mị, môi mỏng hồng nhạt, khoe môi hơi có chút vênh, cong lên một vẻ đầy nghịch ngợm, cô đẹp tình tứ linh động, ngồi ở chỗ kia giống như người đẹp nhất, khi đứng lên đi chuyển lại giống như mây trời, hơn nữa khí chất của cô, là thật chính tao nhã, từ trong nội tâm lộ ra sự tao nhã đẹp mắt.

Đó quả nhiên mỹ nữ khó gặp, gần như trong nháy mắt liền hấp dẫn các ánh mắt trong tiệm cà phê, nhưng cô cũng không để ý nghĩ đến, hiển nhiên lúc này đang nhìn chăm chú, mục tiêu cô thực rất rõ ràng, thẳng tắp dừng ở một bàn trong góc.

Quân nhân đối diện với cô gái còn không kịp nghỉ ngơi, cô bé liền chạy tới trước mắt đặt móng ngồi bên cạnh quân nhân, đuối cánh tay ôm :” Kì ca ca, sao anh lại đến đây, cũng không gọi điện thoại cho em, làm hại người ta tìm hết mấy chỗ gần đây.....” Động tác ngữ khí đều thân mật quen thuộc như thế, cô gái đối diện trong lòng có chút buồn, không tin hỏi câu :” Đây là em gái anh?”.

Ánh mắt của Phuong Manh Manh nhìn một vòng trên người cô gái đối diện:” Em họ Phuong, anh ấy họ Phùng, hồi nhỏ anh ấy đã từng ôm em, hôn em, lấy nụ hôn đầu của em, em thường xuyên ở lại nhà anh ấy, anh ấy cũng thường qua nhà em, lúc em sáu tuổi đã thề phải gả cho anh ấy”.

Manh Manh nói chưa xong, sắc mặt cô gái từ hồng sang trắng, lẽ mà chút rồi đứng lên “Xin lỗi không tiếp chuyện được”.

Phuong Manh Manh lại giữ chặt tay áo cô ta, ngón tay xinh đẹp chỉ chỉ ly cà phê trước mặt:”Chị ơi, đừng quên trả tiền phần của chị, tiền lương Kì ca ca của em không cao, không nhà, không xe, người thì nhiều lắm chỉ mặc áo phông! Nếu có thiện tâm giúp đỡ người nghèo , như vậy trả luôn giùm ly cà phê của Kì ca ca em luôn nhé!”

Sắc mặt cô gái thoáng chốc biến thành màu đen, hừ một tiếng, phẩy tay bỏ đi, bất quá chỉ có 2 tách cà phê, trả thì trả, cô gái đầy tức giận, thân ảnh liền biến mất trong tầm mắt, Phuong Manh Manh mới quay đầu lại hướng Phùng Kì tươi cười sâu sắc nói :” Lần này, đáng đáp thì tạm thông qua, nhưng thật sự không có phong cách.”

Phùng Kì mân mê mái tóc cô, khoe môi vênh vênh, cong lên một cái, thân nhiên tươi cười, vì nụ cười làm má trái hiện lên lúm đồng tiền, làm trên người anh hòa tan đi chút lạnh lùng cao ngạo, thoát nhìn rất ôn nhu :

” Tiểu nha đầu, sao lại chạy đến đây?”

Trong giọng nói tự nhiên đầy cưng chiều như vậy, ngón tay Phuong Manh Manh phát phát một cái chìa khóa trước mặt anh” Lái xe tới, hôm qua mới lấy được bằng lái, lát nữa lên xe em, chúng ta đi dạo một vòng”.

Phùng Kì nhăn mày rậm lại, đuối tay đem chìa khóa trên tay cô đoạt lấy :” Đi hóng mát? Giao thông nội thành loạn như vậy, em mới lấy bằng lái đã dám tự mình lái xe ra ngoài, xảy ra chuyện thì làm sao bây giờ? Nói cách khác, cho dù em không đụng người ta, người ta đụng em thì làm sao đây hả? Về sau không có anh, không được phép lái xe một mình, lát gọi điện thoại cho công ty vận chuyển kéo xe về, em, lên xe anh”.

Phuong Manh Manh chớp chớp đôi mắt to, nhu thuận gật đầu, ở trong mắt Kì ca ca, cô thủy chung vẫn luôn là con bé mặc váy um tùm, quy củ ngồi ghế trên, là một tiểu nha đầu yếu đuối dính sát vào anh, chỉ cần anh ở, sẽ không cho phép cô chạm được bất cứ thứ gì anh cho là nguy hiểm, anh bảo vệ cô quá cẩn thận, giống như cô là búp bê thủy tinh, hơi chút va chạm liền nát.

Thật tình không ngờ, cô đã tu luyện thành một cô gái nhỏ cứng rắn như sắt, chẳng qua Phuong Manh Manh cảm thấy con gái cũng nên yếu đuối một chút, mới có thể được chàng trai yêu, tựa như mẹ của cô, người lớn như vậy, lại thường xuyên thấy ba ba đem mẹ ôm đến ôm đi, lời nói ôn tồn nhỏ nhẹ, nếu mình quá mạnh mẽ, trong mắt nam nhân sẽ trở thành cô gái thoát khỏi sự bảo vệ của nam nhân, cô cũng không muốn như thế, đây là do cô của cô từng trải tuyên bố.

Nhưng muốn bắt gọn thuộc về mình, lúc cần dịu dàng thì nên dịu dàng, lúc cần cứng rắn thì nên cứng rắn, lúc nên dùng mưu kế thì không cần nương tay, nam nhân, trước mặt anh ấy nên làm ra vẻ bị động, nhưng thời điểm có nguy cơ khủng hoảng, nhất định trước tiên phải loại bỏ từ bên trong, Phuong Manh Manh không bao giờ muốn xảy ra chuyện giống như ba năm trước đây, đoạn ngoài ý muốn kia tuy là cuối cùng cũng dựa theo mong đợi của cô, nhưng trong lòng cô từ đầu đến giờ vẫn khó chịu.

Phùng Kì vỗ vỗ đầu cô :”Đi thôi, tiểu nha đầu, muốn đi chỗ nào, hôm nay đến chiều mai là khoảng thời gian của em” Mắt Phuong Manh Manh sáng lên, mờ to nhìn anh :”Thật sao ạ?”

Phùng Kì gật đầu :” Thật”

Phuong Manh Manh đứng lên, lăm bắm lại ngồi trở về, ngẩng mặt bĩu môi làm nũng :”Nhưng chân người ta bị đau, làm sao bây giờ?”

Phùng Kì ngồi xổm xuống, đem giày của cô cởi ra, Manh Manh có thói quen không sơn móng chân, móng chân no đủ màu hồng nhạt, trên đôi chân trắng nõn của cô, xinh đẹp phi thường, nhưng gót chân cùng ngón út bên cạnh có nhiều vết sưng đỏ nổi lên.

Phùng Kì nhìn đôi giày cao gót bảy phân kia rồi nhìn cô chăm chăm, hạ lệnh :”Về sau không được mang giày cao gót “Nói xong , bé Phuong Manh Manh lên, Phuong Manh Manh nhanh nhẹn vòng quanh cổ anh, ừ một tiếng nhu nhuận, tươi cười sau lưng anh đặt được mưu kế.

Manh Manh đối với các phương diện của bản thân mình đều hài lòng, đặc ý nhất là mẹ của cô tư sắc xinh đẹp, cô cũng kế thừa nét xinh đẹp dịu dàng như dòng nước mùa xuân của các mỹ nữ Giang Nam, từ nhỏ đến lớn, ai trông thấy cô đều cũng phải tán thưởng vài câu, khi cô soi gương cũng tự biết mình rất xinh, , ít nhất cho cô có vẻ bề ngoài có khả năng lừa gạt mọi người, nhưng cô càng may mắn là mình cũng có kiên cường mạnh như ba ba.

Manh Manh yêu mẹ cũng yêu ba ba, nhưng cô không thích tình cảm yếu đuối giống như mẹ, lại thích quân nhân giống như ba ba, hăng hái sôi nổi tràn đầy sức mạnh, ý chí sắt thép, nhưng không thể không nói, cô có nhiều chỗ rất giống mẹ, tỷ như té bảo nghệ thuật, cô không thừa nhận chính mình là một thiên tài, nhưng có rất nhiều chuyện , xác thực cô chỉ cần nghe một chút đã thông suốt, tỷ như hội họa, tỷ như âm nhạc, tỷ như ngôn ngữ, lời nói.

Hồi nhỏ trà trộn trong doanh trại ba ba, người đã nhanh chóng trở thành một đứa bé ngang tàng, khi đó cô muốn làm lính, nhưng cuối cùng không thành, lý do cũng vì Phùng Kì.

Phùng Ki lớn hơn cô mười tuổi, lúc cô sáu tuổi, anh đã mười sáu, khi cô mười sáu thì anh đã hai mươi sáu rồi, năm nay cô mười chín tuổi, anh đã sắp vào tuổi 30.

Nhiều năm trước, Phùng Ki thủy chung đóng giữ bên ngoài, năm ngoài mới bắt đầu điều vào quân khu B, đây là Phương Mạnh Mạnh đánh cược thắng ông nội.

Trước kia, đều là Phương Mạnh Mạnh nghỉ đông và nghỉ hè đi tìm Phùng Ki, xem doanh trại anh là chỗ để đi nghỉ mát, gần như mọi người toàn thể giới đều hiểu rõ, chỉ có Phùng Ki không hiểu rõ cũng vô dụng.

Ở trong mắt anh, mình mãi mãi là một tiểu nha đầu, nhưng tiểu nha đầu cũng sẽ trưởng thành, mà sau khi cô lớn cô nhất định sẽ làm cô gái nhỏ của anh, đây là lời thề mà Phương Mạnh Mạnh đã lập ra từ năm sáu tuổi, thế nhưng tới năm nay rồi, cô còn không có chút tiến triển, Phùng Ki đích thật là một tảng đá ương ngạnh phiền phức nhất trên thế giới, đập như thế nào cũng không thông suốt.

Bất quá cô không vội, cô quyết định trước sinh nhật anh 30 tuổi, đem anh lừa gạt về nhà, anh sẽ yêu cô, không thương không được, đây là kế hoạch Mạnh Mạnh đang từng bước thực hiện.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 2

Phùng Ki ôm Mạnh Mạnh vừa ra khỏi quán cà phê, liền nhìn đến ánh mặt trời chiếu lấp lánh trên chiếc Lamborghini, Phùng Ki cúi đầu nhìn tiểu nha đầu liếc mắt một cái: “Đây là xe của cô em?” Phương Mạnh Mạnh vô tội nhìn anh: “Nằm trong gara của cô, xe của anh Hiểu Phong, cũng coi như của cô đi!”

Phùng Ki trừng mắt nhìn cô liếc một cái, ôm cô đi đến xe của chính mình, đem cô bỏ vào vị trí phụ lái, lên xe, Phương Mạnh Mạnh cúi người qua, mềm giọng nói: “Ki ca ca, ta đổi chỗ đi?” Mắt to chớp chớp hết sức đáng yêu.

Phùng Ki chỉ biết từ lúc anh còn rất nhỏ, anh hoàn toàn không thể cự tuyệt bất kỳ yêu cầu gì của nha đầu kia, mỗi lần cô dùng đôi mắt xinh đẹp này làm người ta tim đập nhanh, đôi mắt vô tội đến người người oán trách, thời điểm nhìn anh, anh hoàn toàn vô lực chống đỡ.

Mạnh Mạnh là con cưng của trời, người chung quanh từ già đến trẻ, không ai không thích cô chiều cô, về ngoài xinh đẹp, gia thế hiển hách, cùng với cô có tài văn chương trác tuyệt, khiến cô một đường xuôi gió xuôi nước đi tới.

Phùng Ki phải thừa nhận, trong nhóm người yêu chiều cô, mình cũng là một trong đó, hơn nữa là một người có phân lượng rất nặng, trước đây, anh thích cô nhất, thường kể chuyện cổ tích cho cô nghe, nói chuyện cùng cô, khi đó cô rất nhỏ, còn quần tã lót, nhưng đã là đứa trẻ con xinh đẹp.

Sau đó cha anh thăng chức đổi nơi đóng quân, lúc gặp lại cô, tiểu nha đầu đã thành tiểu cô nương xinh đẹp, mặc váy xòe hồng nhạt, tóc dài đen bóng cột phía sau, dính một cái kẹp tóc nhỏ hình con bướm, giống công chúa nhỏ trong truyện cổ tích, anh ôm cô, công cô, nơi nơi chơi đùa, không muốn đem cô thả trên mặt đất.

Cũng là khi đó, tiểu nha đầu nhón mũi chân hôn anh, hiện tại nhớ tới bất giác mỉm cười, lại nói, tiểu nha đầu nói không sai, đó là nụ hôn đầu tiên của bọn anh.

Phùng Ki nghiêng đầu nhìn cô, ánh mặt trời chiếu xuyên qua khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn, giống như một khối thủy tinh trong suốt, khoe môi cô nở rộ tươi cười, Phùng Ki vô luận như thế nào cũng không thể miễn dịch.

Phùng Ki đưa tay sờ sờ đỉnh đầu cô, xuống xe... Mạnh Mạnh ngồi xuống vị trí điều khiển, liền thuận thực khởi động, xoay bánh lái, xe vững vàng rời khỏi nơi dừng xe, trượt đi ra ngoài.

Phùng Ki có chút ngoài ý muốn phát hiện, nha đầu kia lái xe vô cùng thuần thục, một chút cũng không giống người mới biết, hơn nữa tư thế tiêu sái mê người, cô gái xinh đẹp uyển chuyển hàm súc như thế, lái xe nhà binh (*ta nghĩ là xe jeep*), khiến cho người ta có một loại cảm xúc kinh ngạc, lại xinh đẹp vô cùng.

Phùng Ki tự nhận là đối với Mạnh Mạnh vô cùng hiểu biết, nhưng lúc này không khỏi sinh ra một tia nghi hoặc kỳ quái, tiểu nha đầu ở trong lòng anh nhiều năm như vậy, cũng không phải anh vẫn cho rằng cô nhu nhược, nhưng giờ khắc này, tiểu nha đầu có một loại khí thế oai hùng.

Khi dừng ở đèn đỏ, Mạnh Mạnh nghiêng đầu, phát hiện Phùng Ki bình tĩnh nhìn mình, còn thật sự chuyên chú như thế, Mạnh Mạnh thích anh nhìn mình như vậy, giống như trong thế giới, trời đất vạn vật đều biến mất, trong mắt của anh chỉ có mình cô.

Mạnh Mạnh thừa nhận mình thực bá đạo, cô muốn nam nhân này, phải từ đầu đến chân, một sợi tóc cũng phải thuộc về cô, hướng chi, anh là Ki ca ca của cô đó! Chính là Ki ca ca của cô...

Manh Manh rướn người qua, cái miệng nhỏ nhắn ở trên môi anh, chạm vào một chút, trước khi anh tức giận, nhanh chóng rút về, ánh mắt gian xảo chột lóe rồi biến mất.

Phùng Ki sừng sốt một chút, hoàn hồn, bắt đầu dĩ mím môi, từ lúc tiểu nha đầu còn rất nhỏ, cô liền thích quẩn quít lấy anh, loại động tác thân mật nhỏ này, giống như cũng thành thói quen, cho tới nay, Phùng Ki thực không thay đổi, Manh Manh giống như em ruột của anh, nhưng hôm nay, không biết tại sao, bỗng nhiên sinh ra chút cảm giác không như lúc trước.

Phùng Ki lắc đầu, đưa tay nheo hai má của cô một chút: “Mau lớn lên đi! Sao không kết giao bạn trai trẻ tuổi?” Manh Manh chu miệng: “Bạn trai cái gì? Chỉ là lũ nhóc chưa dứt sữa.” Phùng Ki không khỏi nở nụ cười, ở nơi nào đó trong lòng không hiểu sao ‘thích’ một cái.

Manh Manh xoay qua đề nghị: “Ki ca ca, em nấu cơm cho anh ăn thì thế nào?” Phùng Ki ngắm cô liếc mắt một cái, ý tứ là cô biết làm sao? Phương Manh Manh bĩu môi: “Anh đã quên người mẹ nỡ nhân nhà em là một đầu bếp giỏi sao, làm con gái của mẹ, đệ tử chân truyền, đương nhiên cũng sẽ không kém!”

Phùng Ki bỗng nhiên nhớ tới, năm nha đầu kia mười tuổi, nghỉ hè đến ở nhà anh, khi mẹ có việc, không ai nấu cơm, cuối cùng chính là tiểu nha đầu xung phong nhận việc, nói muốn nấu cho anh ăn, thiếu chút nữa thiêu hủy phòng bếp nhà bọn họ, từ khi đó, anh sẽ không trông cậy vào việc cô làm cơm, cho nên, lúc cầm bát cơm nhìn đồ ăn ngon bày ra trên bàn, Phùng Ki kinh ngạc không ngờ được.

Manh Manh mặc tạp dề hình mặt trời đáng yêu, ngồi ở đối diện anh, hai tay giao nhau đặt ở trên bàn, nhìn anh, ánh mắt trong suốt lóe sáng, Phùng Ki cầm lấy chiếc thìa gấp một thìa cà tím bỏ vào trong miệng, thong thả nhắm nuốt, Manh Manh nháy mắt hỏi: “Thế nào? Ăn được không?”

Giống như một học sinh tiểu đang hăng hái chờ thầy giáo khen ngợi, Phùng Ki không khỏi bật cười, thực nể tình gật gật đầu: “Ăn ngon.” Rồi nhú mày nói: “Anh nhớ trước kia tiểu nha đầu em nấu ăn là có thể thiêu hủy phòng bếp, hiện tại sao lại lợi hại như vậy?”

Phương Manh Manh nở nụ cười ha ha: “Ki ca ca không phải nói con gái là phải tề gia nội trợ sao, phải nhỏ nhẹ, hiền lành, dịu dàng, có khả năng, thế nào? Em hiện tại đạt tiêu chuẩn của Ki ca ca hay không?”

Bộ dáng kia vô cùng nghiêm túc, Phùng Ki không khỏi bật cười, đưa tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Ừ! Tiểu nha đầu nhà ta vô cùng tề gia nội trợ, được chưa!”

Bát thìa là Phùng Ki dọn, hai người phối hợp rất ăn ý, dọn dẹp xong, ngồi ở phía trước cửa sổ sát đất trong phòng khách uống trà, kỳ thật Manh Manh là muốn mở chai rượu đỏ, nhưng dưới ánh mắt nghiêm khắc của Phùng Ki, trực tiếp đổi thành trà, tuy rằng bầu không khí thiếu chút lãng mạn, nhưng cũng có một loại ái muội khác chậm rãi nhộn nhạo mở ra.

Áo khoác quân phục của Phùng Ki đã cởi ra, cổ áo bên trong rộng mở, tay áo kéo tới chỗ khuỷu tay, quần vẫn cẩn thận tỉ mỉ, dưới chân lại không có mang giày, tất cũng không có, khoanh chân ngồi ở trên thảm phía trước cửa sổ, Manh Manh tựa vào trong lòng của anh.

Manh Manh mặc thực tùy ý, quần áo vải hoa nhuộm bằng sáp dân tộc mặc ở nhà, rộng thùng thình, mặc ở trên người cô lại không trông rỗng, mà có một loại gọi cảm quý dị.

Váy không dài, lờ xòe che khuất mông tròn xinh đẹp, một đôi chân dài trắng nõn thẳng tắp, phía dưới là hai bàn chân nhỏ xinh đẹp, quần áo thực bình thường, nhưng mặc ở trên người tiểu nha đầu vẫn phong tình như cũ, hơn nữa, cổ áo tay áo đều rộng thùng thình, giống kiểu quần áo người Hán, tiểu nha đầu ở nhà lại không có thói quen mặc nội y (*hơ hơ, sắc dụ*), Phùng Ki chỉ cần cúi đầu, có thể thấy phong cảnh bên trong cổ áo như ẩn như hiện.

Phùng Ki bỗng nhiên cảm thấy, trên người có chút khô nóng, đây là chuyện trước kia tuyệt không có, anh lạnh lẽ đẩy tiểu nha đầu ra, đứng lên: “Anh đi toilet...” Nói xong, vội vàng vào toilet.

Phương Manh Manh đưa mắt chăm chăm nhìn thân ảnh anh biến mất, quay đầu, vén cổ áo cúi đầu nhìn nhìn bộ ngực của mình đã phát dục tốt, do cô có ý thức rèn luyện, cô đối với dáng người chính mình thực tin tưởng, hơn nữa có vẻ có chút hiệu quả, ít nhất Ki ca ca không giống như trước như cái đầu gỗ không hề phản ứng.

Manh Manh giống như thấy ánh rạng đông, cô thì thấy ánh rạng đông, Phùng Ki lại cảm giác trước mắt có chút biến thành màu đen, dùng nước lạnh rửa mặt, mới bình phục xôn xao vừa có trong lòng, cô là Manh Manh, cô là tiểu nha đầu của anh, Phùng Ki thì không phải cảm thụ, sẽ không có cái loại ý tưởng này đối với em gái của mình...

Phùng Ki tự trấn an tâm lý vài lần, mới từ toilet đi ra, lại phát hiện tiểu nha đầu đã nằm ngủ trên thảm, tiểu nha đầu ngủ thực không thành thật, là tư thế nằm nghiêng, quần áo ở nhà vốn rộng thùng thình, vạt áo xóc lên, quần lót bằng ren nhỏ màu trắng, bao lấy cái mông nhỏ xinh đẹp tạo nên một độ cong khêu gợi, cần bản che không được cảnh xuân ẩn ẩn hiện hiện...

Phùng Ki cảm thấy, cổ khô nóng giống như bị thiêu đốt, nhanh chóng chuyển ánh mắt, sau một lúc lâu mới quay trở về, lại phát hiện tiểu nha đầu xoay người, một bên cổ áo chảy xuống, lộ ra vai tuyết trắng rất tròn cùng xương quai xanh gợi cảm, bên dưới xương quai xanh, phập phồng đường cong rất đẹp...

Phùng Ki ánh mắt gần như không thể dời được, chưa bao giờ biết, tiểu nha đầu xinh đẹp này, lại gây ấn tượng trong anh, cô từ đầu đến giờ vẫn luôn là tiểu nha đầu chưa lớn, tới nay, Phùng Ki lần đầu cảm giác, tiểu nha đầu của anh đã trưởng thành...

Gió đêm phất qua rèm cửa sổ, mang theo ánh trăng màu trắng bạc lọt vào, chiếu trên người tiểu nha đầu, Phùng Ki bỗng nhiên có một loại như nhìn thấy

thiên sứ, chẳng qua không phát hiện, trên đầu thiên sứ còn có hai cái sừng nhỏ. (yêu nghiệt a ^^)

Phùng Ki sợ run trong chốc lát, mới xoay người đem tiểu nha đầu ôm lấy, tiểu nha đầu thực ngoan, ước chừng rất quen thuộc ôm ấp của anh, hai má ở trong lòng anh cọ hai cái, than thở hai câu, ngủ say trong lòng anh, Phùng Ki ôm cô, đi vào trong phòng ngủ, vô cùng cẩn thận đem cô đặt ở trên giường.

Hơi hơi xoay người trên khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của cô hôn một cái, vừa muốn đứng lên, lại bị tiểu nha đầu một phen ôm lấy, tiểu nha đầu từ từ nhắm hai mắt, lực tay lại lớn.

Phùng Ki không khỏi buồn cười, đành phải nằm ở bên cạnh cô, mắt tiểu nha đầu không mở, thân thể lại giống như tự có chủ ý, tay chân cùng sử dụng, gác lên trên người anh, giống như một cái gối ôm.

Phùng Ki kéo chăn đắp cho hai người, đã có chút ngủ không được, cúi đầu đánh giá tiểu nha đầu trong lòng, dưới ngọn đèn ấm áp, tiểu nha đầu xinh đẹp động lòng người, giống như một giấc mộng.

Cô thích quán quít lấy anh, từ nhỏ đến lớn, thời điểm hai người ở cùng một chỗ, cô đều ngủ cùng anh, sau lại thành thói quen, cứ như thế đến giờ.

Chính Phùng Ki cũng biết, làm như vậy là không ổn, nhưng anh lại không thể cự tuyệt cô, chỉ cần cô chu cái miệng nhỏ nhắn, nháy ánh mắt ngập nước nhìn anh, anh thậm chí muốn vì cô gom ánh sao trên trời, cô đáng yêu như vậy, ngây thơ, xinh đẹp như vậy, anh nghĩ, chính mình sẽ vĩnh viễn che chở cô, cho đến khi tìm được một người mà chính mình có thể tiếp nhận mới thôi.

Phùng Ki cúi đầu nhìn tiểu nha đầu, tiểu nha đầu đã trưởng thành, có lẽ không còn lâu lắm, nghĩ đến đây, thế nhưng có một tia buồn bã không buông, nổi lên trong lòng Phùng Ki...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3

"Cô à, lúc trước cô làm thế nào mà thành công gả cho được, bà nội nói, lúc trước được là thầy giáo của cô mà?" Phương Mạnh Mạnh ôm cánh tay Phương Nam quán trên người cô, mắt to chớp chớp, hết sức đáng yêu.

Phương Nam gõ lên cái trán của cô: "Thế nào? Tiểu Mạnh Mạnh nhà chúng ta sốt ruột, muốn gạt khỏi đầu gối Phùng gia kia lừa về nhà rồi sao?" Mạnh Mạnh chu miệng, đứng trước mặt Phương Nam xoay một vòng: "Cô à, cô nói con có phải rất đẹp hay không, hay là còn khiếm khuyết hương vị phụ nữ, vì sao Ki ca ca một chút phản ứng cũng không có?"

Phương Nam làm như thật sự đánh giá cháu gái một vòng, nói thật, tiểu nha đầu xinh đẹp có điểm khiến người hận, tư sắc ngũ quan hoàn toàn thừa kế nhà mẹ đẻ cô, bộ dáng nhỏ nhắn này đi đến chỗ nào cũng đều vô cùng gây chú ý, nói đến hương vị phụ nữ, tiểu cô nương mười chín tuổi, thì đương nhiên thiếu một chút hương vị phụ nữ rồi, nhưng cái loại thanh xuân vô hạn này, càng toả sáng loá mắt ở trên người cô.

Từ lúc mới đi học, đã trêu chọc không ít nam sinh, mà nha đầu kia đáng đáp rất uyển chuyển nhẹ nhàng, tính tình ẩn bên trong lại thật sự là... Phương Nam không khỏi thờ dài. Bà nội Mạnh Mạnh nói tiểu nha đầu giống cô, Phương Nam cảm thấy, nha đầu kia hoàn toàn là trò giỏi hơn thầy, khi thể áp đảo, ít nhất cô khi đó vẫn là có vẻ uyển chuyển, không giống nha đầu kia có thể đem người đã kích đến ngập trong bùn.

Cô còn nhớ, lúc tiểu nha đầu học trung học, lúc đầu có nam sinh thích con bé, trên đường tan học ngăn con bé lại mà thổ lộ, lúc ấy bản thân đúng lúc tiện đường đi đón nó, nhìn thấy thật rõ ràng.

Lại nói, nam sinh kia thực rất xuất sắc, mặc dù lộ chút vẻ ngây ngô, nhưng cũng không phải nam sinh bình thường, chọn thời gian đó, tất nhiên không phải phạm phu tục tử, chỉ tiếc gặp gỡ phải tiểu nha đầu, chắc đời trước không đốt nhang thơm, nên mới lưu lại một bóng ma thế này.

Tiểu Mạnh Mạnh đùa nghịch đầu quai ba lơ ở trên vai, đánh giá đối phương một vòng từ trên xuống dưới, đầu ngón út xinh đẹp vươn ra, nói thẳng: "Bạn muốn theo đuổi tôi?"

Phương Nam ngồi ở trong xe, cũng có thể thấy khuôn mặt nam sinh tuấn tú kia đỏ bừng, nhưng vẫn cố lấy hết dũng khí gật gật đầu, ánh mắt thẳng tắp dừng ở trên mặt Tiểu Mạnh Mạnh, ánh mắt nóng bỏng chân thành như thế, mà Mạnh Mạnh lại ôm cánh tay lạnh lạnh nói: "Dựa vào cái gì..."

Phương Nam bị ai thay nam sinh kia hỏi lâu, gặp gỡ tiểu ma nữ nhà cô, xem như cậu ta xui xẻo. Tiểu Mạnh Mạnh bề ngoài giống mẹ, nội tâm lại cùng mình có được ý chí mạnh mẽ của anh trai, giống nhau như đúc, từ nhỏ đã biết mình muốn cái gì, làm như thế nào, người khác nói cái gì, khuyên cái gì, cũng không nghe, chỉ nhận thức đúng một con đường có thể đi đến.

Dĩ nhiên, tính cách đó nó thực giống cha nó, Tiểu Mạnh Mạnh cũng rất giống cô của mình, tóm lại, là một thể tổng hợp, rất sớm, Phương Nam đã biết, nam nhân thuần phục được tiểu ma nữ nhà cô, trên thế giới này căn bản không có, trừ phi cô nhỏ tự nguyện bị thuần phục, tựa như thăng nhóc của Phùng

gia.

Trong nhà, ông bà nội của Mạnh Mạnh đều buồn bực, tiểu ma nữ tính tình hoạt bát như vậy tại sao lại thích đầu gối ngốc nghếch nhà họ Phùng, nói đầu gối ngốc nghếch một chút cũng không sai, từ nhỏ đến lớn, bị Mạnh Mạnh quấy lầy nhiều năm như vậy, tiểu tử kia cũng không hiểu được, không phải đầu gối ngốc nghếch là cái gì, không chỉ là đầu gối ngốc nghếch, mà là đầu gối ngốc nghếch ngàn năm.

Năm đó, cha của cậu ta - Hiểu Phong so với tiểu tử này thông minh hơn nhiều. Phương Nam đem Mạnh Mạnh túm đến bên người mình, nhìn cô nói: "Con cần cái hương vị phụ nữ để làm gì, tiểu nha đầu mới lớn này, vị nữ nhân có thể theo thời gian chồng chất đi ra, mà thanh xuân thì không quay lại, cho nên càng đáng giá, càng phải quý trọng."

Phương Mạnh Mạnh chu miệng: "Nhưng con thấy mẹ như vậy, cô xem ánh mắt của cha mỗi lần nhìn mẹ đều ôn nhu, giống như nâng trên tay sợ rớt, con cũng muốn khiến cho Ki ca ca nhìn con như vậy."

Phương Nam bắt giác mỉm cười: "Cho nên con ở trước mặt tiểu tử Phùng gia, ngại trang thành bộ dáng ôn nhu hiền lành, là cảm thấy thẳng thắn nhóc đó thích con gái như vậy?"

Mạnh Mạnh gật đầu, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp xẹt qua một tia âm thầm: "Cô đã thấy rồi đó, Thiệu Tinh cũng là dạng người giống mẹ, lúc trước Ki ca ca rất thích cô ta."

Phương Nam thương tiếc sờ sờ đỉnh đầu cô: "Mạnh Mạnh, tình yêu có đôi khi cần tranh thủ, nhưng không thể miễn cưỡng, nếu cậu ta vô luận thế nào cũng không phải là của con, con phải học cách buông tay."

Phương Nam có đôi khi cảm thấy, cuộc sống ước chừng đều rất công bằng, ông trời ban cho Mạnh Mạnh vẻ xinh đẹp cùng tài văn chương, có lẽ sẽ không cho con bé một đoạn tình yêu thuận buồm xuôi gió.

Mạnh Mạnh lại như đinh đóng cột nói: "Ki ca ca là của con, con chắc chắn thế." Kỳ thật Phương Nam cũng buồn bực hiểu được, mấy năm nay, Mạnh Mạnh cùng thẳng thắn Phùng gia thủy chung ở cùng một nơi, nói thật, tuy nói chức vị cha Phùng Ki hiện nay không thấp, nhưng dù sao cũng không có nền tảng gì, xét dòng dõi, cùng Phùng gia tuyệt đối không môn đăng hộ đối.

Hơn nữa Mạnh Mạnh còn xuất sắc như vậy, là một khối bảo vật trong lòng ông bà Phương gia, từ nhỏ đến lớn với tiểu nha đầu không có nửa điểm không vừa ý, đối với con bé cùng anh trai lại nghiêm khắc dạy dỗ, đến khi Mạnh Mạnh lớn lên, một chút cũng không giảm, cũng may tiểu nha đầu không chịu thua kém, có chủ ý của mình, rất có nguyên tắc.

Theo ý ông bà Phương gia, quét mắt đảo qua, toàn thế giới cũng không thấy có một tiểu tử nào có thể xứng với cháu gái bảo bối này, càng đừng nói đến tiểu tử Phùng gia, chẳng qua chuyện tiểu nha đầu quyết định, Thiên Vương lão tử cũng không sửa được, điểm ấy không khác gì cha con bé - Phương Chấn Đông.

Ông bà Phương gia không phản đối, nhưng cũng chưa tán thành, lại nói năm trước, theo ý Mạnh Mạnh đem Phùng Ki đưa vào quân khu B, đây cũng coi như ngầm đồng ý đi! Cho nên mới nói nguyên tắc của Ông bà Phương gia, ở trên người nha đầu kia cho tới bây giờ đều không có giá trị.

Đối với đoạn tình cảm lưu luyến ngoài ý muốn của Phùng Ki ba năm trước đây, Phương gia rất rõ ràng, dù sao người Mạnh Mạnh muốn gả ở trong quân đội, mọi người trong quân khu làm sao có thể nhìn như không thấy, tuy rằng cuối cùng đã giải quyết, nhưng chuyện này, Phương Nam cảm thấy, sẽ là một khối chướng ngại trên đường Mạnh Mạnh truy đuổi tình yêu, dù sao cũng không quang minh lỗi lạc.

Tính tình Phùng Ki lại không hề có chuyển biến, cho nên, hiện tại Phương Nam cho là tiểu nha đầu nên có dự phòng, miễn cho đến lúc đó lại ngã đau không đứng dậy nổi.

Phương Nam quyết định không cùng tiểu nha đầu thảo luận việc này nữa, dù sao Mạnh Mạnh mới mười chín, còn chưa tốt nghiệp đại học, việc yêu đương kết hôn còn rất sớm, nói tránh sang đề tài khác: "Nghe Hiểu Phong nói, con tham gia Câu lạc bộ leo núi, thế nào? Có cần cô tài trợ một chút tài chính hay không?"

Mắt Mạnh Mạnh sáng lên vội vàng gật đầu: "Dạ! Cần, cần, cô là tốt nhất!" Phương Nam vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng của con bé: "Nhóc nính hót, trách sao bà nội nói con là tiểu tham tiền, tiền mừng tuổi hàng năm của con, học bổng, đi đâu hết rồi, cũng không thấy con mua cái gì."

Mạnh Mạnh chu miệng: "Đây là đồ cưới của người ta, không thể động vào, chuẩn bị cho tương lai sống cùng Ki ca ca." Phương Nam bật cười: "Nghĩ đến lâu dài thật nhỉ, con sợ còn thiếu nhiều tiền sao, yên tâm, đồ cưới tương lai cô ra cho con, muốn bao nhiêu có bấy nhiêu." Mạnh Mạnh lắc đầu: "Cô thương con, con biết, Nhưng con muốn tự mình để dành tiền, dùng năng lực của mình kiếm tiền, Ki ca ca cũng như thế, anh ấy cho tới bây giờ cũng không lấy của cô chút đồng nào, nếu con gả cho anh ấy, phải tôn trọng anh ấy."

Phương Nam thở dài: "Tiểu nha đầu, con hành động điên rồ a! Đến đây, nói cho cô nghe, Câu lạc bộ leo núi các con có hoạt động gì..."

Phương Mạnh Mạnh không nghĩ mình hành động điên rồ, vì cô thích Phùng Ki, không có đạo lý, không có nguyên nhân, cô chỉ biết, cô muốn gả cho anh, cùng anh cả đời bên nhau, cô không biết đây là có chấp, hay là tình yêu của cô.

"Phương Mạnh Mạnh!" Mạnh Mạnh từ trong lớp học đi ra, liền thấy ở đối diện một nam sinh lớp trên đứng dưới ánh mặt trời, mặc dù bên người Mạnh Mạnh chưa từng thiếu qua nam sinh điển trai, nhưng Sài Tử Hiên vẫn làm Mạnh Mạnh kinh diễm một trận như cũ.

Sài Tử Hiên là đàn anh năm ba, cũng liên tục là trợ giảng ba năm, danh tiếng như cồn, vô cùng tài giỏi, người ngưỡng mộ vô số, nhân vật tinh anh của

trường Luật, cũng là nhóm trưởng của Câu lạc bộ leo núi.

Lúc trước Mạnh Mạnh lựa chọn Câu lạc bộ leo núi, hoàn toàn là vì thích vận động leo núi, Mạnh Mạnh thích cái loại cảm giác chinh phục núi cao này, có một loại thỏa mãn cực hạn, tựa như cha cô nói, đứng ở đỉnh núi nhìn xuống, thiên quân vạn mã đều ở dưới chân.

Cha cô là quân nhân, xứng với danh phận quân nhân, mang quân hàm tướng quân, mẹ từng nói qua nhiều lần, nếu hiện tại là thời kì chiến tranh, cha cô khẳng định sẽ ra chiến trường chém giết, nam nhi là phải ra roi giục ngựa, đánh đông dẹp bắc, đây là kiểu người của cha cô, cũng là của Ki ca ca.

Cha cô mang dòng máu quân nhân, trong thân thể cô cũng có, nhưng mà so sánh với Ki ca ca, lại bé nhỏ không đáng kể, nghĩ mông lung, Mạnh Mạnh phục hồi tinh thần lại, có chút không kiên nhẫn nhìn qua Sài Từ Hiên.

Lúc trước thật không biết nhóm trưởng Câu lạc bộ leo núi chính là vị trợ giảng danh tiếng như cồn này, nếu biết, cô sẽ trốn xa tám thước, trong mắt cô hiện lên vẻ không kiên nhẫn, Sài Từ Hiên cũng không xem nhẹ.

Có đôi khi Sài Từ Hiên thực cảm thấy, Phương Mạnh Mạnh là ông trời cố ý phái xuống trừng phạt anh, trừng phạt anh mấy năm nay mất cao hơn đầu, lần đầu tiên nhìn thấy Mạnh Mạnh, anh liền chấn động, áo thun quần jean đơn giản trên người cô, cũng có thể tỏa ra một loại xinh đẹp không thể bỏ qua, cô đẹp khiến ánh mắt trời tháng chín lúc ấy cũng nhạt đi rất nhiều, mà đón người mới đến bằng một khúc đàn cello (*đàn violong loại lớn*) chuyên nghiệp linh động, gần như gây ngỡ ngàng tất cả thầy trò ở đây.

Yêu cô gái như vậy, dường như rất dễ dàng, Sài Từ Hiên cũng không ngoại lệ, Sài Từ Hiên lập lớp học leo núi, là chiêu bài của Câu lạc bộ, tuy rằng không thể nói không hấp dẫn nữ sinh, nhưng đối với thể chất có yêu cầu rất cao, bởi vậy, mặc dù có Sài Từ Hiên - một đại soái ca hấp dẫn như vậy, hội viên thu vào hàng năm cũng không nhiều, mà Mạnh Mạnh vào lại tương đối dễ dàng.

Sài Từ Hiên không khỏi tự giễu, thì ra mình cũng có lúc lấy việc công mưu tính việc tư như vậy, nhưng Sài Từ Hiên rất nhanh liền phát hiện, cho dù Mạnh Mạnh và anh sinh hoạt trong cùng Câu lạc bộ, anh cũng không chiếm nhiều ưu thế lắm, phải nói, Phương Mạnh Mạnh đối đãi với tất cả nam sinh theo đuổi cô cũng không khác gì nhau, bao gồm cả anh, một năm trôi qua, nam sinh khác do Mạnh Mạnh đối xử lạnh nhạt, đều lùi xa trăm bước, chỉ có Sài Từ Hiên thủy chung bám riết không tha.

Sài Từ Hiên đi tới, đưa tay muốn đỡ cặp sách trên vai Mạnh Mạnh, bị Mạnh Mạnh cười tủm tỉm tránh ra: "Đàn anh à, em tự mình mang được, em cũng không muốn bị người hận vì được đàn anh ngưỡng mộ đâu."

Sài Từ Hiên không cho là phải, rất có phong độ cười cười: "Anh đến thông báo với em, cuối tuần này Câu lạc bộ leo núi có hoạt động, địa điểm tập hợp có hơi xa, anh sẽ lái xe đến đón em!"

Mạnh Mạnh nghiêng đầu nhìn anh, ánh mắt sáng lên như ngọc, làm Sài Từ Hiên có một chút thất thần: "Đàn anh à, chỉ số thông minh của em thấp như vậy sao, anh nói cho em biết địa điểm tập hợp là được, em sẽ bảo anh họ đưa đi."

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Mạnh Mạnh là nữ sinh thứ hai sinh hoạt Câu lạc bộ này, một vị khác là đàn chị năm ba Lâm Thanh, là nữ sinh tài năng hệ Tân văn, cũng là một trong số người hâm mộ có tiềm lực cùng quyết đoán nhất của Sài Từ Hiên, đối với việc hai người mập mờ, ở trong trường có đủ loại suy đoán lưu truyền rất rộng, thế cho nên Mạnh Mạnh dù không thích nữ sinh nhiều chuyện, cũng nghe thấy không ít.

Mạnh Mạnh rất thương thức nữ sinh như vậy, theo đuổi tình yêu, dũng cảm đối mặt, ở mức độ nào đó, Mạnh Mạnh cảm thấy, mình cùng Lâm Thanh có chút giống nhau, chẳng qua Ki ca ca của cô ưu tú hơn nhiều so với Sài Từ Hiên, đương nhiên, cũng có thể đây là do cô 'tình nhân trong mắt hóa Tây Thi', tóm lại, cô cho rằng, tất cả nam nhân trên thế giới tập hợp lại, cũng không bằng một nửa Ki ca ca của cô, cô của cô nói cô hành động điên rồ, kỳ thật cũng có chút đạo lý.

Vệ Hiểu Phong mở cửa xe, từ xa liền thấy, một đám người vây xung quanh ba chiếc xe, mở miệng nói: "Đó là thành viên Câu lạc bộ của các em?"

Mạnh Mạnh kéo quần áo của anh một cái: "Anh Hiểu Phong ở bên này đi, em tới đó xem sao." Vệ Hiểu Phong buồn cười nheo nheo khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp của cô: "Việc nhỏ như thế, không biết bọn trẻ các em muốn làm gì." Bất quá, vẫn nghe lời cô đứng ở ven đường.

Nha đầu Mạnh Mạnh kia, từ nhỏ đã độc lập, lúc học tiểu học, người ta đều là người lớn đưa đón, cô nhỏ lại muốn tự mình dùng xe buýt đi học, bảo bối muốn như vậy, ai mà chấp nhận, nhưng nha đầu kia kiên quyết, ai cũng không cản nổi.

Mỗi ngày cô ở phía trước lên xe, phía sau bà ngoại (*bà ngoại của Hiểu Phong là bà nội của Mạnh Mạnh*) cũng lên xe len lén đi theo, theo tới cửa trường học, nhìn tiểu nha đầu đeo cặp sách vào cửa lớp rồi mới về, tan học cũng thế, bắt chấp mưa gió.

Về sau khi con bé học trung học, mọi người càng lo lắng, bộ dáng của tiểu Manh Manh cạnh nhà mình, thực gây chú ý mà, hơn nữa ông bà ngoại lo lắng đến nỗi mỗi ngày đều không ngủ được, chỉ sợ tiểu tử hư hỏng nhà ai đem Manh Manh bắt cóc, nhớ tới bất giác buồn cười, nha đầu kia sinh ra bề ngoài xinh đẹp nhu nhược như vậy, bên trong lại vô cùng mạnh mẽ.

Cái này, nhà bọn họ không ai không biết, từ nhỏ đi theo cậu, bên trong quân doanh nha đầu chạy náo loạn cả lên, một thân bản lĩnh, không hổ cho cái danh nữ đại tướng, tiểu tử nào dám nhìn cô quá lâu, cũng sẽ bị đánh một trận thiếu chút là niệm Phật, nha đầu kia xuống tay rất ác, cũng chỉ có Phùng Ki đầu gỗ ngu ngốc, vẫn cho là nha đầu kia yếu đuối, khư khư bảo vệ, sợ không cẩn thận là làm đau.

Mà cô nàng hai mặt này cũng rất hưởng thụ loại che chở này, hai người dây dưa đến bây giờ, còn chưa làm rõ được, nhưng mà Vệ Hiểu Phong một chút cũng không cảm thấy, Phùng Ki được em họ của anh quan tâm là gặp nhiều may mắn, ngược lại, anh cảm thấy trước hết nên đốt cho Phùng Ki một nén nhang, phù hộ anh, đời này có trái tim đủ mạnh mẽ, bằng không, sớm muộn gì cũng bị nha đầu kia hù chết.

Vệ Hiểu Phong quét mắt chung quanh, không khỏi nở nụ cười: "Anh nhớ rõ, nơi Phùng Ki đóng quân cũng là chỗ này nhì!" Nói xong, liếc mắt nhìn tiểu nha đầu: "Không sợ mặt nạ bị vạch trần trước mặt Ki ca ca, đem Ki ca ca của em dọa chạy sao?"

Manh Manh chu miệng, hai tay chống nạnh: "Em xinh đẹp như vậy, Ki ca ca sẽ không bị dọa chạy đâu! Khi về anh không cần đón em, em tự mình về nhà." Đeo ba lô lên lưng, nhảy xuống xe, nhanh chóng chạy xa, thân ảnh mạnh mẽ, giống như một con nai xinh đẹp.

Sài Tử Hiên vốn đang tính lần này có thể phát huy một chút tinh thần nam tử hán, mang giúp ba lô trên lưng của Manh Manh, dù sao cô xinh đẹp nhu nhược như vậy, nhưng nhìn đến thân ảnh cô chạy tới, không khỏi có chút ngắc ngien.

Manh Manh mặc trang phục leo núi vô cùng chuyên nghiệp, sau lưng đeo ba lô thật to, tóc cột cao kiểu đuôi ngựa gọn gàng, làm mất vẻ mềm mại bình thường, toả ra một loại tư thế oai hùng hiên ngang xinh đẹp, làm tâm trí Sài Tử Hiên lung lay một hồi.

Phục hồi tinh thần, định đón cái ba lô lớn sau lưng cô, bị Manh Manh né tránh: "Anh không cần chiều cố em, nếu anh mang giúp ba lô cho em, không bằng em trở về ngủ cho khỏe."

Mặt vài hội viên khác nở nụ cười, Lâm Thanh lại chưa ngoa nói: "Em lần đầu tiên lên núi nên không biết, chúng ta không đi đường lớn, mà từ đường nhỏ trong rừng bên kia, men theo vách núi, đi thẳng đến đỉnh núi, không mang giúp, chỉ sợ em không thể đi lên, vẫn là đừng sĩ diện, để Tử Hiên mang giúp em một ít, tránh cho chút nữa làm chậm chân mọi người."

Sài Tử Hiên liếc Lâm Thanh, giọng đầy cảnh cáo: "Lâm Thanh!" Lâm Thanh hừ một tiếng, đi lướt qua, giúp đỡ một đội viên khác đem lều trại cột chắc ở sau người.

Khuôn mặt tuần tú của Sài Tử Hiên có chút xấu hổ nhìn Manh Manh: "Manh Manh, Lâm Thanh tính tình thẳng thắn, em đừng để ý, nếu nửa đường chịu không nổi, chúng ta có thể dừng lại nghỉ ngơi lấy lại sức, cũng có thể bảo đội viên có kinh nghiệm hỗ trợ, mọi người là một tập thể, cũng nên giúp đỡ lẫn nhau."

Manh Manh khoát tay: "Không sao đâu." Tiếp theo liền chuyển đề tài, bắt đầu hỏi tình hình ngọn núi, độ cao so với mặt biển, địa hình, cùng với khí hậu trên ngọn núi biến hóa thế nào... Liên tiếp hỏi các vấn đề thật chuyên nghiệp, Sài Tử Hiên bỗng nhiên có loại ảo giác, đàn em này giống như một nhà leo núi che giấu tài năng.

Sau khi dự đoán về tình hình ngọn núi, nay lại thêm chắc chắn, Manh Manh cảm nhận phương hướng thật tốt, vài lần hội viên dẫn đường đi nhầm, đều là cô xem bản đồ chỉ ra hướng đúng, qua vài lần như vậy, mọi người đối với bản đồ trong tay cô bắt đầu tò mò, quay sang nhìn, căn bản đều xem không hiểu.

Lúc dừng ở chỗ nghỉ ngơi hồi sức, Sài Tử Hiên hỏi cô: "Manh Manh, bản đồ của em từ đâu mà có? Tại sao bọn anh xem không hiểu?" Manh Manh nghịch ngợm cười cười: "Đây là bản đồ quân sự."

Có cha, anh là quân nhân, bản đồ chỗ nào mà không có, hơn nữa nơi này cũng không phải căn cứ quân sự bí mật gì, "Bản đồ quân sự?" Sài Tử Hiên ngẩn người: "Em biết xem?" Hỏi xong lại cảm thấy lời này có chút dư thừa, xem không hiểu người ta có thể mang theo đi với bọn họ sao.

Sài Tử Hiên bỗng nhiên phát hiện, Phương Manh Manh thực rất thần bí, lúc khai giảng, cô chỉ đến một mình, không được đưa đi; học ngoại trú, khẳng định là người ở vùng này, cũng chưa từng thấy qua người nhà của cô, từ quần áo đồ dùng của cô có thể thấy được, tuy rằng đơn giản, lại vô cùng tinh xảo, lại học qua âm nhạc, khẳng định gia thế tất nhiên không kém, hiện tại đột nhiên lấy ra bản đồ quân sự, người bình thường làm sao có thể thế này, không khỏi hỏi một câu: "Nhà của em có người thân là bộ đội?"

Phương Manh Manh mơ hồ gật gù đầu, giữa cổ nuốt nước miếng, chỉ chỉ vách núi không xa phía trước: "Chính là chỗ kia! Là mục tiêu chúng ta muốn đến." Nhìn bầu trời bốn phía: "Chúng ta phải đẩy nhanh tốc độ lên đó trước khi trời tối, vì khi trời tối, trên núi rất khó phân biệt phương hướng, sẽ phiền lắm."

Biểu hiện của Phương Manh Manh, sớm khiến cho các đàn anh tâm phục khẩu phục, tuy rằng còn hơi mệt, nhưng người ta là một nữ sinh nhu nhược còn chịu được, bọn họ cũng không nghỉ ngơi nữa, vài người thu thập xong đồ đạc, thẳng tiến đến vách núi.

Thời điểm Sài Tử Hiên chuẩn bị xong các thứ, phát hiện Phương Manh Manh đã lưu loát đi lên, Sài Tử Hiên cùng đội viên khác liếc nhau, yên lặng theo phía sau Phương Manh Manh mà đi lên.

Núi nhỏ như vậy không thể so sánh với núi cha từng mang theo cô và Phương Tuấn đi qua, quả thực không đáng để nhắc tới, hơn nữa trước mặt các đàn anh ở đây, cô cũng không cần che giấu thực lực, phải nói, ngoại trừ trước mặt Phùng Ki, Phương Mạnh Mạnh luôn luôn sống thực hết mình, đây cũng là kết quả cuối cùng của việc mọi người Phương gia chịu đựng mà ra.

Từ nhỏ đến lớn, không hạn chế, không quản thúc, cho Mạnh Mạnh không gian phát triển lớn nhất, cô có thể sau một năm học hội họa lại học kéo đàn cello, đến khi học chán rồi, lại đi học múa Ấn Độ, tóm lại, tiểu nha đầu muốn làm gì thì làm, ông bà Phương gia đối với Mạnh Mạnh áp dụng phương thức giáo dục hoàn toàn tự do, với phương diện này ngay cả cháu đích tôn của Phương gia là Phương Tuấn cũng ghen tị không chịu được.

Ông bà Phương gia luôn không muốn trên lưng Mạnh Mạnh đeo áp lực gì, tự do phát triển, tạo nên một Phương Mạnh Mạnh hôm nay, trước mặt người khác Mạnh Mạnh là kiêu ngạo, bởi vì ưu tú cho nên kiêu ngạo, hơn nữa còn có tự tin, khiến cô xinh đẹp kinh tâm động phách.

Phương Mạnh Mạnh đứng ở đỉnh núi đón gió, hô to, thanh âm réo rắt quanh quẩn trong sơn cốc, vui sướng như vậy, Sài Tử Hiên không khỏi có chút thất thần.

Lâm Thanh đi tới, lẩm bầm một câu: "Nữ sinh ngày nay, đều là có tính toán, thích tiết mục giả heo giết hổ, cũng không ngại phiền..." Sài Tử Hiên nhăn mặt nhủ mảy: "Mạnh Mạnh chưa từng nói qua mình không biết leo núi, do anh nghĩ cô ấy là người mới mà thôi." Sắc mặt Lâm Thanh trầm xuống.

Vài người cùng nhau dựng lều trại, bày ra ăn uống, ngồi cùng một chỗ, Sài Tử Hiên làm nhóm trưởng tổng kết đơn giản một chút, tận dụng thời gian tiếp thu mọi người tự do nêu ý kiến cùng vui chơi giải trí.

Trương Hạo ngồi bên cạnh Sài Tử Hiên cười nói: "Đàn em à, ‘chân nhân bất lộ tướng’ a! Có phải nên cùng mọi người kể một chút sự tích quang vinh của em, để cho chúng ta chiêm ngưỡng hay không."

Phương Mạnh Mạnh nở nụ cười: "Không có sự tích quang vinh gì, leo núi là hứng thú của em, chỉ cần là hứng thú, em đều có thể làm được tốt nhất."

Âm thanh vô cùng tự tin từ miệng cô gái nhỏ nhắn đi ra, khiến mọi người không dứt mỉm cười.

Sài Tử Hiên bỗng nhiên nhỏ giọng nói: "Nghỉ hè năm nay anh chuẩn bị đi Tây tạng, em có muốn đi cùng hay không?" Mắt Phương Mạnh Mạnh sáng lên: "Nếu như đi đỉnh Chomolungma thì em sẽ suy nghĩ." Sài Tử Hiên gật gật đầu: "Được rồi, đến lúc đó anh sẽ báo cho em."

(được ví như nóc nhà thế giới, muốn tìm hiểu mọi người lên google nha ^^),

Lời của anh vừa mới dứt, Lâm Thanh ngoe nguẩy đứng lên, chạy đi ra ngoài, lúc đầu không ai để ý, nhưng nửa giờ sau không thấy Lâm Thanh trở về, vài người mới bối rối.

Lúc này trời đã hoàn toàn tối đen, ai cũng biết nếu Lâm Thanh không về, sẽ rất nguy hiểm, hơn nữa trời lại đầy mây, dưới bầu trời không trăng không sao, nhìn còn không rõ năm ngón tay.

Mấy người chia làm bốn hướng đi tìm, Sài Tử Hiên cùng Mạnh Mạnh một tổ, hai người hướng phía đông tìm, phía đông là một mảnh rừng rậm, địa thế phức tạp, bụi gai um tùm.

Hai người theo phương hướng, tìm một giờ cũng không tìm ra, Sài Tử Hiên nhìn nhìn đèn pin nói: "Chúng ta phải trở về, nếu tìm không thấy Lâm Thanh, chỉ có thể nhờ trợ giúp tìm kiếm."

Phương Mạnh Mạnh gật gật đầu, bỗng nhiên bầu trời ngoài rừng sáng một chút, tiếng sấm cuộn cuộn truyền đến, mưa to ban đêm trên núi cảm giác thế nào, Phương Mạnh Mạnh cùng Sài Tử Hiên đều vô cùng rõ ràng, hai người nhanh chóng quay trở về, chưa tới địa điểm tập hợp, mưa to liền rơi tầm tã...

Trương Hạo đang vội muốn chết, Lâm Thanh tự tìm trở về nhưng Sài Tử Hiên cùng Phương Mạnh Mạnh lại không thấy, Lâm Thanh kỳ thật không đi xa, chỉ trốn ở trong một hang núi thiên nhiên bên kia, bọn họ gọi nửa ngày, cô chính là dỗi không thèm trả lời.

Nghĩ vậy, Trương Hạo không khỏi nói thầm một câu: "Phụ nữ đúng là phiền toái, ghen tị liền đem mọi người phá cho hư..." Lâm Thanh lại nói: "Phương Mạnh Mạnh không phải rất lợi hại sao, đừng nói trời mưa, dù đất đá có trôi xuống cô ta cũng có thể đối phó..."

Một câu này nhắc nhở Trương Hạo, mà mưa càng rơi càng lớn, trên núi dễ xảy ra nhất chính là đất lở cùng đất đá trôi, nếu Tử Hiên cùng Mạnh Mạnh...

Nghĩ vậy, anh quyết định thật nhanh xin giúp đỡ, may mà ở trong này còn có tín hiệu di động, việc anh xin giúp đỡ này nhất thời kinh động đến quân khu đóng ở dưới chân núi...

(cô nhóc Mạnh Mạnh kia, Ki ca ca anh hùng cứu mỹ nhân của cô đến đây)

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5

"Bởi vì đột nhiên mưa to rơi xuống, mười hai sinh viên đại học đi leo núi bị kẹt ở vùng núi Tây Giao, nhận được điện thoại báo nguy, chính quyền đang tổ chức đội cứu hộ vào núi giải cứu..."

Bà Phuong xem đến đây, sắc mặt không khỏi thay đổi quay đầu nói: "Tiểu Phong, hôm qua có phải tiểu nha đầu nhà mình nói là theo Câu lạc bộ leo núi ở trường đi leo núi hay không?"

Sắc mặt Vệ Hiểu Phong ngưng trọng trong chớp mắt, nhưng biết bà tuổi đã lớn, hơn nữa đối với Mạnh Mạnh, là tiểu bảo bối trong lòng, nếu xảy ra sơ xuất, bà có thể xúc động mạnh, bởi vậy rất nhanh liền trầm tĩnh, xoay lại đuổi ra cánh tay ôm bà Phuong: "Bà chỉ hay lo lắng, tin tức cũng chưa nói đó là trường học của Mạnh Mạnh, sáng sớm là con đưa em đi, em nó không đi với nhóm này."

Bà Phuong nhẹ nhàng thở ra, không khỏi thầm oán: "Tính tình Nha đầu kia giống hệt cậu con, trong lòng quyết định cái gì, ai khuyên cũng không nghe, nếu tiểu Tuấn của bà không nóng nảy, nói như thế nào cũng giống nữ nhân hơn."

Phuong Tuấn nói: "Bà, bà bắt công nha, từ nhỏ đều thương chị con." Bà Phuong không khỏi vui vẻ, đưa tay chỉ chỉ lên trán cháu nội: "Lời này mà cũng nói được, nếu bà nội không thương con, con có thể lớn như vậy sao!"

Phuong Tuấn cười hi hi: "Dù sao bà nội thương chị nhất, bà yên tâm đi! Đừng nói chỗ này không có chị con, cho dù có, chị con cũng không có việc gì, chị con đã sớm tu luyện thành yêu tinh ngàn năm, ai cũng bắt không được." "Nói bậy!" Nhưng mà bà Phuong đã buông lo lắng xuống.

Vệ Hiểu Phong nhìn đồng hồ, đứng lên: "Con còn một cuộc gặp xã giao, con về trước, bà nghỉ ngơi sớm một chút." Cầm lấy chìa khóa xe liền đi ra ngoài, bà Phuong cũng đứng lên nói: "Bên ngoài trời mưa, mang theo ô." Phuong Tuấn đứng lên: "Bà, để con đem ô đưa cho anh họ" nhanh như chớp đi theo Hiểu Phong chạy ra ngoài.

Vệ Hiểu Phong ngồi vào trong xe, lập tức lấy điện thoại bấm số của Mạnh Mạnh, quả nhiên tắt máy, Vệ Hiểu Phong nghĩ nghĩ, trực tiếp tìm số điện thoại của Phùng Ki, còn chưa bấm gọi, tiếng di động đã vang lên, Vệ Hiểu Phong nhìn màn hình, không khỏi nhíu mày.

Thanh âm của Phùng Ki từ bên kia truyền đến: "Vệ Hiểu Phong, Phùng Ki đây, ngày hôm qua Mạnh Mạnh gọi điện thoại nói, hôm nay Câu lạc bộ ở trường học có hoạt động, cô ấy tham gia Câu lạc bộ gì, cậu có biết hay không?" Tuy rằng cảm thấy hiện tại không thích hợp, Vệ Hiểu Phong vẫn là muốn cười, tiểu nha đầu nhà mình giấu thật là kín, mà nhiều năm như vậy, Phùng Ki cũng là một cái đầu gỗ ngu ngốc, kỳ thật tiểu nha đầu bình thường sơ hờ chông chất, đại khái chính là trong nhà chưa tỏ, ngoài ngõ đã tường.

Vệ Hiểu Phong chưa từng hoài nghi, Phùng Ki thích Mạnh Mạnh, loại thích này đã phát triển trở thành một loại thói quen, trên thế giới này tình yêu không nhất thiết có thể kéo dài, nhưng thói quen lại là loại mạnh mẽ nhất, muốn quãng đi cũng rất khó.

Mà Vệ Hiểu Phong cảm thấy, Phùng Ki với Mạnh Mạnh, có lẽ không phải là bạn bè ưu tú nhất, nhưng cũng đủ mạnh mẽ, loại mạnh mẽ này không phải là chỉ dùng quyền thế tiền tài cân nhắc, mà là tâm ý cậu ta che chở Mạnh Mạnh, đã thành một loại hành vi theo bản năng, mỗi sự kiện của tiểu nha đầu, cậu ta đều để bụng, quản thúc Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh cũng một mực nghe lời cậu ta, thậm chí còn nghe lời hơn so với anh, thật sự là tiểu nha đầu không lương tâm.

Tiểu nha đầu đi theo cậu ta, bọn họ thực yên tâm, cho nên, đây cũng là nguyên nhân chủ yếu nhất mọi người chấp nhận Phùng Ki, Vệ Hiểu Phong không trả lời, bên kia Phùng Ki đã tiếp tục nói: "Có phải Câu lạc bộ leo núi hay không..."

Vệ Hiểu Phong không khỏi thờ dài, lại nói nhiều năm như vậy, Phùng Ki cũng không phải thật hoàn toàn không biết gì cả, có một số chuyện, ước chừng là trong tiềm thức do cậu ta dung túng mà thôi.

Hiểu Phong gật gật đầu rất nhanh nói: "Cậu đã xem tin tức, đúng vậy, là Câu lạc bộ leo núi ở trường Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh đang ở bên trong... Cup, tút tút tút..." Vệ Hiểu Phong chưa dứt lời, bên trong di động đã truyền đến âm thanh.

Trên cửa kính xe gỗ hai cái, Vệ Hiểu Phong mở cửa xe, Phuong Tuấn chui vào: "Chị em thế nào rồi?" Trên khuôn mặt nhỏ nhắn tuấn tú che kín nòng đậm lo lắng.

Hiểu Phong sờ sờ đầu của cậu: "Vừa rồi không phải đã nói chị của em là yêu tinh, sao lúc này lại lo lắng, yên tâm đi! Không có việc gì, Phùng Ki ở bên kia." Phuong Tuấn nhẹ nhàng thở ra gật gật đầu, nhảy xuống xe, vẫy vẫy tay, chạy đi vào.

Vệ Hiểu Phong không khỏi có chút thất thần, Phuong Tuấn nhỏ hơn Mạnh Mạnh sáu tuổi, năm nay mới mười ba, cũng đã là thiếu niên, cũng giống như chị của cậu ta, thừa kế dung mạo của mẹ rất nhiều, hình dáng góc cạnh lại cực kỳ giống cậu, là cháu đích tôn của Phuong gia, giáo dục cũng nghiêm khắc hơn rất nhiều so với Mạnh Mạnh, đây là trọng trách mà con trai Phuong gia phải gánh vác, Phuong Tuấn thực vĩ đại, có được sự trầm ổn không hợp với số tuổi.

Mạnh Mạnh thường xuyên xoa đầu em trai nói: "Đúng là ông cụ non..." Không có ai sống bừa bãi tiêu sái hơn Mạnh Mạnh, hơn nữa mọi người Phuong gia đều muốn Mạnh Mạnh bừa bãi như vậy, Phuong Tuấn nhỏ nhỏ cũng không ngoại lệ.

Vệ Hiểu Phong lái xe chạy tới Tây Giao, ra khỏi nội thành, mưa lại càng lớn hơn, lúc đến chân núi, vừa vặn gặp đội cứu hộ cùng vài quân nhân mang theo mấy sinh viên từ trên núi đi xuống.

Vệ Hiểu Phong ai đi qua cũng nhìn, lại không nhìn thấy Mạnh Mạnh, không khỏi có chút sốt ruột, túm một quân nhân hỏi: "Phùng Ki đâu?" Quân nhân kia lau nước mưa trên mặt nói: "Doanh trưởng mang theo người còn ở trong núi, còn hai sinh viên không tìm được." "Hai sinh viên?" Vệ Hiểu Phong giật thót trong lòng một cái.

Đi theo bên cạnh đội cứu hộ vừa xuống đến Trương Hạo nói: "Phùng Mạnh Mạnh cùng nhóm trưởng Sài Từ Hiên của chúng tôi vì đi tìm một đội viên..." Vừa nói, vừa như có như không quét mắt về phía Lâm Thanh, ánh mắt Vệ Hiểu Phong dừng ở trên người Lâm Thanh, trong bóng đêm, Lâm Thanh cũng thấy nét sắc bén trong ánh mắt lạnh lẽo.

Không cần đoán, Vệ Hiểu Phong cũng biết, Lâm Thanh, anh chưa từng nghe qua, nhưng cái tên Sài Từ Hiên đã nghe Mạnh Mạnh nhắc qua vài lần, là nhóm trưởng của Câu lạc bộ leo núi, có vẻ có một chút ý đối với tiểu nha đầu.

Mạnh Mạnh đối với nơi hoang dã đã rất thuần thục cơ hồ trở thành bản năng, nói không khiêm tốn thì, Mạnh Mạnh so với vận động viên leo núi chuyên nghiệp cũng không kém cỏi chút nào, hơn nữa Mạnh Mạnh không phải cái loại ở nơi hoang dã chọc ghẹo bạn nữ tính tình nhỏ mọn, cho nên chuyện này tương đối rõ ràng.

Lúc Hiểu Phong học đại học, cũng không phải chưa gặp gỡ qua bạn nữ tính tình nhỏ mọn, chẳng phân biệt được trường hợp mà tranh giành tình nhân, khi đi đã ngoại chạy thì lung tung, căn bản một chút đầu óc cũng không có.

Vệ Hiểu Phong cau mày trực tiếp hỏi: "Bọn họ mất liên lạc đã bao lâu?" Trương Hạo bị sắc mặt lạnh thấu xương, khí thế bức người này làm kinh sợ, lắp bắp nói: "Đến, đến bây giờ khoảng bốn tiếng ..." Lâm Thanh liếc anh một phen, không khách khí hỏi: "Anh là ai?"

Chàng trai này tuy rằng khí thế bức người, nhưng vừa không là thành viên đội cứu hộ cũng không phải lực lượng trợ giúp, Vệ Hiểu Phong nhìn cũng không nhìn cô ta, càng không trả lời câu hỏi của cô ta, nói với quân nhân bên cạnh: "Hiện tại có thể liên hệ được với Phùng Ki hay không?"

Quân nhân kia lắc đầu: "Tin hiệu trên núi rất kém, chỉ có thể chờ doanh trưởng chủ động liên hệ với chúng ta, trên núi mưa lớn hơn nhiều so với nơi này, có thể trên đường núi đã có nhiều chỗ đất lở, chúng tôi là từ nơi này trực tiếp đi lên đỉnh núi, hai sinh viên mất tích đi hướng đông là địa thế phức tạp nhất, tất cả đều là núi sâu rừng rậm, thời tiết mưa lớn như vậy, thực có khả năng phát sinh nguy hiểm..."

"Không có khả năng," Vệ Hiểu Phong nói như đinh đóng cột. Quân nhân có chút ngây ngắc, vị người nhà này rõ ràng quá mức kích động, nhưng mà, thật ra ngữ khí cũng dường như giống hệt doanh trưởng của bọn họ.

Vốn nhiệm vụ lập đội cứu hộ trợ giúp, vô luận thế nào cũng không tới phiên bọn họ, bọn họ thuộc lực lượng thiết giáp (xe tăng), không phải dân quân tự vệ, lại càng không là công binh, nhiệm vụ của bọn họ cũng không phải là tìm kiếm cứu hộ, nhưng doanh trưởng của bọn họ lại chủ động tiếp nhận nhiệm vụ này, mà trên mặt đội trưởng cũng không hé răng, có chút cổ quái.

Doanh trưởng hiểu biết tình huống, mang theo vài người vào núi, đội trưởng đội cứu hộ nói: "Thời tiết không thích hợp, cánh rừng này địa hình quá mức phức tạp, mưa lại lớn, cũng không biết có lở đất hay không, rất nguy hiểm, vẫn là chờ hừng đông một chút, lại tiến hành tìm kiếm mới thỏa đáng." Lại bị doanh trưởng trực tiếp cự tuyệt, doanh trưởng ngay lúc đó ngữ khí vô cùng giống cùng vị người nhà này.

Sấm rền cuộn cuộn tới, tia chớp cắt qua bầu trời đêm tối đen, đội trưởng đội cứu hộ hơi có chút sầu lo hỏi Trương Hạo: "Hai sinh viên mất tích có kinh nghiệm sinh tồn nơi hoang dã hay không?" Trương Hạo ngăn ra một chút rồi gật đầu: "Từ Hiên là vận động viên leo núi quốc gia, mà Phùng Mạnh Mạnh..."

Trương Hạo không khỏi nhìn về phía Vệ Hiểu Phong, nói thật, Mạnh Mạnh khiến cho bọn họ đều mơ hồ không hiểu được như nhau, vừa vào trường đã hoàn toàn xứng đáng là hoa hậu giảng đường, xinh đẹp sáng sủa, thành tích vĩ đại, đa tài đa nghệ, nhưng tham gia hoạt động trường học cũng không nhiều, lại là học sinh ngoại trú, bởi vậy, bọn họ hiểu biết cũng không nhiều, mà biểu hiện của Mạnh Mạnh ngày hôm nay, làm anh nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Vệ Hiểu Phong lại nói: "Mạnh Mạnh từng có nhiều lần huấn luyện sinh tồn nơi hoang dã." Đội trưởng đội cứu hộ lúc này mới gật gật đầu: "Nếu như vậy, còn có cơ hội sống."

Trong tay quân nhân nhận được tiếng vang tí tí te te truyền đến, quân nhân dè dặt nghe điện thoại, có chút chần chờ hỏi Vệ Hiểu Phong: "Ngài là Vệ Hiểu Phong?" Vệ Hiểu Phong cau mày gật gật đầu, quân nhân giờ bộ đàm trong tay đưa cho anh: "Doanh trưởng muốn cùng anh nói chuyện."

Vệ Hiểu Phong vừa nhận lấy liền nói thẳng: "Phùng Ki, phải đem Mạnh Mạnh tìm trở về cho tôi, bằng không, cậu cũng biết hậu quả..." Thanh âm Phùng Ki có chút mơ hồ, lại có thể nghe rõ ràng: "Tôi biết, đừng nói nhảm, cậu mang một chiếc trực thăng đến đây ngay cho tôi, tôi xuống tới bây giờ."

Không đợi Vệ Hiểu Phong hỏi vì sao, bên kia đã ngắt tín hiệu. Vệ Hiểu Phong không khỏi cười khổ, người này quá coi trọng anh rồi! Bảo anh đem trực thăng đến đây, nói làm là làm cho tôi, nhưng mà như vậy, không phải sẽ kích động đến cha anh hay sao, khi Mạnh Mạnh trở về, trận trách mắng này khẳng định là tránh không được, nhưng mà lúc này cứu mạng nhỏ của cô quan trọng hơn, dù sao, đến lúc đó tiểu nha đầu ra sức làm nũng sẽ không sao.

Lúc Phùng Ki xuống tới, trực thăng đã ở tại chỗ đợi lệnh, Phùng Ki nói vài câu đơn giản cùng Vệ Hiểu Phong, liền cài nút mũ sắt, ngồi lên vị trí điều khiển của trực thăng, cánh quạt trực thăng quay mang theo gió, đem mưa to chung quanh đều thổi tan một chút, mưa phăng phất ít đi một chút.

Có đôi khi, Vệ Hiểu Phong không thể không bội phục Phùng Ki, người này cũng được xem là rất ưu tú, hơn nữa, Vệ Hiểu Phong chỉ thấy duy nhất một người so với Phùng Ki còn 'trâu' hơn, chính là cậu của mình, cha của Mạnh Mạnh, nhưng cậu không lái máy bay, mà Phùng Ki lại biết, không chỉ biết, hơn nữa lái tương đối tốt, nói khác đi, ánh mắt của tiểu nha đầu thật sự không kém, chàng trai mà cô ấy chọn, làm sao lại là nhân vật bình thường cho được.

Trực thăng vừa bay lên không, một chiếc Hummer(một loại xe địa hình) liền dừng ở gần đó, trên xe lại nhảy xuống một nữ nhân, một thân đen tuyền trong đêm, làm cho Vệ Hiểu Phong kinh diễm một chút.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 6

Nói tới mỹ nữ, với Vệ Hiểu Phong có thể nói cả ngày. Không quá bất ngờ, chơi bởi trên ghẹo, Vệ Hiểu Phong cũng không thể ngoại lệ, đều đã chọc một ít. Các hình dạng mỹ nữ cũng đã biết qua, hơn nữa trong nhà mỹ nữ lại như mây(ở nhà có nhiều mỹ nữ), mẹ anh là đại mỹ nữ Giang Nam như hoa trong nước, mẹ anh - nữ doanh nhân giỏi giang đầy hấp dẫn trên thương trường, tiểu nha đầu nhà bọn họ thuần khiết dù có chút cổ quái, tiểu mỹ nhân linh động như tiên. Vệ Hiểu Phong lớn lên bên trong một gia đình toàn là mỹ nữ, nói thật, cô gái có thể làm cho anh kinh ngạc về vẻ bề ngoài thực ra không nhiều lắm, nhưng cô gái này làm được.

Hummer H2 6.2 AT, Vệ Hiểu Phong chưa gặp phải nữ lái qua, mà cô gái này rõ ràng đối lập hẳn với chiếc xe của cô. Nhưng khí thế kia lại thích hợp một cách quý dị.

Hiển nhiên là mới đến từ một buổi, một bộ váy liền hiệu Versace thuộc hàng thiết kế riêng, đỏ và đen, không những tương xứng với thân hình mà còn vô cùng tôn dáng, phối hợp với giày cao gót Christian Louboutin, tạo vẻ thành đạt lại quyến rũ.

Trước không nói tới diện mạo, Hiểu Phong cũng thương thức vài phần, không cần ô, trực tiếp vọt vào bên trong lầu dựng tạm. Váy liền bó sát người, bị ướt nhẹp dán vào người cô, dáng vẻ gợi cảm rất tự nhiên.

Cô gái ngũ quan cũng không tính là sắc nét, ít nhất so với sự tinh xảo của Manh Manh thì có phần kém hơn. Chẳng qua trên người có vẻ gợi cảm, toát ra sự quyến rũ, làm tim Vệ Hiểu Phong trong khoảnh khắc nhảy lạc nhịp, nhìn qua thì có lẽ khoảng hai mươi bảy hai mươi tám tuổi, tương đối xinh đẹp.

Trương Hạo cùng Lâm Thanh đi ra ngoài chào hỏi: “Chị Từ Hinh.” Sài Từ Hinh gật gù đầu: “Sao rồi?” Ánh mắt Trương Hạo đảo qua Vệ Hiểu Phong lắc đầu: “Đang tìm kiếm, Từ Hiên và Manh Manh ở cùng một chỗ, hai người đều có kinh nghiệm leo núi, chắc là không có việc gì.”

Sài Từ Hinh nhíu mày: “Manh Manh? Từ Hiên thường xuyên nhắc tới Phương Manh Manh, đàn em của các em, không phải là một cô bé mảnh mai sao?”

Trên mặt Lâm Thanh mất tự nhiên, cúi đầu không nói lời nào, Trương Hạo nói: “Manh Manh rất lợi hại.”

Ánh mắt Sài Từ Hinh dừng ở trên người Vệ Hiểu Phong, Vệ Hiểu Phong hài hước nói: “Tôi chính là anh họ của tiểu nha đầu yếu đuối trong lời cô vừa nói, cậu sinh viên này nói đúng, bọn họ sẽ không có việc gì.”

Không biết vì sao, chỉ với một câu này của Vệ Hiểu Phong, tâm Sài Từ Hinh thế nhưng lại trầm xuống. Chàng trai này mặc dù tuổi không lớn, nhưng lại toát ra vẻ trầm ổn làm người ta tin phục, hơn nữa, nơi núi non hoang dã như thế, chàng trai này lại ở đây, thanh thản mà tùy ý, đối với tình hình nguy hiểm mưa gió bên ngoài cũng không lo lắng, chàng trai như vậy, quả thực không dễ gặp.

Sài Từ Hinh lộ ra một chút ý cười, hào phóng đưa tay: “Chào anh, tôi là chị của Từ Hiên, Sài Từ Hinh.” “Sài Từ Hinh?” Vừa nghe ba chữ này, Vệ Hiểu Phong bỗng nhiên nhớ đến, Hồng Cơ là sản nghiệp của Nhà họ Sài, Nhà họ Sài lập nghiệp từ ngành khai thác mỏ, rồi từ đó phát triển lên, sự nghiệp lớn mạnh, mà vị tổng giám đốc ở công ty mới của Nhà họ Sài ở thành phố B, hình như tên là Sài Từ Hinh.

Vệ Hiểu Phong thật không nghĩ tới, Sài Từ Hiên trong miệng Manh Manh, phía sau lại là gia tộc lớn như thế, bối cảnh của Sài Từ Hiên, nếu so với Manh Manh... có thể hay không...

Vệ Hiểu Phong đột nhiên có dự cảm không tốt, không khỏi âm thầm oán, tiểu nha đầu thật sự là kẻ gây rối không hơn không kém. Nhưng mà theo góc độ khác, Vệ Hiểu Phong lại cảm thấy, nói không chừng đây là chuyện tốt, cảm tình của Manh Manh đối với Phùng Ki rất sâu, mà đầu gối ngu ngốc Phùng Ki này, còn không biết đến khi nào thì mới hiểu được. Có lẽ Sài Từ Hiên là tác nhân thúc đẩy cũng không chừng.

Sài Từ Hiên đương nhiên không biết gì cả, anh cùng Manh Manh ở bên trong tình cảnh nước sôi lửa bỏng. Hai người đều có kinh nghiệm sống ở nơi hoang dã, bởi vậy, vô cùng hiểu rõ tình thế, trước mắt tìm gò đất núp vào, rồi chờ đợi cứu hộ. Đây là đối sách tốt nhất, cần nhất là tránh xa cây cối, có mục tiêu rõ ràng thì đội cứu hộ sẽ phát hiện bọn họ, còn có, nhất định phải rời khỏi rừng cây triền núi, tránh cảnh mưa to khiến đất đá trôi xuống cùng nguy cơ sấm sét.

Hai người tìm nửa ngày, quyết định đứng bên cạnh một vách đá. Bên trên là một triền núi thấp, tầm nhìn trống trải, nhưng nước mưa trôi xuống, tương đối trơn trượt, hai người mất rất nhiều thời gian mới lên được, leo lên đó xong thì gần như kiệt sức.

Hai người dựa lưng ngồi bên cạnh nhau. Mạnh Mạnh ngửa đầu nhìn nhìn, trời đen tựa như một tấm màn vô tận, ngẫu nhiên xẹt qua tia chớp giống như một thanh kiếm bạc, đem tấm màn cắt thành hai khối không đều, chợt lóe rồi biến mất, nhìn qua thực có chút khủng bố. Mưa thẳng tắp rơi xuống, không có gì che chắn nên mưa cứ nện ở trên mặt, trên người, có chút đau...

Một vòng tay mạo hiểm vòng qua cô, là Sài Từ Hiên, Sài Từ Hiên đưa bàn tay to che trên đầu cô, muốn ngăn mưa, đáng tiếc không có tác dụng mấy. Mạnh Mạnh giơ tay kéo tay anh xuống, lại không giãy ra khỏi sự ôm ấp của anh. Lúc này, cô không muốn mình không qua được, cô muốn còn sống thật tốt, cùng Ki ca ca sống qua năm rộng thảng dài.

“Đàn anh à, anh nói chúng ta nếu ở trên này ngồi đến ngày mai, có thể lạnh tới chết hay không?” Trong mưa to ào ào, tiếng Mạnh Mạnh có chút mơ hồ không rõ, Sài Từ Hiên dùng sức ôm cô, thì thào nói: “Sẽ không, sẽ không...” Giống như là an ủi Mạnh Mạnh, cũng thuận tiện an ủi chính mình.

Phượng Mạnh Mạnh xoay lại nhìn qua anh: “Em nói đùa thôi, chúng ta không thể lạnh chết được, không anh hùng tí nào!” Mưa nhỏ một chút, Sài Từ Hiên rõ ràng nghe thấy được lời nói của Mạnh Mạnh, cũng không nhịn được cười. Tuy cảm thấy không nên, nhưng Sài Từ Hiên đột nhiên phát hiện, ban đêm mưa to như vậy, chỉ có anh và Mạnh Mạnh ở cùng một chỗ, có sự thân mật cùng chung hoạn nạn, so với việc nhìn trăng trong nước trước kia, giờ này khắc này, Sài Từ Hiên có vài phần kích động, thậm chí còn cảm thấy hạnh phúc.

“Anh hùng...” Sài Từ Hiên nói: “Em chắc là chờ đợi anh hùng cứu mỹ nhân!” Ánh mắt Phượng Mạnh Mạnh sáng lên, tay đặt lên trên trán hướng ra xa nhìn nhìn, nơi này tầm nhìn trống trải, có thể nhìn thấy bên kia núi mờ mờ có nhiều ánh đèn, đó là doanh trại của Ki ca ca! Ki ca ca có thể giống anh hùng đột nhiên xuất hiện tới cứu cô hay không?

Mạnh Mạnh không khỏi nhớ tới trước đây, mẹ nói vừa sinh cô không bao lâu, lúc nào cũng nhìn thấy Ki ca ca, khi đó cha cô vẫn là đội trưởng Quân tăng cường, chú Phùng là chính ủy, cô lúc ấy còn rất nhỏ. Ki ca ca thích nhất vây quanh giường nhỏ của cô mà đóng đờ. Mạnh Mạnh đã từng hỏi qua Ki ca ca, có phải khi đó cô rất đẹp hay không, cho nên Ki ca ca thích trông chừng cô, Ki ca ca lúc ấy cười nói, đáng yêu thì có đáng yêu, chỉ là ngoài ăn thì đi tiêu, lần đầu tiên ôm cô đã bị nước tiểu của cô làm ẩm ướt cả người.

Về sau chú Phùng bị điều động công tác, cô theo cha đi Tứ Xuyên. Lúc gặp lại Ki ca ca, là ở trong sân nhà chú Phùng, ba cùng chú Phùng ở trong phòng làm việc chơi cờ, cô vụng trộm đi ra ngoài, trèo lên cây hòe lớn hái hoa hòe thơm ngào ngạt, vấy bị vướng vào nhánh cây, té xuống, vừa vịn ngã vào trong lòng Ki ca ca.

Có điều khó hiểu ở một điểm, đến bây giờ Mạnh Mạnh vẫn không rõ, vì sao Ki ca ca luôn cho rằng cô là loại con gái văn tĩnh mềm mại, rõ ràng lúc bọn họ gặp mặt, cô tương đối bướng bỉnh.

“Mạnh Mạnh, mưa nhỏ rồi...” Tiếng nói của Sài Từ Hiên có chút run rẩy. Mạnh Mạnh hoàn hồn, mưa đã nhỏ, nhưng gió lại đến, gió núi quét qua quần áo ướt đầm của hai người, lạnh thấu xương.

Phượng Mạnh Mạnh chà xát hai tay, run một cái: “Đàn anh, vì sao anh thích lên núi?” Giọng Mạnh Mạnh vẫn réo rắt dễ nghe như trước, Sài Từ Hiên nói: “Anh thích cảm giác đứng ở chỗ cao này, giống như thế gian vạn vật đều ở dưới chân anh.”

Phượng Mạnh Mạnh thổi phồng một cái, nở nụ cười: “Đàn anh, anh có tiềm năng làm đế vương nha! Nếu thật có thể xuyên không (vượt thời gian, trở về quá khứ), không chừng có thể thử xem...”

“Xuyên không?” Sài Từ Hiên không khỏi bật cười.

Mưa hình như đã tạnh. Sài Từ Hiên nghiêng đầu. Trong bóng đêm, anh có thể thấy một bên mặt duyên dáng của Mạnh Mạnh, động lòng người như vậy, giống như dưới ngòi bút duyên dáng nhất của họa sĩ mà vẽ nên, Sài Từ Hiên bỗng nhiên thấp giọng nói: “Mạnh Mạnh, anh...”

Lời của anh cũng chưa kịp nói xong, đã bị âm thanh cánh quạt từ xa bay đến bao phủ. Phượng Mạnh Mạnh lấy đèn pin ra, bật lên rọi vào bầu trời không ngừng chớp sáng. Pin còn lại không nhiều, nhưng vậy cũng đủ rồi, cũng đủ để Phùng Ki nhìn thấy bóng dáng nhỏ nhắn quơ tay liên tục. Trong chớp mắt nhìn thấy cô, Phùng Ki gần như có thể nghe thấy tiếng tim đập trong lồng ngực mình, từng nhịp từng nhịp, thật rõ ràng.

Ánh mắt Sài Từ Hiên gần như không rời được Phùng Ki, chàng trai này, từ trên máy bay bước xuống, dùng một chiếc áo khoác bao chặt lấy Mạnh Mạnh ôm vào trong ngực. Trục thẳng đôi thành người khác điều khiển, mà Mạnh Mạnh, nữ đầu sĩ kiên cường cho dù trời sập xuống cũng không sợ, biến thành cô gái nhỏ mềm mại trong lòng anh ta, chỉ trong vòng một cái chớp mắt.

Mạnh Mạnh như vậy, làm trong lòng Sài Từ Hiên có chút suy sụp. Hai người kia tuy rằng ở bên cạnh, Sài Từ Hiên lại cảm giác như mình bị quăng ra xa bên ngoài. Chàng trai này là ai? cùng Mạnh Mạnh có quan hệ gì? Vấn đề này dường như trở thành một cái gai trong lòng Sài Từ Hiên.

Khuôn mặt hơi ngăm ngăm, trên mặt góc cạnh khắc sâu mà rõ ràng. Đó là một quân nhân điển hình, mang hơi thở quân nhân lộ ra từ trong xương, không thể bỏ qua, nhưng mà tuổi nhìn qua hẳn là không nhỏ.

Nghĩ đến đây, trong lòng Sài Từ Hiên âm thầm nhẹ nhàng thở ra. Mạnh Mạnh có nói qua, nhà cô có người là bộ đội, như vậy chàng trai này chắc là người nhà của cô! Là anh hoặc là chú...

Dưới cái nhìn kín đáo của Sài Từ Hiên, Phùng Ki đương nhiên không phải không có cảm giác. Trước khi anh có thể tìm được bọn họ, duy trì thể lực cùng thần trí, còn mang theo gánh nặng là Mạnh Mạnh, chàng trai trẻ này thật đáng khâm phục.

Phùng Ki nhớ lại một chút. Dường như thỉnh thoảng cùng Mạnh Mạnh nói chuyện, cũng chưa hề nhắc tới chàng trai trẻ này. Mạnh Mạnh thích nhất ở trong ngực anh nói chuyện đầu đầu. Lúc hai người ở cùng một chỗ, Mạnh Mạnh giống một cái máy hát, mở ra liền không dừng lại, cái miệng nhỏ nhắn cứ

khép mở không ngừng, cái gì cũng nói, đem mọi chuyện bên người cô bất kể lớn nhỏ đều nói với anh, giống như đang báo cáo vậy.

Dù luôn luôn thích ngắn gọn, nhưng Phùng Ki một chút cũng không chê phiền, mà còn thực sự nghe cô nói, không phát biểu ý kiến, không nói lời nào, chỉ nghe thôi. Cũng bởi vậy, khi hai người ở chung, bình thường chỉ biết nghe tiếng Mạnh Mạnh líu ríu, giống chim sẻ nhỏ, mà lúc này chim sẻ nhỏ lại đang ù rừ. Phùng Ki nâng tay đặt ở trên trán cô, có chút nóng, bị mưa to tưới cả nửa buổi như vậy, thể chất tốt đến đâu cũng không chịu được, huống chi Mạnh Mạnh luôn luôn yếu ớt.

Giống như ý thức được an toàn của chính mình, tiểu nha đầu nhắm mắt lại, chu cái miệng nhỏ nhắn mà ngủ, nhưng ngủ lại không an giấc. Phùng Ki nhắm mắt lại, xem ra mình lại phải xin nghỉ mấy ngày để chăm sóc nha đầu này. Nha đầu này bình thường ngoan ngoãn, nhưng một khi sinh bệnh, lại có thể ép người tức đến chết, không uống thuốc, không tiêm, không truyền nước, ai cũng trị không được cô, nếu mình không chăm cô, không biết cô còn sẽ sốt mấy ngày...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 7

Sài Từ Hiên xuống trực thăng liền thấy chị mình: “Sao chị lại đến đây?” Sài Từ Hinh đưa tay vỗ vỗ đầu anh: “Còn hỏi chị sao lại đến đây, mạng nhỏ này của em thiếu chút nữa đã đánh mất, nếu ba biết, em sẽ gặp phiền toái đó.”

Sài Từ Hiên cười ha ha, đưa tay ôm lấy Sài Từ Hinh: “Chỉ cần chị không mặt báo, ba làm sao có thể biết.” Sài Từ Hinh không có cách lắc đầu: “Em nha! Đi thôi! Chị đưa các em trở về, xe của em đã bảo người ta kéo về rồi.”

Ánh mắt Sài Từ Hiên lấp lánh, quay đầu nhìn lại, Sài Từ Hinh lại vỗ anh một cái: “Nhìn cái gì? Đàn em của em sớm đã đi rồi.” Sài Từ Hiên không khỏi có chút thất vọng.

Vệ Hiểu Phong lại đi tới nói: “Cám ơn cậu đã chăm sóc Mạnh Mạnh.” Sài Từ Hiên lắc đầu: “Mạnh Mạnh không cần em chăm sóc, cô ấy rất tuyệt.” Vệ Hiểu Phong không khỏi nở nụ cười: “Đúng, em ấy rất tuyệt.” Quay lại gật gật đầu với Sài Từ Hinh: “Tổng giám đốc Sài, sau này còn gặp lại.” Xoay người nhanh chóng rời đi, tia nắng ban mai vừa hé, dừng ở trên lưng anh, Sài Từ Hinh bỗng nhiên cảm thấy, chàng trai này thật khiến người ta khó quên, nhưng mà, làm sao anh ta lại biết mình chính là tổng giám đốc Sài.

Vệ Hiểu Phong lên xe, Phương Nam liền gọi điện thoại tới: “Mạnh Mạnh thế nào?” Nhớ đến Mạnh Mạnh vừa rồi xuống trực thăng, bộ dạng lén lút nháy mắt cùng anh, Vệ Hiểu Phong không khỏi cười nói: “Mẹ không cần lo lắng, tiểu nha đầu như rồng như hổ, rất tốt, chỉ là quá mệt mỏi, cũng chỉ khổ cho Phùng Ki của con bé.” Phương Nam cũng không nhịn được cười một tiếng: “Con nhóc này...”

Vệ Hiểu Phong thật sự là người hiểu biết Mạnh Mạnh nhất, Mạnh Mạnh đúng là có sốt một chút, nhưng không đến nỗi nghiêm trọng, chẳng qua dầm mưa thời gian dài nên bị nhiễm lạnh thôi. Từ nhỏ đã rèn luyện cơ thể, thể chất Mạnh Mạnh so với ai khác đều tốt hơn, nhưng ở trước mặt Phùng Ki, liền giống như người bị bệnh nan y, đáng về yếu ớt.

Nếu để em trai Phương Tuấn của cô nhìn thấy, sẽ ngay lập tức đá chị gái một đạp rơi xuống giường. Cô hết lần này đến lần khác giả bộ, cố tình để Phùng Ki chăm sóc. Mạnh Mạnh yếu đuối nằm úp sấp trong lòng anh, khiến Phùng Ki thật đau lòng, chốc chốc đưa tay sờ sờ cái trán của cô, lát sau lại sờ sờ khuôn mặt nhỏ nhắn, lúc nữa lại dùng cái trán của mình dán lên cái trán của tiểu nha đầu, thử xem độ ẩm có giống nhau không, nên đã không phát hiện ánh mắt gian manh của tiểu nha đầu kia, anh vừa tới gần, cô liền hít mất hương thụ.

Mạnh Mạnh từ nhỏ ghét nhất bị bệnh, khi bị bệnh, tính tình bướng bỉnh hơn, không tiêm, không uống thuốc, trước đây đều là cha cô, đem cô đặt trên đầu gối, bàn tay to giữ lấy cái cổ nhỏ của cô, ép cô uống thuốc nếu không chịu tiêm, dù sao cũng là lớn mạnh hơn nhỏ. Sau này trở về thành phố B, bà Phương sợ nhất cô sinh bệnh, vừa nhuộm bệnh, trong nhà đều bị cô ép buộc lộn xộn cả lên.

Bà Phương làm sao có thể giống như Phương Chấn Đông, ăn cháu gái bảo bồi xuống mà đồ thuốc, chỉ biết dỗ, nhưng dỗ căn bản vô dụng. Phương Nam trực tiếp ra trận, bị đôi mắt ướt sũng vô cùng đáng thương của tiểu nha đầu, chom chớp mắt nhìn, cũng chạy trời chết. Cuối cùng là Vệ Hiểu Phong, ăn cô đồ thuốc.

Một nha đầu phải quấy phá đến như vậy, mà trước mặt Phùng Ki, nhu thuận vô cùng, bảo tiêm thì tiêm, bảo uống thuốc thì uống, nói phải nghe lời liền nghe lời, có đôi khi trong lòng bà Phương cũng hơi so đo, nói tiểu nha đầu là cô nhóc không có lương tâm.

Hiện tại tiểu nha đầu không lương tâm này, đang hít mất hương thụ Ki ca ca hầu hạ. Phùng Ki trực tiếp đem cô đưa vào trong bệnh viện khám gấp, bác sĩ hơn năm mươi tuổi, mang ống nghe nghe bệnh, nghe xong tìm tiểu nha đầu đập, mạch đập nhịp nhàng, lại thử nhiệt kế, sau đó nói: “Không có việc gì, về nhà nghỉ ngơi vài ngày thì tốt rồi, chỉ là cảm lạnh, uống chút thuốc là được, trở về tốt nhất nấu chút canh gừng uống, ra mồ hôi là khỏe.”

Nói đơn giản vài câu như vậy, bảo Phùng Ki đem tiểu nha đầu đưa đi. Bác sĩ nói không sao, nhưng Phùng Ki lại không thể nào hiểu được, bình thường hoạt bát nói cười, lúc này tiểu nha đầu lại ù rừ không tỉnh thần, anh có thể không lo lắng sao. Nhưng mà ông bác sĩ kia thật sự là chủ nhiệm rất nổi danh, uy tín, khiến anh không thể không tin. Bởi vậy chỉ có thể bế tiểu nha đầu về nhà, dọc đường còn có ý ghé qua chợ sáng, mua gừng, còn mua mấy thứ đồ ăn tiểu nha đầu thích ăn.

Vào cửa, đem tiểu nha đầu đặt ở trên giường, tiểu nha đầu lại ôm cổ của anh không buông tay. Phùng Ki cúi đầu nhìn nhìn cô, dỗ một câu: “Manh Manh ngoan, anh đi nấu canh gừng cho em, chút nữa sẽ trở lại...” Khi sinh bệnh, tiểu nha đầu thích nhất níu giữ người.

Manh Manh chu miệng, nháy mắt mấy cái làm nũng: “Nhưng mà người ta muốn tắm bồn, trên người ngứa, không thoải mái.” Phùng Ki tức giận chỉ chỉ cái trán của cô: “Biết không thoải mái là tốt rồi, xem em lần tới còn dám đi leo núi nữa không, một cô nhóc mà tham gia câu lạc bộ leo núi cái gì chứ!” Miệng nói xong, vẫn là ôm cô, đi về hướng toilet.

Đem cô đặt trên bồn cầu, bắt đầu mở nước, ngôi nhà này là vào sinh nhật Manh Manh mười tám tuổi, cô của cô tặng làm quà, cũng là phần thưởng cô đậu đại học. Nơi này cách trường học rất gần, bình thường Manh Manh cũng không ở, chủ yếu là do bà Phương lo lắng, sợ cô cháu gái bảo bối của mình ăn không ngon, mỗi ngày vẫn bảo cô về nhà họ Phương ăn cơm.

Đa phần, com tiểu nha đầu cũng không cần nấu, ngôi nhà này, trước mắt mà nói, cũng chỉ khi Phùng Ki đến đây, Manh Manh mới có thể ở lại một đêm.

Mặc dù không thường ở, nhưng trang thiết bị đầy đủ. Lúc trước khi Phương Nam tìm người trang hoàng, người nhận việc nhìn chung rất chu đáo, phòng ở là do hai kiến trúc sư thiết kế, toilet bên trong phòng ngủ có bồn tắm lớn là cố ý xây, bởi vì tiểu nha đầu thích tắm bồn. Nhưng mà chưa dùng tới, hôm nay vẫn là lần đầu tiên sử dụng.

Phùng Ki xả đầy nước, ở trong nước nhỏ hai giọt tinh dầu ‘huân y thảo’ (Lavender, hoa oải hương), mới đứng lên, vừa muốn đi ra ngoài, đã bị tiểu nha đầu túm góc áo. Phùng Ki quay lại nhìn cô, tiểu nha đầu chớp đôi mắt to, vô cùng đáng thương nhìn anh: “Ki ca ca, người ta không có sức.”

Phùng Ki quét cô liếc mắt một cái, có chút không được tự nhiên. Trước đây anh từng giúp cô tắm qua, nhưng khi đó tiểu nha đầu vẫn là đứa nhỏ. Hiện tại... ánh mắt Phùng Ki dừng ở trên người cô.

Quần áo tiểu nha đầu mặc đã để trên xe anh, bây giờ trên người cũng là rỗng ruột, tiểu nha đầu vừa lên xe, liền chui ra ghế sau đem quần áo ướt sũng trên người cởi hết. Đến bệnh viện đều thì lấy áo khoác quân đội bọc lại, ở bệnh viện, cũng chỉ là đem áo khoác mở ra một chút, để cho bác sĩ khám. Lúc này, Phùng Ki mới chậm chạp phát hiện, tiểu nha đầu bên trong căn bản cái gì cũng không có, là rỗng ruột.

Quần áo của Phùng Ki lại rộng, ở trên người tiểu nha đầu mà phát phơ, vừa rồi còn không để ý, lúc này cô ngồi ở trên bồn cầu, vạt áo tự nhiên rộng mở, một đôi chân dài thẳng tắp trong suốt của tiểu nha đầu lộ ở bên ngoài. Tuy rằng chỉ là vô tình, nhưng thấp thoáng như ẩn như hiện, vẫn khiến Phùng Ki không khỏi xoay đầu quay đi một lát, mặt có chút nóng, nhưng mà vẫn đem cô ôm lấy bỏ vào bên trong nước ấm, ồm ồm nói: “Đem quần áo cởi ra, đừng ngâm lâu quá.”

Nói xong, vội vàng đi ra ngoài, Manh Manh ngồi ở bên trong bồn tắm lớn khí nóng bốc lên, cúi đầu nhìn nhìn chính mình, bộ ngực no đủ rất đẹp trong bộ quần áo rộng thùng thình, từ bên cạnh có thể nhìn thấy đầy đủ hình dạng tốt đẹp, không khỏi nghiêng đầu nở nụ cười...

Phùng Ki ra khỏi cửa toilet, đến phòng bếp, lấy gừng mở vòi nước rửa sạch, cạo vỏ, cắt thành gừng sợi. Đặt ở trong nồi, nấu canh gừng cho tiểu nha đầu, xung quanh khi nóng quay cuồng. Trong đầu anh không khỏi hiện ra dáng vẻ vừa rồi của tiểu nha đầu, trong bộ quần áo rộng của anh, bộ ngực hoàn mỹ rất đẹp, cùng với cặp chân dài trắng nõn kia...

Phùng Ki bỗng nhiên lắc đầu, mình gần đây làm sao vậy, luôn thường xuyên nhớ tới tiểu nha đầu. Nấu xong canh gừng, mang ra ngoài, đem nồi cháo thịt nạc để lên, mở lửa nhỏ hâm lại, rồi bung canh gừng vào phòng ngủ, trên giường không có bóng dáng tiểu nha đầu.

Phùng Ki đặt bát canh gừng xuống, đẩy cửa toilet ra, chỉ nhìn thoáng qua bên trong liền nhanh tay khép lại: “Manh Manh, Manh Manh...” Phùng Ki kêu vài tiếng, tiểu nha đầu không có động tĩnh, phòng chừng là đang ngủ.

Phùng Ki thật đúng là gặp phải khó khăn. Tiểu nha đầu ngủ quên, không được, lát sau nước lạnh, bệnh của tiểu nha đầu sẽ nặng hơn, mà mình đi vào cũng không được, vừa rồi nhìn qua, đã thấy thân hình trắng bóng bên trong bồn tắm lớn.

Nhưng mà Phùng Ki cũng chỉ do dự trong chớp mắt, cuối cùng vẫn là đẩy cửa đi vào, cố ý nghiêng nghiêng đầu không nhìn, đưa tay đem tiểu nha đầu từ trong nước mang ra, túm một cái khăn tắm lớn bao lấy, rồi bế ra.

Đem tiểu nha đầu đặt ở trên giường, lấy chăn bọc lại, sờ sờ mái tóc ướt sũng của cô, lại đi vào cầm khăn tắm ra, lau tóc cho cô. Tóc tiểu nha đầu vừa dài lại vừa mượt, cũng rất mềm mại, xuyên qua kẽ tay anh, giống như loại tơ lụa thượng hạng, làm người ta yêu thích không thể buông tay...

Phùng Ki mất chút thời gian, mới đem tóc tiểu nha đầu lau khô, buông khăn tắm, không khỏi bật cười, anh lộn xộn như vậy, tiểu nha đầu lại không hề tỉnh dậy, đang ngủ say.

Bàn tay to của Phùng Ki nhẹ nhàng dừng trên gương mặt của cô. Thật lạnh, cơn sốt đã lui, tay Phùng Ki lướt qua khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, dừng ở môi cô, ngũ quan của tiểu nha đầu thật rất tinh xảo, mỗi một chỗ đều giống như là trên trời ban ân, mỗi đồ xinh đẹp lưu động trong suốt, làm Phùng Ki nhớ tới quả anh đào hồng mềm trên núi, làm cho người ta không tự chủ được tò mò hương vị, rốt cuộc là ngọt hay là chát...

Tay anh không khống chế được vuốt một chút, tiểu nha đầu bỗng nhiên hé miệng, ở ngón tay anh, liếm một cái... Cái loại cảm giác bị ẩm áp ướt át bao lấy này, làm Phùng Ki khẽ rên một chút, thân thể tự nhiên phản ứng sinh lý, khiến Phùng Ki nhanh chóng rút ngón tay ra, lại nhìn tiểu nha đầu, ánh mắt cũng chưa mở, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, cái miệng nhỏ nhắn còn hép vài cái, hoàn toàn là hành vi vô thức.

Phùng Ki không khỏi nhẹ nhàng thở ra. Còn chưa kịp bình tâm lại, chân của tiểu nha đầu nhấc lên, đột nhiên xoay người, đưa lưng về phía anh, chặn bị cô mở ra, khăn tắm trên người sớm phân tán, lộ ra tấm lưng trắng nõn, thắt lưng có độ cong duyên dáng, phía dưới...

Phùng Ki nhanh chóng đứng lên, không quay đầu, đem chặn một lần nữa quần lại trên người tiểu nha đầu, nhanh chóng xoay người đi ra ngoài, đóng cửa lại. Manh Manh liền mờ mắt ra, cúi đầu nhìn nhìn thân thể xinh đẹp của mình, cô đối với thân thể của mình tương đối tự tin.

Cô của cô nói, Ki ca ca giống như chàng trai đầu gối ngọc nhếch vậy, biện pháp tốt nhất khiến anh thông suốt, chính là quyến rũ anh trên giường, chờ gạo nấu thành cơm, Ki ca ca muốn chạy cũng không được, Manh Manh vô cùng đồng ý.

Hơn nữa, có vẻ hiệu quả khá tốt, ít nhất Ki ca ca đã xem cô là một người phụ nữ, cô chỉ sợ, anh đối mình một chút mơ màng cũng không có, vậy thì tiêu rồi.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phái Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8

Điện thoại của Sài Từ Hiên là do Phùng Ki tiếp. Sáng sớm đã gọi đến, Phùng Ki nghiêng đầu ghé mắt nhìn vào tiểu nha đầu ngủ không biết trời đất gì trong lòng mình, chỉ có thể thay cô nghe điện thoại: “Alo.” Bên kia Sài Từ Hiên hiển nhiên bị giọng nam vừa tỉnh ngủ làm ghen, nửa ngày cũng quên mất mình nên nói cái gì.

Phùng Ki nhăn mặt lại, trực tiếp nói: “Manh Manh còn ngủ, nếu có việc, một giờ sau gọi lại.” Sau đó, trực tiếp cúp máy, vừa cúi đầu, liền phát hiện, tiểu nha đầu ngược khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, chớp mắt nhìn anh.

Nắng sớm chiếu vào tiểu nha đầu, vẻ đẹp trong suốt sạch sẽ, giống như một đoá sen trắng nở rộ, Phùng Ki đem cánh tay mình từ trong tay cô rút ra, tiểu nha đầu ôm cánh tay của anh suốt cả đêm.

Phùng Ki vỗ vỗ cái trán của cô: “Vệ Hiểu Phong nói đã giúp em xin phép rồi, hôm nay không cần đi học.” Manh Manh miệng mở ra: “Vậy còn anh, muốn về doanh trại sao?” Phùng Ki không khỏi buồn cười, nha đầu kia thật sự rất nín giữ anh.

Phùng Ki lắc đầu: “Hiện giờ không có chuyện gì lớn, anh ở lại với em một ngày, ngày mai trở về.” Ánh mắt Manh Manh sáng lên, tràn ra một nụ cười thật tươi, sáng lạn làm Phùng Ki hoảng hốt trong khoảnh khắc.

Cô từ trên giường đứng lên hoan hô, nhảy lên từng cái từng cái, giống như giường là đệm nhảy, trên người cô bị Phùng Ki bắt buộc mặc váy ngủ. Theo biên độ cô nhảy lên, lộ ra quần lót nhỏ rất xinh, mặt trên lộ ra một cái hình hello kitty thật lớn màu phấn hồng.

Phùng Ki không khỏi bật cười, nha đầu kia vẫn là cô nhóc, Phùng Ki xuống giường, quần áo trên người xoay qua xoay lại một đêm, có chút nhăn nhúm. Phùng Ki nhăn mặt lại, đi qua mở ngăn tủ cầm quần áo đã mặc qua, đi vào toilet tắm rửa thay quần áo.

Manh Manh nhảy xuống giường, kéo ra cửa tủ quần áo âm tường bên trong phòng, chui vào bên trong, xoay lưng kéo váy ngủ nhìn vào gương.

Vừa rồi ánh mắt Ki ca ca rõ ràng dừng ở trên móng nhỏ của cô, trong mắt một chút dao động cũng không có. Bên trong gương chiếu ra hình cái đầu hello kitty, trên cái móng tròn nhỏ của cô, đáng yêu vô cùng.

Manh Manh đem qua vốn là muốn mặc bộ đồ ngủ màu đen bằng ren sáng sớm đã chuẩn bị kia, kỳ thật cô cũng đã mặc, lại bị Ki ca ca trực tiếp ra lệnh cưỡng chế thay đồ.

Trong sở thích của cô, cô vẫn là ưa loại nội y đáng yêu này, so với ren thoải mái hơn. Nhưng mà Ki ca ca sẽ không thích, chàng trai thành thực, ai lại thích thứ ngây thơ như vậy.

Manh Manh cắn cắn môi bắt đầu hối hận, ngày hôm qua sao lại không đem cái quần lót này thay ra. Nếu nội y bên trong mặc là quần lót nhỏ bằng ren, khẳng định sẽ làm Ki ca ca sự kinh ngạc xen lẫn vui vẻ, tối hôm nay có thể thử xem. . .

“Manh Manh ra ngoài đánh răng. . .” Phùng Ki gõ hai cái lên cửa. Manh Manh ánh mắt thẳng tắp, nhìn lên, vây quanh Phùng Ki dạo qua một vòng, trên người Phùng Ki không mặc áo, lộ ra thân trên trơn nhẵn, cơ bắp đường cong, rõ ràng kiên cường, xứng với hình dáng góc cạnh rõ ràng của anh, hiện ra vẻ đẹp nam tính dương cương mạnh mẽ.

“Ki ca ca, anh như vậy rất đẹp trai, chút nữa anh cho em vẽ một bức họa được không, em vẽ xong, liền treo ở trong này. Lúc anh không ở đây, em cũng có thể nhìn mỗi ngày, quyết định vậy đi.” Tiểu nha đầu tự đề ra mục đích rồi vỗ tay một cái.

Phùng Ki không khỏi bật cười: “Người rồi gọi điện thoại đến là nam sinh ngày hôm qua trên trục thẳng đứng không! Ánh mắt không rời khỏi em, có phải đang theo đuổi em hay không?”

Manh Manh giỡn đầu nhìn anh: “Anh ta là nhóm trưởng câu lạc bộ leo núi của bọn em, cũng là trợ giảng trong trường em! Ki ca ca, anh cảm thấy anh ta thế nào?”

Manh Manh ánh mắt chớp chớp nhìn chằm chằm Phùng Ki, bên trong con ngươi đen trắng rõ ràng hàm chứa chờ mong. Phùng Ki ra vẻ thực sự nghĩ ngợi, nhắm mắt trầm tư nói: “Theo biểu hiện ở trong núi của cậu ta, hẳn là nam sinh ý chí kiên định, nhưng mà, Manh Manh em mới mười chín tuổi, hiện tại bàn chuyện tìm đối tượng có phải còn hơi sớm hay không.”

Một tia giao hoạt hiện lên trong mắt Manh Manh: “Ki ca ca, em nhớ rõ lúc em học trung học, anh cũng đã nói với em như vậy.”

Phùng Ki nhẹ nhàng ho khan một tiếng: “Ki ca ca là hy vọng em thận trọng một chút, tìm bạn trai có thể cả đời đối tốt với em.”

Manh Manh thối phũ một tiếng nở nụ cười, vươn đầu ngón út lôi kéo khóe miệng Phùng Ki: “Ki ca ca, anh thật nghiêm túc, anh xác định anh nói là bạn trai, em sao lại cảm thấy, giống như tuyên chọn chồng vậy?”

Phùng Ki nghiêm mặt: “Bạn trai không phải sẽ là chồng sao, có cái gì khác nhau. Nếu không thích thì đừng nên chọc người ta, trêu chọc thì phải phụ trách cả đời, đây là nguyên tắc.”

Manh Manh bỗng nhiên nói: “Theo tiêu chuẩn của Ki ca ca, như thế nào mới tính là trêu chọc?” Phùng Ki cùn từ, như thế nào mới tính là trêu chọc... Ở trong lòng anh, Thiệu Tinh năm đó chủ động đến trêu chọc anh.

Kỳ thật hai người lúc đó còn không thể nói rõ có cái gì thân mật, là một thời gian ở cùng một chỗ, Phùng Ki cảm thấy Thiệu Tinh chính là người vợ lý tưởng trong cảm nhận của anh. Trong chuyện này, Phùng Ki tương đối chuyên quyền độc đoán.

Thiệu Tinh là diễn viên múa trong đoàn văn công của quân khu, cũng không phải nổi tiếng gì, là một người múa cò trong đoàn. Diện mạo, nếu so sánh với Manh Manh, ngay cả xinh đẹp cũng không được tính, nhưng người trông lại giản dị.

Phùng Ki cảm thấy, có thể ở trên người Thiệu Tinh nhìn thấy bóng dáng của mẹ, hiền lành, chịu được vất vả. Hai người là do một chiến hữu của Phùng Ki giới thiệu. Chiến hữu kia là đồng hương của Thiệu Tinh, Phùng Ki là người kiên định, quyết rằng cả đời sẽ không loè loẹt nói chuyện yêu đương (yêu đương tán tỉnh chơi bời). Lúc ở cùng Thiệu Tinh, hai người tay cũng chưa nắm qua. Phùng Ki muốn sau khi viết báo cáo kết hôn, hai người danh phận đã định, thì sẽ cùng sống với nhau.

Nhưng báo cáo kết hôn vẫn còn chưa viết, Thiệu Tinh liền nói lời chia tay. Sau khi chia tay, trực tiếp chuyển đi quân khu khác, lý do Thiệu Tinh nói với anh là không xứng với anh.

Phùng Ki cho tới hôm nay cũng không thể lý giải. Lý do này rốt cuộc nói lên điều gì, anh thậm chí còn chưa kịp đem Thiệu Tinh mang về nhà, chuyện này là bóng ma trong lòng Phùng Ki. Từ đó về sau, anh đối với tình yêu hay hôn nhân đều tận lực tránh xa. Anh không thể lý giải nỗi phụ nữ, đương nhiên, Manh Manh không tính trong số đó.

Manh Manh là một cô bé mà anh từ nhỏ nhìn tiểu nha đầu lớn lên. Phùng Ki có thể thực kiêu ngạo nói, cha mẹ Manh Manh cũng không hiểu nha đầu kia bằng anh. Chính vì sự tự tin phiến diện này của Phùng Ki, khiến anh sau khi phát hiện chân tướng, nhất thời không chấp nhận được. Đương nhiên, đây là chuyện sau này.

Lại nói về vấn đề yêu sớm của Manh Manh, Phùng Ki so với ông bà, cha mẹ của Manh Manh còn dễ bụng hơn. Lúc trước khi Manh Manh vừa lên trung học, anh liền vô số lần ân cần dạy bảo rồi ra lệnh cưỡng chế cô không được cùng nam sinh quá thân mật.

Manh Manh cũng rất nghe lời anh. Cho tới bây giờ, cũng chưa từng kết giao bạn trai. Theo ý Phùng Ki, bạn trai của Manh Manh ít nhất phải trải qua xét duyệt của anh trước, anh thông qua, mới có thể trình trọng đem Manh Manh giao cho chàng trai đó. Mà đối với chàng trai đó, Phùng Ki vẫn chưa từng có cảm giác chân thật. (Hừm, đoạn này muốn nói thoát thoát ra 1 tí mà chưa nghĩ ra: ý của Ki ca ca là anh vẫn chưa thấy ai phù hợp với Manh Manh, kể cả Sài Tử Hiên) Sài Tử Hiên là một người như thế.

Bình tĩnh mà xem xét, cho dù Sài Tử Hiên là nam sinh vĩ đại, vẫn không đúng ý Phùng Ki. Tuổi quá nhỏ, không đủ trầm ổn, không đủ kiên định, hơn nữa, thích hoạt động leo núi nguy hiểm như vậy, về sau có thể chăm sóc tốt tiểu nha đầu hay không vẫn còn khó nói. Phùng Ki một chút cũng không ý thức được mình đang soi mói quá mức.

Manh Manh rửa mặt sạch sẽ đi ra, Sài Tử Hiên lại gọi điện thoại. Manh Manh nhận máy: “Chào anh.” Sài Tử Hiên mới nhẹ nhàng thở ra, thực sự hơi sợ lại là người đàn ông vừa rồi.

Sài Tử Hiên nhẹ giọng nói: “Nghe nói em xin nghỉ bệnh, thân thể khá hơn chút nào không, vài người trong câu lạc bộ bọn anh muốn đi thăm em. . .” Sài Tử Hiên nói còn chưa dứt lời, đã bị Manh Manh đánh gãy: “Đàn anh, cảm ơn các anh, em không sao, chỉ là cảm lạnh nhẹ thôi, ngày mai sẽ đi học, không làm phiền các anh các chị.”

Sài Tử Hiên trầm mặc một lát nói: “Được rồi, em chú ý nghỉ ngơi. Còn nữa, Manh Manh, người sáng sớm nhận điện thoại là ai vậy?” Sài Tử Hiên thật sự chống đỡ không được, vẫn phải hỏi tới điều này.

Phùng Ki nhìn Phùng Ki trừng mắt: “Là Ki ca ca của em. . .” Manh Manh buông điện thoại, Phùng Ki đã đem bữa sáng chuẩn bị xong bày ở trên bàn.

Phùng Ki nấu ăn không tệ. Từ sau khi phát sinh chuyện Manh Manh thiêu hủy phòng bếp, Phùng Ki liền quyết định tự lực cánh sinh, nỗ lực rèn luyện, tránh về sau tiểu nha đầu lại đốt nhà bọn họ, hơn nữa miệng nha đầu kia rất sành ăn. (Cái này có thể coi là ý thức làm chồng xuất hiện từ sớm mà không nhận ra hay không (¬_¬))

Ngày đó khi tiểu nha đầu ở nhà anh, mẹ anh nấu món ăn đa dạng đều là cho nha đầu kia. Đến khi mẹ có việc không rảnh, sẽ đến lượt anh, bởi vậy, kỹ thuật nấu ăn của Phùng Ki có thể nói hoàn toàn là do Mạnh Mạnh luyện mà ra. Cũng vì vậy, lúc Phùng Ki phát hiện tiểu nha đầu yếu ớt kén ăn lại cũng có thể nấu ăn, vô cùng ngạc nhiên.

Nhưng mà cho dù cô nấu được, Phùng Ki cũng không quen để cô xuống bếp. Cho nên nói, trong những người chiều Mạnh Mạnh nhất, Phùng Ki không nhân từ nhường ai một trong ba vị trí đầu.

Mạnh Mạnh ăn một chén cháo thơm ngào ngạt cùng một chút dưa muối liền no rồi. Cùng sống trong gia đình quân nhân, hai người ăn cơm tương đối nhanh.

Ăn sáng xong, Phùng Ki tìm khăn lau, máy hút bụi bắt đầu lau dọn. Hai người bắt đầu tổng vệ sinh, nói thật, việc này đối với Mạnh Mạnh mà nói cũng không xa lạ, bà Phương hận không thể đem cô cháu gái bảo bối ôm ấp trong lòng, làm sao có thể để Mạnh Mạnh làm việc nhà, nhưng mà khi đi theo ba mẹ, lại thường xuyên làm.

Cứ đến cuối tuần, cha của cô lại chỉ huy cô cùng em trai Phương Tuấn, làm từ dọn dẹp hoa cỏ trong sân đến lau cửa kính trong phòng, nguyên tắc của cha cô chính là, tự mình làm việc, cơm no áo ấm.

Mạnh Mạnh có đôi khi hoài nghi, cha cô không phải là con trai độc nhất của nhà họ Phương. Trên người một chút bóng dáng công tử nhà giàu cũng không có, nhưng mà, cô cùng Phương Tuấn thực sùng bái cha như vậy. Trong lòng Mạnh Mạnh, ngoài Ki ca ca, cha cô đứng thứ hai, trước người mẹ xinh đẹp của cô luôn! Cho nên, bà Phương nói cô là cô nhóc không có lương tâm một chút cũng không oan.

Mạnh Mạnh hơn nữa lại thích cùng Phùng Ki làm việc nhà với nhau. Khi đó cảm giác giống như dọn dẹp ngôi nhà nhỏ của hai người bọn họ, có sự ngọt ngào ấm áp nói không nên lời.

Cô trèo lên thang muốn lau cửa kính phía trên, lại bị Phùng Ki từ phía sau bế xuống, đem cô đặt ở một bên, sau đó tự mình đi lau.

Khỏe miệng Mạnh Mạnh cong lên một nụ cười ngọt ngào: “Ki ca ca, buổi tối chúng ta ra ngoài ăn có được hay không, chúng ta đi ăn đồ nướng?”

Phùng Ki nhún mắt lại, nhưng mà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn của tiểu nha đầu lộ ra vẻ mặt chờ mong, cuối cùng vẫn gật gù đầu.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9

Hai người đi đến cửa hàng đồ nướng, Phùng Ki liền thấy lấy Sài Từ Hiên cùng vài nam sinh khác, ngồi ở bên cạnh cửa sổ. Mạnh Mạnh lại không chú ý, bình thường, chỉ cần có Ki ca ca của cô, trong mắt cô hiển nhiên không thấy người khác.

Đến khi Sài Từ Hiên đi tới, cô mới nhận ra. Kỳ thật, Sài Từ Hiên vừa rồi đã nhìn thấy bọn họ, dù sao xe quân đội cũng không gặp được nhiều, hơn nữa Mạnh Mạnh cho dù ở đâu, đều không có khả năng bị bỏ qua, huống chi chàng trai bên người cô, cũng không phải nhân vật bình thường.

Sài Từ Hiên nhớ rõ, chàng trai này, tư thế từ trên trực thăng nhảy xuống, trong bóng đêm, giống như một con báo lớn, mạnh mẽ tuyệt đẹp, đó là một quân nhân được rèn luyện hàng ngày tương đối có chức trách và nghiệp vụ. Trên người anh mang theo hơi thở của quân nhân, rất mạnh mẽ, vô cùng nam tính.

Sài Từ Hiên không thể không thừa nhận, mình so với chàng trai này, quá mức non nớt. Nhưng mà sẽ có một ngày, anh cũng sẽ trở thành như vậy, thậm chí còn hơn hẳn, nếu Mạnh Mạnh thích.

Ánh mắt Sài Từ Hiên lướt qua Phùng Ki dừng ở trên người Mạnh Mạnh. Cô hôm nay mặc một cái quần jean lửng, trên áo thun trắng đơn giản là hai dây đai quần, tóc cột kiểu đuôi ngựa sơ sài, tóc mái hôm nay chải sang một bên, dùng cái kẹp màu xanh ngọc giữ lại, lộ ra cái trán tròn bóng, càng lộ ra một đôi mắt ướt màu đồng chớp động, vàng sáng lưu chuyển, giống như trong trời đêm điểm đầy sao, làm người ta gần như không rời được ánh mắt.

Phùng Ki khẽ nhíu mày, Mạnh Mạnh cũng nhìn thấy sắc thái biến hóa của Phùng Ki, ánh mắt chột lóe, hướng Sài Từ Hiên nở một nụ cười tươi: “Đàn anh, thì ra anh cũng tới nơi này ăn, thật là trùng hợp nha!”

Sài Từ Hiên nói: “Tuy rằng hoạt động lần này của chúng ta xảy ra chút việc ngoài ý muốn, nhưng căn bản mà nói, cũng coi như kết thúc tốt đẹp, mấy người bọn họ đều nói muốn chúc mừng. Nếu sớm biết em không có việc gì, đã trực tiếp gọi em đến đây, mọi người ở cùng một chỗ càng thêm náo nhiệt.”

Phùng Ki lúc này nghiêm mặt mở miệng: “Làm nhóm trưởng câu lạc bộ, là người tổ chức hoạt động, đối với địa hình cùng thời tiết biến hóa phải hiểu biết đầy đủ. Trước hết phải chuẩn bị tốt tình huống có thể phát sinh, đây là điều cơ bản nhất.”

Phùng Ki mặc dù nói có đạo lý, nhưng nói thẳng như vậy, thực sự có chút không đúng lúc, khiến Sài Tử Hiên có chút sượng mặt, nhưng mà xấu hổ cũng chỉ trong một cái chớp mắt, Sài Tử Hiên liền khiêm tốn nói: “Lần này đúng là sai lầm của tôi, về sau tôi sẽ chú ý.”

Phùng Ki có chút ngoài ý muốn phát hiện, chàng trai này tuy rằng trẻ tuổi, nhưng cũng không lỗ mãng, có tính kiềm chế, nếu đổi là anh lúc hai mươi tuổi, chỉ sợ cũng không được như vậy. Cúi đầu, lại đối diện khuôn mặt nhỏ nhắn của cô nhóc kề bên, mắt to đẹp cong lên một cái, nhìn anh, vẻ mặt giảo hoạt.

Không biết tại sao, Phùng Ki bỗng nhiên chợt nhớ tới, năm ấy ở trong núi đuổi theo con cáo nhỏ, con cáo nhỏ kia, cùng cô nhóc trước mắt có chút giống nhau quý dị. Phùng Ki không khỏi lắc đầu, vỗ vỗ khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Anh đi trước, em cùng bạn học nói chuyện một lát đi.” Phùng Ki hơi hơi gật đầu, đi theo người bán hàng đến chỗ trống bên kia ngồi xuống.

Manh Manh đi theo Sài Tử Hiên đến chào hỏi, cô vừa đến, Trương Hạo liền kéo ghế bên cạnh Sài Tử Hiên ra nói: “Đàn em ngồi đây đi, bọn anh còn tưởng em bệnh nằm trên giường không dậy nổi, vậy mà một chút chuyện cũng không có.”

Manh Manh hào phóng ngồi xuống, chào hỏi qua rồi hỏi: “Sao chị Lâm không có mặt?” Ánh mắt Trương Hạo lóe lóe, Sài Tử Hiên hàm hồ nói: “Cô ấy hôm nay có việc...”

Trương Hạo vô cùng thần bí nhào người qua hỏi: “Này! Manh Manh, người đó là ai? Một sao hai vạch, là thiếu tá đó! Thực ngẫu quá, nhưng mà nhìn quân trang của anh ta hẳn là bộ binh! Hôm đó lái trực thăng đi cứu hộ thật đẹp trai đến ngây người!”

Sài Tử Hiên nhìn Manh Manh, trong lòng có chút lo lắng kỳ lạ. Khí thế chàng trai kia quá mạnh mẽ, tuy nói tuổi hơi lớn, không có khả năng cùng Manh Manh có cái gì, nhưng hai người đi cùng một chỗ, nhìn trông tự nhiên giống như đã như vậy từ lâu, nhìn qua tương đối không rõ ràng.

Manh Manh nghiêng đầu nhìn Phùng Ki ở bên kia, anh đã lưu loát chuẩn bị thịt, hơn nữa đã đem nướng. Cảm thấy được ánh mắt cô nhìn qua, vẫy tay về hướng cô.

Manh Manh gật gù đầu, đứng lên, kiêu ngạo nói: “Ki ca ca của em hiện thuộc lữ đoàn tăng thiết giáp, nhưng trước kia đã từng thuộc không quân, ‘tiêm kích’ cũng đã lái qua, trực thăng thì tính là gì, các anh cứ tiếp tục, em qua đó.”

Vẫy vẫy tay chạy đến bên Phùng Ki, Phùng Ki đã đem thịt nướng xong đặt ở trên bàn trước mặt cô, nhìn cô ăn mấy miếng, giúp cô rót một ly trà gừng.

Hành động của hai người, mặc dù cách một khoảng, nhưng mấy người Sài Tử Hiên đều nhìn thấy rõ ràng. Trương Hạo khều khều anh thấp giọng nói: “Mình nghe sao cũng không hiểu được, anh lính kia rốt cuộc cùng Manh Manh có quan hệ gì? Người ở chân núi là anh họ cô ấy, mình biết, đây chẳng lẽ cũng là anh họ? Anh họ cũng quá nhiều nghe...”

Sài Tử Hiên đem bia đẩy vào tay anh: “Uống đi, cậu còn hơn bà tám!” Trương Hạo ngửa cổ uống một ngụm nói: “Tử Hiên, mình nói này, cậu cũng thật kỳ quái, đã gần một năm rồi, một chút tiến triển cũng không có. Cậu thật chậm quá đó, đem gia thế như con bài chưa lật đưa ra, đàn em không thể không vội vàng nhào tới cậu.”

Sài Tử Hiên nhăn mặt lại: “Manh Manh không phải là người như thế, hơn nữa, nếu cô ấy vì gia thế của mình mới nhìn đến mình, cậu không biết là càng hạ giá sao!”

Trương Hạo hừ một tiếng: “Bây giờ có cô gái nào yêu thật lòng, đó là sự thật. Kỳ thật Lâm Thanh cũng không tệ, tuy rằng có chút nhỏ nhen, nhưng với nhà cậu cũng coi như môn đăng hộ đối. Nhà cậu khai thác mỏ, nhà cô ấy khai thác đá, các người nếu ở cùng một nơi...” Cậu nói tiếp theo trực tiếp biến mất dưới ánh mắt nghiêm túc của Sài Tử Hiên.

Ánh mắt Sài Tử Hiên không khống chế được dừng ở trên người Manh Manh. Nếu không biết còn có cô gái như Manh Manh, có lẽ cuối cùng anh cũng có thể chấp nhận, thế nhưng Manh Manh ở ngay bên cạnh anh, giống như đưa tay liền có thể chạm đến, hơn nữa, anh chưa bao giờ cho rằng gia thế có gì quan trọng, hưởng chi, gia thế của Manh Manh cũng không hề kém.

Phùng Ki ở bên ngoài cửa hàng đồ nướng chờ tiểu nha đầu cùng mấy người bạn học chào hỏi, đi ra xe, Phùng Ki có thể cảm giác được, ánh mắt kia vẫn nhìn theo, là nam sinh tên Sài Tử Hiên đó! Tuổi trẻ, tình yêu, sự cuồng nhiệt, mấy thứ này giống như đã cách anh quá xa.

Trên thực tế, cho dù ở cùng tuổi với bọn họ, anh cũng không như vậy. Mẹ thường nói, tính cách của anh cực kỳ trầm lặng, không có gì thú vị, từ nhỏ đến lớn, anh đều là từng bước đi tới. Từ nhỏ anh chỉ biết chính mình phải làm lính, làm một người lính tốt, làm một người lính giống chú Phụng.

Cha của Manh Manh là thần tượng của Phùng Ki. Lần đầu tiên anh cảm hứng không phải do cha anh dạy, là chính tay chú Phụng dạy, không chỉ có cảm hứng, rất nhiều việc anh đều là học trò của chú Phụng, có đôi khi cha anh còn nói, tính tình của anh là thừa kế của chú Phụng, cái loại đầu cứng như sắt.

Quan hệ của nhà họ Phụng cùng nhà họ Phùng, từ thế hệ trước kéo dài đến thế hệ này. Anh xem Manh Manh giống như em ruột của mình, anh che chở cô, yêu thương cô, đã thành thói quen. Nhưng mà thói quen này sớm muộn gì cũng phải sửa, bởi vì Manh Manh đã thật sự trưởng thành.

Tâm tình Phùng Ki rất phức tạp, có đôi khi, cảm thấy Manh Manh vẫn là tiểu nha đầu làm nũng trong lòng anh, có đôi khi lại cảm thấy cô là cô gái nhỏ quyền rũ, hơn nữa lúc cô cùng các nam sinh cùng tuổi ở cùng một chỗ, tình huống này làm trong lòng Phùng Ki có chút cảm xúc chua. Đây chắc là cảm giác khi nhà có con gái mới lớn.

Nghĩ đến đây, anh không khỏi mở miệng nói: “Manh Manh, nam sinh tên Sài Tử Hiên đó...” Nói tới đây, Phùng Ki lại không thể nào tìm được lý do phản đối, sau một lúc lâu nói: “Nếu em thích cậu ta, thì cứ thử xem!”

Tiếng nói nghe qua có chút hiu quạnh, trong chớp mắt tươi cười trên mặt Manh Manh ngưng lại, nhìn anh nhỏ giọng nói: “Ki ca ca, anh thật hy vọng em thích anh ta sao?” Phùng Ki buồn cười, thật lâu mới nói một câu: “Anh luôn hy vọng em có thể hạnh phúc, tình cảm không như chuyện khác, cần thận trọng đối đãi.”

Manh Manh trầm mặc, nghiêng đầu nhìn bên ngoài cửa sổ, ánh đèn neon xẹt qua xua tan bóng đêm. Gió đêm từng trận giống như mang theo từng đợt từng đợt hương hoa không biết tên thấm vào ruột gan, trời đêm như vậy, mà tâm tình của cô lại đột nhiên trở nên cực kém.

“Ki ca ca, anh có phải còn nhớ cái chị họ Thiệu kia hay không?” Phùng Ki cứng người một chút, đưa tay sờ sờ đỉnh đầu cô: “Tiểu nha đầu...” Manh Manh lại đột nhiên quay đầu: “Ki ca ca, em đã mười chín tuổi, em cái gì cũng biết, không phải là tiểu nha đầu.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp vô cùng nghiêm túc, khiến Phùng Ki hơi hơi thất thần chớp mắt một cái, tiện đà cười khê: “Còn nói không phải tiểu nha đầu, người lớn ai lại giống như em, tính khí trẻ con, tức giận như trẻ con.”

Phùng Ki dừng xe trong gara, tắt máy, còn chưa mở cửa xe, đã bị tay tiểu nha đầu đột nhiên vòng ở cổ, môi mềm mại đưa đến, cái lưỡi thom tho tron trượt không ngừng ngọ nguyệt trên môi anh...

Trong nháy mắt, trong đầu Phùng Ki ‘âm’ một tiếng, cảm giác mềm mại thom tho kia, đánh thẳng vào đầu óc của anh, nhất thời nhưng lại khiến anh có chút quẩn luyến không thôi, cho đến khi cô bắt đầu cắn môi của anh, có chút nhói nhói đau, Phùng Ki mới tỉnh lại, đưa tay trực tiếp đẩy cô ra.

Vì kinh ngạc, lực đạo không khống chế tốt, ‘bình’ một tiếng, tiểu nha đầu bị anh đẩy ra, đụng vào cửa kính xe. Phùng Ki hơi hơi nghiêng đầu, bình phục chút xao động mơ hồ trong lòng, mới xoay lại, phát hiện tiểu nha đầu nâng tay ôm cái trán của mình, há miệng nhìn mình, trong đôi mắt to choáng váng, xuất hiện nước mắt tức giận ươn ướt phát sáng, nhìn qua tội nghiệp vô cùng.

Phùng Ki đưa tay nắm lấy tay nhỏ bé của cô: “Để anh xem, đụng chỗ nào rồi? Có đau hay không?” Tiểu nha đầu nháy mắt mấy cái, khịt khịt một chút, nước mắt rớt xuống, Phùng Ki nhìn thấy, cả trái tim như bị bóp nghẹn, cúi người đem cô ôm vào trong lòng mình, hướng về phía đèn đường, xem xét trán của cô, trán đỏ một mảng, có chút sưng.

Phùng Ki nhẹ chạm vào, tiểu nha đầu liền kêu đau, dọa Phùng Ki cũng không dám chạm vào, chu miệng lên, thổi khí cho cô, thổi hơn nửa ngày, nước mắt của tiểu nha đầu cũng không ngừng, Phùng Ki quyết định thật nhanh, xuống xe đem cô ôm lên lầu, một màn diễn vật nhau này, Phùng Ki đã sớm đem chuyện tiểu nha đầu cường hôn anh quăng ra phía sau đầu...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 10

“Manh Manh, nghỉ hè có làm gì không?” Trần Hiểu Kỳ ngồi ở vị trí bên cạnh Manh Manh, dáng người rất gầy, nhìn qua lại ung dung tự tại. Trần Hiểu Kỳ là bạn cùng lớp của Manh Manh, quan hệ không tệ. Trần Hiểu Kỳ là sinh viên đến từ miền núi, khắc khổ, nghiêm túc, nhưng tính cách lại vô cùng rộng rãi, đối với việc nhỏ không hề tính toán chi li. Manh Manh rất thích cô, nhưng độ thân mật của hai người còn chưa sâu.

Đối với Manh Manh, cảnh giác đã thành bản năng. Lúc học trung học, cô từng có một người bạn rất tốt, sau đó mới phát hiện, cái người bạn tốt kia của cô, là do cha cô ở sau lưng sắp đặt, vì mục đích gì, Manh Manh không muốn truy cứu, dần dần cùng người bạn kia bất hòa, cuối cùng nữ sinh kia chuyển đến trường khác.

Không phải xuất phát từ thật tình, mà là có ý đồ từ trước, loại tình cảm này quả thực hèn hạ đã khiến chiến ranh giới cuối cùng của cô. Manh Manh từ sau chuyện này, cùng bạn học bảo trì khoảng cách thích hợp, cũng vì vậy, trong mắt bạn học Manh Manh mang vẻ đẹp thần bí, nhưng cũng không phải mỹ nữ lạnh lùng, ngược lại, tính cách của cô rất hiền hoà.

Manh Manh biết mình là cháu gái may mắn của nhà họ Phurong. Người lớn cho cô không gian tự do lớn nhất, khiến cô có thể bừa bãi trải qua cuộc sống mình muốn, học cái mình muốn học, hơn nữa, học cái gì cũng đều được hưởng điều kiện tốt nhất, theo cách nhanh nhất, cô thường bắt đầu ở vị trí cao hơn so với những người khác, là do cha mẹ, người lớn can thiệp, cô cũng không cự tuyệt, nhưng cô biết rất rõ, về sau tự mình phải đi con đường nào.

Trước đây rất sùng bái cha, cô muốn tham gia quân ngũ, sau đó lớn hơn một chút, cô biết nếu muốn gả cho Ki ca ca, thì không thể tham gia quân ngũ. Cha cô dạy rằng, làm việc gì, nếu không làm thì thôi, đã làm thì phải làm tốt nhất, cô mà tham gia quân ngũ, nhất định sẽ không làm văn công, cô cũng muốn giống cha, làm một người đứng ở vị trí cao nhất, nếu như vậy, Ki ca ca làm sao bây giờ?

Manh Manh cũng từng muốn theo cô của cô kinh doanh, nhưng về sau lại nhìn thấy cô của cô quá bận rộn, cũng đánh mất ý niệm trong đầu. Cuối cùng lựa chọn học báo chí, có người từng nói, phóng viên cùng quân nhân công việc có chút giống nhau, cô không vào trường quân báo, mà vào trường đại học địa phương, mới quen biết Trần Hiểu Kỳ.

Trên người Hiểu Kỳ, Manh Manh thấy được một người trong hoàn cảnh khó khăn vẫn dứt khoát lạc quan hướng về phía trước. Hiểu Kỳ là nữ sinh đáng tôn trọng kính nể, trên người cô loáng thoáng phẩm cách mà người ở thế hệ cô không dễ nhìn thấy, cho nên càng đáng quý trọng.

Bởi vì rất rõ tính cách của Hiểu Kỳ, cho nên khi cô hỏi, Manh Manh khẳng định là có chuyện. Manh Manh ngẩng đầu nhìn cô nói thẳng: “Cần mình giúp gì thì nói thẳng, quanh co lòng vòng không phải tác phong của bạn.”

Trần Hiểu Kỳ phụt cười một tiếng, nâng tay vuốt vuốt mái tóc ngắn của mình bất mãn nói: “Manh Manh, đã có ai nói với bạn, mỹ nữ quá thẳng thắn sẽ không tốt, tổn hại hình tượng mỹ nữ chưa?”

Manh Manh tròn mắt liếc mắt, bút trong tay vạch ra một vòng tròn: “Bớt nói nhảm vài câu đi.” Trần Hiểu Kỳ cười hắc hắc: “Bạn không phải thích leo núi sao, mình cho bạn biết, ngọn núi quê mình bạn chưa thấy qua, cũng chưa được khai phá, gió lạ bốc lên, đất đá di động...”

Manh Manh đưa tay ngăn cô lại: “Được rồi, có phải đang ‘bình văn’ đâu, nói ý chính.” Trần Hiểu Kỳ nói chưa hết ý nhảy mắt mấy cái: “Người ta còn chưa nói hết tư tưởng trong lòng, bạn đã sốt ruột muốn nghe nội dung chủ yếu, ý chính là, bạn nếu thích leo núi, không bằng đến quê mình! Vả lại, đi với mình, tiện tay giúp mình mang vài thứ, có hơi nhiều, mình có chút khó khăn...” Không đợi Manh Manh cự tuyệt, Hiểu Kỳ đột nhiên ghé sát vào cô thấp giọng nói: “Mình biết, mình biết, Sài đại tá định rủ bạn đi Tây tạng. Nhưng mà năm nay bạn không cần suy nghĩ, mình mới vừa từ Hội sinh viên nghe được, chúng ta sẽ bắt đầu huấn luyện quân sự trong tháng bảy, thời gian hơi gấp, đi Tây Tạng rất khó.”

Manh Manh không khỏi nở nụ cười: “Bạn nghe ngóng rất cụ thể.” Nghiêng đầu nghĩ nghĩ, dù sao nghĩ hè cô cũng không có chuyện gì, lại là lúc các quân khu tụ họp diễn tập lớn, Ki ca ca chắc sẽ bề bộn nhiều việc trong mấy tháng, không đếm xỉa tới cô. Hơn nữa, cha cô hiện nay đang ở Xuyên Thiểm(Đông Xuyên – Thiểm Tây), Phương Tuấn nghĩ hè không thể quay về, cô dù sao cũng phải về thăm nhà một chút, tránh để mẹ cô nói chị em bọn họ không có lương tâm.

Thật ra cô cùng Phương Tuấn là bị cha mình đá đi, cha rất phiền vì chị em bọn họ ở trước mặt sẽ quấy rầy vợ chồng hai người ân ái. Manh Manh hâm mộ nhất chính là cha mẹ cô, từ khi cô còn nhỏ, đã thấy cha mẹ cô yêu thương nhau đến buồn nôn.

Đừng nhìn cha cô bên ngoài là một người mặt sắt, trước mặt mẹ cô, nói chuyện cũng giảm xuống mười sáu độ, nhẹ giọng nói lời nhỏ nhẹ dỗ dành, xót thương, cưng chiều, có đôi khi bọn họ thật là nhìn không nổi. Hơn nữa, cô đối với Tứ Xuyên có cảm tình nhất định, lúc trước ở đây một thời gian dài, về sau cha lại bị điều đi, giăng co chừng mười năm, cha lại được điều trở về.

Nghĩ đến đây, Manh Manh gật gật đầu: “Được, cùng bạn đi xem thôi.” Trần Hiểu Kỳ hoan hô một tiếng: “Manh Manh, mình biết mà, rủ bạn là đúng nhất.”

Manh Manh đã đáp ứng, nhưng ở nhà ga, nhìn thấy mấy cái ba lô to như vậy cùng với một núi sách được cột chặt, không khỏi ngạc nhiên: “Hiểu Kỳ, đây là có hơi nhiều mà bạn nói đó hả? Đừng nói mình và bạn, cho dù thêm hai người nữa, cũng không thể mang hết.”

Hiểu Kỳ cười hắc hắc: “Ai nói chỉ có mình và bạn, còn có người khác nha!” Nói xong, xông đến phía sau Manh Manh, trên mặt tràn ra một nụ cười tươi, nhiệt tình vẫy tay hô to: “Anh Sài, anh tới rồi.” Manh Manh quay đầu, Sài Từ Hiên cùng nhóm người trong câu lạc bộ đi tới.

Manh Manh bỗng nhiên hiểu được, vì sao khi cô nói với Sài Từ Hiên, năm nay không thể đi Tây Tạng, thái độ của Sài Từ Hiên lại là thần bí cười cười.

Manh Manh khẽ nhủ mảy, ghé sát vào bên tai Trần Hiểu Kỳ nói: “Bạn nhờ đàn anh giúp sao?” Trần Hiểu Kỳ vội vàng giơ hai tay lên: “Mình không có, mình thề...” Bỗng nhiên giả dối cười: “Mình chỉ nói với đàn anh trong Hội sinh viên, năm nay bạn muốn cùng mình về quê mà thôi, bạn biết đó, hội trưởng của chúng ta có quen biết anh Sài, cho nên...”

Manh Manh tròn mắt liếc mắt: “Trần Hiểu Kỳ bạn thật là...” Trần Hiểu Kỳ thấp giọng nói: “Có gì không tốt, anh Sài có ý với bạn, người mù cũng thấy được, chuyện của hai người truyền khắp noi! Nếu thích hợp, tài tử giai nhân chẳng phải sẽ thành một giai thoại sao.” Manh Manh trừng mắt nhìn cô liếc một cái, tức giận nói: “Trần Hiểu Kỳ, bạn làm bà mai luôn đi.”

Trần Hiểu Kỳ cười hắc hắc: “Trường học không có môn này, bằng không, mình nhất định ghi danh đầu tiên.” Manh Manh chưa kịp nói thêm gì, Sài Từ Hiên đã đến trước mặt.

Chào hỏi qua, vài người bắt đầu phân công đem đồ trên mặt đất lên xe lửa, bọn họ nằm giường cứng, bốn người trong câu lạc bộ, ngoại trừ Sài Từ Hiên, Trương Hạo, còn có Phan Thiệu cùng Chu Hàn, người trẻ tuổi ở cùng một chỗ, rất dễ hòa đồng, hơn nữa Trương Hạo cùng Phan Thiệu lại nói nhiều, chốc chốc là có một tiết mục, chọc Hiểu Kỳ cười đau bụng.

Nói một, mấy nam sinh bá vai nhau ra ngoài hút thuốc, Trần Hiểu Kỳ cũng đi theo góp vui, Manh Manh lúc này mới nhìn ra, Trần Hiểu Kỳ cùng Phan Thiệu có một chút ý tứ, cũng không biết hai người này sao lại có dính dáng.

Dường như biết nghi hoặc của cô, Sài Từ Hiên nói: “Phan Thiệu cũng là thành viên Hội sinh viên.” Giọng của Sài Từ Hiên khác hẳn Ki ca ca, giọng của Ki ca ca có chút tục tĩu, có chút trầm thấp, nhưng vô cùng có lực, ngắn gọn mà có lực, hơi giống cha cô, nếu hét xuống mặt đất, có thể khoét ra một cái hố, là quần nhân điển hình.

Mà giọng Sài Từ Hiên lại rất trong, giống con người anh, rất dễ nghe. Manh Manh nghĩ nếu anh cất tiếng hát, hát cái loại tình ca đau khổ, sẽ vô cùng có hương vị, không giống Ki ca ca của cô, cất giọng vĩnh viễn cứng rắn như đao, không có chút mềm mại nào.

Ánh sáng xuyên qua cửa sổ chiếu lên tấm màn bằng lụa trắng, dừng trên gương mặt trắng nõn của cô, gần như có thể thấy mạch máu màu xanh cùng lông tơ tĩnh tế dưới làn da cô. Cô hơi cúi mắt, lông mi thật dài men theo vành mắt tạo thành độ cong duyên dáng, che khuất con ngươi sáng trong như ngọc, giống như cánh chuồn chuồn rung động, cùng khoe miệng xinh xắn lên, không khỏi mang theo vẻ buồn bã, khiến cho vẻ đẹp của cô nhất thời như có sinh mệnh.

Sài Tử Hiền cảm thấy Manh Manh mỗi lần đều khiến anh thật kinh ngạc không thôi. Trước đây lúc nhìn cô mặc lễ phục ngồi trên sân khấu kéo đàn cello, anh cảm thấy, cô là nữ sinh tao nhã nhất trên thế giới, trên núi, cô đối với mưa to vẫn có thể cười tươi, Sài Tử Hiền cảm thấy, đời này sẽ không tìm thấy nữ sinh thứ hai dừng cảm như thế, loại dừng cảm này thấp sáng tươi đẹp, kinh tâm động phách.

Mà lúc này, Sài Tử Hiền lại cảm thấy cô rất an tĩnh, giống như nước Giang Nam, như bóng hoa trong nước, xinh đẹp trong suốt có chút hư ảo, mà trên môi cô lại mang vẻ tươi cười nghịch ngợm, khiến Sài Tử Hiền bất giác say mê càng sâu...

Manh Manh phát hiện, phía đối diện nửa ngày cũng chưa nói gì, ngẩng đầu nhìn vào mắt Sài Tử Hiền, con ngươi của Sài Tử Hiền rất đen, vì vậy có vẻ đặc biệt thâm thúy, không giống Ki ca ca. Mỗi khi Manh Manh nhìn Ki ca ca, đều có thể từ trong mắt anh thấy được bóng dáng chính mình, rất rõ ràng.

Ki ca ca càng sẽ không giống Sài Tử Hiền, bị cô nhìn thì lập tức né tránh. Manh Manh không khỏi có chút mếu máo, cô phát hiện, mình hơi nhớ Ki ca ca, tuy rằng vài ngày trước, trước khi Ki ca ca đi, cô còn quấy rầy anh mấy ngày, nhưng lúc này cô vẫn như cũ không ngừng nhớ anh, đoán anh hiện tại ở nơi nào, làm cái gì, có giống như mình, cũng nhớ cô...

Sau một lúc lâu Sài Tử Hiền mới nhìn lại, lúc anh nhìn lại, mấy người Trương Hạo cũng trở lại, la hét ầm ĩ chơi bài, đấu chủ. Manh Manh chơi với bọn họ cảm thấy mệt mỏi, trèo lên giường cứng, đeo tai nghe điện thoại, từ từ nhắm hai mắt mà ngủ, những người khác vẫn tiếp tục chơi.

Sài Tử Hiền hơi ngước đầu, nhìn bóng lưng Manh Manh mà ngẩn người. Không biết bao lâu sau, vài người cũng mệt mỏi, về chỗ của mình nằm xuống, Trương Hạo nghiêng đầu nhìn thấy bộ dạng này của Sài Tử Hiền, không khỏi thấp giọng cười: "Thế nào? Lão đại, sẽ tiến tới chứ, trước kia mình thấy cậu còn cứu được. Từ khi trên núi trở về, cậu đã bệnh nguy kịch. Nếu đã vậy, nắm chặt một chút, trực tiếp cưới về, đàn em có thể gả vào nhà cậu, cả đời ăn ngon mặc đẹp, cũng thỏa đáng..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phái Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 11: Chương11

Nhà của Trần Hiểu Kỳ ở một thôn nhỏ dưới chân núi lớn vùng Xuyên Thiểm, mấy người bọn họ xuống xe lửa, ngồi ô tô thêm hai giờ, sau khi xuống xe lại đi xe bò, dừng kinh ngạc, thật sự là xe bò, con bò già vừa đi vừa dạo chơi này, đem chiếc xe lay động như là nước sôi.

Ông lão đánh xe khoảng sáu, bảy mươi tuổi, chỉ nói tiếng địa phương, cùng Trần Hiểu Kỳ mỗi người một câu nhàn nhả tán gẫu, nhóm người Sài Tử Hiền đầu chăm hỏi đây đó, một chữ nghe cũng không hiểu được, Manh Manh cũng chỉ hiểu tiếng được tiếng không, từng đi theo cha đến Tứ Xuyên, nhưng Tứ Xuyên rộng lớn, cách một dãy núi, tiếng nói của hai bên sẽ không giống nhau, huống chi bên này lại ở gần Thiểm Tây, tiếng nói nhiễm đầy đặc ngữ điệu vùng tây nam.

Trần Hiểu Kỳ quay đầu, nhìn thấy mấy đàn anh mặt bị bụi tóc vào ho khụ khụ, Trương Hạo thậm chí ôm ngực ho khan từng trận, không khỏi cười thầm, nhờ ông lão đánh xe đi chậm một chút, ông lão cười cười, xe chậm lại, mọi người liền cảm thấy thư thái hơn.

Qua một cái dốc thoải thật dài, liếc mắt nhìn thấy phía trước rộng mở trong sáng, phóng tầm mắt ra xa, có thể thấy được từng cụm dãy núi xanh um tươi tốt, đôi mắt chỗ nào cũng thấy tiếp theo triền núi là triền núi, xa tận ngút ngàn.

Ông lão đánh xe đột nhiên hát lên một khúc dân ca, giọng hát to rõ theo gió núi từ từ tản đi rồi truyền trở lại, tạo cảm giác xúc động quẩn quanh không dứt.

Ông lão hát xong, Trương Hạo ấn nút điện thoại: "Hay quá! Mình rất cực cũng tìm được giai điệu như nước chảy trong lòng, tiếng ca nguyên sơ như vậy, lúc về cài làm nhạc chuông, đảm bảo trong nháy mắt tuyệt đối giết một mảnh."

Vài người không khỏi cười rộ lên, nhưng mà bọn họ rất nhanh liền cười không nổi, ông lão đưa bọn họ đến chân núi liền trở về, Trần Hiểu Kỳ nói với bọn họ: "Đi qua ngọn núi này rồi đi thêm một đoạn không xa nữa chính là thôn nhà em." Mấy người có chút há hốc mồm.

Phan Thiệu không khỏi cười khò: "Còn phải leo núi sao, đàn em à, nhà em ở khuất xa như vậy, sao lại thi đậu vào học ở trường chúng ta?" Trần Hiểu Kỳ nở nụ cười: "Cho nên, nơi đó mười mấy năm mới có một sinh viên là em! Hiện tại đã tốt hơn nhiều, còn có một đoạn đường như vậy để xe bò đi được, trước đây, đều là trực tiếp dựa vào hai chân, đi theo cha qua vài ngọn núi lớn, mới có thể đến thị trấn đổi một chuyến hàng, bán xong hàng hóa, còn phải chạy về nhà trước khi mặt trời xuống núi, đi và về đều mang rất nhiều thứ trên lưng, qua mười mấy dặm đường núi, mọi người không phải là vận động viên leo núi sao, khả năng chống chịu kém như vậy!"

Manh Manh phù một tiếng nở nụ cười, nha đầu Trần Hiểu Kỳ kia, đem mấy người bọn họ tổn hại một lần, vác túi lên lưng nói: "Đi thôi! Trước khi trời tối mà không đến nơi, muối trên núi sẽ đem chúng ta làm thức ăn."

Căn bản không có bậc thang, cái gọi là đường núi cũng là do người trong thôn đi nhiều mà tạo thành, cao một bước thấp một bước, cũng may mọi người có kinh nghiệm leo núi nhất định, có thể miễn cưỡng kiên trì.

Đến đỉnh núi, xa xa liền thấy bên trong khe núi tọa lạc mấy thôn nhỏ, khói bếp màu trắng từ sau nóc nhà lượn lờ dâng lên, cảnh này, khiến thể xác và tinh thần mệt mỏi của mấy người bọn họ nhất thời trở thành hư không.

Lúc đến đầu thôn, mặt trời đã gần xuống núi, còn chưa vào thôn, liền nhìn thấy một người đàn ông trung niên ngồi trên tảng đá lớn ở đầu thôn, hút thuốc lá, thỉnh thoảng nhìn về phía đường.

Nhìn thấy bọn họ, người đàn ông trung niên đứng lên, đến đón, nở nụ cười thật tươi, tạo thành nếp nhăn trên mặt nhìn qua hàm hậu thuần phác: "Ta vừa nói dẫn vài con chó đi tìm các cháu, may mà đến..." Người này nói tiếng phổ thông, tuy rằng mang đậm chất giọng địa phương, cũng rất thân thiết.

Trần Hiểu Kỳ chỉ huy mấy người bọn họ đem đồ đạc thả trên mặt đất giới thiệu: "Đây là người Trần gia chúng tôi." Trưởng thôn đến đón hô một tiếng, một nhóm trẻ em có lớn có nhỏ rất nhanh chạy tới, đem bao sách trên mặt đất, ôm khiêng vào thôn.

Nhà Trần Hiểu Kỳ ở thôn đông, dựa vào một mảnh vách núi xây một tòa nhà rất lớn, ở trung tâm có năm căn phòng, rất rộng, trong phòng đều rất thông thoáng, mấy người Sài Từ Hiến được sắp xếp ở cùng một phòng, Manh Manh cùng Hiểu Kỳ ở phòng nhỏ phía tây, buổi tối nằm ở trên giường, chỉ chốc lát sau Hiểu Kỳ liền say ngủ, hơi thở đều đều, tiếng ngáy nhẹ nhẹ.

Manh Manh lại không ngủ được, lăn qua lộn lại nghĩ đến Kì ca ca của cô, từ sau khi hôn anh lần trước, Manh Manh rõ ràng cảm thấy thái độ của Kì ca ca đối với cô có chuyển biến, trước kia anh sẽ không phòng bị cô, phải nói, hai người cùng một chỗ bất kể làm gì đều tự nhiên, mà sau lần đó, hề cô tới gần, Kì ca ca sẽ như vô tình đẩy cô ra, ngủ cũng chia ra, anh ngủ ở phòng khách hoặc trên sofa phòng khách, chính là không ngủ cùng cô.

Manh Manh rất phiền não, cô không muốn cả đời giống như em gái của Kì ca ca, cứ như vậy không xa không gần, không thân không lạ, cô phải là vợ của Kì ca ca, được anh ôm vào trong ngực, là cô gái nhỏ trong lòng anh, vì anh mà nấu canh làm cơm, vì anh sinh dưỡng con cái.

Ước mơ này trong cô mỗi ngày một lớn, càng ngày càng chân thật, càng ngày càng kiên định, cô của cô nói: "Phùng Kì là chàng trai như vậy, tuy rằng tính cách mạnh mẽ, đầu óc chỉ là một khúc gỗ, cậu ta thủy chung cho rằng con là em gái, việc này cả đời cũng không muốn đổi, nếu muốn đổi, phải đem khúc gỗ kia trực tiếp chặt đứt."

Manh Manh cảm thấy cô của cô nói rất đúng, cô đã biểu hiện rõ ràng như vậy, chỉ còn chưa coi hết ra thôi, Kì ca ca vẫn giống như đầu gỗ không hề phản ứng, nhưng mà, Manh Manh cảm thấy nếu chính mình thực sự coi hết ra, không chừng còn bị Kì ca ca đẩy ra, ngày đó cô chỉ hôn anh một chút, anh liền giống như đụng tới công tắc điện.

Manh Manh lần đầu cảm thấy, chuyện mình muốn bắt Kì ca ca, hoàn toàn không đơn giản như cô tưởng, Kì ca ca truyền thống bảo thủ, quả thực giống như đồ cổ được đào ra từ trong mộ cổ.

Manh Manh hằm hừ ngồi dậy, cẩn thận xuống giường, mang giày, cầm di động ra cửa, đứng ở bên cạnh phòng, bấm số điện thoại của Kì ca ca, y như dự kiến, bên kia truyền đến âm thanh máy đã khóa, với việc Kì ca ca đi nơi nào diễn tập, cô căn bản không hỏi, đây là bí mật quân sự, cô hỏi cũng vô dụng, anh là quân nhân.

"Manh Manh..." Phía sau truyền đến thanh âm của Sài Từ Hiến, Manh Manh quay đầu, Sài Từ Hiến mặc áo thun, quần đùi đứng ở không xa phía sau cô, ánh trăng dừng trên người anh, đem bóng dáng của anh kéo dài trên mặt đất, có loại anh tuấn không giống bình thường, trên người anh ăn mặc đơn giản như vậy, vẫn rất xuất sắc, Manh Manh có chút thương thức nhìn anh.

Tóc dài rối tung của cô thả xuống, rơi trước ngực, gió núi thổi vào áo thun dài rộng của cô, hiện ra lưng áo thon gầy, hai tay giống như nắm chặt, khuôn mặt nhỏ nhỏ trong suốt, da thịt trong sáng, cặp mắt kia sáng trong như ánh ngọc, làm cho màn đêm hư ảo này, nhất thời trở nên chân thật, đây là cảm giác của Sài Từ Hiến.

Manh Manh trừng mắt nhìn: "Đàn anh cũng ngủ không được sao, không bằng chúng ta đi qua bên kia ngồi xuống." Cô đưa tay chỉ chỉ góc tường sau vách đá, bên kia vươn ra một tảng đá to, giống như một cái bàn đá thiên nhiên.

Sài Từ Hiến gật đầu, ánh mắt lóe lóe, bảo cô đợi một lát, đi vào lấy một cái bình nhỏ ra, nhều mày nói: "Ánh trăng như vậy, không một phen ngắm trăng uống rượu, thực có lỗi với bản thân."

Manh Manh không khỏi cười ra tiếng, lần đầu phát hiện, Sài Từ Hiến thực rất đáng yêu, đẹp trai, lý trí, lại tiêu sái không kềm chế được, nam sinh như vậy thực không dễ gặp, ở cùng một chỗ với nam sinh như vậy, thoải mái mà sung sướng.

Hai người đi đến vách núi, ngồi xếp bằng trên tảng đá, Sài Từ Hiến đem hai cái chén nhỏ để xuống, rót hai chén rượu, rượu là do cha Hiểu Kỳ ủ từ trái cây dại trên núi cùng với nước suối, có hơi chát, nhưng cũng có vị mát lạnh, Manh Manh rất thích, ít nhất so với rượu đỏ có giá trên trời, Manh Manh thấy dễ uống hơn.

Tư thái cái miệng nhỏ của cô uống rượu, khiến Sài Từ Hiến say mê, Manh Manh gia giáo tốt, nhất cử nhất động của cô đều biểu hiện ra điều này tương đối rõ ràng, giống như cha anh từng nói qua, cái gọi là quý tộc, không phải dựa vào gia sản mà xét, cũng không phải năm ngày mười bữa là có thể dưỡng thành, đó là một loại khí chất tích lũy lắng đọng, thấm ở trong xương.

Nhìn Manh Manh uống rượu, Sài Từ Hiến không tự giác nghĩ đến những lời cha anh đã nói, trên người Manh Manh có loại khí chất này, một cách tự nhiên cùng bẩm sinh mà có.

Manh Manh buông chén rượu nghiêng đầu nhìn anh trên choker: "Đàn anh à, hiếm khi được nâng cốc ngắm trăng, anh ngại ngùng nhìn em như vậy, rất hại phong cảnh nha." Khuôn mặt tuấn tú của Sài Từ Hiến có chút hồng, ngẩng đầu nhìn cô nói: "Manh Manh, sao em lại học ngành báo chí, với khả năng âm

nhạc của em, học âm nhạc khẳng định có thể vô cùng tỏa sáng."

Manh Manh nở nụ cười, lời này cô đã nghe qua rất nhiều lần: "Âm nhạc chỉ là hứng thú của em, kỳ thật, lúc trước em muốn gia nhập quân đội..." Sài Từ Hiên âm thầm gật đầu, việc này anh tin, trên người Manh Manh có một loại hiên ngang quả cảm của quân nhân, thực mê người.

Bình thường Manh Manh luôn mang theo khoảng cách như có như không, loại khoảng cách này không cảm thấy rõ ràng, lại giống như ngăn cách bọn họ, khiến Sài Từ Hiên muốn tiếp cận lại lực bất tòng tâm, tối nay Manh Manh không như vậy, hay là bởi vì nhiễm ánh trăng choáng váng này, cái ngăn cách vắt ngang hai người giống như biến mất, bọn họ gần như vậy, gần đến nỗi Sài Từ Hiên thậm chí có thể ngửi được hương vị thảo nhiên trên người cô, giống mùi hoa không biết tên, trộn lẫn với hương rượu mát lạnh thấm vào ruột gan.

Hai người sau đó nói gì, Sài Từ Hiên không thể nào nhớ rõ, nhưng, Sài Từ Hiên đại khái cả đời đều sẽ không quên một đêm này, đêm Manh Manh mang hương vị mát lạnh khiến tim anh đập hỗn loạn.

Nhưng vào ngày hôm sau, thời điểm anh tỉnh lại, Manh Manh đã đi rồi, Trần Hiểu Kỳ nói, nửa đêm Manh Manh nhận điện thoại, trời vừa sáng liền đi, nói là trong nhà xảy ra chuyện, phải đi ngay.

Sài Từ Hiên vội la lên: "Sao lại không nói với anh, anh sẽ đưa cô ấy về, đường núi thế này, một cô gái..." Trần Hiểu Kỳ cười nói: "Anh yên tâm đi! Manh Manh nói cha cô ấy đóng quân ở Xuyên Thiểm, từ nơi này đi qua không xa, hơn nữa có người đến đón."

Trần Hiểu Kỳ nhớ lại, nửa đêm Manh Manh nhận được điện thoại, khuôn mặt nhỏ nhắn lập tức sấp khóc, Trần Hiểu Kỳ nhìn thấy đau lòng không chịu được, chưa từng thấy Manh Manh như vậy, tuy rằng mang gương mặt xinh đẹp, nhưng Manh Manh cho tới bây giờ chưa hề yếu đuối, đêm qua giống như trời sập xuống, không phải Trần Hiểu Kỳ không sống chết ngăn cản cô, nhưng lúc ấy cô phải đi.

Trần Hiểu Kỳ biết không rõ lắm, chỉ mơ hồ nghe được, hình như là anh của Manh Manh bị thương, rất nghiêm trọng, tình huống cụ thể không rõ ràng lắm, nhưng mà Trần Hiểu Kỳ bỗng nhiên nhớ tới, khi Manh Manh điện thông tin gia đình hình như chỉ có một em trai, không có anh trai!

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 12

Manh Manh nhận là điện thoại của cha cô, mà cho tới bây giờ Manh Manh mới biết được, Ki ca ca của cô chỉ cách cô mấy dặm núi, tiến hành diễn tập ngay tại quân khu Tứ Xuyên, cha cô lần này là tổng chỉ huy của đợt diễn tập.

Quân nhân khó tránh khỏi bị thương, điều này Manh Manh biết, nhưng mà xảy ra trên người Ki ca ca, cô vẫn không thể lạnh nhạt như cũ, cô còn nhớ rõ lần Ki ca ca bị thương ba năm trước đây, lúc ấy cô cảm thấy trước mắt đều tối đen.

Ki ca ca vốn là phi quan(*phi công quân đội*), anh từng nói qua với cô, bay cao trên bầu trời xanh là giấc mộng của anh, xảy ra chuyện ngoài ý muốn lần đó, Ki ca ca mới chuyển tới lữ đoàn thiết giáp.

Việc ngoài ý muốn kia, thủy chung là cái gai trong lòng Manh Manh, ba năm trước đây, trước khi Ki ca ca gặp chuyện không may đúng thời điểm Thiệu Tinh bỏ đi, Ki ca ca là chàng trai cảm xúc tuyệt đối không lộ ra ngoài, mà một trận kia cũng do tình thân anh rất sa sút, cho nên, tuy rằng Thiệu Tinh đã đi, Manh Manh vẫn như cũ không thể an tâm, cô không muốn trong lòng Ki ca ca của cô nhớ thương một cô gái khác, anh là của cô, nói cô bá đạo cũng được, nói cô không phân rõ phải trái cũng được, lúc còn rất nhỏ, anh chính là của cô, Thiệu Tinh thì tính là cái gì?

Lần này cha cô không nói thêm gì cả. Nhưng Manh Manh cũng nghe ra thương thế của Ki ca ca không nhẹ, bằng không, không có khả năng thân là tổng chỉ huy cha cô lại hỏi đến, còn cô ý báo cho cô biết.

Manh Manh lòng nóng như lửa đốt, đi như bay ra khỏi ngọn núi nhà Hiểu Kỳ, đến chân núi gặp được người tới đón cô, là bảo vệ lâu năm của cha cô - Châu Tinh Dạ, chờ cô đi một đoạn, liền thấy một trục thẳng ngừng trên gò đất phía trước, Châu Tinh Dạ vỗ vỗ đầu cô: "Đi đi, máy bay sẽ đưa con đến bệnh viện Tổng quân y ở thành phố, chú còn phải chạy về căn cứ diễn tập."

Manh Manh gật gật đầu chạy nhanh như bay qua, trục thẳng trực tiếp dừng ở sân bay trên tầng cao nhất của bệnh viện, Manh Manh nhảy xuống máy bay liền vọt đi vào, Phùng Ki đã được đưa vào phòng bệnh.

Manh Manh tiến đến khu phòng bệnh, liền nhìn thấy di Khuru từ trong thang máy đi ra, trong tay cầm theo cái bình thủy, thấy Manh Manh, buông bình thủy trong tay, giang hai cánh tay, Manh Manh lập tức vọt vào trong lòng bà, nước mắt lộp độp rơi xuống, khiến Khuru Thục Trinh thật đau lòng.

Phải nói là từ nhỏ nhìn tiểu nha đầu lớn lên từng ngày, Khuru Thục Trinh giống như người nhà Phưong gia, đối với việc của hai người này rất lạc quan, cảm thấy việc hai người từ nhỏ đã ở cùng nhau, loại sự tình này như nước chảy thành sông.

Tuy nói Phùng Ki so với Manh Manh lớn hơn mười tuổi, nhưng Khuru Thục Trinh ở một bên xem xét, cái kiểu con của bà yêu thương tiểu nha đầu thế kia, hai người thực xứng, chẳng qua con bà là thẳng nhóc chết não, điểm này Khuru Thục Trinh cũng hết cách.

Nhắc tới tình tình kẻ thừa từ người thầy Phương Chấn Đông của con, đến bây giờ Khuru Thục Trinh vẫn còn nhớ rõ, lúc trước Chấn Đông vừa nhìn thấy Tổ Tổ, không chỉ mạnh mẽ vang dội diễn xuất, trực tiếp tiến dần từng bước, chưa được mấy ngày, đã ôm người đẹp vào trong lòng, sinh con đường cái, mà đến phiên Phùng Ki, lại chân chính trở thành đầu gối ngọc ngà, chết sống không chịu hiểu.

Trước kia thấy rằng tiểu nha đầu dù sao cũng còn nhỏ, không gấp gáp, nhưng vừa mới lo lằng không gấp gáp liền nhảy ra một Thiệu Tinh, thiếu chút nữa đã đem hai người phá tan.

Lão Phùng nhà bà là từ tầng lớp dưới chót chậm rãi đi lên, tuy nói hiện tại có chút địa vị, nhưng cũng không đến mức tỏ vẻ, đối với chuyện môn đăng hộ đối, hai người cũng không để ý, nhưng Thiệu Tinh thì không được, thời điểm nghe nói chuyện này, Khuru Thục Trinh cố ý đi một chuyến, nghe ngóng xung quanh một chút, hơn nữa, Thiệu Tinh cũng không biết điều, lúc hai người gặp mặt, thái độ của Thiệu Tinh khiến Khuru Thục Trinh rất không vui, là cô gái toan tính điển hình, thực sự là vậy.

Đương nhiên, ở vị trí của Thiệu Tinh, sự thật cũng là không còn cách nào khác, nhưng Khuru Thục Trinh không muốn có con dâu như vậy, tâm cơ quá sâu, hơn nữa, cho tới bây giờ Khuru Thục Trinh cũng không cho rằng con mình thật sự yêu thương Thiệu Tinh, nói thật, hai người ở cùng một chỗ, bà từ xung quanh biết được, so với thời điểm năm đó của mình cùng lão Phùng còn quy củ hơn, tuy nói đây là tính cách của con, nhưng Khuru Thục Trinh rất rõ ràng con mình và Manh Manh ở cùng một chỗ là tình trạng gì.

Bởi vậy, Khuru Thục Trinh cảm thấy, người thực sự ở trong lòng con mình vẫn là Manh Manh, đối với Thiệu Tinh là bị loại tâm lý trai lớn phải lấy vợ quấy phá, mặt khác, tuổi của Manh Manh, gia thế của Manh Manh, tài năng của Manh Manh, có lẽ cũng là nguyên nhân khiến con bà chùn bước, chính là con bà lại không biết việc đó đều là chuyện nhỏ mà thôi, thời điểm tình yêu đến mà không bắt lấy, một khi mất đi, muốn bắt trở về sẽ rất khó khăn.

Khuru Thục Trinh nhẹ nhàng vỗ về lưng Manh Manh, thấp giọng trấn an cô: "Không có việc gì, không có việc gì, Ki nhà cô không có việc gì..." Đến giờ phút này, Manh Manh mới nghe được những lời của Khuru Thục Trinh, Manh Manh nén khóc, tâm mới buông xuống một nửa, một nửa còn lại phải chờ chính mắt nhìn thấy Ki ca ca của cô mới có thể buông.

Manh Manh lau mặt, có chút ngượng ngùng nói: "Dì à, đi đến lúc nào?" Khuru Thục Trinh buồn cười xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của cô: "Đi đến đêm qua, vừa lúc đi công tác ở gần đây, nhưng còn con, không phải cùng bạn học đi leo núi sao, sao lại đến nhanh như vậy?"

Manh Manh cầm vật trong tay Khuru Thục Trinh, tay vòng qua khuỷu tay Khuru Thục Trinh đi vào bên trong, vừa đi vừa kể chuyện mình đã ở gần đây. Tuy rằng tâm đã buông xuống một nửa, nhưng nhìn thấy trên giường bệnh, cánh tay và chân Phùng Ki đều bọc thạch cao, nước mắt Manh Manh lại lăn xuống.

Cô trực tiếp xông đến, sờ sờ cái chân lại sờ sờ cánh tay Ki ca ca, than một tiếng hỏi: "Sao lại thế này, sao lại thế này, chân làm sao vậy, cánh tay..."

Ánh mắt Phùng Ki ôn nhu, vươn cánh tay không bị thương, nhẹ nhàng sờ sờ hai má của cô: "Chút thương tích có là gì? Đáng để em khóc nhè sao, người không biết, còn tưởng rằng anh bị thương nặng không chữa ..." Nói chưa dứt lời, đã bị Manh Manh trực tiếp che miệng lại: "Không cho nói, không cho nói điểm xấu như vậy."

Phùng Ki không khỏi bật cười, chỉ chỉ cái trán của cô: "Em là tiểu nha đầu mê tín!" Ánh mắt lướt qua Manh Manh nhìn thấy ánh mắt bốn cột của mẹ, anh không khỏi nóng mặt một chút: "Mẹ, mẹ sao lại cũng đến đây?"

Nửa đêm khi Khuru Thục Trinh đến, Phùng Ki đang được phẫu thuật nối xương, bị gây tê, lúc về phòng bệnh đã ngủ say, lúc này cũng là đầu tiên gặp mặt mẹ sau khi tỉnh lại.

Khuru Thục Trinh trừng mắt nhìn anh bất mãn nói: "Mẹ vừa lúc đi công tác ở gần đây, bị thương như vậy, mẹ của con cũng nên biết chứ!" Phùng Ki mặt nhăn mày nhíu: "Bị thương nhẹ ngoài ý muốn thôi, không nghiêm trọng."

Manh Manh bĩu môi: "Cánh tay và chân đều gãy, còn không nghiêm trọng?" Phùng Ki không khỏi bật cười: "Có khi anh với tiểu nha đầu em giống nhau nha, tiêm sợ đau, uống thuốc lại sợ đắng." Manh Manh mím mím miệng kinh ngạc hỏi: "Không phải anh thuộc lũ đoàn thiết giáp sao, làm sao có thể bị thương?"

Phùng Ki ánh mắt lóe lóe: "Anh đói bụng." Anh vừa nói đói, Manh Manh liền đem vấn đề rồi rắm cả đêm quăng đến sau đầu, mở ra bình thủy, bên trong là cháo thịt nạc hầm thật mềm, mùi thơm xông vào mũi.

Khuru Thục Trinh cười nói: "Dì mượn bếp ở căn tin để hâm, biết con cũng sẽ đến đây, liền múc một bình lớn, đi đường một đêm, mau ăn một chút, gầy đi, sẽ không đẹp." Ngực khí thân thiết sùng nịch

Manh Manh múc một thìa đặt ở miệng, chép chép miệng gật gật đầu: "Thật ngon! Đúng là tay nghề của dì." Lại múc một thìa, đưa tới bên miệng Phùng Ki, Phùng Ki liếc mắt nhìn mẹ anh, có chút không được tự nhiên.

Khuru Thục Trinh cười cười đứng lên: "Mẹ đi xuống, mua vài cái khăn mặt và đồ dùng, dù sao cũng phải ở chỗ này mấy ngày." Khuru Thục Trinh đi ra ngoài, Phùng Ki mới cúi đầu nhìn tiểu nha đầu, tiểu nha đầu bĩu môi trừng mắt nhìn anh, bộ dáng đáng yêu đến không chịu được.

Phùng Ki múc một thìa cháo vừa đưa đến miệng cô, tiểu nha đầu mở ra cái miệng nhỏ nhắn thanh tú, ngậm cái thìa, Phùng Ki kéo kéo, kéo không được, không khỏi buồn cười, buông thìa ra, Manh Manh cầm lấy, múc một thìa lại đưa tới miệng anh, nhìn anh ăn, mới tràn ra vẻ tươi cười vừa lòng (*thế này mà bảo hai người là anh em thì ai mà tin, anh Ki đúng là tự lừa mình mà*)

Hai người anh một ngủ em một ngủ, đem một bình cháo thịt nạc thơm ngào ngạt ăn đến đầy bình hướng lên trời, Mạnh Mạnh giống như cô vợ nhỏ hiền lành, rửa bình thủy sạch sẽ, lại hầu hạ Ki ca ca súc miệng, cố gắng một hồi, ánh mắt của cô đã không mở ra nổi, ngáp một cái lại một cái.

Cuối cùng Phùng Ki vỗ giường bên cạnh mình, tiểu nha đầu mới cời giày leo lên, chui vào trong lòng anh khò khò ngủ, tiểu nha đầu ngủ rất sâu, phía dưới đôi mắt có quầng thâm, nhìn qua có chút mệt mỏi không biết tên nhẽ từng đột từng đột lộ ra, khiến Phùng Ki không khỏi đau lòng.

Tiểu nha đầu nói với anh muốn cùng một bạn học về nhà chơi, chắc là nghe được tin tức anh bị thương, suốt đêm chạy tới, cô có khi nào chịu qua khổ cực như vậy, cô nên được yêu thương chịu đựng như nàng công chúa nhỏ.

Phùng Ki đưa tay đem tóc mái của cô vén khỏi cái trán, lộ ra cái trán sáng bóng, Phùng Ki không hề chớp mắt nhìn cô, mặt của tiểu nha đầu, giống như có ma lực hấp dẫn, đầu anh dần dần thấp xuống, một chút một chút, môi dán lên trên trán, còn có chút chưa đủ, dần dần hạ xuống, hôn mí mắt cô đang khép lại...

Có tiếng động nhẹ nhàng ở cửa, Phùng Ki nhanh chóng ngẩng đầu lên, mẹ anh đi đến, đối với tình huống hai người ngủ cùng một chỗ, Khuru Thục Trinh đã sớm nhìn thấy nhưng không thể trách, tiểu Mạnh Mạnh ngủ chỗ lạ, ngay từ nhỏ lúc đến ở nhà bà, luôn ngủ không được, Phùng Ki liền dỗ cô bé, dỗ dỗ, hai người liền ngủ cùng một chỗ, sau lại tạo thành thói quen, chỉ cần có Phùng Ki, tiểu Mạnh Mạnh đều có thể ngủ rất ngon.

Hai người này có duyên phận từ khi Mạnh Mạnh sinh ra đến bây giờ, đã hai mươi năm, mà con của bà đến bây giờ còn không thông suốt, không, phải nói, thẳng thớm này tiềm thức đã thông suốt, chính là bản thân còn không biết thôi.

Khuru Thục Trinh nhìn nhìn tiểu Mạnh Mạnh thăm dò, nhỏ giọng hỏi: "Đang ngủ?" Phùng Ki kéo chân cẩn thận đáp cho hai người, gật gật đầu: "Mẹ, mẹ đi làm việc đi, con không sao đâu." Khuru Thục Trinh liếc trắng mắt: "Đến lúc mất mạng, mới là có việc sao, Mạnh Mạnh ở bên cạnh, mẹ cũng an tâm, đúng lúc cô bé ngủ hè..."

Bỗng nhiên nhớ tới chuyện ở bên ngoài nghe được, nhủ nhủ mày hỏi: "Con vì cứu tân binh tên Thiệu Cương kia, cho nên mới ngã xuống vách núi?"

Phùng Ki ánh mắt chợt lóe, tránh né tìm nhẹ nói: "Cậu ta mới vừa nhập ngũ năm nay, cũng là lần đầu tiên tham gia diễn tập quân sự lớn, còn chưa quen thuộc rất nhiều tình huống cùng quy tắc, đúng lúc ở cùng một chỗ nơi doanh trại bọn con làm nhiệm vụ, con chỉ chiếu cố một chút." Khuru Thục Trinh thăm trầm nhìn anh: "Mẹ còn nhớ rõ, con từng nói với mẹ, quân nhân phải chuẩn bị tốt mọi tình huống trên chiến trường, cũng không thể lấy cớ là tân binh mà phạm sai lầm." Khuru Thục Trinh nói tới đây dừng một chút: "Vẫn là, Thiệu Cương này có thân phận đặc biệt gì, khiến con không tiếc đánh vỡ nguyên tắc chính mình, đi chiếu cố cậu ta, thậm chí bởi vì cậu ta mà bị thương..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13

Mạnh Mạnh nhận là điện thoại của cha cô, mà cho tới bây giờ Mạnh Mạnh mới biết được, Ki ca ca của cô chỉ cách cô mấy dãy núi, tiến hành diễn tập ngay tại quân khu Tứ Xuyên, cha cô lần này là tổng chỉ huy của đợt diễn tập.

Quân nhân khó tránh khỏi bị thương, điều này Mạnh Mạnh biết, nhưng mà xảy ra trên người Ki ca ca, cô vẫn không thể lạnh nhạt như cũ, cô còn nhớ rõ lần Ki ca ca bị thương ba năm trước đây, lúc ấy cô cảm thấy trước mắt đều tối đen.

Ki ca ca vốn là phi quan(*phi công quân đội*), anh từng nói qua với cô, bay cao trên bầu trời xanh là giấc mộng của anh, xảy ra chuyện ngoài ý muốn lần đó, Ki ca ca mới chuyển tới lữ đoàn thiết giáp.

Việc ngoài ý muốn kia, thủy chung là cái gai trong lòng Mạnh Mạnh, ba năm trước đây, trước khi Ki ca ca gặp chuyện không may đúng thời điểm Thiệu Tinh bỏ đi, Ki ca ca là chàng trai cảm xúc tuyệt đối không lộ ra ngoài, mà một trận kia cũng do tinh thần anh rất sa sút, cho nên, tuy rằng Thiệu Tinh đã đi, Mạnh Mạnh vẫn như cũ không thể an tâm, cô không muốn trong lòng Ki ca ca của cô nhớ thương một cô gái khác, anh là của cô, nói cô bá đạo cũng được, nói cô không phân rõ phải trái cũng được, lúc còn rất nhỏ, anh chính là của cô, Thiệu Tinh thì tính là cái gì?

Lần này cha cô không nói thêm gì cả. Nhưng Mạnh Mạnh cũng nghe ra thương thế của Ki ca ca không nhẹ, bằng không, không có khả năng thân là tổng chỉ huy cha cô lại hỏi đến, còn cố ý báo cho cô biết.

Mạnh Mạnh lòng nóng như lửa đốt, đi như bay ra khỏi ngọn núi nhà Hiếu Kỳ, đến chân núi gặp được người tới đón cô, là bảo vệ lâu năm của cha cô - Châu Tinh Dạ, chờ cô đi một đoạn, liền thấy một trục thẳng ngừng trên gò đất phía trước, Châu Tinh Dạ vỗ vỗ đầu cô: "Đi đi, máy bay sẽ đưa con đến bệnh viện Tổng quân y ở thành phố, chú còn phải chạy về căn cứ diễn tập."

Mạnh Mạnh gật gật đầu chạy nhanh như bay qua, trục thẳng trực tiếp dừng ở sân bay trên tầng cao nhất của bệnh viện, Mạnh Mạnh nhảy xuống máy bay liền vọt đi vào, Phùng Ki đã được đưa vào phòng bệnh.

Mạnh Mạnh tiến đến khu phòng bệnh, liền nhìn thấy di Khuru từ trong thang máy đi ra, trong tay cầm theo cái bình thủy, thấy Mạnh Mạnh, buông bình thủy trong tay, giang hai cánh tay, Mạnh Mạnh lập tức vọt vào trong lòng bà, nước mắt lộp độp rơi xuống, khiến Khuru Thục Trinh thật đau lòng.

Phải nói là từ nhỏ nhìn tiểu nha đầu lớn lên từng ngày, Khuru Thục Trinh giống như người nhà Phương gia, đối với việc của hai người này rất lạc quan, cảm thấy việc hai người từ nhỏ đã ở cùng nhau, loại sự tình này như nước chảy thành sông.

Tuy nói Phùng Ki so với Manh Manh lớn hơn mười tuổi, nhưng Khuru Thục Trinh ở một bên xem xét, cái kiểu con của bà yêu thương tiểu nha đầu thế kia, hai người thực xứng, chẳng qua con bà là thẳng thót chết não, điểm này Khuru Thục Trinh cũng hết cách.

Nhắc tới tình tình kế thừa từ người thầy Phương Chấn Đông của con, đến bây giờ Khuru Thục Trinh vẫn còn nhớ rõ, lúc trước Chấn Đông vừa nhìn thấy Tổ Tổ, không chỉ mạnh mẽ vang dội diễn xuất, trực tiếp tiến dần từng bước, chưa được mấy ngày, đã ôm người đẹp vào trong lòng, sinh con đường cái, mà đến phiên Phùng Ki, lại chân chính trở thành đầu gối ngọc ngà, chết sống không chịu hiểu.

Trước kia thấy rằng tiểu nha đầu dù sao cũng còn nhỏ, không gấp gáp, nhưng vừa mới loi ló không gấp gáp liền nhảy ra một Thiệu Tinh, thiếu chút nữa đã đem hai người phá tan.

Lão Phùng nhà bà là từ tầng lớp dưới chót chậm rãi đi lên, tuy nói hiện tại có chút địa vị, nhưng cũng không đến mức tỏ vẻ, đối với chuyện môn đăng hộ đối, hai người cũng không để ý, nhưng Thiệu Tinh thì không được, thời điểm nghe nói chuyện này, Khuru Thục Trinh cố ý đi một chuyến, nghe ngóng xung quanh một chút, hơn nữa, Thiệu Tinh cũng không biết điều, lúc hai người gặp mặt, thái độ của Thiệu Tinh khiến Khuru Thục Trinh rất không vui, là cô gái toan tính điển hình, thực sự là vậy.

Đương nhiên, ở vị trí của Thiệu Tinh, sự thật cũng là không còn cách nào khác, nhưng Khuru Thục Trinh không muốn có con dâu như vậy, tâm cơ quá sâu, hơn nữa, cho tới bây giờ Khuru Thục Trinh cũng không cho rằng con mình thật sự yêu thương Thiệu Tinh, nói thật, hai người ở cùng một chỗ, bà từ xung quanh biết được, so với thời điểm năm đó của mình cùng lão Phùng còn quy củ hơn, tuy nói đây là tính cách của con, nhưng Khuru Thục Trinh rất rõ ràng con mình và Manh Manh ở cùng một chỗ là tình trạng gì.

Bởi vậy, Khuru Thục Trinh cảm thấy, người thực sự ở trong lòng con mình vẫn là Manh Manh, đối với Thiệu Tinh là bị loại tâm lý trai lớn phải lấy vợ quấy phá, mặt khác, tuổi của Manh Manh, gia thế của Manh Manh, tài năng của Manh Manh, có lẽ cũng là nguyên nhân khiến con bà chùn bước, chính là con bà lại không biết việc đó đều là chuyện nhỏ mà thôi, thời điểm tình yêu đến mà không bắt lấy, một khi mất đi, muốn bắt trở về sẽ rất khó khăn.

Khuru Thục Trinh nhẹ nhàng vỗ về lưng Manh Manh, thấp giọng trấn an cô: "Không có việc gì, không có việc gì, Ki nhà cô không có việc gì..." Đến giờ phút này, Manh Manh mới nghe được những lời của Khuru Thục Trinh, Manh Manh nén khóc, tâm mới buông xuống một nửa, một nửa còn lại phải chờ chính mắt nhìn thấy Ki ca ca của cô mới có thể buông.

Manh Manh lau mặt, có chút ngượng ngùng nói: "Dì à, đi đến lúc nào?" Khuru Thục Trinh buồn cười xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn trắng hồng của cô: "Đi đến đêm qua, vừa lúc đi công tác ở gần đây, nhưng còn con, không phải cùng bạn học đi leo núi sao, sao lại đến nhanh như vậy?"

Manh Manh cầm vật trong tay Khuru Thục Trinh, tay vòng qua khuỷu tay Khuru Thục Trinh đi vào bên trong, vừa đi vừa kể chuyện mình đã ở gần đây. Tuy rằng tâm đã buông xuống một nửa, nhưng nhìn thấy trên giường bệnh, cánh tay và chân Phùng Ki đều bọc thạch cao, nước mắt Manh Manh lại lăn xuống.

Cô trực tiếp xông đến, sờ sờ cái chân lại sờ sờ cánh tay Ki ca ca, than một tiếng hỏi: "Sao lại thế này, sao lại thế này, chân làm sao vậy, cánh tay..."

Ánh mắt Phùng Ki ôn nhu, vờn cánh tay không bị thương, nhẹ nhàng sờ sờ hai má của cô: "Chút thương tích có là gì? Đáng để em khóc nhè sao, người không biết, còn tưởng rằng anh bị thương nặng không chữa ..." Nói chưa dứt lời, đã bị Manh Manh trực tiếp che miệng lại: "Không cho nói, không cho nói diêm xấu như vậy."

Phùng Ki không khỏi bật cười, chỉ chỉ cái trán của cô: "Em là tiểu nha đầu mê tín!" Ánh mắt lướt qua Manh Manh nhìn thấy ánh mắt bồn chồn của mẹ, anh không khỏi nóng mặt một chút: "Mẹ, mẹ sao lại cũng đến đây?"

Nửa đêm khi Khuru Thục Trinh đến, Phùng Ki đang được phẫu thuật nối xương, bị gây tê, lúc về phòng bệnh đã ngủ say, lúc này cũng là đầu tiên gặp mặt mẹ sau khi tỉnh lại.

Khuru Thục Trinh trừng mắt nhìn anh bất mãn nói: "Mẹ vừa lúc đi công tác ở gần đây, bị thương như vậy, mẹ của con cũng nên biết chứ!" Phùng Ki mặt nhẵn mày nhu: "Bị thương nhẹ ngoài ý muốn thôi, không nghiêm trọng."

Manh Manh bĩu môi: "Cánh tay và chân đều gãy, còn không nghiêm trọng?" Phùng Ki không khỏi bật cười: "Có khi anh với tiểu nha đầu em giống nhau nha, tiêm sợ đau, uống thuốc lại sợ đắng." Manh Manh mím mím miệng kinh ngạc hỏi: "Không phải anh thuộc lũ đoàn thiết giáp sao, làm sao có thể bị thương?"

Phùng Ki ánh mắt lóe lóe: "Anh đói bụng." Anh vừa nói đói, Manh Manh liền đem vấn đề rồi rắm cả đêm quăng đến sau đầu, mở ra bình thủy, bên trong là cháo thịt nạc hầm thật mềm, mùi thơm xông vào mũi.

Khuru Thục Trinh cười nói: "Dì mướn bếp ở căn tin để hâm, biết con cũng sẽ đến đây, liền múc một bình lớn, đi đường một đêm, mau ăn một chút, gây đi, sẽ không đẹp." Ngửi khí thân thiết sùng nịch

Manh Manh múc một thìa đặt ở miệng, chép chép miệng gật gật đầu: "Thật ngon! Đúng là tay nghề của dì." Lại múc một thìa, đưa tới bên miệng Phùng Ki, Phùng Ki liếc mắt nhìn mẹ anh, có chút không được tự nhiên.

Khuru Thục Trinh cười cười đứng lên: "Mẹ đi xuống, mua vài cái khăn mặt và đồ dùng, dù sao cũng phải ở chỗ này mấy ngày." Khuru Thục Trinh đi ra

ngoài, Phùng Ki mới cúi đầu nhìn tiểu nha đầu, tiểu nha đầu bĩu môi trừng mắt nhìn anh, bộ dáng đáng yêu đến không chịu được.

Phùng Ki múc một thìa cháo vừa đưa đến miệng cô, tiểu nha đầu mở ra cái miệng nhỏ nhắn thanh tú, ngậm cái thìa, Phùng Ki kéo kéo, kéo không được, không khỏi buồn cười, buông thìa ra, Mạnh Mạnh cầm lấy, múc một thìa lại đưa tới miệng anh, nhìn anh ăn, mới tràn ra vẻ tươi cười vừa lòng. *(thế này mà bảo hai người là anh em thì ai mà tin, anh Ki đúng là tự lừa mình mà)*

Hai người anh một ngum em một ngum, đem một bình cháo thịt nạc thơm ngào ngạt ăn đến đáy bình hướng lên trời, Mạnh Mạnh giống như cô vợ nhỏ hiền lành, rửa bình thủy sạch sẽ, lại hầu hạ Ki ca ca súc miệng, cố gắng một hồi, ánh mắt của cô đã không mờ ra nổi, ngáp một cái lại một cái.

Cuối cùng Phùng Ki vỗ giường bên cạnh mình, tiểu nha đầu mới cời gậy leo lên, chui vào trong lòng anh khò khò ngủ, tiểu nha đầu ngủ rất sâu, phía dưới đôi mắt có quầng thâm, nhìn qua có chút mệt mỏi không biết tên nhẽ nhẹ từng đợt từng đợt lộ ra, khiến Phùng Ki không khỏi đau lòng.

Tiểu nha đầu nói với anh muốn cùng một bạn học về nhà chơi, chắc là nghe được tin tức anh bị thương, suốt đêm chạy tới, cô có khi nào chịu qua khổ cực như vậy, cô nên được yêu thương chiều chuộng như nàng công chúa nhỏ.

Phùng Ki đưa tay đem tóc mái của cô vén khỏi cái trán, lộ ra cái trán sáng bóng, Phùng Ki không hề chớp mắt nhìn cô, mặt của tiểu nha đầu, giống như có ma lực hấp dẫn, đầu anh dần dần thấp xuống, một chút một chút, môi dán lên trên trán, còn có chút chưa đủ, dần dần hạ xuống, hôn mí mắt cô đang khép lại...

Có tiếng động nhẹ nhàng ở cửa, Phùng Ki nhanh chóng ngẩng đầu lên, mẹ anh đi đến, đối với tình huống hai người ngủ cùng một chỗ, Khuru Thực Trinh đã sớm nhìn thấy nhưng không thể trách, tiểu Mạnh Mạnh ngủ chỗ lạ, ngay từ nhỏ lúc đến ở nhà bà, luôn ngủ không được, Phùng Ki liền dỗ cô bé, dỗ dỗ, hai người liền ngủ cùng một chỗ, sau lại tạo thành thói quen, chỉ cần có Phùng Ki, tiểu Mạnh Mạnh đều có thể ngủ rất ngon.

Hai người này có duyên phận từ khi Mạnh Mạnh sinh ra đến bây giờ, đã hai mươi năm, mà con của bà đến bây giờ còn không thông suốt, không, phải nói, thằng nhóc này tiềm thức đã thông suốt, chính là bản thân còn không biết thôi.

Khuru Thực Trinh nhìn nhìn tiểu Mạnh Mạnh thăm dò, nhỏ giọng hỏi: "Đang ngủ?" Phùng Ki kéo chân cẩn thận đắp cho hai người, gật gật đầu: "Mẹ, mẹ đi làm việc đi, con không sao đâu." Khuru Thực Trinh liếc trắng mắt: "Đến lúc mất mạng, mới là có việc sao, Mạnh Mạnh ở bên cạnh, mẹ cũng an tâm, đúng lúc cô bé ngủ hè..."

Bỗng nhiên nhớ tới chuyện ở bên ngoài nghe được, nhíu nhíu mày hỏi: "Con vì cứu tân binh tên Thiệu Cương kia, cho nên mới ngã xuống vách núi?"

Phùng Ki ánh mắt chợt lóe, tránh néng tìm nhẹ nói: "Cậu ta mới vừa nhập ngũ năm nay, cũng là lần đầu tiên tham gia diễn tập quân sự lớn, còn chưa quen thuộc rất nhiều tình huống cùng quy tắc, đúng lúc ở cùng một chỗ nơi doanh trại bọn con làm nhiệm vụ, con chỉ chiếu cố một chút." Khuru Thực Trinh thăm trầm nhìn anh: "Mẹ còn nhớ rõ, con từng nói với mẹ, quân nhân phải chuẩn bị tốt mọi tình huống trên chiến trường, cũng không thể lấy cớ là tân binh mà phạm sai lầm." Khuru Thực Trinh nói tới đây dừng một chút: "Vẫn là, Thiệu Cương này có thân phận đặc biệt gì, khiến con không tiếc đánh vỡ nguyên tắc chính mình, đi chiếu cố cậu ta, thậm chí bởi vì cậu ta mà bị thương..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14

Bầu không khí giữa Phùng Ki và Mạnh Mạnh buộc chặt khiến Thiệu Cương có chút không biết làm thế nào, Thiệu Cương khi vừa nhập ngũ, không vào quân giáo(*lớp đào tạo binh lính*), trực tiếp từ địa phương tuyển thẳng vào, là do chị của anh giúp anh có được chỉ tiêu.

Thành tích Thiệu Cương thi vào trường cao đẳng không lý tưởng lắm, hơn nữa anh mơ ước thi đậu vào học viện âm nhạc của tỉnh, nhưng giấc mộng đành tan biến, có chút mơ tưởng, nghĩ rằng làm lính văn công cũng không tệ, nhưng lại không đúng thời điểm, chỉ có thể trở thành tân binh, lại nghĩ về sau sẽ có cơ hội, nhưng đã một năm, cũng vẫn là tân binh, lần này còn phải tham gia diễn tập quân sự lớn.

Lúc ấy chính anh cũng không biết sao lại thế này, âm thanh đạn pháo, khói thuốc súng tràn ngập, anh nhìn cái gì cũng không rõ, nghe cái gì cũng không thấy, qua một lúc sau, hiểu rõ thì đã được Phùng Ki che chở ngã nhào xuống vách núi, cũng may vách núi không cao, mà năm nay mưa lớn, dưới vách núi chứa nước do mưa ngập sâu hơn nửa người, hai người rơi xuống bị vách đá nhô ra cản một chút, giảm không ít lực va chạm, bằng không, thực không phải chỉ gãy tay, gãy chân như thế là xong.

Hơn nữa nguyên nhân gây ra là do anh không theo tuyến đường quy định khi diễn tập mà đi, lại đi đường tắt mới xảy ra chuyện, anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn, không, nói chính xác là anh sẽ bị xử phạt thực nghiêm trọng, anh tìm đến Phùng Ki, thật ra không chỉ là để nói lời cảm tạ, còn một nguyên nhân khó có thể mở miệng, chính là muốn tìm Phùng Ki giúp đối sách, thăm dò một chút, thử xem có thể nhờ vả việc gì hay không, đây là chiêu chiến hữu của anh chỉ cho anh. *(gã này không biết cảm ơn lại còn muốn nhờ vả, ta ném, ta ném, hừ hừ...)*

Mới là tân binh mà trên lưng đã mang kỷ luật, chưa nói về sau chuyện tốt gì cũng không đến mình, nội chuyện phục hồi như cũ cũng đã là vấn đề, hơn nữa chị anh mà biết, không biết sẽ quở trách anh thế nào, nhưng Thiệu Cương không nghĩ tới trong phòng bệnh của Phùng Ki còn có người khác.

Thiệu Cương cố ý chọn buổi tối mới đến, chính là muốn tránh thời gian thăm bệnh nhân, nhưng mà nữ sinh này là ai? Chẳng lẽ là người nhà, Thiệu Cương không khỏi âm thầm ngờ vực, bộ dáng thoát nhìn cũng chỉ đôi mươi, là người nhà của Phùng Ki? em gái sao? Chưa từng nghe Phùng doanh trưởng có em gái nha! Hai người giờ tay nhắc chân thân mật, có vài phần mập mờ, nếu là tình nhân, tuổi lại có vẻ không đúng, hơn nữa xinh đẹp đến như vậy, so với những nữ sinh Thiệu Cương từ nhỏ từng gặp qua càng xinh đẹp hơn.

Tầm mắt lưu chuyển, lộ ra chút nghịch ngợm, sống mũi sinh động, Thiệu Cương không khỏi có chút ngốc lăng, ý thức được ánh mắt của anh, Mạnh Mạnh xoay qua trừng mắt nhìn anh liếc một cái, tức giận nói: "Anh lính ngốc, nhìn cái gì mà mắt mờ trừng trừng?" Lời nói của tiểu nha đầu mang theo gai nhọn, Phùng Ki không khỏi mỉm cười.

Thiệu Cương mặt đỏ lên cúi đầu: "Không, không nhìn gì..." Lời nói lấp bắp mang chút khản trương, Phùng Ki nhú mày, nhìn anh nói: "Vết thương chưa lành, đừng đi lung tung, trở về đi, tôi không cần cậu cảm ơn, tình huống lúc đó, người khác cũng sẽ cứu cậu."

Thiệu Cương ngẩng đầu, ánh mắt lóe lóe xẹt qua Mạnh Mạnh, chần chờ mở miệng: "Có việc này, Phùng doanh trưởng, em là muốn hỏi một chút, bộ đội có thể xử phạt em hay không?" Phùng Ki nhú mày, sắc mặt có chút trầm lạnh: "Tôi có thể thực khẳng định với cậu, với hành vi lúc đó của cậu, đã đáng bị xử phạt, xử phạt cụ thể thế nào, còn phải xem kết quả cuối cùng từ bộ chỉ huy."

Thiệu Cương sắc mặt có chút mờ mịt, nói không nên lời, Mạnh Mạnh đi tới xoay người nhìn anh: "Không phải chứ! Nam tử hán đại trượng phu, không thể dậm đường chút chuyện đó, xử phạt thì sao, chỉ cần anh lập công thì không phải có thể xóa kỷ luật sao, chưa gì mà đã ủ rũ như vậy?"

Mạnh Mạnh trong lòng lại nói: thằng nhóc này thực không kiên cường bằng chị của anh ta, chị anh ta tuy rằng là phụ nữ, nhưng quyết định thật nhanh chóng khiến người ta bội phục, thằng nhóc này lại mềm rục tựa như một chút xương cốt cũng không có.

Giọng nói của Mạnh Mạnh đại khái có chứa khinh miệt, kích thích Thiệu Cương mới hai mươi tuổi đầu, anh ngẩng đầu lên: "Ai, ai ủ rũ ... Tôi chính là muốn biết kết quả, để chuẩn bị tốt tâm lý trước..." Mạnh Mạnh phì cười một tiếng: "Chuẩn bị cái gì? Phạm sai chắc chắn phải chịu xử phạt, việc này học sinh tiểu học còn biết, anh tới tìm Ki ca ca không phải là muốn đi tìm phương pháp xin chút nhân tình, thử xem có thể xin giảm nhẹ hình phạt hay không sao?" Bị Mạnh Mạnh không chút lưu tình trực tiếp đem mục đích chỉ ra, Thiệu Cương khó xử đến cực điểm, mặt căng ra, đỏ ửng.

"Mạnh Mạnh!" Phùng Ki lên tiếng cảnh cáo, Mạnh Mạnh hừ một tiếng, lướt qua Thiệu Cương trực tiếp đi ra ngoài, loảng xoảng đóng sầm cửa, ngồi trên ghế ở hành lang, hờn dỗi.

Ki ca ca là người có nhiều nguyên tắc, không ai rõ ràng hơn cô, điểm này đúng là thừa hưởng từ cha cô, từ khi nhập ngũ đến nay, từng bước một bước chân đi tới, không dựa vào địa vị trong nhà một chút nào, hơn nữa, tuyệt đại đa số bộ đội lãnh đạo, cũng rất rõ ràng Phùng Ki chính là con của chú Phùng, mà chú Phùng cũng rất cảm kích mấy vị lãnh đạo cấp trên của Ki ca ca, không xét quen biết, đối xử bình đẳng.

Chức vị thành tích hiện tại của Ki ca ca, đều do chính anh phấn đấu mà có, người như vậy sao có thể tranh thủ nhân tình, nhưng đối với Thiệu Cương, Mạnh Mạnh có thể nhìn ra được, Ki ca ca miệng nói nghiêm khắc, trong giọng nói cũng đã lộ ra hòa hoãn, hòa hoãn này không cần nói cũng khẳng định không bởi vì Thiệu Cương, nói trắng ra, vẫn là đối với chị của Thiệu Cương - Thiệu Tinh không quên được!

Mạnh Mạnh càng nghĩ càng tức giận, năm đó chính mình nhất thời sơ sẩy, khiến cho Thiệu Tinh chen vào, cho tới bây giờ, tuy rằng Thiệu Tinh đã đi rồi, nhưng bóng dáng trong lòng Ki ca ca, cô có làm thế nào cũng không xóa đi được, Mạnh Mạnh bỗng nhiên có chút uể oải, nếu Ki ca ca cả đời quên không được Thiệu Tinh, cô nên làm gì bây giờ, uể oải qua đi, Mạnh Mạnh lần đầu có cảm giác mê man.

Di động đồ chuông đánh gãy mê man ngắn ngủi của cô, Mạnh Mạnh cúi đầu nhìn, không khỏi nhếch lên khóe môi, cô đứng lên, đi đến một đầu hành lang nghe điện: "Mẹ..." Một tiếng mẹ ngắn ngủn, khiến Hàn Dẫn Tổ ở đầu dây bên kia chợt nghe ra có điểm không thích hợp, dù sao cũng là nha đầu do mình 10 tháng mang thai mà sinh ra, tâm tình của con, dù qua điện thoại, Hàn Dẫn Tổ cũng có thể đoán được chuẩn xác.

Tiểu Mạnh Mạnh tâm tình rất xấu, cho tới bây giờ đều là vì Ki ca ca của cô, đối với Phùng Ki, thái độ của Hàn Dẫn Tổ khi lo liệu chuyện này là thuận theo tự nhiên, chuyện tình của con gái, nên để cho con bé chính mình quyết định, cha mẹ không nên can thiệp, dù sao chuyện tình yêu hôn nhân này không thể miễn cưỡng, cho dù miễn cưỡng, cuối cùng mà không hạnh phúc cũng không tốt.

Tuy rằng tư tưởng rộng rãi, nhưng nhìn tiểu nha đầu một đường đuổi theo phía sau Phùng Ki, làm mẹ, Hàn Dẫn Tổ vẫn hơi có chút đau lòng, Hàn Dẫn Tổ nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Có tâm sự?" Mạnh Mạnh nâng chân lên, ngồi xếp bằng ở trên ghế, nghe được âm thanh của mẹ, hốc mắt có chút đỏ, cắn môi lắc đầu: "Không có việc gì, con chỉ nhớ nhà thôi."

Hàn Dẫn Tổ không khỏi trầm oán: "Nếu nhớ nhà, sao nghỉ hè cũng không trở về." Mạnh Mạnh chu miệng: "Người ta đã chuẩn bị về nhà, không phải do Ki ca ca bị thương sao?"

Hàn Dẫn Tổ có chút thờ dãi: "Ki ca ca của con bị thương sao rồi, ba con nói không nghiêm trọng, nhưng ba của con là người nói chuyện luôn nhẹ nhàng băng quơ, năm ấy ba con bị thương, cũng giấu diếm mẹ ước chừng hơn nửa tháng, sau đó bị mẹ phát hiện, lại còn nói là vết thương nhỏ..." Mạnh Mạnh bỗng nhiên tâm tình tốt lên không ít, cười khanh khách hai tiếng: "Ba là sợ mẹ lo lắng, vết thương của Ki ca ca tốt nhiều rồi..."

Hai mẹ con nói chuyện một hồi lâu, Mạnh Mạnh buông điện thoại, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy, Thiệu Cương đứng ở bên kia, chống nạng tựa vào một bên, anh đứng rất thẳng, một thân quân trang nhìn qua thực anh tuấn, Mạnh Mạnh phát hiện anh không lùn, cùng Ki ca ca không sai biệt lắm, người có chút gầy, đứng ở nơi đó, hình dáng thanh tú, trong nháy mắt, Mạnh Mạnh giống như nhìn thấy Thiệu Tinh, hai chị em từ một khuôn mặt ra.

Mạnh Mạnh nhếch lên ý cười mở miệng: "Ki ca ca của tôi có phương pháp thông qua rồi?" Thiệu Cương mặt có chút hồng, cứng cổ nói một câu: "Tôi, tôi không đi cửa sau." Mạnh Mạnh đứng lên: "Không đi thì không đi, gấp cái gì, trừ phi chợt dạ."

Manh Manh đi qua bên người Thiệu Cương, Thiệu Cương đột nhiên đưa tay bắt lấy cô: "Tôi thực không đi cửa sau." Ánh mắt Manh Manh dừng ở bàn tay to nắm lấy cánh tay của mình, cánh tay nhẹ nhàng vừa chuyển liền đem Thiệu Cương đẩy đến trên tường, cô tới gần anh thấp giọng nói: "Động thủ động cước với tôi, anh còn chưa đủ tư cách, trở về luyện vài năm nữa đi." Bỏ anh ra, nhanh chóng rời đi.

Thiệu Cương sờ sờ cánh tay bị đau, nhìn bóng dáng của cô biến mất, đáy lòng dấy lên một cổ cảm giác khác thường, cô gái này đối anh có loại chán ghét khó hiểu, loại chán ghét này làm Thiệu Cương rất nản lòng, lớn như vậy, còn chưa từng có cô gái nào tỏ vẻ phản cảm rõ ràng với anh như vậy.

Manh Manh mặc kệ Thiệu Cương nghĩ như thế nào, trong thế giới này người duy nhất có thể làm cho cô để ý chỉ có Phùng Ki, Manh Manh đẩy cửa tiến vào, y tá đang ở bên trong tiêm thuốc, cô y tá thực trẻ tuổi, bộ dáng ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, không thể nói là xinh đẹp, nhưng làn da trắng, đôi mắt to, bên trong áo dài trắng là một thân quân trang, khiến cho cô y tá nhìn qua có chút hiện ngang quyền rũ, hơn nữa hiện tại, ánh mắt cô long lánh, bộ dáng có chút ngượng ngập cùng Ki ca ca nói chuyện...

Manh Manh trừng mắt nhìn, cô vừa tiến đến, cô y tá liền khách khí gật gật đầu với cô, thu dọn vài thứ rồi đi ra ngoài, Phùng Ki nghiêng đầu, phát hiện tròng mắt của tiểu nha đầu một chút cũng không thôi nhìn chằm chằm thân ảnh y tá người ta, đáy mắt lóe ra ánh sáng, nhìn qua có chút cổ quái, cái miệng nhỏ nhắn cắn môi dưới, không biết suy nghĩ cái gì đây?

Phùng Ki đưa tay xoa bóp mặt của cô: "Tiểu nha đầu, còn tức giận sao?" Manh Manh xoay đầu nhìn anh: "Ki ca ca, anh cảm thấy cô ấy đẹp mắt không?" "Cái gì?" Phùng Ki bị cô hỏi sững sốt, nhất thời không hiểu được, Manh Manh hướng về phía cửa bĩu môi: "Chính là cô y tá mới đi ra, đẹp mắt không?"

Trước kia tiểu nha đầu cũng thích hỏi anh mấy vấn đề này, hơn nữa còn hỏi đến cùng, ban đầu anh nói cho có lệ là đẹp, tiểu nha đầu sẽ hỏi không dứt: đẹp chỗ nào? Là ánh mắt, cái mũi, hay miệng... Có phải so với cô đẹp hơn hay không... Manh Manh là nha đầu rất thích hư vinh, từ nhỏ đã thích mặc đẹp lại còn trang điểm, vài năm nay đại khái đã trưởng thành, rất ít hỏi anh vấn đề như vậy, hôm nay đột nhiên lại hỏi, Phùng Ki cũng rất hoài niệm.

Tâm Phùng Ki bỗng nhiên nổi lên một tia ranh mãnh, gật gật đầu: "Cũng không tệ lắm, rất thanh tú!" Manh Manh bất mãn quyết miệng: "So với em đẹp hơn sao?" Phùng Ki ra vẻ nghiêm túc nhìn cô vài lần, gật gật đầu: "So với em lúc này đẹp hơn, em soi gương xem, em bây giờ giống như cạp mẹ."

Manh Manh đứng lên nhảy đến toilet, Phùng Ki không khỏi buồn cười, chỉ chốc lát sau tiểu nha đầu đi ra, tay chống thắt lưng: "Ki ca ca, anh từng nhìn thấy cạp mẹ xinh đẹp như vậy sao?"

Phùng Ki liếc nhìn đồng hồ: "Mười giờ rồi, mau ngủ đi!" Ánh mắt Manh Manh sáng lên, nhanh chóng xông đến, dùng cả hai tay hai chân trèo lên giường bệnh, chui vào trong lòng Phùng Ki, thật nhanh nhắm mắt lại, lông mi cong dài lại nghịch ngợm rung động, mí mắt lại di chuyển, vừa nhìn là biết giả bộ ngủ.

Phùng Ki nhẹ nhàng chọt chọt hai má của cô: "Đánh răng chưa?" Tiểu nha đầu mở mắt ra, cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên chu lên: "Ki ca ca kiểm tra đi..." Môi phần nộn như có như không xẹt qua chóp mũi Phùng Ki, thiếu chút nữa chạm vào miệng Phùng Ki, xông vào mũi là hương chanh nhân nhật cùng cảm giác mềm mại, giống như một chiếc lông chim nhỏ, nhẹ nhàng phớt qua trái tim của Phùng Ki, có chút ngứa ngáy...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 15

Bầu không khí giữa Phùng Ki và Manh Manh buộc chặt khiến Thiệu Cương có chút không biết làm thế nào, Thiệu Cương khi vừa nhập ngũ, không vào quân giáo(*lớp đào tạo binh lính*), trực tiếp từ địa phương tuyển thẳng vào, là do chị của anh giúp anh có được chi tiêu.

Thành tích Thiệu Cương thi vào trường cao đẳng không lý tưởng lắm, hơn nữa anh mơ ước thi đậu vào học viện âm nhạc của tỉnh, nhưng giấc mộng đành tan biến, có chút mơ tưởng, nghĩ rằng làm lính văn công cũng không tệ, nhưng lại không đúng thời điểm, chỉ có thể trở thành tân binh, lại nghĩ về sau sẽ có cơ hội, nhưng đã một năm, cũng vẫn là tân binh, lần này còn phải tham gia diễn tập quân sự lớn.

Lúc ấy chính anh cũng không biết sao lại thế này, âm thanh đạn pháo, khói thuốc súng tràn ngập, anh nhìn cái gì cũng không rõ, nghe cái gì cũng không thấy, qua một lúc sau, hiểu rõ thì đã được Phùng Ki che chở ngã nhào xuống vách núi, cũng may vách núi không cao, mà năm nay mưa lớn, dưới vách núi chứa nước do mưa ngập sâu hơn nửa người, hai người rơi xuống bị vách đá nhô ra cản một chút, giảm không ít lực va chạm, bằng không, thực không phải chỉ gãy tay, gãy chân như thế là xong.

Hơn nữa nguyên nhân gây ra là do anh không theo tuyến đường quy định khi diễn tập mà đi, lại đi đường tắt mới xây ra chuyện, anh phải chịu trách nhiệm hoàn toàn, không, nói chính xác là anh sẽ bị xử phạt thực nghiêm trọng, anh tìm đến Phùng Ki, thật ra không chỉ là để nói lời cảm tạ, còn một nguyên nhân khó có thể mở miệng, chính là muốn tìm Phùng Ki giúp đối sách, thăm dò một chút, thử xem có thể nhờ vả việc gì hay không, đây là chiêu chiến hữu của anh chỉ cho anh.(*gã này không biết cảm ơn lại còn muốn nhờ vả, ta ném, ta ném, hừ hừ...*)

Mới là tân binh mà trên lưng đã mang kỷ luật, chưa nói về sau chuyện tốt gì cũng không đến mình, nội chuyện phục hồi như cũ cũng đã là vấn đề, hơn nữa chị anh mà biết, không biết sẽ quở trách anh thế nào, nhưng Thiệu Cương không nghĩ tới trong phòng bệnh của Phùng Ki còn có người khác.

Thiệu Cương cố ý chọn buổi tối mới đến, chính là muốn tránh thời gian thăm bệnh nhân, nhưng mà nữ sinh này là ai? Chẳng lẽ là người nhà, Thiệu Cương không khỏi âm thầm ngờ vực, bộ dáng thoát nhìn cũng chỉ đôi mươi, là người nhà của Phùng Ki? em gái sao? Chưa từng nghe Phùng doanh trưởng có em gái nha! Hai người giờ tay nhắc chân thân mật, có vài phần mập mờ, nếu là tình nhân, tuổi lại có vẻ không đúng, hơn nữa xinh đẹp đến như vậy, so với những nữ sinh Thiệu Cương từ nhỏ từng gặp qua càng xinh đẹp hơn.

Tầm mắt lưu chuyển, lộ ra chút nghịch ngợm, sống mũi sinh động, Thiệu Cương không khỏi có chút ngốc lăng, ý thức được ánh mắt của anh, Mạnh Mạnh xoay qua trừng mắt nhìn anh liếc một cái, tức giận nói: "Anh lính ngốc, nhìn cái gì mà mắt mờ trừng trừng?" Lời nói của tiểu nha đầu mang theo gai nhọn, Phùng Ki không khỏi mỉm cười.

Thiệu Cương mặt đỏ lên cúi đầu: "Không, không nhìn gì..." Lời nói lấp bắp mang chút khẩn trương, Phùng Ki nhú mày, nhìn anh nói: "Vết thương chưa lành, đừng đi lung tung, trở về đi, tôi không cần cậu cảm ơn, tình huống lúc đó, người khác cũng sẽ cứu cậu."

Thiệu Cương ngẩng đầu, ánh mắt lóe lóe xẹt qua Mạnh Mạnh, chần chờ mở miệng: "Có việc này, Phùng doanh trưởng, em là muốn hỏi một chút, bộ đội có thể xử phạt em hay không?" Phùng Ki nhú mày, sắc mặt có chút trầm lạnh: "Tôi có thể thực khẳng định với cậu, với hành vi lúc đó của cậu, đã đáng bị xử phạt, xử phạt cụ thể thế nào, còn phải xem kết quả cuối cùng từ bộ chỉ huy."

Thiệu Cương sắc mặt có chút mờ mịt, nói không nên lời, Mạnh Mạnh đi tới xoay người nhìn anh: "Không phải chứ! Nam tử hán đại trượng phu, không thể dậm đường chút chuyện đó, xử phạt thì sao, chỉ cần anh lập công thì không phải có thể xóa kỷ luật sao, chưa gì mà đã ủ rũ như vậy?"

Mạnh Mạnh trong lòng lại nói: thằng nhóc này thực không kiên cường bằng chị của anh ta, chị anh ta tuy rằng là phụ nữ, nhưng quyết định thật nhanh chóng khiến người ta bội phục, thằng nhóc này lại mềm rục tựa như một chút xương cốt cũng không có.

Giọng nói của Mạnh Mạnh đại khái có chứa khinh miệt, kích thích Thiệu Cương mới hai mươi tuổi đầu, anh ngẩng đầu lên: "Ài, ai ủ rũ ... Tôi chính là muốn biết kết quả, để chuẩn bị tốt tâm lý trước..." Mạnh Mạnh phì cười một tiếng: "Chuẩn bị cái gì? Phạm sai chắc chắn phải chịu xử phạt, việc này học sinh tiểu học còn biết, anh tới tìm Ki ca ca không phải là muốn đi tìm phương pháp xin chút nhân tình, thử xem có thể xin giảm nhẹ hình phạt hay không sao?" Bị Mạnh Mạnh không chút lưu tình trực tiếp đem mục đích chỉ ra, Thiệu Cương khó xử đến cực điểm, mặt căng ra, đỏ ửng.

"Mạnh Mạnh!" Phùng Ki lên tiếng cảnh cáo, Mạnh Mạnh hừ một tiếng, lướt qua Thiệu Cương trực tiếp đi ra ngoài, loảng xoảng đóng sầm cửa, ngồi trên ghế ở hành lang, hờn dỗi.

Ki ca ca là người có nhiều nguyên tắc, không ai rõ ràng hơn cô, điểm này đúng là thừa hưởng từ cha cô, từ khi nhập ngũ đến nay, từng bước một bước chân đi tới, không dựa vào địa vị trong nhà một chút nào, hơn nữa, tuyệt đại đa số bộ đội lãnh đạo, cũng rất rõ ràng Phùng Ki chính là con của chú Phùng, mà chú Phùng cũng rất cảm kích mấy vị lãnh đạo cấp trên của Ki ca ca, không xét quen biết, đối xử bình đẳng.

Chức vị thành tích hiện tại của Ki ca ca, đều do chính anh phấn đấu mà có, người như vậy sao có thể tranh thủ nhân tình, nhưng đối với Thiệu Cương, Mạnh Mạnh có thể nhìn ra được, Ki ca ca miệng nói nghiêm khắc, trong giọng nói cũng đã lộ ra hòa hoãn, hòa hoãn này không cần nói cũng khẳng định không bởi vì Thiệu Cương, nói trắng ra, vẫn là đối với chị của Thiệu Cương - Thiệu Tinh không quên được!

Mạnh Mạnh càng nghĩ càng tức giận, năm đó chính mình nhất thời sơ sẩy, khiến cho Thiệu Tinh chen vào, cho tới bây giờ, tuy rằng Thiệu Tinh đã đi rồi, nhưng bóng dáng trong lòng Ki ca ca, cô có làm thế nào cũng không xóa đi được, Mạnh Mạnh bỗng nhiên có chút uể oải, nếu Ki ca ca cả đời quên không được Thiệu Tinh, cô nên làm gì bây giờ, uể oải qua đi, Mạnh Mạnh lần đầu có cảm giác mê man.

Di động đồ chuông đánh gãy mê man ngắn ngủi của cô, Mạnh Mạnh cúi đầu nhìn, không khỏi nhếch lên khóe môi, cô đứng lên, đi đến một đầu hành lang nghe điện: "Mẹ..." Một tiếng mẹ ngắn ngủn, khiến Hàn Dẫn Tổ ở đầu dây bên kia chợt nghe ra có điểm không thích hợp, dù sao cũng là nha đầu do mình 10 tháng mang thai mà sinh ra, tâm tình của con, dù qua điện thoại, Hàn Dẫn Tổ cũng có thể đoán được chuẩn xác.

Tiểu Mạnh Mạnh tâm tình rất xấu, cho tới bây giờ đều là vì Ki ca ca của cô, đối với Phùng Ki, thái độ của Hàn Dẫn Tổ khi lo liệu chuyện này là thuận theo tự nhiên, chuyện tình của con gái, nên để cho con bé chính mình quyết định, cha mẹ không nên can thiệp, dù sao chuyện tình yêu hôn nhân này không thể miễn cưỡng, cho dù miễn cưỡng, cuối cùng mà không hạnh phúc cũng không tốt.

Tuy rằng tư tưởng rộng rãi, nhưng nhìn tiểu nha đầu một đường đuổi theo phía sau Phùng Ki, làm mẹ, Hàn Dẫn Tổ vẫn hơi có chút đau lòng, Hàn Dẫn Tổ nhẹ giọng hỏi: "Làm sao vậy? Có tâm sự?" Mạnh Mạnh nâng chân lên, ngồi xếp bằng ở trên ghế, nghe được âm thanh của mẹ, hốc mắt có chút đỏ, cắn môi lắc đầu: "Không có việc gì, con chỉ nhớ nhà thôi."

Hàn Dẫn Tổ không khỏi thăm oán: "Nếu nhớ nhà, sao nghỉ hè cũng không trở về." Mạnh Mạnh chu miệng: "Người ta đã chuẩn bị về nhà, không phải do Ki ca ca bị thương sao?"

Hàn Dẫn Tổ có chút thờ dãi: "Ki ca ca của con bị thương sao rồi, ba con nói không nghiêm trọng, nhưng ba của con là người nói chuyện luôn nhẹ nhàng băng quơ, năm ấy ba con bị thương, cũng giấu diếm mẹ ước chừng hơn nửa tháng, sau đó bị mẹ phát hiện, lại còn nói là vết thương nhỏ..." Mạnh Mạnh bỗng nhiên tâm tình tốt lên không ít, cười khanh khách hai tiếng: "Ba là sợ mẹ lo lắng, vết thương của Ki ca ca tốt nhiều rồi..."

Hai mẹ con nói chuyện một hồi lâu, Mạnh Mạnh buông điện thoại, vừa nghiêng đầu liền nhìn thấy, Thiệu Cương đứng ở bên kia, chống nạng tựa vào một bên, anh đứng rất thẳng, một thân quân trang nhìn qua thực anh tuấn, Mạnh Mạnh phát hiện anh không lùn, cùng Ki ca ca không sai biệt lắm, người có chút gầy, đứng ở nơi đó, hình dáng thanh tú, trong nháy mắt, Mạnh Mạnh giống như nhìn thấy Thiệu Tinh, hai chị em từ một khuôn mặt ra.

Mạnh Mạnh nhếch lên ý cười mở miệng: "Ki ca ca của tôi có phương pháp thông qua rồi?" Thiệu Cương mặt có chút hồng, cứng cổ nói một câu: "Tôi, tôi không đi cửa sau." Mạnh Mạnh đứng lên: "Không đi thì không đi, gấp cái gì, trừ phi chợt dạ."

Manh Manh đi qua bên người Thiệu Cương, Thiệu Cương đột nhiên đưa tay bắt lấy cô: "Tôi thực không đi cửa sau." Ánh mắt Manh Manh dừng ở bàn tay to nắm lấy cánh tay của mình, cánh tay nhẹ nhàng vừa chuyển liền đem Thiệu Cương đẩy đến trên tường, cô tới gần anh thấp giọng nói: "Động thủ động cước với tôi, anh còn chưa đủ tư cách, trở về luyện vài năm nữa đi." Bỏ anh ra, nhanh chóng rời đi.

Thiệu Cương sờ sờ cánh tay bị đau, nhìn bóng dáng của cô biến mất, đáy lòng dấy lên một cổ cảm giác khác thường, cô gái này đối anh có loại chán ghét khó hiểu, loại chán ghét này làm Thiệu Cương rất nản lòng, lớn như vậy, còn chưa từng có cô gái nào tỏ vẻ phản cảm rõ ràng với anh như vậy.

Manh Manh mặc kệ Thiệu Cương nghĩ như thế nào, trong thế giới này người duy nhất có thể làm cho cô để ý chỉ có Phùng Ki, Manh Manh đẩy cửa tiến vào, y tá đang ở bên trong tiêm thuốc, cô y tá thực trẻ tuổi, bộ dáng ước chừng hai mươi ba, hai mươi bốn, không thể nói là xinh đẹp, nhưng làn da trắng, đôi mắt to, bên trong áo dài trắng là một thân quân trang, khiến cho cô y tá nhìn qua có chút hiện ngang quyền rũ, hơn nữa hiện tại, ánh mắt cô long lánh, bộ dáng có chút ngượng ngùng cùng Ki ca ca nói chuyện...

Manh Manh trừng mắt nhìn, cô vừa tiến đến, cô y tá liền khách khí gật gật đầu với cô, thu dọn vài thứ rồi đi ra ngoài, Phùng Ki nghiêng đầu, phát hiện trông mắt của tiểu nha đầu một chút cũng không thôi nhìn chăm chăm thân ảnh y tá người ta, đáy mắt lóe ra ánh sáng, nhìn qua có chút cổ quái, cái miệng nhỏ nhắn cắn môi dưới, không biết suy nghĩ cái gì đây?

Phùng Ki đưa tay xoa bóp mặt của cô: "Tiểu nha đầu, còn tức giận sao?" Manh Manh xoay đầu nhìn anh: "Ki ca ca, anh cảm thấy cô ấy đẹp mắt không?" "Cái gì?" Phùng Ki bị cô hỏi sững sốt, nhất thời không hiểu được, Manh Manh hướng về phía cửa bĩu môi: "Chính là cô y tá mới đi ra, đẹp mắt không?"

Trước kia tiểu nha đầu cũng thích hỏi anh mấy vấn đề này, hơn nữa còn hỏi đến cùng, ban đầu anh nói cho có lệ là đẹp, tiểu nha đầu sẽ hỏi không dứt: đẹp chỗ nào? Là ánh mắt, cái mũi, hay miệng... Có phải so với cô đẹp hơn hay không... Manh Manh là nha đầu rất thích hư vinh, từ nhỏ đã thích mặc đẹp lại còn trang điểm, vài năm nay đại khái đã trưởng thành, rất ít hỏi anh vấn đề như vậy, hôm nay đột nhiên lại hỏi, Phùng Ki cũng rất hoài niệm.

Tâm Phùng Ki bỗng nhiên nổi lên một tia ranh mãnh, gật gật đầu: "Cũng không tệ lắm, rất thanh tú!" Manh Manh bất mãn quyết miệng: "So với em đẹp hơn sao?" Phùng Ki ra vẻ nghiêm túc nhìn cô vài lần, gật gật đầu: "So với em lúc này đẹp hơn, em soi gương xem, em bây giờ giống như cạp mẹ."

Manh Manh đứng lên nhảy đến toilet, Phùng Ki không khỏi buồn cười, chỉ chốc lát sau tiểu nha đầu đi ra, tay chống thắt lưng: "Ki ca ca, anh từng nhìn thấy cạp mẹ xinh đẹp như vậy sao?"

Phùng Ki liếc nhìn đồng hồ: "Mười giờ rồi, mau ngủ đi!" Ánh mắt Manh Manh sáng lên, nhanh chóng xông đến, dùng cả hai tay hai chân trèo lên giường bệnh, chui vào trong lòng Phùng Ki, thật nhanh nhắm mắt lại, lông mi cong dài lại nghịch ngợm rung động, mí mắt lại di chuyển, vừa nhìn là biết giả bộ ngủ.

Phùng Ki nhẹ nhàng chọt chọt hai má của cô: "Đánh răng chưa?" Tiểu nha đầu mở mắt ra, cái miệng nhỏ nhắn đột nhiên chu lên: "Ki ca ca kiểm tra đi..." Môi phần nộn như có như không xẹt qua chóp mũi Phùng Ki, thiếu chút nữa chạm vào miệng Phùng Ki, xông vào mũi là hương chanh nhân nhật cùng cảm giác mềm mại, giống như một chiếc lông chim nhỏ, nhẹ nhàng phớt qua trái tim của Phùng Ki, có chút ngứa ngáy...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 16

Mặc dù Manh Manh bĩu môi, dáng vẻ không tình nguyện, khi Phương Chấn Đông đi, cũng đem tiểu nha đầu cùng đi. Phùng Ki thật ra âm thầm nhẹ nhàng thở ra, phòng bệnh Phùng Ki ở chỉ là phòng đơn, điều kiện tự nhiên so ra kém phòng cán bộ cao cấp nhiều. Tiểu nha đầu ngủ trên sofa cũng là vấn đề, mấy ngày nay, Phùng Ki phát hiện Manh Manh đáy mắt có vết thâm đen. Ban đêm thường xuyên nghe thấy cô lăn qua lộn lại gây tiếng động, có ý muốn bảo cô ngủ trên giường, lại đối với tự chủ của chính mình không cho phép.

Mặc dù tiểu nha đầu ngủ trên sofa, cử chỉ lại đều phô bày vẻ quyền rũ nữ tính. Phùng Ki cũng không thể làm như không thấy, giống như bất tri bất giác, có cái gì đó lặng lẽ thay đổi, cho nên dưới tình huống này, cùng tiểu nha đầu bảo trì khoảng cách nhất định có vẻ tốt hơn, làm cho anh cũng bình tĩnh ngấm lại, rốt cuộc sai ở chỗ nào.

Nhưng mà, nhìn Manh Manh bị chú Phương tha ra khỏi phòng bệnh, trong lòng Phùng Ki vẫn nổi lên cảm giác không muốn, cho đến khi bóng dáng của cô biến mất, ánh mắt Phùng Ki còn chưa thu trở lại.

Lão Phùng ở một bên nhìn thấy con như vậy, không khỏi thở dài, con ông trời sinh chính là để tham gia quân ngũ. Kỳ thật tham gia quân ngũ cũng không phải lựa chọn tốt nhất mà kẻ làm cha mẹ bọn ông kỳ vọng, bởi vì tham gia quân ngũ rất gian khổ. Lão Phùng là người cha bình thường nhất, ông cũng giống như cha mẹ mình, hy vọng đường đời của con bình thuận an nhàn, nhưng mà con đã muốn tham gia quân ngũ, hơn nữa lại làm một quân nhân đủ tư cách nhất.

Doanh trại quân đội tôi luyện, khiến cho góc cạnh hình dáng của con ông càng phát ra cương nghị. Ý chí cứng như sắt thép, trăm tôi ngàn luyện này từ trong xương con ông mà lộ ra, khiến lão Phùng thân là cha ruột, không thể không kiêu ngạo tự hào. Nhưng trong tình cảm lại quá ư ỉn, giống như một cái đầu gỗ ngu ngốc, rõ ràng trong lòng, trong mắt đều là tiểu Manh Manh, lại chết sống không thừa nhận, khiến cho bọn họ làm cha mẹ ở một bên nhìn mà

lo lắng.

Có làm gì cũng vô dụng, tuy nói tuổi tác bọn họ không hiểu rõ cái gì là tình cái gì là yêu, nhưng chuyện Chấn Đông cùng Dẫn Tổ năm đó, lão Phùng cân nhắc cũng hiểu được, nam nữ trong lúc đó, ai sống với ai, đều sớm đã định, ép buộc nửa ngày, cuối cùng, con dâu của nhà họ Phùng, ông chắc chắn chính là tiểu Manh Manh.

Nhưng mà ở giữa đột nhiên xuất hiện chị em nhà họ Thiệu, việc này không biết sẽ có chuyện xấu gì. Lão Phùng nhìn con, tương đối nghiêm túc: “Con nói thật cho cha, rốt cuộc vì sao lại cứu tân binh kia?”

Năm đó Phùng Ki cùng Thiệu Tinh tìm hiểu hơn nửa năm, có một lần lúc cha anh đi thị sát doanh trại quân đội, trùng hợp gặp qua một lần, hết thấy đều không định trước. Phùng Ki tin rằng cha mặc dù không nói với mẹ chuyện này, nhưng vẫn đối với gia cảnh của Thiệu Tinh hiểu biết một chút, bởi vậy việc Thiệu Cương là em của Thiệu Tinh, không thể gạt được cha anh.

Lúc cứu Thiệu Cương, Phùng Ki thực không nghĩ tới Thiệu Tinh. Hơn nữa, Manh Manh rồi đến cha anh cũng đều bắt đầu hoài nghi ý đồ của anh, Phùng Ki không khỏi nhăn mặt lại mở miệng: “Ba, con là quân nhân. Tinh hướng lúc đó, con chỉ nghĩ đến việc cứu người.” Ngữ khí chắc chắn không chút do dự.

Lão Phùng mày giãn ra, gật gật đầu: “Con nói như vậy, ba an tâm. Cô gái tên Thiệu Tinh kia...” Lão Phùng nói đến người này thì dừng một chút, thần nhiên nhíu mày, có một số việc thật không biết cùng thằng con trai đầu gối này nói như thế nào.

Phùng Ki lại có chút ngoài ý muốn, đây là lần đầu cha nhắc tới Thiệu Tinh, hơn nữa anh nghe ra được, đối với Thiệu Tinh, cha hơi có chút thành kiến, nên kinh ngạc nhìn cha mình.

Lão Phùng lại trầm ngâm chuyển đề tài: “Ba đã hỏi bác sĩ, vài ngày nữa, con có thể chuyển viện. Diễn tập vừa chấm dứt, xe còn chờ ở bên ngoài, ba hiện tại phải trở về, con tự chăm sóc tốt cho mình.” Nói xong, liền hướng bên ngoài mà đi, mới vừa đi đến cạnh cửa, phía sau truyền đến giọng nói của Phùng Ki: “Ba, chuyện Thiệu Cương, thủ trưởng trên kia có ý kiến gì?”

Lão Phùng quay đầu lại, ánh mắt trầm xuống: “Phùng Ki, con là quân nhân, tham gia qua diễn tập cũng không ít. Đối với sai lầm Thiệu Cương phạm phải, không cần ba nói con cũng biết kết quả, còn có, ba cùng mẹ con nhất trí cho rằng, cô gái Thiệu Tinh kia không thích hợp với con.”

Phùng Ki trở mặt trong chốc lát. Lúc này mới suy nghĩ cẩn thận, có lẽ ba mẹ sớm đã biết Thiệu Tinh tồn tại, năm đó Thiệu Tinh nói lời chia tay, không rõ có phải ba mẹ anh là nhân tố can thiệp. Ý nghĩ này có vẻ có chút không không chế được toát ra, nhưng rất nhanh liền thoái mái. Phùng Ki hiểu cha mẹ mình, cha tuy rằng nay đã có chút địa vị, cũng không phải là một người gia trưởng, mà chuyện của anh cùng Thiệu Tinh, đã sớm trôi qua.

Mặc dù lúc trước, tình yêu của anh cùng Thiệu Tinh có ít nhân tố cản trở nhưng cũng chưa đủ sâu. Vì nguyên nhân này, Phùng Ki có cảm giác áy náy khó hiểu đối với Thiệu Tinh. Tuy rằng do cô nói lời chia tay, mà áy náy lại luôn chôn ở đáy lòng Phùng Ki.

Phùng Ki không nghĩ tới, ba ngày sau khi cha anh đi, anh một lần nữa gặp lại Thiệu Tinh. Lúc Thiệu Tinh đến, Phùng Ki đang đi vòng vòng quanh giường. Phùng Ki lúc đầu còn tưởng rằng là tiểu Manh Manh đến, đêm qua tiểu nha đầu gọi điện thoại nói hôm nay đến bệnh viện, ngày mai làm thủ tục chuyển viện, hai người cùng nhau về thành phố B, trưởng của tiểu nha đầu đã bắt đầu khóa huấn luyện quân sự.

Bởi vậy Phùng Ki tương đối thả lỏng, tiếp tục đi bộ vòng quanh giường, đến khi không nghe thấy tiếng Manh Manh lú lú, mới quay đầu, nhìn thấy Thiệu Tinh.

Cô đứng ở nơi đó, vẫn là một thân quân trang, tay cầm mũ, tóc ngắn vén sau tai, gọn gàng kéo đến sau đầu. So với ba năm trước đây tròn hơn một chút, vẫn lưu loát xinh đẹp như trước, nhưng trên người có thêm một vẻ gì đó không biết tên, làm cô thoát nhìn tang thương không ít.

Phùng Ki phát hiện Thiệu Tinh như vậy, lại rất xa lạ. Ít nhất so với cô gái dịu dàng hiền thực trong trí nhớ của anh, rất khác biệt, đuôi lông mày khỏe mắt lộ ra vẻ tức giận, u oán, nhìn qua có chút bén nhọn.

Phùng Ki không rõ Thiệu Tinh sao lại có vẻ tức giận, u oán, mà rõ ràng là nhằm vào chính mình. Phùng Ki ngồi ở trên giường bệnh nhìn cô, trầm mặc tạo ra ngăn cách giống như một mảnh lụa đỏ vắt ngang giữa hai người.

Ánh mắt Thiệu Tinh phức tạp khó phân biệt. Khi cùng Phùng Ki tìm hiểu nhau, Thiệu Tinh rất thực tế, Phùng Ki tương đối ưu tú, bằng vào năng lực chính mình, trong quân đội bộc lộ tài năng, tiền đồ rất sáng sủa. Thiệu Tinh cân nhắc hồi lâu, cảm thấy Phùng Ki lúc đó thật thích hợp với mình.

Cô biết chính mình thực tế, nhưng ở vị trí của cô, nếu không thực tế, hiện tại gia đình của mình đợi ở trong trần nhỏ kia, có thể làm gì? Chẳng lẽ giống như cha mẹ, ở trường học nhỏ trong trần làm cái chức giáo viên nhỏ bé không ai biết, cô không cam lòng, cô phải phát triển cao xa hơn.

Thiệu Tinh cũng không lãng tránh dã tâm của chính mình, hơn nữa dã tâm lại ẩn trong bề ngoài dịu dàng, khiến cô mang theo sự quyến rũ hấp dẫn không đồng nhất. Cũng nhờ đó mà cô gia nhập quân đội thuận lợi, rồi thuận lợi cùng Phùng Ki qua lại tìm hiểu.

Phải nói việc không như ý nhất với Phùng Ki, là gia thế của anh. Phùng Ki chỉ nói qua loa với cô, cha làm việc trong quân đội, mẹ là nhân viên công vụ. Thiệu Tinh lúc ấy nghĩ rằng Phùng Ki muốn giữ thể diện, cho nên không cùng cô nói về chức vụ của cha, tựa như Phùng Ki là loại đàn ông kiêu ngạo, tự ti về xuất thân của chính mình, về tình có thể hiểu được, Thiệu Tinh rất hiểu ý người, không hỏi chi tiết.

Sau đó Phương Manh Manh đột nhiên xuất hiện. Nói thật, Thiệu Tinh từng có chút nghi ngờ, tìm người quen nghe ngóng một chút, nhưng không nghe ngóng được gì liền thôi.

Phuong Manh Manh lúc ấy mặc dù mới mười sáu tuổi, lại quá thông minh, hơn nữa đối với cô rất có thái độ thù địch. Trực giác phái nữ nhạy bén, nhìn một cái, Thiệu Tinh biết ngay tiểu nha đầu này thích Phùng Ki, một chớp mắt kia, thái độ thù địch của cô ta đối với mình căn bản cũng không giấu không được, nhưng rất nhanh cô ta liền nở một nụ cười đẹp làm người ta lóa mắt.

Tiểu nha đầu rất đẹp. Về đẹp tinh xảo này, làm người ta kinh diễm, mặc dù cùng là phụ nữ, Thiệu Tinh cũng không thể không thừa nhận điểm này.

Phùng Ki nói với cô Phuong Manh Manh là em gái anh, em gái gì? Họ không giống nhau, cũng không có quan hệ huyết thống, em gái như vậy, Thiệu Tinh không thể không nghĩ theo chiều hướng mập mờ. Hơn nữa tiểu nha đầu tâm tư xảo trá, về sau Thiệu Tinh ngẫm lại, chính mình lớn hơn cô ta gần mười tuổi, lại vẫn chưa đủ để là đối thủ của cô ta.

Tiểu nha đầu chưa bao giờ ở trước mặt Phùng Ki nói xấu. Mặc dù cô ta đã biểu hiện vô cùng rõ ràng, cô ta không thích mình, vô cùng không thích. Trên thế giới này không ai lại thích tình địch, phương thức tiểu nha đầu đôi phó tình địch, khiến Thiệu Tinh gần như phá hủy hình tượng cô xây dựng trước mặt Phùng Ki, khiến cô giống như cô gái thiếu kiên nhẫn.

Tiểu nha đầu ở nhà khách, cô ở bao lâu, Phùng Ki phải đi cùng bấy lâu. Hành động của hai người, tự nhiên đã thành một loại thói quen, Phùng Ki theo bản năng chăm sóc tiểu nha đầu: ăn, mặc ở, đi lại đều để tâm.

Tiểu nha đầu càng thỉnh thoảng tạo ra một ít vấn đề nhỏ, để cho Phùng Ki xử lý. Nếu không được còn có thể tự ngã, làm trầy da một chút, sau đó Phùng Ki sẽ đau lòng ôm cô mà dỗ ...

Thời điểm Phùng Ki bận rộn, tiểu nha đầu sẽ đến tìm cô. Đừng tưởng rằng tiểu nha đầu có ý tốt, cô ta tới là để kể quá khứ của cô ta cùng Ki ca ca là thế nào. Từ nhỏ đến lớn, từng chút từng chút, chuyện không đầu không đuôi cũng kể, thậm chí kinh nguyệt lần đầu tiên của cô ta, Phùng Ki thay cô ta pha nước đường đồ, mua băng vệ sinh cô ta cũng kể, khẩu khí tương đối tự nhiên, nhưng Thiệu Tinh không bỏ qua ác ý lóe ra trong mắt cô nhỏ.

Cho tới bây giờ, cô cũng còn nhớ rõ hình dáng cô ta lúc đó, chính là một tiểu ác ma trên đầu có hai cái sừng dài. Nhưng khi cô tức giận, cùng Phùng Ki nói qua rất nhiều lần, cô nói một lần, cùng Phùng Ki rùng mình một lần, trong mắt Phùng Ki, tiểu nha đầu kia chính là thiên sứ nhỏ đáng yêu thuần khiết nhất trên thế giới.

Khi hai người vừa quen nhau, Phùng Ki đã cho cô xem ảnh chụp của tiểu nha đầu, để ở ngăn trong cặp da của anh. Nha đầu tóc buộc đuôi ngựa, ngửa đầu, ánh mắt phát sáng, lộ vẻ tươi cười xinh đẹp ngọt ngào, nếu về sau không gặp chính thức, Thiệu Tinh cũng sẽ tưởng đó là thiên sứ nhỏ.

Những ngày này, Thiệu Tinh cũng suy nghĩ cẩn thận, mình phải có kế với tiểu nha đầu. Sau đó lại đột nhiên có một cơ hội, có thể là cơ hội chuyển chính thức, cơ hội cô có thể vĩnh viễn ở lại quân đội. Lúc ấy lãnh đạo nói chuyện với cô, vấn đề cá nhân là nhân tố quan trọng ảnh hưởng đến cơ hội lần này, cũng chính là thay đổi biện pháp nói cho cô biết, muốn cô không bị hôn nhân trói buộc.

Cô lúc ấy không còn cách nào, phải lựa chọn cùng Phùng Ki chia tay. Cô cho Phùng Ki lý do là không xứng với anh, đó là lấy cớ. Lúc ấy cô khó khăn rất nhiều, hiện tại vô tình phát hiện, đã biết cha của Phùng Ki là ai? Thiệu Tinh bỗng nhiên cảm thấy ông trời thật sự bất công với cô, với việc Phùng Ki giấu diếm trước kia, cũng không thể tránh sinh ra cảm xúc oán giận, nếu không phải anh giấu diếm, cô cũng không đến mức...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 17

“Hình như anh phục hồi rất nhanh.” Thiệu Tinh đi tới sờ tay lên thức ăn dinh dưỡng đặt ở trên tủ đầu giường, rồi cúi đầu, mở miệng trước. Phùng Ki gạt gạt đầu: “Em đến thăm em trai em ...”

Thiệu Tinh cắn cắn môi dưới, bỗng nhiên ngẩng đầu lên: “Vì sao năm đó không nói cho em biết tình hình thực tế? Hay là, anh sợ em biết cha anh là tham mưu trưởng Phùng, mặt dày mày dạn bám theo anh?”

Phùng Ki ngậy ra một lúc, lập tức liền hiểu được, cha anh cùng chú Phuong từ căn cứ diễn tập trực tiếp đến bệnh viện. Đương nhiên sẽ không giấu diếm thân phận, trong bệnh viện chuyện bất quái truyền đi cũng không chậm, Thiệu Tinh nếu đến thăm em trai cô, biết được cũng là chuyện sớm muộn, chỉ là khẩu khí cô chất vấn như vậy, làm Phùng Ki có chút không thích ứng.

Sắc mặt của anh không hề biến hóa, chỉ nặng nề nhìn cô: “Anh không hiểu được, ba anh là ai, với anh và em có quan hệ gì?” Sắc mặt Thiệu Tinh có chút đỏ lên: “Vì sao không quan hệ? Nếu biết, chúng ta lúc trước làm sao có thể chia tay...”

Phùng Ki lại trực tiếp ngắt lời cô: “Anh nhớ rõ, lúc trước em nói với anh lý do chia tay là em không xứng với anh. Chẳng lẽ biết chức vị của cha anh, em có thể xứng với anh sao?”

Sắc mặt Thiệu Tinh trắng nhợt, chưa bao giờ biết Phùng Ki lại sắc bén như thế, sắc bén không lưu chút tình cảm. Thiệu Tinh bỗng nhiên ý thức được sai lầm của chính mình, nhất thời phần nộ, khiến cô mất đi bình tĩnh nên có, đối mặt với Phùng Ki như vậy, là vô cùng không khôn ngoan.

Ánh mắt Thiệu Tinh né tránh, hiện lên một tia thần nhiên yếu ớt: “Xin lỗi, em đã quên, chúng ta đã không còn quan hệ...” Trong giọng nói mang vẻ cô đơn, làm sắc mặt Phùng Ki dịu xuống. Tinh lại một chút, lời nói vừa rồi của mình, quả thật có chút không lưu tình, hơn nữa đối phương là phụ nữ.

Thiệu Tinh ngồi ở trên ghế cạnh giường, trầm mặc thật lâu mới mở miệng: “Chuyện em trai của em, không nói gạt anh, em chạy hơn mười ngày. Từ khi chuyện không may ngày đó xảy ra, em đã bắt đầu tìm phương pháp ở xung quanh. Nhưng mà vô dụng, đều nói thù trưởng cấp trên trực tiếp lên tiếng, nói muốn nghiêm túc xử lý chuyện này, em trai của em năm trước mới vừa nhập ngũ, nếu trên lưng mang xử phạt lớn như vậy, tiền đồ về sau...”

Nói tới đây, có chút nghẹn ngào, nước mắt trên khóe mi luân chuyển, rơi xuống, nhìn qua tương đối khiến người ta thương tiếc. Phùng Ki không thể nào thích ứng ánh mắt cô đáng thương khăn cầu như vậy, mở mắt nói: “Diễn tập quân sự tương đương với thực chiến. Nếu là ở trên chiến trường, em trai em đã phải bỏ mạng...”

Phùng Ki chưa nói hết lời, Thiệu Tinh đã rõ. Nói vậy trên lưng mang xử phạt đã là vận may của Thiệu Cương. Trong lòng Thiệu Tinh nổi lên nổi tức giận, bị cô cực lực áp chế xuống, cô bỗng nhiên đưa tay bắt lấy cánh tay Phùng Ki: “Phùng Ki, xem như em cầu xin anh. Nể tình chúng ta trước đây, cầu xin anh giúp Thiệu Cương...”

“Chị Thiệu, Ki ca ca không giúp được chị đâu, nếu Ki ca ca giúp chị, anh ấy sẽ không xứng làm một quân nhân.” Phùng Ki tránh thoát khỏi tay của Thiệu Tinh, cùng lúc cửa phòng bệnh từ bên ngoài mở ra.

Thiệu Tinh quay đầu, Phương Mạnh Mạnh mang vẻ mặt ghen tuông đứng ở cửa. Ba năm không gặp, cô đã trưởng thành, trên người là bộ váy áo màu xanh nước biển bằng voan, váy dài đến mắt cá chân, quần áo cắt may đơn giản, lại có khuynh hướng thời trang, bên hông đeo một cái thắt lưng tinh tế, càng tôn lên vòng eo nhỏ gọn gàng, xứng với ngũ quan tuyệt mỹ, đôi mắt mang ánh sáng như ngọc, sắc đẹp của tiểu nha đầu khiến người người hít thở không thông.

Chỉ là lúc này trong đôi mắt ánh lửa điên cuồng toát ra, giống như có thể tổn thương hết thảy. Đây làm sao có thể là thiên sứ nhỏ mềm yếu đáng yêu, Thiệu Tinh không khỏi có vài phần châm chọc liếc nhìn Phùng Ki. Ánh mắt Phùng Ki hơi trầm xuống, cảnh cáo ra tiếng: “Mạnh Mạnh...” Khóe môi hơi mỉm, lại không rõ ràng hơi hơi nhếch lên một độ cong nhạt nhẽo, đáy mắt kinh diễm chợt lóe rồi biến mất.

Mạnh Mạnh rốt cuộc không thể hình dung được, cô bỏ mẹ xinh đẹp chạy tới chăm sóc Ki ca ca, thế nhưng lại thấy một màn như vậy. Suýt nữa tức giận bùng phát, còn chưa vào phòng bệnh đã nghe giọng của Thiệu Tinh bên trong, mặc dù tiếp xúc với Thiệu Tinh chưa lâu, nhưng trí nhớ về Thiệu Tinh lại khắc sâu, hơn nữa tiếng Thiệu Tinh nói chuyện, chất giọng thực đặc biệt, rất mềm mại rất nhỏ nhẹ, khi cô chậm rãi nói chuyện, sẽ khiến cho người ta cảm nhận sự mềm mại đáng yêu nói không nên lời, rất nữ tính.

Trước kia Mạnh Mạnh nghe qua vô số lần cô ta cùng Ki ca ca nói chuyện. Khi cô ta nói chuyện, ánh mắt Ki ca ca không khỏi tự động mềm mại đi. Sự mềm mại này quả thực giống một phen đem dao cùn, giống như từng dao đem cô lãng trí.

Mạnh Mạnh thừa nhận chính mình rất nhỏ nhen. Đối với khoảng thời gian Thiệu Tinh cùng Ki ca ca quen nhau, tương đối để ý, phỏng chừng cả đời không có khả năng tiêu tan.

Ánh mắt của cô dừng trên tay Thiệu Tinh, lóe lóe. Thiệu Tinh bỗng nhiên cảm thấy, cả người mình có chút lạnh. Tiểu nha đầu khó đối phó này, Thiệu Tinh rất rõ ràng, hơn nữa đã biết gia thế bối cảnh của cô, Thiệu Tinh dù có đầu thai thêm tám trăm lần cũng vô dụng. Cho nên nói, thượng đế thật sự rất bất công, có người sinh ra cái gì cũng có, dung mạo, gia thế, địa vị, quyền lợi, tình yêu, ví như Phương Mạnh Mạnh, có người lại cần phải tự mình phấn đấu, hơn nữa là phụ nữ, vất vả gian nan không cần phải nói, trong lòng chưa xót chỉ có tự mình biết mà thôi.

Giờ khắc này, trong lòng Thiệu Tinh ghen tị tới cực điểm, đã bắt đầu dĩ trôi đi. Từ khi biết gia thế Phương Mạnh Mạnh, Thiệu Tinh liền suy nghĩ cẩn thận, năm đó từ trên trời rơi xuống một cơ hội, căn bản không phải là vận may của cô, mà là vì muốn cô cùng Phùng Ki chia tay, đem cô đuổi đi thật xa, chuyện này đối với Phương Mạnh Mạnh mà nói, quả thực dễ dàng.

Nha đầu kia giả dối đã đến độ không thể tưởng tượng. Chẳng qua tiểu nha đầu tuy rằng tâm cơ sâu sắc, nhưng dù sao tu luyện chưa lâu, trước mắt Phùng Ki cô ta lại lộ ra cảm xúc không thể che giấu.

Cô trung ra thái độ thù địch, khiến Thiệu Tinh biết, Phùng Ki đối với chính mình còn có một chút tình cảm, bằng vào tình cảm đó, có lẽ sẽ cho cô một chút lợi ích, ít nhất, chuyện em trai cô có thể giải quyết tương đối hoàn mỹ.

Nghĩ đến đây, Thiệu Tinh đứng lên, dùng ngữ khí rất thân thiết quen thuộc chào hỏi: “Mạnh Mạnh, đã lâu không gặp...” Ánh mắt Mạnh Mạnh liếc qua Ki ca ca cảnh cáo, bầu môi miễn cưỡng tràn ra một nụ cười tươi, nói: “Chị Thiệu vẫn khỏe chứ?” Sau đó, trực tiếp bỏ qua Thiệu Tinh, đem bình thủy trong tay để lên trên bàn ở đầu giường: “Ki ca ca, đây là canh bồ câu, em tự tay hầm! Trên tay người ta đều bị nóng đỏ...” Nói xong, giờ tay đưa tới trước mắt Phùng Ki.

Phùng Ki cầm tay cô, cẩn thận xem xét thật kỹ. Trên tay nhỏ bé mềm mại trắng nõn có một vết hồng, không khỏi nhíu mày: “Sao lại không cẩn thận như vậy?” Nhẹ nhàng thổi thổi, hỏi cô: “Còn đau không?” Tiểu nha đầu nhảy mất mấy cái, gật gật đầu: “Ki ca ca đem canh này uống hết, mới không phí công em tự tay nấu, còn ngàn dặm xa xôi mang đến đây rồi bị thất vọng.”

“Ngàn dặm xa xôi?” Phùng Ki bật cười, yêu chiều chỉ chỉ cái trán của cô. Hành vi hai người thân mật như vậy, ba năm lại nhìn thấy, Thiệu Tinh vẫn cảm thấy rất chói mắt như cũ, đứng lên tùy tiện tìm lấy cốc đi ra ngoài.

Đứng ở ngoài phòng bệnh, Thiệu Tinh nhắm mắt, nhắm mắt lại cũng có thể nghe thấy giọng nói Phương Mạnh Mạnh bên trong. Hơn nửa ngày mới mở mắt ra, đi đến cuối hàng lang, miệng Thiệu Cương ngâm điếu thuốc, ngồi ở trên ghế bên cửa sổ. Thiệu Tinh cau mày, đưa tay tức giận giật lấy điếu thuốc

trong miệng anh, ném vào bên trong thùng rác: “Em còn có tâm tình hút thuốc? Trên lưng mang xử phạt, đời này của em sẽ bị hủy, em rút cuộc có biết hay không?”

Thiệu Tinh có một em trai, nhỏ hơn mình tám tuổi. Khi cha mẹ già rồi mới có đứa con này. Bởi vậy, từ nhỏ được yêu chiều, em trai này có tài năng âm nhạc, nhưng dù có tài năng mà không có cơ hội thi cũng bằng không. Không thi đậu vào học viện âm nhạc của tỉnh được, Thiệu Cương suy sụp một trận, hút thuốc, uống rượu, đều học được vào lúc đó.

Về sau cha mẹ không còn cách nào khác, mới bảo cô thử xem có thể đem em trai tham gia quân ngũ hay không. Chỉ tiêu tham gia quân ngũ của Thiệu Cương, Thiệu Tinh lấy được cũng không dễ dàng. Đúng là dù lấy được, cũng không ngờ được, chỉ mới một năm liền xảy ra chuyện lớn như vậy.

Thiệu Tinh trong lòng chỉ tiếc rèn sắt không thành thép. Thiệu Cương lại không giống như trước phản bác chị mình, mà nhỏ giọng hỏi một câu: “Chị, việc kia, vừa rồi em thấy em gái Phùng doanh trường đi vào?”

Thiệu Tinh liền cảm thấy sau tai bỗng nhiên nổi lên một trận gió lạnh, khiến cô không khỏi rung mình một cái. Cẩn thận đánh giá em trai, nhắc tới Phùng Mạnh Mạnh, trong mắt Thiệu Cương hiện lên một tình cảm mãnh liệt không xa lạ.

Thiệu Tinh đột nhiên bắt lấy anh hỏi: “Tiểu Cương, em biết Phùng Mạnh Mạnh?” Thiệu Cương sững sờ một chút, trên mặt có chút xấu hổ: “Cô ấy tên Phùng Mạnh Mạnh? Không, em không biết, nhưng mà cô ấy thật sự xinh đẹp lại đáng yêu.”

“Xinh đẹp, đáng yêu?” Thiệu Tinh không khỏi cười lạnh một tiếng: “Đó đều là về ngoài, tóm lại, em cách xa cô ta một chút cho chị, càng xa càng tốt.”

Bị ngữ khí của chị mình dọa sợ, Thiệu Cương bất giác gật gật đầu. Trong đầu bỗng nhiên xẹt qua tình hình tối hôm đó, lúc ấy trên người Phùng Mạnh Mạnh phát ra khí thế lạnh thấu xương, làm người ta khó quên, không biết chính mình còn có cơ hội nhìn thấy cô hay không. . .

Không đề cập tới hai chị em này, lại nói đến Mạnh Mạnh, Thiệu Tinh đi ra ngoài, Mạnh Mạnh mới chu miệng, nhìn Phùng Ki: “Ki ca ca, anh thật sẽ không giúp em trai cô ấy chứ?”

Phùng Ki tức giận gõ gõ trán cô: “Em không phải đã nói, anh mà giúp, sẽ không xứng làm quân nhân. Ki ca ca ở trong lòng em, là người không có nguyên tắc như vậy sao?”

“Đương nhiên không phải.” Mạnh Mạnh nở một nụ cười tươi có chút nịnh nọt, trả lời thực ‘chân chó’(nịnh hót), hơn nữa nhào vào lòng Phùng Ki làm nũng: “Ki ca ca là tuyệt nhất, anh minh thần võ...” “Phi...” Phùng Ki bị đáng vẻ của cô chọc nở nụ cười.

Mạnh Mạnh hơi hơi cúi mặt, trong lòng than thở. Nếu Thiệu Tinh không xuất hiện, cô của cô cũng từng nói, anh hùng cho dù rất lợi hại, cũng khó qua được ái nữ nhân, tựa như cha của cô, lúc trước quả thực là đàn ông giống như thần, gặp gỡ mẹ xinh đẹp nhà cô, còn không phải trực tiếp xem là đồ ăn, thuần thực, liền đem mẹ cô mang vào nhà họ Phùng.

Mạnh Mạnh lại nghĩ đến, Thiệu Tinh đáng đáp khá tốt, nhưng so với mình, vẫn là kém hơn. Ái nữ nhân của Ki ca ca phải là mình mới đúng, sao lại là Thiệu Tinh nha!

Ý nghĩ trong đầu chuyển tới người này, tiểu nha đầu bỗng nhiên nhớ tới mình sáng sớm đã ti mi ăn mặc, thật nhanh rời khỏi người Ki ca ca, lui ra phía sau hai bước, đứng ở chỗ trống trước giường bệnh, tao nhã thực nữ xoay một vòng: “Ki ca ca, có đẹp không?”

Ánh mắt Phùng Ki không tự chủ được dừng trên người cô, ánh sáng từ cửa sổ bên cạnh xuyên thấu vào, chiếu sáng trên người cô. Làn váy theo chuyển động của cô, xòe ra như đóa hoa, tóc dài xõa sau người, có vài sợi theo thái dương dừng ở trước ngực, ánh mắt lưu chuyển, làm cho cả người cô giống như chấm nhỏ sáng lấp lánh trong trời đêm. Đôi mắt đẹp sáng như ngọc, lại sâu thẳm như đáy cốc lẳng lẳng mở ra trong suốt, chớp động, xinh đẹp vô cùng.

Phùng Ki thất thần thật lâu, Mạnh Mạnh đã thu hồi nụ cười, trên mặt mang tính nghiêm túc chưa từng có: “Ki ca ca, em thích anh, rất thích, tình cảm này...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 18

Tiểu nha đầu nói thích với anh quá nhiều lần. Phùng Ki hiện tại nhớ tới cũng có thể kể ra rành mạch, bắt đầu từ lúc tiểu nha đầu mười hai tuổi, hàng năm đều nói, vào sinh nhật anh, tiểu nha đầu sẽ nói một câu: “Ki ca ca em thích anh.” Vào sinh nhật của chính tiểu nha đầu, cô từ từ nhắm hai mắt ước nguyện, mở to mắt cũng sẽ nói với anh: ” Ki ca ca em thích anh.” Đến năm nay vừa đúng mười sáu lần.

Đương nhiên, nếu không tính lời nói lần này, mười sáu lần trước, Phùng Ki đều nhớ rõ ràng, nhưng để cùng một chỗ cũng không giống lần này. Lúc này là chân động mạnh, tiểu nha đầu không cười, thậm chí đôi ánh mắt thích cười nhất ngay cả mỉm cười cũng không có, có nghiêm túc chấp nhất, chấp nhất gần như cố chấp, giống như đứa nhỏ bướng bỉnh quật cường mang chút đau thương.

Thái độ này, trực tiếp chui vào trong lòng Phùng Ki, trong nháy mắt quấy rầy trái tim đang đập trầm tĩnh của Phùng Ki. Phùng Ki hoảng hốt hiểu được một ít, lại giống như còn hồ đồ, những thứ này chui vào lòng anh, làm anh lần đầu tiên bối rối, không biết nên ứng phó như thế nào.

Cũng may tiểu nha đầu nói xong liền đi ra ngoài làm thủ tục chuyển viện. Hơn nữa không bao lâu sau khi hai người về thành phố B, tiểu nha đầu phải tham gia huấn luyện quân sự, cho đến khi Phùng Ki xuất viện, cũng không thấy bóng dáng tiểu nha đầu, trong lòng Phùng Ki thực không thích ứng được. Thường ngày, tiểu nha đầu hoặc là anh, đều không có khi nào bật tin nhau, cách một ngày tiểu nha đầu sẽ gọi điện thoại cho anh, cứ mười hai tiếng sẽ có một giờ, tiểu nha đầu kia trung cái miệng nhỏ nhắn nói không ngừng.

Sẽ nói một ít việc nhỏ vụn vặt bên người cô, chuyện nhỏ phát sinh trong trường học, chuyện bát nháo của bạn học, có đôi khi còn nói một ít về anh họ Vệ Hiểu Phong của cô, vân vân, nhiều năm đều như vậy, đã thành thói quen.

Lần này tiểu nha đầu đến hơn nửa tháng không có tin tức, điện thoại cũng không gọi một lần, cho tới bây giờ chưa từng xảy ra, trong lòng Phùng Ki không rõ là cảm giác gì. Sinh gọi đến, di động của tiểu nha đầu lại tắt máy, muốn gọi tới nơi huấn luyện quân sự của tiểu nha đầu, lại cảm thấy, thật sự không có chuyện quan trọng gì.

Phùng Ki cảm thấy, chính mình thật sự rất mâu thuẫn. Không giống mấy người già, càng không giống thiếu niên, khiến anh có chút nôn nóng thậm chí đứng ngồi không yên.

Lưu Triệu vừa đi vào doanh trại, thấy tình trạng không thoải mái này của Phùng Ki, không khỏi nhú mày. Lưu Triệu là chính trị viên trong doanh của Phùng Ki, năm trước bắt đầu cùng Phùng Ki hợp tác, cũng là một trong rất ít người hiểu rõ Phùng Ki nhất.

Cha là công nhân lắp ráp, sống ở nơi này đã lâu, tự nhiên đối với hai nhà Phùng – Phương cũng biết một ít. Mặc dù có gia thế hiển hách, tính cách lại tương đối ôn hòa, lại có chính khí, không khoa trương, chính vì vậy, hai người tuy rằng hợp tác không đến một năm, lại rất ăn ý.

Lưu Triệu biết Mạnh Mạnh, tại quân khu thành phố B này, rất khó không biết tiểu nha đầu kia. Phùng Ki vừa chuyển đến đây, nhưng Lưu Triệu lại ở nơi này ngay người nhiều năm, là tân binh rồi lão binh, làm đến chính trị viên. Sau khi tốt nghiệp lớp huấn luyện tân binh, liền cảm thấy, sinh trưởng bên cạnh thành phố B, trước đây lúc còn nhỏ cùng các bạn chơi đùa, không có việc gì, hơn nữa cũng vì thích liền chui vào trong doanh trại quân đội.

Đến Đoàn tăng cường của cha Mạnh Mạnh chơi.

Khi Chấn Đông đảm nhiệm quản lý Đoàn tăng cường, vẫn là thần tượng của vài cậu nhóc. Sau Phương Chấn Đông bị điều đến quân khu khác, từ đội trưởng lên sư trưởng, đến bây giờ quản lý một quân khu, kia chân chính là thực lực mà thành. Hiện nay, cấp trên Vương sư trưởng của bọn họ vẫn là cấp dưới của Phương Chấn Đông, cũng xem là căn cứ của ông.

Mạnh Mạnh trước đây, luôn luôn náo loạn doanh trại quân đội. Tiểu nha đầu bẩm sinh đã xinh đẹp, trong xương lại chảy dòng máu quân nhân, cái gì đến trên tay cô, cũng chọc cho không còn hình dáng. Vài thủ trưởng cấp trên thay phiên mang cô theo, giận không được, mà thương cũng không được, tiểu nha đầu muốn làm gì thì làm, muốn cái gì đều được, không ai ngăn nổi.

Ngay cả lúc Lưu Triệu trở thành tân binh, tiểu nha đầu mới mười tuổi. Sau khi xem thành tích bọn họ thực hành bắn bia, khuôn mặt khi nói của Đại đội trưởng giống như việc bọn anh làm quân nhân là một sự sỉ nhục, nói thành tích của đứa nhỏ mười tuổi so với bọn anh còn tốt hơn. Lúc ấy Lưu Triệu cùng những người khác rất khó chịu, nhưng nhìn đến cô tiên nhỏ nghịch ngợm như Tiểu Mạnh Mạnh, Lưu Triệu một chút tức giận cũng không có.

Có một lần, Đại đội trưởng gần như đẩy tân binh huấn luyện không vừa ý ra làm chân sai vặt cho tiểu nha đầu, hoặc lấy tiểu nha đầu ra nhục nhã bọn họ, khiến bọn họ lúc ấy rất oán hận. Nhưng đối với tiểu nha đầu xinh xắn, đáng yêu khiến người và thần đều cảm phục, thật sự lại oán không nổi, thật sự rồi rấm đến chết.

Lúc ấy bọn Lưu Triệu còn nói, tương lai ai cưới phải nha đầu Mạnh Mạnh kia, đời này thực không thể nói rõ là phúc hay là họa, nha đầu kia bề ngoài mảnh mai vô cùng, nội tâm lại mạnh mẽ có thể dọa chết người. Chỉ cái miệng nhỏ nhắn ngọt ngào, khi nói chuyện khiến tâm tư lung lay, nhìn như ngoan hiền, kì thực rất xảo trá, trước kia đã trêu cợt bọn họ không ít.

Nghĩ đến đây, Lưu Triệu không khỏi thở dài, nha đầu kia thật sự khiến cho người ta vừa yêu vừa hận. Nhưng tiểu nha đầu đến trước mặt Phùng Ki, liền hoàn toàn thay đổi hình dáng.

Sau khi Phùng Ki được điều đến đây, tiểu nha đầu rất ít đến thăm doanh trại quân đội, phỏng chừng là sợ người quen quá nhiều, phá hủy hình tượng của cô trước mặt Phùng Ki. Lưu Triệu cũng là ngẫu nhiên nhìn thấy hai người trên đường, mới phát hiện tiểu nha đầu ở trước mặt Phùng Ki, thì ra là như vậy, như vậy... Nói như thế nào nhỉ, là quý dị!

Mà Phùng Ki không coi ai ra gì kia cứ chỉ đều mang dáng dấp che chở đau lòng. Nếu nói hai người cái gì cũng không có, quý cũng không tin. Nhưng Phùng Ki đã nói tiểu nha đầu là em gái, cậu ta cũng không nghĩ mà xem, có nhà ai mà anh trai cùng em gái giống như hai người bọn họ vậy không.

Từ lúc phát hiện quan hệ của Phùng Ki cùng Tiểu Mạnh Mạnh, cuộc sống của Lưu Triệu ngoại trừ chuyện doanh trại còn lại là xem việc vui. Anh muốn xem thử, hai người này có thể gắng co tới khi nào.

Lưu Triệu rót nửa ly nước đi đến, ngồi ở đối diện Phùng Ki, ra vẻ vô tình hỏi một câu: “Gần đây hình như tiểu Mạnh Mạnh không gọi điện thoại đến, mình có chút không quen.” Khóe môi Lưu Triệu ẩn một nụ cười tươi.

Phùng Ki nhăn mặt lại, còn rất lo lắng nói: “Cô ấy đang tham gia huấn luyện quân sự, thân thể của tiểu nha đầu mảnh mai, không biết có tốt hay không?”

Lưu Triệu phụt một tiếng, suýt nữa là phun ngụm nước vừa uống, vội vàng nuốt xuống, không khỏi nhìn Phùng Ki một lúc lâu, thật sự không chịu được, nói với anh một câu: “Phùng Ki, cậu nói xem ‘hồ phụ’ có thể sinh ra ‘khuyển nữ’ không? Sự tích oai hùng của Thủ trưởng Phương, đến bây giờ vẫn là truyền thuyết đấy, chưa người nào qua được.”

Phùng Ki lắc đầu, rất chắc chắn nói: “Tiểu Mạnh Mạnh giống dì Hàn.” Lưu Triệu không khỏi bật cười: “Phùng Ki, là cậu không muốn nghĩ, không tin tiểu nha đầu lợi hại hơn so với người khác, do cậu ở bên cô ấy lâu mà bị lú rồi.”

Phùng Ki lắc đầu, nói chắc như đinh đóng cột: “Không thể nào, tiểu nha đầu đến tiệm cũng sợ đau, lợi hại cái gì? Đúng rồi, huấn luyện quân sự của bọn họ là ở căn cứ huấn luyện tân binh bên kia đúng không?” “Ừ, thế nào, cậu muốn tới đó chăm nom?”

Cuối cùng Phùng Ki cũng không đi được. Trong doanh xảy ra chuyện, anh không rời được, đến khi anh thoát ra được, đã là tháng tám. Suốt một tháng không gặp mặt tiểu nha đầu, cũng không gọi điện thoại, Phùng Ki thực sự rất không yên, bắt đầu lo lắng không biết tiểu nha đầu có xảy ra chuyện gì không.

Hồi thăm thời gian chấm dứt huấn luyện quân sự, chàng vạng sẽ về đến thành phố, nghĩ rằng tiểu nha đầu thế nào cũng phải trở về, trực tiếp đến nhà trọ của tiểu nha đầu. Còn gặp một trận mưa, đầu xe thật tốt, đi thang máy lên, lấy ra chìa khóa, bỗng nhiên Phùng Ki sinh ra chút cảm giác khiếp sợ, thực không hiểu, thậm chí có vài phần khẩn trương, chẳng qua anh nằm mơ cũng không nghĩ tới, vừa mở cửa ra lại nhìn thấy một màn không rõ ràng, bị một màn này kích thích, Phùng Ki thậm chí hơi hơi nheo mắt lại.

Bởi vì bên ngoài mưa rơi xuống, đèn của phòng khách bật lên, sắc màu ảm áp của ngọn đèn đuổi đi vẻ lo lắng ngoài cửa sổ, hắt ra vẻ ảm áp thân nhiên, tiểu nha đầu khoác áo choàng tắm, giống như vừa tắm xong, tóc còn có chút ướt sũng, thắm trên khuôn mặt nhỏ nhắn hồng nhuận sáng bóng, trên môi còn mang hơi nước, nhìn qua rất gọi cảm, trong tay cầm khăn tắm lớn lau tóc. Bên trong toilet phòng khách truyền đến tiếng nước mơ hồ, trong tiếng nước có một giọng nam quen thuộc truyền ra, chui vào trong lỗ tai Phùng Ki nghe thực chói tai: “Mạnh Mạnh, em chưa từng muốn tham gia quân ngũ sao...”

Tình hình này, không thể không khiến Phùng Ki hiểu lầm, sắc mặt Phùng Ki đen đến nỗi có thể so sánh với bầu trời bên ngoài. Anh bước vào, ngồi ở trên sofa, môi mím thành một đường thẳng tắp, nhìn chằm chằm Mạnh Mạnh, một chữ cũng chưa nói, nhưng Mạnh Mạnh biết, Ki ca ca là muốn cô giải thích.

Lớn như vậy, Mạnh Mạnh chưa từng thấy Ki ca ca thực sự tức giận, lúc nào anh cũng yêu chiều nhìn cô, về tức giận bưng bưng như vậy, chưa từng xảy ra.

Mạnh Mạnh có chút tham lam nhìn Phùng Ki, không gặp mặt, không gọi điện thoại. Nhưng mà chỉ mới một tháng, cô hoảng hốt cảm thấy, so với một năm còn dài hơn.

Lúc cô về nhà, buổi tối quần quít lấy mẹ xinh đẹp hỏi chuyện tình ba mẹ trước kia. Trong mắt cô, Ki ca ca rất giống ba cô, trong vài chuyện, đều là cái loại đàn ông cương trực. Nhưng ba lại yêu mẹ xinh đẹp, hơn nữa là rất yêu rất yêu, yêu đến tận xương tủy.

Lúc ấy mẹ xinh đẹp nhà cô liền nở nụ cười, chỉ chỉ trán của cô: “Nha đầu quý nhỏ, muốn hỏi cái gì trực tiếp hỏi, bày đặt vòng vo.” Lúc ấy Mạnh Mạnh chui vào trong lòng mẹ, nhỏ giọng hỏi: “Mẹ, lúc trước mẹ làm thế nào lại khiến ba yêu mẹ?”

Lúc ấy mẹ xinh đẹp nhà cô cười lắc đầu: “Mẹ cũng không biết, ngay từ đầu mẹ còn rất sợ ba con, giống như bá vương, thực phản cảm, không thích ứng, nhưng sau đó trải qua trận tuyết lở năm ấy, ba con mang theo quân đi cứu hộ, khi đó mẹ mới phát hiện, kỳ thật rất nhớ ba con...”

Mạnh Mạnh suy nghĩ thật lâu, cô nhận thấy, ánh mắt này Ki ca ca tập mãi thành thói quen, hoặc là nói, trong lòng Ki ca ca, đã có thói quen đem ‘thích’ của cô, trở thành chuyện bình thường nhất, tựa như cô của cô nói, cô cùng Ki ca ca cần một khoảng cách thích hợp để đánh vỡ loại thói quen này.

Đúng lúc diễn ra huấn luyện quân sự, suốt một tháng, Mạnh Mạnh chịu đựng, chịu đựng không gặp mặt, cũng không gọi điện thoại, có vẻ tương đối hữu hiệu. Hơn nữa, ngoại trừ khoảng cách, hôm nay tình cờ anh Sài lại ở đây, anh đứng ở bên ngoài tiểu khu, trên người bị mưa to đột nhiên tới làm ướt, Mạnh Mạnh mới lịch sự bảo anh lên nhà.

Chẳng qua Mạnh Mạnh không nghĩ khéo như vậy lại gặp gỡ Ki ca ca. Ki ca ca rõ ràng đang tức giận, Mạnh Mạnh không chỉ không sợ hãi, ngược lại lòng tràn ngập vui mừng, nhìn thế nào cũng là biểu hiện ghen tuông.

Trong mắt Mạnh Mạnh hào quang lóe lóe, đây quả thực chính là cơ hội ngàn năm một thuở. Mạnh Mạnh căn bản không sợ vẻ mặt Phùng Ki càng ngày càng ảm trầm, ngược lại ánh mắt càng ngày càng phát sáng, khéo môi nếu Phùng Ki nhìn kỹ sẽ phát hiện, đã hơi hơi nhếch lên, quả thực chính là đáng về khi âm mưu sắp đạt thành.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 19

Cửa toilet từ bên trong đẩy ra, Sài Tử Hiền đi ra, trên thân mặc áo sơ mi quần trang của Phùng Ki, áo chỉ cài vài nút, có một loại đẹp trai cầu thả, Phùng Ki lại cảm thấy vô cùng chói mắt. Trường hợp này, khiến anh gần như không chế không được sự tức giận trong lòng, trong một chớp mắt, anh thậm chí muốn xông lên đem quần áo trên người Sài Tử Hiền lột xuống.

Ước chừng ánh mắt của anh quá mức hung ác, khiến Sài Tử Hiền ngây ra một lúc. Quần áo của Sài Tử Hiền bị ướt, rõ ràng Manh Manh lúc ấy mời anh lên lầu cũng chỉ là do lịch sự mà thôi, nhưng anh nhìn không được muốn tiếp cận cô, loại ý niệm này trong đầu tích lũy từng chút từng chút, đến bây giờ, anh đã rất khó buông.

Lần này Manh Manh là nhân vật trong đề tài tán gẫu của mọi người ở đợt huấn luyện, Sài Tử Hiền là sinh viên đại biểu. Khi diễn ra biểu diễn báo cáo, tiến hành thực hiện luyện tập quân sự và bắn bia, khiến Sài Tử Hiền thấy được một Manh Manh mới mẻ, tư thế oai hùng hiên ngang, khiến người ta thấy được một vẻ đẹp mạnh mẽ. Sài Tử Hiền cảm thấy, mình đại khái bị trúng độc, loại độc tên là Manh Manh. Manh Manh giống như một khối nam châm to lớn, hấp dẫn anh không ngừng tới gần, gần thêm nữa.

Đối với Phùng Ki, mặc dù tiềm thức Sài Tử Hiền cảm thấy có gì đó không thích hợp, cũng không cách nào suy nghĩ, hoặc là chính anh không muốn nghĩ sâu mà thôi. Chặng qua đối mặt với Phùng Ki đột nhiên xuất hiện, Sài Tử Hiền vẫn thấy không được tự nhiên.

Chủ yếu là do ánh mắt của Phùng Ki so với tộc trưởng còn nghiêm nghị hà khắc hơn. Ánh mắt này giống như trách cứ anh dụ dỗ làm hỏng Manh Manh, khiến Sài Tử Hiền cảm thấy buồn cười, anh cùng Manh Manh giống như sớm bị tộc trưởng can thiệp vấn đề tình cảm thanh niên, hơn nữa, anh cũng không biết nên xưng hô thế nào với Phùng Ki, bởi vậy lúc này tương đối lúng túng.

Chặng qua lúng túng rất nhanh bị Manh Manh đánh vỡ, Manh Manh đi tới thân thiết thành thạo đưa khăn tắm trong tay cho anh: “Đàn anh, tóc ướt hết rồi, không phải đã bảo anh đi tắm sao?” Ngữ khí tương đối thân cận, có vài phần không rõ ràng, Sài Tử Hiền hé ra khuôn mặt tuần tú không khỏi ửng hồng lên, sừng sốt một chút, mới nhận lấy khăn lông Manh Manh đưa qua: “Đã làm phiền rồi, thật ra cũng không quan trọng...”

Manh Manh chu miệng: “Sao lại không quan trọng, mắc mưa dễ bị cảm. Em gần đây mới gặp mưa liền phát sốt, có phải không Ki ca ca?”

Sài Tử Hiền có chút ngoài ý muốn nhìn Manh Manh, vóc dáng xinh đẹp đáng yêu như vậy, Sài Tử Hiền cảm thấy tương đối xa lạ. Trước kia Manh Manh xinh đẹp tao nhã lại xa cách, về sau Manh Manh kiên cường, xinh đẹp lại dũng cảm, hiện tại lại giống cô gái nhỏ, thực sự là một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp.

Sắc mặt Phùng Ki trầm trầm, không quan tâm cô. Sài Tử Hiền rõ ràng cảm giác được không khí không thích hợp, đi đến bên cạnh sofa cầm lấy túi của mình: “Anh về trước đây, hoạt động cuối tuần này em đừng quên tham gia, địa điểm thời gian cụ thể anh sẽ gửi mail cho em, nhớ kiểm tra và nhận, áo sơ mi anh sẽ trả lại em.”

Manh Manh cũng không giữ anh, vốn cũng không nghĩ anh thực sự cùng mình lên nhà, hơn nữa Ki ca ca kia trưng ra khuôn mặt đen đã khiến cô rất vừa lòng. Khép lại cánh cửa màu đen, tiểu Manh Manh nghiêng đầu hướng về phía gương nhìn mình, cảm thấy áo choàng tắm khiến thân thể cô có chút mập mạp, hoàn toàn nhìn không ra đường cong. Cô có thói quen sạch sẽ, dù trời có sắp xuống, vừa vào cửa cũng phải tắm rửa. Lợi dụng thời gian Sài Tử Hiền sửa sang lại, vào phòng ngủ tắm một chút.

Manh Manh quay đầu liếc một cái, Ki ca ca dường như vào phòng ngủ. Trông mắt đảo qua, nhanh chóng cời bỏ áo choàng tắm, đem nội y bên trong cời ra để một bên, nói lòng dây lưng áo choàng tắm, cổ áo hơi rộng mở, lộ ra xương quai xanh xinh đẹp, hơi cúi đầu cảnh đẹp trước ngực liền thu hết vào đáy mắt, vuốt vuốt tóc, xoa trước ngực, lại soi gương, cảm thấy đủ gọi cảm, mới đi vào.

Phùng Ki đi vào phòng ngủ thăm dò một vòng, trong lòng Phùng Ki không tin tiểu nha đầu của anh sẽ làm ra chuyện khác người, chẳng qua vẫn nhìn không được muốn đi vào xác nhận một chút. Lúc đi ra liền thấy dáng vẻ này của tiểu nha đầu, ngọn lửa vừa áp chế xuống, phùng một cái lại bốc lên, từ góc độ của anh hơi cúi đầu là có thể thấy ở bên trong, tiểu nha đầu cái gì cũng chưa mặc.

Phùng Ki ngồi ở trên sofa mở miệng: “Đây là chuyện gì?” Tiểu nha đầu không nói, anh chỉ có thể hỏi, hé ra mặt thối, khẩu khí tương đối nghiêm khắc, giống như thẩm vấn phạm nhân.

Manh Manh nháy mắt mấy cái giả ngu: “Chuyện gì là chuyện gì?” Phùng Ki nhíu mày thật chặt: “Cậu sinh viên vừa rồi là thế nào, em bây giờ mới lớn, liền mang con trai về nhà, hơn nữa lại ở trước mặt con trai tắm rửa, còn có, em đang mặc cái gì? Sao không trực tiếp cời hết luôn đi...”

Phùng Ki tức giận nói có chút không suy nghĩ, ngữ khí kia thực giống chồng bắt kẻ thông dâm tại giường, Manh Manh trông rất buồn, vô tội nói: “Không phải Ki ca ca nói anh Sài không tệ sao, còn bảo em gặp gỡ thử xem mà.”

Phùng Ki bị cô làm ghen hờn, sau một lúc lâu mới nói: “Anh bảo em tìm hiểu yêu đương bình thường, các em mới quen biết vài ngày, em không cảm thấy như vậy rất lỗ măng sao?”

Manh Manh không khỏi nở nụ cười: “Lỗ măng? Ki ca ca, hiện tại là thời đại nào, nam nữ nhìn vừa mắt, thuê phòng lên giường cũng không có gì lạ, ai còn tin vào thiên trường địa cửu, tình yêu này nọ chỉ trong sớm chiều là đến nơi.”

Phùng Ki có chút khiếp sợ nhìn Manh Manh, ánh mắt kia giống như cho tới hôm nay, tới bây giờ, mới hiểu được cô. Phùng Ki cũng biết đây thật sự là ý nghĩ của người trẻ tuổi. Chẳng qua anh không hy vọng Manh Manh cũng như thế này, Manh Manh là tiểu nha đầu của anh, là thiên sứ nhỏ anh che chở lớn lên, anh không thể nhìn cô như vậy.

Phùng Ki nhìn cô thật lâu, mới hỏi một câu: “Vì sao?” Manh Manh bỗng nhiên bước từng bước về phía trước: “Ki ca ca, em muốn thiên trường địa cửu với chàng trai không quan tâm em, thậm chí coi thường em. Như vậy, em ngay cả sớm chiều vui vẻ cũng không thể có được sao?” “Chàng trai muốn

cùng thiên trường địa cửu, ả?” Phùng Ki không tự chủ được hỏi ra.

Manh Manh không khỏi nở nụ cười, trong mắt hào quang đột nhiên sáng lên đến: “Ki ca ca, anh là khờ thật hay là giả ngu, từ nhỏ đến lớn, bên người em chưa từng từng có người khác, em nói bao nhiêu lần, em thích Ki ca ca, rất thích, rất thích, không phải em gái đối với anh trai, em có anh trai, em phân biệt rõ, anh chưa bao giờ là anh trai em, vĩnh viễn cũng không thể là anh trai em...”

Manh Manh nâng tay kéo dây lưng bên hông, áo choàng tắm theo đầu vai cô trượt xuống: “Em muốn anh thích em, giống như em thích anh, em muốn anh ôm em, không phải anh trai ôm em gái, là đàn ông ôm phụ nữ...”

Trong mắt Manh Manh có loại quyết tâm khiến cô dừng cảm, về dừng cảm này trầm trong đáy mắt cô thật đẹp mắt, Phùng Ki không thể nhìn thẳng, trong lòng có gì đó đang bò ra, dùng mắt thường cũng có thể thấy được tốc độ lan tràn mở rộng, trong nháy mắt liền nắm trong tay tất cả lý trí của Phùng Ki.

Anh hoàn toàn không khống chế được, hơn nữa Manh Manh tiến vào trong lòng anh. Khi cô ôm lấy anh, thân thể ấm áp thơm tho mềm mại, chân thật như thế, xinh đẹp như thế, giờ khắc này mọi vật trong trời đất, giống như không còn quan trọng, chỉ còn lại tiểu nha đầu trong lòng. Cô gái nhỏ xinh như tiên có tình có nghĩa, mỗi cô chạm đến môi anh, lưỡi nhỏ trắng mịn, mang theo hương vị bạc hà ngọt ngào quen thuộc, tiến vào khoang miệng anh...

Ý thức Phùng Ki cũng chỉ giây dựa một giây, liền nhanh chóng đổi khách thành chủ, bị bản năng như từng con sóng bao phủ tứ chi, như kẻ xâm lược nghịch ngợm bao lấy, giống như muốn nuốt lấy mà hôn cô ngấu ngiến.

Tay anh nâng lên vuốt ve dọc theo lưng trắng mịn của cô, cũng không dịu dàng, vô cùng mạnh bạo. Manh Manh thậm chí cảm giác có chút nhói nhói đau, lại mang theo một tình triều mãnh liệt xa lạ, cả người nóng cháy, run rẩy không khống chế được...

Chút thủ đoạn quyền rũ này, Manh Manh đều chỉ là trình diễn, không hề có kinh nghiệm thực chiến. Khi thực sự diễn ra, cô cũng ngốc, hơn nữa đối mặt với gã trai tân Phùng Ki đã ba mươi năm không biết vị thịt, lửa đã châm lên, Manh Manh thật không biết nên ứng phó thế nào, dù mơ hồ biết trình tự, nhưng cũng kim lòng không đầu bắt đầu bối rối, cô bối rối không được bao lâu, điện thoại chọt reo lên, tựa như một thùng nước đá tươi xuống, cắt đứt sự thân mật cùng một chỗ, khó khăn tách hai người ra.

Phùng Ki giật mình một cái, hoàn toàn tỉnh táo lại, đẩy tiểu nha đầu ra, lấy cái mền bên cạnh khoác lên, bao kín lấy thân thể Manh Manh, chỉ hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn xinh đẹp, cũng bị lửa tình đốt qua, sương mù bao phủ con người, đẹp kinh người.

Phùng Ki hít thở thật sâu, hết sức điều hòa hô hấp dồn dập cùng nhịp tim đập chệch đường ray, cùng với vẻ mặt không kịp phát tiết. Chuyện cho tới bây giờ, Phùng Ki không thể lại lừa gạt chính mình, hơn nữa tiểu nha đầu nếu dám như vậy, kháng định cũng dám có chủ ý đập nôi dim thuyền.

Bình tĩnh mà xem xét, từ sau khi tiểu nha đầu thổ lộ ở bệnh viện, Phùng Ki mơ hồ hiểu được, tình cảm của mình cùng tiểu nha đầu có lẽ không thể xem là anh em. Trong một tháng này, từng chuyện từng chuyện không ngừng thoáng hiện trong đầu anh, giống như phim nhựa, vừa mơ hồ lại rõ ràng.

Lúc tiểu nha đầu hôn anh, lúc tiểu nha đầu mềm mại gọi anh là Ki ca ca, tiểu nha đầu ngã trái da, trong mắt ngập nước mắt, khuôn mặt buồn rầu nhìn anh... Vô số cái trong nháy mắt, tiểu Manh Manh nhún mày cười, nháy mắt từ ngày đó sớm chiều ở chung, sớm khắc vào sinh mệnh xương cốt của anh, không thể chia lìa, không thể chia lìa.

Mặc kệ đây có phải tình yêu hay không, Phùng Ki rốt cục nghĩ thông suốt một việc, anh không muốn đem tiểu nha đầu giao cho bất kỳ người đàn ông nào. Dù biết chàng trai kia sẽ đối với cô rất tốt, so với anh càng thích hợp hơn, anh cũng lo lắng, không muốn chút nào.

Suy nghĩ chuyển biến, lại nói việc phức tạp, trong đầu Phùng Ki, cũng qua một cái chớp mắt đã nghĩ thông mọi chuyện, nghĩ thông suốt. Phùng Ki nôn nóng suốt một tháng tâm rất cực cũng yên tĩnh, chuyện này ọ, anh cũng không sốt ruột, dù sao anh cùng tiểu nha đầu còn nhiều thời gian, hơn nữa anh không nghĩ bởi vì mình lỗ năng, làm thương tiểu nha đầu.

Anh cầm lấy điện thoại di động dán vào bên cạnh lỗ tai tiểu nha đầu: “Nghe điện thoại trước đã!” Tiếng hơi khàn, lại kêu gọi vô cùng, Tiểu Manh Manh hận không thể nhào qua lại hôn anh ngấu ngiến, lại nghe thấy trong điện thoại truyền đến giọng Vệ Hiểu Phong: “Manh Manh, em đến bệnh viện ngay đi, anh gặp tai nạn nhỏ, đừng nói với mẹ và bà ngoại, tự em đến đây...”

Vệ Hiểu Phong vừa nói không đầu không đuôi trong điện thoại xong, mừng như điên vì tình cảm rốt cục được đáp lại trong lòng Manh Manh đều trôi mất. Phùng Ki cũng nghe được, trực tiếp ôm tiểu nha đầu đi vào phòng ngủ, lấy quần áo cho cô...

Phùng Ki rất rõ ràng, tình cảm của Vệ Hiểu Phong và Manh Manh không giống mình, Manh Manh từ nhỏ ở bên người hai ông bà Phương mà lớn lên. Vệ Hiểu Phong cũng vậy, lại lớn hơn Manh Manh mười tuổi, cũng là anh cả, có lúc, lại bỏ khuyết một chút chỗ trống của cha cô, dù sao hai ông bà Phương đều có tuổi, yêu thương thì yêu thương, nhưng vẫn có sự khác nhau, cùng Manh Manh đi qua thời kỳ trưởng thành nghịch phá, ngoại trừ Phùng Ki chính là Vệ Hiểu Phong, thậm chí sau đó, đại diện cho người nhà Manh Manh cũng đều là Vệ Hiểu Phong.

Manh Manh rất hiểu tính cách của anh họ, nếu không phải bắt buộc, anh sẽ không gọi điện thoại cho mình. Vì biết Manh Manh không thể ức chế khủng hoảng trong lòng, cô cắn móng tay, khuôn mặt nhỏ nhắn có chút nhợt nhạt, nhìn mà Phùng Ki không khỏi đau lòng.

Phùng Ki chạy xe vào bãi đỗ xe của bệnh viện, còn chưa tắt máy, tiểu nha đầu đã đẩy cửa chạy ra ngoài, bị Phùng Ki một phen tóm trở về, Phùng Ki sờ sờ mặt của cô, hôn lên trán của cô một cái, thấp giọng nói: “Tin anh, không có việc gì, Ki ca ca bảo đảm...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 20

Lúc Mạnh Mạnh cùng Phùng Ki đến, Vệ Hiểu Phong đã bị đẩy lên phòng cấp cứu truyền nước biển, mặt mũi bầm dập, hình tượng văn nhã phong độ bình thường hoàn toàn sụp đổ, nhìn qua chật vật vô cùng.

Mạnh Mạnh vừa đến liền trực tiếp nhào qua, Vệ Hiểu Phong tay mất lạnh lẽo giờ một tay đón được cô ôm vào một bên: “Này! Này! Tiểu nha đầu, cánh tay anh Hiểu Phong của em đã trúng dao, khó lắm mới may lại xong, em muốn anh phải bị may lại lần nữa sao! Chờ anh của em khỏe hơn, lại ôm tiểu Mạnh Mạnh nhà ta nha! Giờ thì ngoan đi...” Giọng điệu trên chộc cứng chiều.

Mạnh Mạnh phụt một tiếng nở nụ cười, lo lắng trong lòng rốt cục cũng buông xuống. Từ trong lòng Vệ Hiểu Phong ngồi dậy, cầm cánh tay của anh, xem kỹ vết thương, lại nhìn về mặt của anh, tức giận vô cùng nói: “Ai đánh vậy, chán sống rồi sao, Hiểu Phong, anh nói cho em đi, em báo thù cho anh.” Ngữ khí giống như nữ bá vương, khiến Vệ Hiểu Phong bật cười, nụ cười này làm động đến vết thương nơi khóe miệng, bất giác kêu một tiếng.

Ánh mắt Hiểu Phong lướt qua Mạnh Mạnh, dừng trên người Phùng Ki ở phía sau cô, hơi hơi nhíu mày. Bầu không khí giữa hai người này rõ ràng khác thường, kè sát vào lỗ tai Mạnh Mạnh nhỏ giọng nhắc nhở: “Ki ca ca của em còn ở đây, em trung ra tư thế cộp mẹ này, không sợ dọa người ta chạy sao, còn nữa, anh sao lại cảm thấy có hương vị tình yêu, là tiểu nha đầu nhà chúng ta khai thông đầu gối, lại còn quyến rũ thành công?”

Mặc dù ở trước mặt Hiểu Phong da mặt Mạnh Mạnh luôn dày, lúc này cũng không chống đỡ được có chút ngượng ngùng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm màu đỏ ửng, nhìn qua vô cùng xinh đẹp.

Bị Vệ Hiểu Phong vạch trần, Mạnh Mạnh thiếu chút nữa đã quên truy vấn nguyên nhân, nhưng mà quý khách rất nhanh đã bị cô biết được, chống thất lưng uy hiếp: “Anh Hiểu Phong, anh nói cho em biết, hay là em bảo cô và bà nội đến cùng nghe, hử?”

Vệ Hiểu Phong biết nha đầu kia luôn truy hỏi kỹ càng mọi việc, nhưng trong chuyện làm ăn của mình, anh không muốn cho cô biết quá nhiều. Tiểu nha đầu dù sao mới mười chín tuổi, anh cùng người trong nhà giống nhau, hy vọng cô vĩnh viễn có cuộc sống vui vẻ không buồn không lo, một ít nguy hiểm cũng không muốn cho cô tiếp xúc.

Lại nói tiếp, đây thật sự là tai họa bất ngờ, vài ngày trước Vệ Hiểu Phong mua được vùng đất gần chân núi ở ngoại thành. Bởi vì trên núi gần đó có suối nước nóng, anh muốn lấy suối nước nóng ở đây làm thành làng du lịch, ngoài lợi nhuận còn vì già trẻ lớn bé trong nhà đều thích ngâm suối nước nóng. Bà ngoại đã lớn tuổi, nơi xa quá về sau cũng không đi được, vùng ngoại thành này rất tốt, bên cạnh làng du lịch, anh suy nghĩ xây một tòa tư hợp viện, để cho hai ông bà Phương lúc nhàn hạ có thể đến ở, không khí nơi núi rừng sông suối cũng rất mới mẻ.

Có ý niệm này trong đầu, khi ký kết hợp đồng mua bán không hề để ý giá cả cao hay thấp, ai biết được sau khi mua rồi, bắt đầu liên tục mấy ngày, luôn có thư nặc danh đe dọa, tin nhắn uy hiếp gởi đến.

Lợi nhuận càng cao, càng tránh không được nhiều việc phát sinh, Hiểu Phong ngay từ đầu thực sự không nghĩ đến. Hôm nay Vệ Hiểu Phong mới từ công ty trở về, vào thành phố thì trời đổ mưa, người trên đường không nhiều lắm, đi ngang qua một ngõ nhỏ, nghe được bên trong có tiếng cô gái kêu, vì thế ngừng xe ở ven đường, đi vào xem thử, còn chưa thấy rõ đã bị người từ phía sau đánh một gậy, tiếp theo đó là tay nắm chân đá, anh chỉ kịp ôm lấy đầu.

Tướng mạo đặc thù của họ đều không thấy rõ, nhưng khẳng định là có chuẩn bị, ôm cây đợi thỏ, mục đích vẫn là mảnh đất kia, trước khi đi giọng nam khàn khàn còn thốt vài câu.

Đối với lai lịch của đám người này, Vệ Hiểu Phong còn chưa muốn làm rõ, hướng hồ chuyện này nhất định có nguy hiểm, anh không muốn đề cập với Mạnh Mạnh. Nhưng tiểu nha đầu hiển nhiên không để yên, cả uy hiếp cũng dùng tới, Vệ Hiểu Phong nhất thời qua loa tắc trách tránh né, vụng trộm nhảy mất với Phùng Ki.

Phùng Ki duỗi tay ra đem tiểu nha đầu ôm vào trong lòng mình, cầm lấy bình nước nóng trên bàn nhét vào tay cô nói: “Đừng làm phiền Hiểu Phong, em đi lấy nước nóng đến đây đi.”

Mạnh Mạnh chu miệng, không tình nguyện bị đuổi đi, tiểu nha đầu vừa đi ra, Phùng Ki liền hỏi: “Bảo cảnh sát chưa?” Vệ Hiểu Phong gật gật đầu: “Chuyện này chưa điều tra rõ ràng, đừng cho Mạnh Mạnh biết, nếu là đối thủ trên thương trường sắp đặt, chỉ sợ những người này là xã hội đen, vì vài đồng việc gì cũng sẽ làm, nếu bọn họ chó cùng rứt giậu để mắt đến Mạnh Mạnh sẽ rất phiền toái.”

Phùng Ki nhíu nhíu mày: “Dám đụng đến cậu, bởi cảnh khẳng định không bình thường, cậu có hoài nghi ai không?” Vệ Hiểu Phong trầm ngâm một lúc lâu: “Việc này nói đến thật phức tạp, quên đi, hơn nữa, tôi có thể giải quyết.” Ngẩng đầu nhìn Phùng Ki bỗng nhiên nở nụ cười: “Sao rồi? Rốt cục thông suốt, khi nào thì đem tiểu nha đầu muốn gả chồng của nhà tôi lấy về nhà?”

Phùng Ki cũng không hàm hồ, dừng thấy thời điểm chưa thông suốt giống khối đầu gỗ ngu ngốc, suy nghĩ cẩn thận cũng không một chút kiểu cách nói: “Chờ Mạnh Mạnh tốt nghiệp đã! Sớm quá, sẽ ảnh hưởng đến việc học của cô ấy, con đường phía trước của cô ấy còn dài, tôi không muốn hạn chế sự phát triển của cô ấy.”

Vệ Hiểu Phong không khỏi âm thầm gật đầu, ai nói ánh mắt tiểu nha đầu nhà anh không tốt. Mấy năm đã bỏ ra này không phải không hợp lý, chàng trai

Phùng Ki này là thật tâm thương yêu cô, mọi việc đều từ góc độ của tiểu nha đầu mà lo lắng. Chẳng qua Phùng Ki còn có một chút không nhìn thấu, cả đời tiểu nha đầu này chỉ hướng đến mục tiêu lớn nhất không phải là Phùng Ki sao, khó khăn lắm mới mở được lòng của đầu gối ngu ngốc, Vệ Hiểu Phong biết là, tiểu nha đầu còn kiên nhẫn chờ đợi.

Hơn nữa, trong việc nam nữ không ai có thể không chế, kế hoạch tránh không được sẽ có biến hóa. Tuổi của Phùng Ki không nhỏ, nhưng phương diện này thật đúng là rất non, tiểu nha đầu chắc chắn sẽ dùng tất cả chiêu thức nửa đời người thu thập được đem gạo nấu thành cơm. Nếu không sao lại nói Vệ Hiểu Phong là người hiểu Mạnh Mạnh nhất!

Cúp nước, đem Vệ Hiểu Phong đưa về nhà trọ của anh ở nội thành, đã là mười hai giờ, bình thường lúc này, Mạnh Mạnh đã sớm ngủ, nhưng hôm nay một chút cũng không ngủ được, tinh thần không ổn.

Sau một hồi sợ bóng sợ gió, Mạnh Mạnh rốt cục vứt bỏ lo lắng, vui sướng hưởng thụ thành quả mong muốn của chính mình rốt cục được đền bù, ngồi ở vị trí phụ lái, đôi mắt to tròn xoay chuyển, ánh mắt vòng đi vòng lại trên người Phùng Ki, đây đây, dính chặt.

Giống như đứa nhỏ vừa lấy được món đồ chơi yêu thích, mừng như điên lại cảm thấy có chút khó tin, tư tưởng rất rối rắm.

Hơn nữa, nghĩ đến lúc vừa rồi Ki ca ca hôn cô, dùng sức như vậy, nóng bỏng như vậy, mặc dù không dịu dàng, nhưng Mạnh Mạnh lại cảm thấy, Ki ca ca như thế rất nam tính, vô cùng chân thật, cô muốn đem chính mình giao cho anh, hoàn toàn chính chính giao cho anh ngay lập tức, tuy rằng cũng có chút sợ hãi, nhưng so với việc chân chính thuộc về Ki ca ca, chút sợ hãi ấy xem như không đáng kể.

“Ki ca ca, tối hôm nay chúng ta ngủ cùng nhau đi!” Tiểu nha đầu nói ra lời nói quá mức trực tiếp, trực tiếp khiến Phùng Ki có chút ngượng ngùng, nghiêng đầu nhìn dáng vẻ tinh linh cô quái (cái từ này thật khó chuyển ngữ quá, thôi kệ vậy =.=, tinh linh đại loại là vẻ ngoài trong sáng thuần khiết, không vướng bận) của cô, Phùng Ki lại cảm thấy tình cảnh này hết sức buồn cười.

Đưa tay xoa khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: “Tiểu nha đầu thật là không ngượng ngập tí nào!” Mạnh Mạnh nghịch ngợm cười ra tiếng: “Người ta muốn cùng Ki ca ca ngủ, sao lại không ngượng ngập? Ki ca ca nghĩ gì vậy?”

Mặt Phùng Ki có chút đỏ thắm, biết bị tiểu nha đầu này bày trò, Phùng Ki rất rõ ràng, cho dù phòng tuyến của mình chắc chắn đến đâu, bị tiểu nha đầu chọc cũng sẽ trở thành cửa sổ giấy, hoàn toàn tan rã. Tiểu nha đầu nói không sai, là anh hiểu sai, anh muốn ôm cô, giống người đàn ông ôm người phụ nữ của mình, ý nghĩ này giống như đang cố chấp này sinh trong đầu, tránh đi không được.

Thân thể tiểu nha đầu tròn lẳn xinh đẹp, xúc cảm đó, hương vị đó ... Từng chút từng chút giống như mang theo dụ dỗ mê hoặc vô tận, hấp dẫn anh, muốn nhìn cũng không có khả năng nhìn.

Phùng Ki nghiêng đầu nhìn thoáng qua, tay lái vòng qua, dừng ở ven đường, nói một câu: “Ở trên xe chờ anh, không được cùng bước xuống.” Tháo dây an toàn ra, nhảy xuống xe.

Mạnh Mạnh mím môi, trông mong nhìn anh đi vào cửa hàng tiện lợi 24 giờ ở ven đường, rất nhanh mang ra một túi bảo vệ môi trường to. Sau khi lên xe trực tiếp đặt ở trong lòng Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh nhìn nhìn, đều là đồ ăn vặt cô thích ăn, từ bên trong lấy ra một hộp kẹo trái cây, kinh ngạc nói: “Bây giờ còn có thứ này, em đã nghĩ không còn bán nữa.”

Khi bé có một đoạn thời gian Mạnh Mạnh đặc biệt thích ăn kẹo, ăn nhiều, liền bị sâu răng. Lúc nhỏ rằng, vừa lúc ở bên người Phùng Ki, Phùng Ki liền nhìn cô như nhìn phạm nhân, nghiêm cấm cô ăn kẹo, nhưng Mạnh Mạnh dù nhỏ lại nhiều mưu ma chước quỷ, vụng trộm đem kẹo giấu đi. Buổi tối đợi khi Phùng Ki đang ngủ, ăn một viên, cũng rất nhanh bị Phùng Ki phát hiện.

Lúc ấy Phùng Ki tức giận, kéo cô đến đặt trên đầu gối, đánh vào hai bàn tay. Phùng Ki tức giận, căn bản không khống chế được, đánh rất nặng, vốn tưởng rằng tiểu nha đầu sợ đau sẽ khóc tê thanh liệt phế, nào biết được, một tiếng cô cũng chưa thốt ra, nước mắt cũng ẩn trong hốc mắt, rung rung nhưng không rơi xuống, đáng về kia, khiến Phùng Ki thiếu chút nữa đau lòng đến chết.

Nắm tay tiểu nha đầu, đi siêu thị mua một hộp kẹo, ngày đó để cô muốn ăn bao nhiêu thì ăn bấy nhiêu. Chính là loại kẹo trái cây này, vừa rồi trong cửa hàng tiện lợi Phùng Ki nhìn thấy trên giá để hộp kẹo này, bất giác liền nhớ lại chuyện cũ, thuận tay liền mua một hộp, trải qua những ngày ngày thơ đó, hiện tại nhớ đến, lại giống như hộp kẹo này chứa đầy vị ngọt.

Xe chạy vào gara, Phùng Ki tắt máy xuống xe, phát hiện tiểu nha đầu không nhúc nhích, trông mong nhìn anh, con người xinh đẹp dưới ánh đèn mờ rất皎 hoạt, giống tiểu hồ ly.

Phùng Ki không khỏi bật cười, vòng qua bên kia mở cửa, đưa tay, tiểu nha đầu tràn ra một tiếng cười thật to, nhào vào trong lòng anh, chân lưu loát cuốn lấy thắt lưng của anh, hai cái cánh tay vòng ở cổ của anh, đầu nhỏ dán vào đầu vai anh, cọ cọ , giống như đứa trẻ làm nũng.

Phùng Ki khẽ sát vào tai cô nhỏ giọng nói: “Bây giờ lớn còn để cho ôm, bạn học của em nhìn thấy, sẽ cười nhạo em cho xem!” Mạnh Mạnh miệng lẩm bẩm một chút: “Cười nhạo thì cười, các cô ấy muốn khiến cho người khác cười còn không được đó!” Phùng Ki cười nhẹ một tiếng, ôm cô vào thang máy, ngọn đèn sáng ngời, Phùng Ki mới phát hiện miệng tiểu nha đầu đang ngậm kẹo, viên kẹo trong miệng đảo qua đảo lại, giống đứa trẻ chưa lớn, không khỏi lắc đầu: “Ăn ngon vậy sao?”

Trong mắt to của Mạnh Mạnh đột nhiên xẹt qua một tia phát sáng, gật gật đầu: “Ngon mà, không tin, Ki ca ca cũng nếm thử...” Phùng Ki còn chưa kịp cự tuyệt, môi mềm mại thơm tho của tiểu nha đầu đã ngăn anh lại, cái lưỡi nghịch ngợm bọc một cỗ hương vị ngọt ngào vọt vào khoang miệng của anh. . .

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 21

Mang theo mùi hương kẹo trái cây mà hôn giống như đốm lửa rơi trên cùi khô, âm i một chút liên rào rạt bốc cháy, khơi ra dục vọng nóng bỏng dâng trào, giống như núi lửa trào ra nham thạch nóng chảy, đến mức có thể thiêu hủy hết thấy, hướng chỉ là cái lý trí vô dụng này, còn có một tia lý trí, chỉ miễn cưỡng kiên trì đến nhảy mất cửa khép lại.

Cái miệng nhỏ nhắn của tiểu nha đầu bị anh hôn, tay nhỏ bé cũng thực không an phận, cõi ra quân trang của anh, quân trang rơi trên mặt đất, lại với đến áo sơ mi của anh, bộ dáng chờ không được, tựa như một hồ ly tinh nhỏ, thực rất hấp dẫn.

Lúc Phùng Ki đem cô đặt ở trên giường, tiểu nha đầu đã đem áo sơ mi của anh kéo ngổn ngang, vẫn còn vướn ở trên người, tiểu nha đầu bắt đầu sốt ruột, càng sốt ruột, càng khẩn trương, càng khẩn trương, càng không đâu vào đâu, bộ dáng bĩu môi không thể chờ đợi, khiến Phùng Ki tìm về chút lý trí, ý thức được đây là lần đầu tiên của tiểu nha đầu, tuy rằng tư thế của cô nhìn qua rất dọa người, nhưng đã nửa ngày, ngay cả áo sơ mi của anh cũng chưa cõi ra được, có thể thấy được chỉ là con hổ giấy, nói cho chính xác, đây đều là ngoài mặt thì hùng hổ, trong lòng lại kích động không thôi!

Nghĩ đến đây, trong lòng Phùng Ki giống như nhét vào một khối bông, mềm đến không còn hình dáng, tiểu nha đầu dừng cảm của anh, thật ra cũng chỉ là một tiểu nha đầu thôi.

Phùng Ki cúi đầu, ở trên đôi môi đang chu lên của cô, bắt đầu hôn xuống, động tác của anh nhẹ nhàng chậm chạp ôn nhu, dừng ở trên môi Manh Manh, giống như cánh bướm, có chút nhột, cũng có chút nóng.

Manh Manh cảm thấy, thân thể của mình đã sớm thoát khỏi phạm vi khống chế của đầu óc, liên tục nóng lên, nóng hừng hực giống như có một cỗ xao động khó nhìn từ đáy lòng chảy ra, nhưng chỉ một chớp mắt liền lan tràn tới toàn thân, mà anh chẳng qua là nhẹ nhàng hôn cô mà thôi, từ môi cô dần dần đi lên hai má, cái mũi, dừng trên đôi mắt cô.

Đôi mắt nhắm của Manh Manh khi mở ra lại thẳng tắp lọt vào ánh mắt Ki ca ca, ánh mắt của anh đen trầm như bầu trời đêm ngoài cửa sổ, ánh đèn thủy tinh trên trần nhà rơi vào mắt anh, giống như lóe ra chấm nhỏ, ánh sáng chói lòa, anh chống cánh tay nở rộng khoảng cách của hai người, thấp giọng nói: "Tiểu nha đầu, hiện tại hồi hận vẫn còn kịp..."

Phùng Ki cũng vì lời nói dối của mình mà xấu hổ không thôi, nếu lúc này tiểu nha đầu đẩy anh ra, anh cũng không có khả năng buông cô ra, không phải không làm mà là không thể, giọng nói của anh trầm thấp áp bách, xen lẫn với tiếng thờ đóc ồ ồ dần dần hỗn loạn, đang lảng lạng làm cho căn phòng nhộn nhạo lên, ái muội nói không nên lời.

Manh Manh có chút mê muội nhìn Phùng Ki, giờ phút này Phùng Ki hoàn toàn đánh mất hình tượng gần hai mươi năm qua, áo sơ mi đã không thấy đâu, thân thể trần trụi dưới ánh sáng của ngọn đèn hiện ra đường cong cường tráng, bởi vì cực lực khắc chế mà cơ bắp căng phồng, che giấu bóng ma như ẩn như hiện trong đầu, thấm ra một tầng mồ hôi ẩm ướt, vì thân thể màu đồng phủ đầy hơi nước mà trở nên rất nam tính, rất gợi cảm.

Đây là người đàn ông của cô, Ki ca ca của cô, cô sao có thể sợ hãi, cô nằm mơ cũng muốn là người phụ nữ của anh, trở thành cô vợ nhỏ của anh là giấc mộng lớn nhất của cô, hơn nữa, cô nhìn ra được, Ki ca ca rất khó chịu, gân xanh trên trán theo tiếng thờ đóc hỗn hển của anh càng thêm nhảy lên dòn đập, giống như muốn phá mạch máu mà vỡ ra.

Trong ánh mắt anh chứa đầy dục vọng, mãnh liệt đến nỗi có thể hủy diệt tất cả, lại vẫn cực lực nhẫn nại, bỗng nhiên Manh Manh nở nụ cười tươi, đưa tay kéo cổ anh xuống, cái miệng nhỏ nhắn hướng đến môi đang mím chặt của anh.

Theo động tác của cô, Phùng Ki rên lên một tiếng, với tay qua, chỉ vài giây, cái váy ẩm ướt trên người đã bị anh ném xuống đất, lộ ra áo ngực cùng quần lót trong suốt bên trong, chất liệu trong suốt rất kén da, da thịt trắng ngà của tiểu nha đầu lại vô cùng thích hợp với chất liệu này.

Áo ngực trong suốt ở nơi đây của cô, tương đối có hiệu quả thị giác, hơn nữa vài dệt mỏng như tơ lụa càng tôn lên bộ ngực hoàn mỹ hình quả lê rất đẹp, hình dáng mượt mà, đỉnh màu phấn hồng mềm mại, trong không khí lặng yên đứng thẳng, làm người ta khẩn cho muốn biết, có phải là đóa hoa đầu xuân xinh đẹp mê người hay không.

Phùng Ki nhìn chằm chằm trước ngực cô, Manh Manh bị Phùng Ki dùng ánh mắt không chút che dấu nhìn khiến cả người nóng lên, ánh mắt Ki ca ca như vậy... Như vậy... Nói như thế nào đây, tựa như mèo hoang trên núi vào mùa đông, mùa đói bụng nhất, rốt cục cũng nhìn thấy con mồi, hung ác bạo ngược, hoặc là nói, càng giống một công thú (*con đực*) động dục, tuy rằng hình dung Ki ca ca như vậy thực không tốt đẹp, nhưng ánh mắt của anh, phản ứng của anh, cả người anh tràn ngập cỗ khí thế kia, cũng một lần nữa thuyết minh điều này.

Đây có là gì? Tình dục vốn là bản năng của con người, Manh Manh rất thông suốt, yêu liền khát vọng có được, bọn họ cũng là một đôi nam nữ bình thường nhất, không e lệ mà nói, nếu Ki ca ca là công thú, cô vô cùng vui vẻ làm tiểu mẫu thú (*con cái*), tiểu mẫu thú chỉ thuộc về anh.

Hốt hoảng cùng kích động trong lòng Manh Manh bỗng nhiên tiêu tán, tính của cô cũng không cho phép lảng tránh quá trình này, hơn nữa lại là giữa cô cùng Ki ca ca, thực đáng trân trọng.

Manh Manh đưa tay tháo bỏ áo ngực, trong chớp mắt áo ngực vừa được tháo, hai bầu vú trắng nõn thoát ra, trong không khí đung đưa vài cái, đung đưa này khiến Phùng Ki sứt phun máu mũi, tiểu nha đầu lại chủ động dán sát vào, trong chớp mắt da thịt chạm vào, Phùng Ki rất không có tiền đồ run lên, khiến tiểu nha đầu cười khanh khách vài tiếng.

Tiếng cười của cô đã kích nghiêm trọng tự trọng đàn ông của Phùng Ki, anh cúi đầu hôn cô, lần này không ôn nhu, mà hung hăng, thật sâu, giống như muốn hạ gục, lưỡi ở bên trong cái miệng nhỏ nhắn của cô tàn sát bừa bãi, thật giống như nhịp tim xao động của anh.

Kỹ xảo của tiểu nha đầu truc trặc (*gập ghềnh*), nhưng Phùng Ki so với cô cũng không tốt hơn bao nhiêu, hai người đều chỉ giới hạn ở mặt ngoài có chút dọa người, làm thật, ai cũng không có kinh nghiệm, nhưng nam nhân tự nhiên có ưu thế, phản ứng bản năng, có thể dẫn dắt Phùng Ki trong vài giây ngắn ngủi mà trở thành cao thủ, hơn nữa tiểu nha đầu lại cực lực phối hợp.

Dây dưa, vũ động, tiếp xúc gọi lên tình triều có âm thanh tay Phùng Ki vuốt ve dọc theo đường cong động lòng người dưới thân, mỗi một đụng chạm đều mang theo một chuỗi run rẩy mới, khi ngón tay Phùng Ki xuyên qua cây cối rậm rạp chạm vào cánh cửa bí ẩn, thân thể tiểu nha đầu đã run rẩy không khống chế được.

Thân thể hơi cong lên, ngón chân xinh đẹp tinh xảo co quắp lại, thờ dốc đứt quãng xen lẫn rên rỉ ôn nhu mềm mại từ cái miệng nhỏ nhắn của cô bật ra, có thể câu mắt hồn nam nhân, hơn nữa ánh mắt của cô, cũng không nhắm lại, mà mở to, mặc dù mở to, lại bị một tầng sương mù che mờ, lúc này nhìn cô, giống như có thể trông thấy sau sương mù của núi non kia không ngừng toát ra ngọn lửa, xinh đẹp động lòng người.

Cô uốn cong vòng eo, trên người anh cọ đến cọ đi, biểu tình như khó chịu lại giống như thoải mái, khiến Phùng Ki hận không thể đem cả người cô khắc sâu vào trong lòng mình, đương nhiên, anh không có khả năng làm như vậy nghưng lại có thể tiến vào cô, tiến vào thật sâu, sau đó trong hoạn nạn giúp đỡ lẫn nhau, nước sữa giao hòa.

Chẳng qua Phùng Ki nghĩ rất tốt, hơn nữa trong lòng tiểu nha đầu cũng chuẩn bị tốt, đã mềm thành một vũng nước xuân, mặt cóc rậm rạp ẩm ướt rộng mở với anh, anh khẩn cho tiến vào, mới phát hiện tương đối khó khăn, mới được một nửa, tiểu nha đầu liền hoàn toàn mặc kệ: "Ki ca ca, đau, đau, đau quá... Không làm... Em không làm..."

Tiểu nha đầu vứt bỏ bộ dáng tiểu hồ ly vừa rồi, bắt đầu ăn vạ (*ta cười chết ^^*), thân thể gãy dựa kịch liệt, tiểu nha đầu bài xích khiến động tác của Phùng Ki căn bản không thể tiếp tục, nhưng lúc này bảo Phùng Ki đi đến nửa đường rồi mà phải quay lại, không bằng trực tiếp cho anh một phát súng kết liễu, anh còn dễ chịu hơn.

Hơn nữa, anh muốn lui cũng không thể lui, anh hơi cử động, tiểu nha đầu liền kêu đau, mang theo tiếng khóc, một đôi mắt to ẩm ướt sương mù lên án nhìn Phùng Ki, giống như anh là kẻ vạn ác không tha (*không chuyện ác gì không làm ^^*), phạm tội cường gian.

Cả người Phùng Ki cứng ngắc dừng nửa chừng, tiến không được, lui không xong, bàn tay to vuốt ve lưng trần của cô trấn an, mỗi từng chút từng chút hôn cô mà dỗ: "Ừ, được, không làm... Không làm, Manh Manh đừng sợ, đừng sợ..."

Giọng nói của anh bởi vì cực lực nén xuống dục vọng mà có chút quái dị, chẳng qua miệng tuy rằng nói như vậy, Manh Manh vẫn có thể cảm giác được dưới thân từng tác từng tác xé rách đau đớn, đang từng bước tăng lên.

Manh Manh bỗng nhiên ý thức được, thì ra thành thật như Ki ca ca cũng sẽ gạt người, anh căn bản một chút dấu hiệu không làm cũng không có, anh tuyệt đối sẽ làm đến cùng, ý niệm này vừa lướt qua trong đầu, đã bắt ngờ bị cơn đau mạnh mẽ đánh úp.

Manh Manh cũng không yếu ớt, ở trước mặt Phùng Ki, đa phần đều vì chiếm sự chú ý cùng gạt lấy sự yêu chiều của Phùng Ki, cố ý giả vờ nhu nhược yếu ớt, ai bảo Phùng Ki liên tin tưởng, liền thích như vậy chứ.

Manh Manh chân thật tuyệt không bởi vì trầy da một chút liền ủy khuất chảy nước mắt, cô của cô thường nói, cô chính là một tiểu kim cương vô địch, khuôn mặt nhỏ nhắn cố tình gây chuyện lừa người chết không đền mạng, cho nên, cũng không phải cái loại bởi vì một chút đau đớn sẽ khóc lóc ni non như bé gái.

Nhưng loại đau này, thực có thể dùng 'đau thấu xương' để hình dung, trong sách miêu tả cái loại này là cực hạn khoái hoạt, một chút cô cũng không cảm thấy, ngược lại đau khiến cô muốn chết để quên đi, hơn nữa, loại đau này không phải cái loại đau lập tức sẽ hết, từ khi Ki ca ca hoàn toàn tiến vào, thả chậm động tác, Manh Manh cảm thấy, loại đau này vô biên vô hạn ước chừng vĩnh viễn cũng không dừng lại.

Cô cũng không lại làm điều thừa là kêu đau, bởi vì rốt cục hiểu được, Ki ca ca cũng chiều cô lo cho cô, cũng không bao gồm thời điểm này, hơn nữa, anh so với chính cô cũng không tốt hơn gì, từng giọt từng giọt lớn nhỏ hồi theo gân xanh rồi rấm trên trán Ki ca ca không ngừng toát ra, rơi trên người cô, vô cùng đốt nóng, giống như dồn nén thống khổ to lớn, khiến cho khuôn mặt tuấn tú của anh hé ra chút vận vẹo.

Miệng lại thì thảo không ngừng dỗ cô: "Manh Manh ngoan, Manh Manh ngoan, không đau, một lúc nữa sẽ qua, sẽ hết đau, em tin tưởng Ki ca ca, tin tưởng Ki ca ca, Manh Manh ngoan..." Ngữ khí rất mềm nhẹ, mà động tác của anh lại không chần chờ.

Thời điểm đau đớn của Manh Manh rốt cục có manh mối giảm bớt, tần suất lực đạo của anh bỗng nhiên tăng lên, đồng thời cũng cúi đầu ngăn chặn môi của cô, đem tiếng kêu của cô nuốt vào bụng.

Cũng may loại thống khổ này cũng không lâu, chỉ kéo dài rất ngắn, liền giảm đi, khiến Manh Manh vốn đã chuẩn bị tốt tư tưởng, hít thở rất nhiều cũng cảm thấy có chút không thích hợp.

Chuyển động quá mức chậm chạp, cô nghi hoặc mở mắt ra, lại nhìn thấy Phùng Ki hé ra khuôn mặt đỏ bừng, hơn nữa, còn mang vẻ không cam lòng,

chịu đả kích, không thể tin những cảm xúc chưa bao giờ xuất hiện trên người Ki ca ca này, bây giờ lại khắc rõ ràng trên mặt anh, nhìn qua có vài phần như cậu bé ngây thơ.

Như Nguyễn : *mim cười* đây là chương có H đầu tiên ta edit *ngát* pí po pí po pí po

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 22

Là một người đàn ông, tính lực cơ hồ giống như sinh mệnh, dù Phùng Ki là quân nhân nghiêm cẩn bảo thủ thì cũng vậy thôi, ở trên giường, đương nhiên muốn phát huy mạnh nhất tư thế oai hùng, dù sao anh trước hết chính là một người đàn ông, sau đó mới là một quân nhân.

Phùng Ki đối với năng lực của mình tương đối tự tin, các hạng mục, chỉ tiêu đều vượt xa tiêu chuẩn bình thường, hơn nữa dưới thân là tiểu nha đầu anh yêu như khắc vào tim, rốt cục mây tan trăng sáng, một khắc vừa rồi, anh cảm thấy, chính mình vĩnh viễn sẽ không dừng lại, căn bản không khống chế được cái loại tiết tấu kích tình này, cái loại khoái hoạt xa lạ này.

Biết rõ tiểu nha đầu không thoải mái, cũng không có ý buông tha cô, thậm chí có một loại khao khát vĩnh viễn không đủ, muốn ôm cô, tiến vào cô, càng sâu càng nhanh, anh cũng đã làm như vậy, nhưng kết quả lại đi ngược với ý tưởng của anh, đả kích thật lớn tôn nghiêm đàn ông của Phùng Ki, thật giống như một tướng quân ra trận, mang theo giáo dài trong tay, vừa xông ra chiến trường, cùng kẻ thù đánh nhau bất quá được một hai hiệp, bỗng nhiên liền nộp vũ khí đầu hàng, đây quả thực chính là vũ nhục lớn nhất đời.

Hơn nữa tiểu nha đầu cũng không ủy khuất kêu đau nữa, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, mắt to không hề chớp nhìn anh, đáy mắt nghi hoặc khiến mặt Phùng Ki đen như đáy nồi, lại mơ hồ ra chút đỏ hồng xấu hổ cùng tức giận, nhìn qua vô cùng quý dị.

Manh Manh nháy mắt mấy cái, ước chừng hiểu được đã xảy ra chuyện gì, tuy rằng lúc này không thích hợp lắm, nhưng vẫn nhịn không được, bật cười khanh khách, cô cười, đem ghen khuất trong lòng Phùng Ki bùng phát, Phùng Ki cơ hồ có chút hung tợn nhìn cô, biểu tình trên mặt lại bởi vì ghen khuất mà có vẻ hết sức đáng yêu, chọc cười Manh Manh, việc thân thể khó chịu cũng tạm thời quên mất.

Đem chính mình giao cho Ki ca ca, biết được Ki ca ca đối với chuyện này cũng là lần đầu tiên, thật có ý nghĩa, cho tới bây giờ Manh Manh chưa từng nghĩ một người nam nhân hai mươi chín tuổi có thể vẫn là xử nam (*trai tân ^^*), nhưng Ki ca ca của cô chính là như vậy.

Ki ca ca có vẻ là đầu gối bảo thủ. Lòng dạ hẹp hòi của Manh Manh quả thật cũng rất để ý đến việc này, cô hy vọng việc kia đối với cả hai đều là lần đầu tiên, điều này có thể hiểu được, nhưng Ki ca ca dù sao cũng lớn hơn cô nhiều, tính ra, mấy năm nay hai người chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều.

Thời điểm cô sáu tuổi là thời kỳ Ki ca ca của cô đã sắp là chàng trai trưởng thành, chờ cô trưởng thành đem chính mình cho anh, quá trình này thật rất dài, cô nhớ rõ thời điểm Ki ca ca học trung học, cũng từng có một chút ý tứ với một cô bạn cùng lớp, đương nhiên, tính tình của Ki ca ca, sẽ không tỏ tình này nọ, khi đó, cô cũng mới là cái ‘tiểu bắt điểm’ cái gì cũng không hiểu.

Manh Manh là từ trong túi của Ki ca ca nhìn thấy qua cô gái kia, không phải ảnh chụp một mình, cũng không phải ảnh hai người chụp chung, là một nhóm với nhau, Ki ca ca thậm chí cũng chưa nhìn cô gái kia liếc mắt một cái, nhưng Manh Manh biết Ki ca ca có hảo cảm với cô gái kia, cô quá hiểu Ki ca ca.

Nhưng mà, chuyện đã xưa lác xựa lơ đó không thể xưng là tình yêu, chẳng qua thời kỳ chàng trai trưởng thành đều sẽ trải qua, tuy rằng trong lòng biết, nhưng lòng dạ Manh Manh hẹp hòi, vẫn đem ảnh chụp kia đi tiêu hủy, chưa nói tới chuyện giữa chừng còn có Thiệu Tinh đâu!

Manh Manh không thể không thừa nhận, Thiệu Tinh là cô gái rất có phong tình, là loại phụ nữ nhìn qua rất thanh tú uyển chuyển, hiền lương thực đức, bên trong lại tao nhã mê người, từng trải của cô cũng chính là ưu thế của cô trong phương diện này. Đã tâm có thể đúc ra một cô gái thành thực, phong tình, Thiệu Tinh chính là người nổi bật nhất.

Chuyện khác, Manh Manh đều tự tin hơn so với Thiệu Tinh, nhưng chuyện trên giường, cô cảm thấy mình căn bản không cùng cho bậc với Thiệu Tinh.

Đoạn thời gian không dài của Ki ca ca cùng Thiệu Tinh, ở trước mặt cô, cũng chưa bao giờ biểu hiện ra vẻ tình nhân thân mật. Nhưng Manh Manh cũng không nghĩ hai người vô cùng trong sạch, trên phương diện này tự chủ của đàn ông bằng không. Hơn nữa, khi đó Ki ca ca một lòng một dạ đem Thiệu Tinh xem như lão bà. Bởi vậy, phát hiện đây cũng là lần đầu tiên của Ki ca ca mà vui mừng, khiến Manh Manh đạt được thỏa mãn rất lớn.

Nhưng thỏa mãn là thỏa mãn, cô vẫn cảm thấy rất đau. Cái loại đau này theo động tác Ki ca ca chậm rãi lui ra ngoài, lại có xu thế xuất hiện. Cô không khỏi dôn dập hít vào một hơi. Ở trước mặt Phùng Ki, một chút đau Manh Manh cũng không thể nhịn, hoàn toàn thể hiện ra, nhưng mà Phùng Ki thực sự lại vì bộ dạng này mà cắn nuốt.

Tuy rằng đối với lần đầu tiên của mình vô cùng bất mãn, nhưng khi lý trí trở về, áp đảo dục vọng xuống, nhìn bộ dáng tiểu nha đầu hít vào nhịn đau,

Phùng Ki thực sự có chút áy náy, động tác thả rất chậm rất chậm, cho dù rất chậm, thời điểm rời khỏi cũng không thoải mái.

Rất cực lúc rời khỏi, đầu Phùng Ki đã đầy mồ hôi, cúi đầu nhìn, sợ đã làm bị thương tiểu nha đầu, vừa nhìn thì ngẩn ra, bộ lông lưa thưa khiến khe hở ở mặt cổ như ẩn như hiện, chậm rãi rí ra một chút đỏ sẫm, rơi xuống ra giường màu trắng, giống như những đóa hoa đào nở rộ trong tuyết, trên người tiểu nha đầu chỉ chút dấu ấn đỏ như hoa đào, da thịt trắng như ngọc, tóc dài đen tuyền, xinh đẹp diễm tình, trong thuần khiết lộ ra một tia mỉa mai, thực rất mê người.

Phùng Ki bắt đầu buồn bực, cùng tiểu nha đầu ngủ trên một cái giường nhiều năm như vậy, sao giờ anh mới biết, nha đầu kia quả thực chính là một hồ ly tinh nhỏ câu hồn người, đột nhiên phát hiện tiểu nha đầu có chút không thích hợp, ánh mắt cô dừng ở một chỗ, nhìn đắm đắm.

Phùng Ki nhìn theo, không khỏi bật cười, tiểu nha đầu đang nhìn dưới thân anh, nhưng không có một chút ý tứ thẹn thùng, chính là tò mò kinh ngạc, còn có chút cảm xúc sợ hãi, bộ dáng cô quái tình lỉnh, khiến người ta hận không thể cắn cô một ngụm.

Phùng Ki nghĩ không sai, Manh Manh đúng là tò mò kinh ngạc, còn có sợ hãi mơ hồ, tò mò là vì cô phát hiện vật này của Ki ca ca, thì ra lớn lên là như vậy, kinh ngạc là ‘thằng nhỏ’ của anh, cùng với của em trai Phương Tuấn nhà cô có khác biệt rất lớn.

Phương Tuấn nhỏ hơn cô rất nhiều, lúc vừa sinh ra, Manh Manh đại khái rất hưng phấn, so với bà nội của cô còn hưng phấn hơn, mang cái loại ý tưởng rất cực mình không phải là nhỏ nhất, khiến cho lúc ấy cô có loại tự hào nói không nên lời, cô đã làm chị có một em trai có thể để cô chỉ huy, khi dễ. Nghĩ đến đó, cô không khỏi hưng phấn, hứng thú.

Luôn ghé vào thành nôi của em trai, vụng trộm nheo hai má mềm mại của cậu nhóc, tiểu Phương Tuấn quần tả, giống như con cua vung tay chân, lộ ra JJ nhỏ, mềm nhũn, nằm úp sấp.

Lần đó Manh Manh tương đối tò mò, vì sao bộ dạng của em trai cùng cô không giống nhau, bởi vì không giống, cho nên ấn tượng của Manh Manh khi còn nhỏ vô cùng khắc sâu, sau này xem tạp chí, nam nhân tuy rằng cơ bắp rồi rậm, lại đều đã mặc quần lót, đêm nay là lần đầu tiên Manh Manh thấy vật thực, hơn nữa khoảng cách gần như vậy.

Manh Manh không thể không kinh ngạc về ‘thằng nhỏ’ của anh, có vẻ cùng với tưởng tượng của cô khác nhiều lắm, đường kính cùng chiều dài dọa người như vậy, thân thể cô nhỏ nhỏ làm sao có thể dung nạp nổi, chẳng trách lại đau như vậy, quả thực chính là hung khí có thể giết người.

Manh Manh bỗng nhiên nghĩ đến, hung khí này không phải chỉ một lần hôm nay là xong, về sau khẳng định còn có lần hai, lần ba, lần bốn, lần năm, sau đó là vô số lần nữa, cô không khỏi rung mình một cái, trong đầu xuất hiện vài ý niệm, có thể cùng Ki ca ca thương lượng một chút hay không, về sau vất vả như vậy cũng không tốt, cũng không phải hoạt động vui vẻ gì, bọn họ có thể làm ít thôi, hoặc là dứt khoát không làm (ờ, *chị cứ mơ đi ^^*)

Phùng Ki đương nhiên sẽ không đoán được ý tưởng của tiểu nha đầu, lại từ trong ánh mắt của cô dần dần nổi lên phản ứng, hai người đều trần trụi, lại ở nơi nguy hiểm như cái giường này, loại biểu tình cùng ánh mắt này của tiểu nha đầu, quả thực chính là kích thích mạnh nhất, máu toàn thân cơ hồ lập tức chảy về một chỗ, vốn vô tình cùng với gà chọi giống nhau, nháy mắt ngẩng đầu, nhắm thẳng vào tiểu nha đầu.

Manh Manh á một tiếng, sợ hết hồn, ngẩng đầu nhìn hướng Phùng Ki: "Ki ca ca, nó, nó động, nó, nó trở nên to lớn ..." ‘Thằng nhỏ’ bỗng nhiên tăng vọt, khiến Manh Manh hoảng sợ, có chút nói năng lộn xộn.

Phùng Ki lại cúi đầu cười một tiếng, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn trương thành hình chữ O của cô, nhẹ nhàng cắn một ngụm vào cánh môi nở nang của cô, trượt xuống tai cô, dùng một loại ngữ khí vừa dụ hoặc vừa lừa gạt nói: "Nó đang chào em, nó thích em, em sờ nó một chút ..."

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Manh Manh có chút nóng, cô không cảm thấy đây là e lệ, nhưng có chút cảm giác cả người nóng lên, tay nhỏ bé của cô chân chờ một lát, vẫn vội qua, vừa chạm vào một chút, đã bị cái loại trường nóng căng thẳng cứng rắn này khiến tay rút trở về.

Phùng Ki không khỏi rên một tiếng, dùng sức hôn môi cô, ở khoe môi Manh Manh mà tràn ra tiếng thở dốc hổn hển, giống như một dã thú bị thương, bàn tay to trực tiếp bắt lấy tay nhỏ bé của tiểu nha đầu đã rút về, đặt dưới thân, hôn từ khoe môi tiểu nha đầu trượt dần xuống, đến chỗ nào, Manh Manh có thể cảm giác rõ ràng nơi đó bị đốt nóng, trên da đến xương rồi trực tiếp nóng đến trong lòng cô.

Ki ca ca hôn có chút thô bạo, dọc theo bên gáy, trên xương quai xanh tinh tế xinh đẹp của cô lưu lại một lát, dừng ở ‘đỉnh núi’ động lòng người kia, ngâm, cắn nuốt, mút, trêu chọc ... Giống như một đứa nhỏ chưa cai sữa, lại tương đối kích thích.

Xúc cảm ấm áp kích thích từ ‘đỉnh núi’ truyền đến trong thân thể, gọi lên khó nhịn cùng xao động mà Manh Manh ẩn giấu, cơ hồ không thể ức chế phá tan cảm kỵ, phun trào ra ...

Ngón tay Ki ca ca tiến vào u cốc bí ẩn, thử di động, xoa nắn, vuốt ve, trêu chọc nhẹ nhàng tạo nên từng đợt từng đợt tình triều, cùng với hư không không thể ngăn chặn, giống như ngũ tạng lục phủ cũng xuất hiện một cái động lớn, hơn nữa động này đang khuếch trương vô hạn ...

Manh Manh không khỏi rên rỉ ra tiếng, nhưng khi ý thức được Ki ca ca muốn đem cái gì nhét vào thân thể cô, Manh Manh hoàn toàn thanh tỉnh, đau đớn vừa rồi, còn nhớ rất rõ ràng, cô nhanh chóng rút lui thân mình, tay nhỏ bé chống lên ngực cường tráng của anh, dùng sức đẩy ra: "Ki ca ca, đau, em sợ đau... Chúng ta không làm được không, được không..." Thanh âm mềm mại nhu nhược, nghe vào trong tai Phùng Ki, quả thực sánh ngang với thuốc kích thích.

Nhưng mà, tiểu nha đầu phản ứng cũng thực sự đã kích Phùng Ki một chút, nói thế nào, cũng không đến mức sợ thành như vậy chứ? Nếu mỗi lần đều như vậy, về sau làm sao bây giờ?

Phùng Ki bắt đầu cúi đầu dỗ cô: "Được, được, không làm, Ki ca ca không làm..." Vừa nói, vừa hôn tiểu nha đầu, hôn đến khi tiểu nha đầu mơ mơ màng màng, dưới thân hơi trầm xuống, thẳng hướng mà vào. A ... Loại đau này quả thực một chút cũng không ít hơn vừa rồi, thân thể giống như bị vỡ ra, hơn nữa Ki ca ca căn bản không có ý thương tiếc cô, tuy rằng miệng không ngừng dỗ cô, động tác bên dưới cũng không chậm lại chút nào, loại tiết tấu điên cuồng này, Manh Manh cảm thấy, mình không chừng có thể đau chết, cô muốn kêu cũng không kêu được, Ki ca ca hung hăng hôn cô, hôn đến nỗi cô không thể hé miệng thốt ra nửa chữ ...

Hơn nữa hai tay Ki ca ca bám trụ hông nhỏ của cô, trương ra khí thế tiến nhanh, làm sao có thể dừng lại, loại ý niệm lừa mình dối người này, chính Manh Manh cũng không tin.

Khi Manh Manh cảm thấy chính mình đau muốn chết, lại dần dần bắt đầu dịu đi, đau dần rút đi, giống như có loại cảm giác ngứa ngáy tê dại, từ dưới thân dâng lên, nhanh chóng lan tràn ra toàn thân, cô bắt đầu cảm giác được một loại khoái hoạt thoải mái, từng chút từng chút, nhanh chóng tích lũy, đến một chớp mắt kia, cô nhắm mắt lại, giống như thấy được cánh bướm đập chòn bay qua, cực hạn sáng lạng ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 23

Manh Manh hữu khí vô lực nằm ở trên giường, cả người giống như bị bánh xe nghiền đến nghiền đi vài lần, thắt lưng đau, hông đau, nơi đó càng đau, đầu đau, cổ đau, ngay cả miệng, đầu lưỡi, nơi bị Ki ca ca hôn qua cũng đau.

Manh Manh cảm thấy, nếu sớm biết kết quả thê thảm như thế, cô sẽ không liều mạng dụ hoặc Ki ca ca, hậu quả cùng những điều trong sách viết hoàn toàn không giống nhau. Cũng không thể nói hoàn toàn không giống, phần nhỏ lúc sau rất hoàn mỹ, nhưng hoàn mỹ bao nhiêu đi nữa thì vẫn đau, đau đầu, đau hông, đau cả người... (^^)

Hơn nữa Manh Manh rốt cục cũng hiểu, cho dù là chàng trai trung hậu thành thật thế nào, trên giường đều sẽ biến thành sói, Ki ca ca của cô cũng không ngoại lệ, hơn nữa thể lực rất tốt, kết quả lại vô cùng thê thảm, thể lực Ki ca ca tốt, thể lực cô cũng không kém, nhưng cô lại đáng thương hề hề kêu đau, chỉ cần không ngắt xiu, dục vọng trong người Ki ca ca, tuyệt đối sẽ không dừng lại.

Kỳ thật, trong lòng Manh Manh cân nhắc, cho dù cô thực sẽ ngắt đi, Ki ca ca cũng chưa chắc có thể dừng lại, kích tình kia giống như nuốt phải thuốc kích thích, hận không thể đem cô nhai nuốt nghiền, trực tiếp nuốt xuống, còn học được giáo hoạt cùng lừa gạt, miệng nói dừng, mà việc muốn làm thì vẫn làm, Manh Manh dầu dẫu môi, bất mãn nghĩ.

Phùng Ki hồi hồn, nhìn tiểu nha đầu trong lòng quyết cái miệng nhỏ nhắn, biểu tình vừa ngây thơ vừa đáng yêu, ánh mắt tựa như tinh linh xinh đẹp, không hề chớp mắt theo dõi anh, bên trong ánh lên ý tứ lên án vô cùng rõ ràng.

Phùng Ki biết mình hơi quá, thời điểm ở giữa lần thứ hai, mặc kệ cảm thụ của tiểu nha đầu, liên tục vừa lừa gạt vừa bắt buộc mà làm, tiểu nha đầu lúc ấy khẳng định không thoải mái, nướng mảy lên, miệng bị anh ngăn chặn, nhưng trong ánh mắt choáng váng kia đã có chút ẩm ướt, anh còn nhớ rõ, nhưng mà anh không dừng được, không có khả năng buông tha cô, cái loại cảm giác này ... Phùng Ki cảm thấy, hai mươi chín năm trước đây mình đã sống uổng phí, tiểu nha đầu cho anh một loại *tái sinh* vô cùng khoái hoạt, cái loại khoái hoạt này có thể khiến anh lên trời xuống đất, có thể khiến anh quên đi hết thảy, trong mắt chỉ có tiểu nha đầu của anh, cô gái nhỏ của anh.

Tiểu nha đầu trải qua lễ rửa tội của tình yêu, nhàn nhạt có chút phong thái quyến rũ, tóc dài bị mồ hôi làm ẩm ướt, xõa hỗn độn trên gối, lại càng thêm gợi cảm, tôn lên khuôn mặt nhỏ nhắn ngây thơ đáng yêu của cô, có loại mỹ hoặc mà nam nhân yêu nhất.

Hơn nữa, tiểu nha đầu không một chút e lệ, cứ như vậy nằm dưới thân anh, vẫn không nhúc nhích nhìn anh, thậm chí, vẫn còn duy trì tư thế vừa rồi, hai chân dài trắng nõn bị anh đặt trong khuỷu tay, chân nhỏ co ở hai bên, ngón chân còn hơi cong lên, tay nhỏ bé đặt trên bờ vai của anh, móng tay cơ hồ bầu vào bên trong da thịt của anh, cả người vẫn chưa hết đỏ, còn có chút dòn dập thờ dốc, khiến ngực cô phập phồng cao thấp, hai luồng xinh đẹp trắng nõn, theo phập phồng mà trời sụt từng hồi, co giãn mười phần, đỉnh mềm hồng sáng rõ xẹt qua tầm mắt Phùng Ki, Phùng Ki thực hận không thể lại ấn cô làm một hồi.

Nhưng mà lý trí vẫn còn, biết tiểu nha đầu đã đến cực hạn, lần đầu khẳng định không chịu nổi, ánh mắt Phùng Ki xẹt qua dấu vết hoặc xanh hoặc tím trên thân thể tiểu nha đầu, áy náy trong lòng rốt cục bùng nổ, hơn nữa, chống lại biểu tình mười phần ủy khuất của tiểu nha đầu, Phùng Ki thực cảm thấy chính mình rất cảm thụ.

Lại nói tiểu nha đầu mới chỉ mười chín tuổi, Phùng Ki cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn chu lên của cô, dỗ cô: "Được rồi, Ki ca ca sai rồi, làm đau tiểu nha đầu nhà ta, về sau cam đoan tuyệt không tái phạm, tiểu nha đầu khoan hồng độ lượng tha thứ Ki ca ca lần này được không, chỉ lần này..." (*sao thấy ớn* ^^)

"Hừ!" Manh Manh xoay đầu qua chỗ khác, trề môi tức giận, trải qua chuyện vừa rồi, cô lại tin tưởng anh, chính là ngốc nhất thế giới, Phùng Ki bị biểu tình này của cô chọc cười, sờ sờ cái trán của cô, thấp giọng nói: "Chúng ta đi vào tắm rửa, ngâm nước ấm, chắc sẽ thoải mái hơn."

Anh không đề cập tới tắm rửa thì thôi, nhắc tới, Mạnh Mạnh liền cảm thấy cả người khó chịu, hơi hơi cúi đầu, trên người giống như có một loại mùi mồ hôi ê ẩm, điều này sao mà chịu được, lúc nào ở trước mặt Ki ca ca, cô cũng đều thơm tho, xinh đẹp.

Nghĩ đến đây, cánh tay duỗi ra, vòng lên cổ Phùng Ki, làm nũng: "Ki ca ca ôm em đi." Bộ dáng xinh đẹp mềm mại, đúng là tiểu nha đầu (ý là cô nhóc nhỏ), làm Phùng Ki cảm thấy, mình không phải tìm một cô gái, căn bản giống như tìm con gái, nhưng mà ngấm lại, thật là có chút ý tứ này, trước đây của tiểu nha đầu anh cũng từng thay, giống như mỗi giai đoạn trong cuộc đời tiểu nha đầu đều có anh tham dự, ngược lại cũng thế.

Phùng Ki bỗng nhiên hiểu ra, trước kia thật lâu, hai người nhất định cũng đã rất tốt, thân cận như vậy, quen thuộc như vậy, hiểu biết như vậy, cô là tiểu nha đầu của anh, anh là Ki ca ca của cô, giữa hai người sao lại có thể chứa được người thứ 3, chính là trước kia Phùng Ki hồ đồ, bị quan niệm cổ hủ trong lòng ngăn cản tình cảm chân chính, một khi phá hỏng cửa sổ giấy này, loại tình cảm này quả thực tựa như lũ lớn, khoanh khắc như cỏ dại lan tràn, không thể thu thập, không thể thu thập, không muốn thu thập, đây là ý tưởng chân thực nhất lúc này của Phùng Ki.

Tình yêu, anh không hiểu, hình thái cảm tình có trăm ngàn loại, anh lại phân không rõ, nhưng giờ khắc này anh biết rõ ràng, đời này chính là tiểu nha đầu, chỉ có thể là tiểu nha đầu.

Nghĩ vậy, trong lòng Phùng Ki quả thực mềm nhũn, cẩn thận ôm lấy tiểu nha đầu, đi vào phòng tắm, xả nước, ôm cô bước vào trong nước, khóa nước ấm bắt đầu tắm rửa cho tiểu nha đầu, tiểu nha đầu thực ngoan, thậm chí rất hưởng thụ nhắm mắt lại.

Phùng Ki buồn cười mà nhìn, nhưng mà ngấm trong nước Mạnh Mạnh thật sự rất đẹp, da thịt trắng nõn ở trong nước càng sáng lên trong suốt, tựa vào trước ngực của mình, tay nhỏ bé tùy ý đặt ở một bên, thân thể giãn ra, mặt mày giãn ra, giống một đóa sen trắng nở ra trong nước.

Tay Phùng Ki xẹt qua thắt lưng cô, nhẹ nhàng thâm nhập giữa hai chân, tiểu nha đầu phản xạ có điều kiện mà kẹp chặt, ánh mắt cũng mờ, biểu tình có chút sợ sệt, khiến Phùng Ki lại tự trách, anh cúi đầu hôn lên mí mắt cô: "Ngao nào, mở ra, để cho Ki ca ca nhìn xem..." Thanh âm ôn nhu, Mạnh Mạnh nghe qua lại giống lừa gạt, rất hoài nghi ngẩng đầu lên nhìn Phùng Ki, trên mặt hiện hai chữ "không tin".

Phùng Ki hơi nhăn mặt nhíu mày, cô càng không cho anh xem, anh càng lo lắng, nhớ tới khí lực vừa rồi mình đã dùng, căn bản là không tiết chế, thân thể tiểu nha đầu ôn nhu yếu nhược, sao mà chịu được, trách không được liên tiếp kêu đau...

Nghĩ đến, đem tiểu nha đầu lưu loát nghiêng qua, đưa tay với đến, cô chết cũng không mở chân, miệng lại càng ôn nhu mà dỗ, tiểu nha đầu mới miễn cưỡng mở mắt ra.

Phùng Ki xem kỹ, căn bản không không chế được phản ứng dưới bụng, tiểu nha đầu cảm giác được dưới thân cứng rắn, khép nhanh chân đang mở rộng, Phùng Ki không khỏi cười khò: "Đây là phản ứng sinh lý tự nhiên, chẳng lẽ em hy vọng Ki ca ca ôm em trần trụi như vậy, mà một chút phản ứng cũng không có sao, ngao nào, để anh xem xem..."

Tuy rằng còn có chút hoài nghi, với danh dự nhiều năm của anh, Mạnh Mạnh vẫn lựa chọn tin tưởng Phùng Ki, xác thực không thoải mái, sau khi ngấm qua nước ấm, cảm giác đau cũng dần biến mất.

Phùng Ki cố nén suy nghĩ về tiểu nha đầu xuống, cẩn thận đẩy ra miệng cốc, bên trong đều đỏ, Phùng Ki thật lòng đau xót, tiểu nha đầu rất yếu ớt nha! Bình thường cọ trầy da một chút hay tiêm thuốc, cũng rớt vài giọt nước mắt, vừa rồi không biết sẽ đau đến thế nào.

Chính là Mạnh Mạnh muốn mở ra, nhưng bị Ki ca ca cầm hai chân giữ cao, xem xét cẩn thận nơi riêng tư nhất của mình cũng có chút chịu không được, khuôn mặt nhỏ nhắn nhuộm đỏ ửng, tay nhỏ bé gỡ tay anh: "Ki ca ca, anh buông ra! Buông ra!"

Phùng Ki bị bộ dáng thẹn thùng không tự nhiên khó có được của cô làm cho tức cười, buông cô ra, nhéo nhéo hai má đỏ bừng của cô, buồn cười nói: "Biết e lệ?" Mạnh Mạnh liếc trắng mắt, lăm lăm: "Nói cứ như người ta da mặt rất dày..."

Phùng Ki bỗng nhiên cười ra tiếng: "Da mặt còn chưa dày đâu!" Nói xong, để cô tựa vào bên cạnh, gọi đầu cho cô, ép buộc mới một lúc, tiểu nha đầu liền ngáp mấy cái, nhắm mắt lại, ngủ luôn.

Lúc Mạnh Mạnh tỉnh lại, đã nằm ở trên giường, tuy rằng trên người vẫn còn rất đau, nhưng thực nhẹ nhàng khoan khoái, mắt cô đảo quanh, vén chăn lên nhìn nhìn, thấy mình đã mặc váy ngủ, nghiêng đầu, ánh mắt trời không có gì che từ bên ngoài cửa sổ xuyên vào trong nhà, chiếu xuống sàn nhà, tạo ra một loạt các vết lốm đốm âm áp.

Sáng sớm tháng Chín, ánh mặt trời không quá nóng, lại làm người ta cảm giác vô cùng thoải mái, có khí trời đầu thu, cũng có lẽ là bất an nhiều năm rốt cục đã rơi xuống, tâm tình Mạnh Mạnh giống như ánh mặt trời sáng lạn ngoài cửa sổ.

Cửa bị đẩy ra, thân hình cao ngất của Phùng Ki tiến vào tầm mắt của cô, đến gần, Mạnh Mạnh mới phát hiện, anh đeo tạp dề của mình, trước ngực là một mặt trời xinh đẹp thật to màu hồng nhạt, không phù hợp với khí chất kiên cường trên người anh, làm người ta phì cười, nhưng mà mặt mày giãn ra, có loại tâm tình thoải mái, từ trên người anh lộ ra.

Phùng Ki quét mắt nhìn cô, trực tiếp đi đến ngăn tủ tìm một bộ quần áo ở nhà thoải mái đem đến, ngồi xuống bên giường, xóc chân trên người cô lên, cời váy ngủ trên người cô ra.

Mạnh Mạnh cũng không che, chủ yếu cảm thấy không cần thiết phải che, liền tùy ý Phùng Ki đùa nghịch, để anh hôn hôn cánh tay, vuốt vuốt chân, không phản đối, ngay cả nội y cũng là Phùng Ki giúp cô mặc, không phải đồ lót gọi cảm bằng ren, là loại đồ lót thoải mái rộng thùng thình để vận động.

Lúc mặc cho cô Phùng Ki liền bá đạo cảnh cáo: "Về sau không được mặc đồ ren, không tốt cho cơ thể phát triển." Lúc ấy Manh Manh cũng không vui, ưỡn ngực, bất mãn nói: "Người ta phát triển đều đã ..." Bộ dáng nói chuyện đó, Phùng Ki trực tiếp chặn lại cái miệng nhỏ nhắn của cô, hôn đến khi cô không thở nổi mới buông ra: "Ai nói phát triển xong rồi, mới bây lớn, tóm lại, chính là không được."

Nói xong, bỗng nhiên nở nụ cười: "Không cần miễn cưỡng chính mình, Ki ca ca sẽ trông chừng em, từ giờ trở đi, chậm rãi sống." Phùng Ki sẽ không nói lời đường mật, nói như vậy đã phá lệ là lời ngon tiếng ngọt, sau khi nói xong, hé ra khuôn mặt tuần tú đỏ bừng.

Kỳ thật, đây đúng là lời nói trong lòng anh, anh sẽ yêu cô chiều cô, trông chừng cô, chậm rãi trải qua những ngày của bọn họ, từ lúc là đứa trẻ đến khi trưởng thành, hiện tại là cô gái xinh đẹp, biến thành cô gái nhỏ phong tình, cô vợ nhỏ của anh, sau đó là bà mẹ nhỏ, anh sẽ chậm rãi thu thập mọi thay đổi, từng chút từng chút, đợi khi bọn họ tóc trắng xóa, con cái vây quanh, cô vẫn là bà cụ bé nhỏ anh nuông chiều nhất trong lòng ...

Như Nguyễn: chương này dịu dàng nhưng chương sau lại nóng bỏng nha ^^

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 24

Manh Manh có chút si ngốc giương cái miệng nhỏ nhắn, ánh mắt vẫn không nhúc nhích nhìn chăm chăm Phùng Ki, đây là Ki ca ca của cô sao? Cái gã nam nhân đầu gỗ ngu ngốc chết sống cũng không chịu hiểu, nhưng chỉ qua một đêm, còn hơn trải qua nhiều năm dài, Ki ca ca bảo thủ như ông già, mà cũng nói ra lời như vậy, mặc dù không hoa mỹ lại thực động lòng người, thật giống như từ trong trái tim trẻ thơ của anh bật thốt ra, thoải mái lớn tiếng mà hồ.

Đây là nam nhân cô muốn, đây là Ki ca ca của cô, Manh Manh nháy mắt mấy cái trực tiếp nhào qua, đem Phùng Ki không phòng bị bỏ nhào lên trên giường, tiểu nha đầu chu môi chủ động với qua, hôn anh, hôn mặt của anh, hôn môi của anh, cái lưỡi đình hương âm ướt nghịch ngợm tiến vào miệng Phùng Ki, trêu chọc, vô cùng nhiệt tình.

Dục vọng của Phùng Ki vốn đã cực lực ản ản, nhanh chóng bị tiểu nha đầu trêu chọc mà bùng phát, vừa khai trai, vừa thưởng thức vị thịt, Phùng Ki lại đương lúc tuổi trẻ sinh lực dồi dào, sao mà có thể chịu nổi dụ hoặc của ‘hoạt sắc sinh hương’ như thế, lập tức liền đổi tình thành động, ôm tiểu nha đầu, nghiêng người đặt ở dưới thân...

Bộ quần áo ở nhà vừa mặc giờ rơi trên mặt đất, nội y, quần lót ... Trong vòng vài giây, tiểu nha đầu liền trần trụi, ánh mắt trời rơi xuống, xuyên thấu trên thân thể tiểu nha đầu, giống như một miếng bạch ngọc tinh xảo, thân thể tiểu nha đầu mang theo độ ẩm, giống như ngọn lửa thiêu cháy, chủ động, nhiệt tình, chân thật...

Cánh tay mảnh khảnh ôm cổ Phùng Ki, chân bò lên thắt lưng rắn chắc của Phùng Ki, vòng lại ở phía sau anh, hai chân nhỏ xinh đẹp xiết chặt, không có một khe hở.

Tập dề cùng với quần bị ném trên mặt đất, quần trang, áo sơ mi ngay ngắn lại vẫn đang ở trên người Phùng Ki, nút áo trước ngực đã mở rộng, lộ ra cơ bắp sôi sục, cơ bụng cứng rắn ... *(toàn là thân hình của người mẫu không hà, khiến người người ganh tị nha ^^)*

Môi Manh Manh lướt qua khoe môi của anh, tiết tấu tương tự như ngày hôm qua Ki ca ca ép buộc cô, môi hôn, cắn, mút dọc theo gáy Phùng Ki, thời điểm ở hầu kết *(nơi nhô ra ở cổ họng, chỉ phải nam mới có ^^)* của anh đột nhiên cắn cắn, sâu trong yết hầu của Phùng Ki phát ra tiếng hồ rầu rĩ, nghe lỗ mãng vô cùng, giống như đã thú bị nhốt bên trong thâm cốc.

Khi môi của tiểu nha đầu linh hoạt ngâm đầu vú nhô ra trên bộ ngực màu đồng, thờ dốc của Phùng Ki đã ồ ồ đến cực hạn, giống như một vật lớn phá động mà ra, thanh âm vù vù, nghe qua có chút dọa người.

Chỉ là tiểu nha đầu không câu dẫn anh, Phùng Ki muốn khống chế được dục vọng đối với tiểu nha đầu, cũng cần phải tự chủ rất nhiều, huống chi tiểu nha đầu có ý định câu dẫn anh, bộ dáng miên man dụ dỗ, quả thực chính là một tiểu hồ ly tinh không hơn không kém, cách thức mặc dù ngây ngô, nhưng ánh mắt, lại thường liếc anh một cái, khoe mắt đuôi lông mày tự nhiên toát ra dụ hoặc, hôn xiêu phách lạc.

Phùng Ki làm sao có thể nhẫn được, anh dồn dập thờ dốc vài tiếng, nghiêng răng nghiêng lợi phun ra mấy chữ: "Tiểu nha đầu, tiểu hồ ly tinh... Thân mình không đau à, ừ? Xem anh thu thập em thế nào, ai bảo em không thành thật, không thành thật..."

Đem đầu gỗ giống như Phùng Ki bức nói ra được những lời này, Manh Manh bỗng nhiên cảm thấy rất tự hào, Manh Manh nhớ rõ, trước kia từng xem qua một quyển sách, trong đó nói rằng, phái nữ vì yêu mà tính *(chỉ việc ‘đó đó’)*, phái nam lại vì tính mà yêu, tình yêu đối với phái nam so với phái nữ càng quan trọng, cũng do nhân tố ‘yêu’ chiếm vai trò tuyệt đối.

Ki ca ca cũng là đàn ông, lại là quân nhân có thể lực tương đối tốt, dựa vào tình huống trước mắt mà phân tích, hai người dĩ nhiên không có khả năng ở cùng một chỗ, một tuần, một tháng không dễ có một lần gặp mặt, về sau cũng sẽ rất nhiều lần như vậy, cô cũng không muốn để Ki ca ca bởi vì phương

diện này chưa đủ, mà ra ngoài ăn vụng.

Tuy rằng tin tưởng Ki ca ca không phải người như vậy, nhưng thời điểm dưới thân sung huyết, thường thì lý trí cùng tình cảm cũng sẽ tạm thời bị quăng đi, ít nhất Manh Manh muốn tận lực ngăn chặn loại khả năng này, tình yêu cần chủ động, càng cần vụng vén cùng duy trì, đây là Manh Manh học được từ trên người mẹ cùng cô của cô.

Với lại sau khi Ki ca ca thổ lộ động lòng người như vậy, cô cũng nên cố vũ một chút, để cho Ki ca ca biết, trong lòng cô rất vui mừng, thân thể vẫn có chút đau, nhưng không ngại để cho Ki ca ca thật tốt mà yêu thương cô, hơn nữa, Ki ca ca lo cho cô, rõ ràng đã sắp nổ tung, lại vẫn đang tận lực bảo trì động tác nhẹ nhàng chậm chạp ôn nhu.

Anh chậm rãi chậm rãi đẩy mạnh, dẫn đến một cái chớp mắt, nghe được Manh Manh hít mạnh một hơi, liền ngừng lại, chờ đợi cô thích ứng, cảm giác chặt chẽ ấm áp kia, cơ hồ đem Phùng Ki bức điên, lại phải nhẫn nại, sợ thương tổn tiểu nha đầu của anh.

Manh Manh mở mắt ra, tận lực thả lỏng, thân thể giãn ra, cất chứa... Phùng Ki cúi đầu nhẹ nhàng hôn cô, hôn ánh mắt của cô, hôn chớp mắt rất đẹp của cô, hôn cái miệng nhỏ nhắn của cô, ở bên trong tai xinh đẹp của cô khẽ liếm, lưu luyến không đi... Bàn tay to vuốt ve phía sau lưng cô, dọc theo hai bên sườn, âu yếm từng chút từng chút, cho đến khi cảm giác rên rỉ của tiểu nha đầu trắng mịn dưới thân, từ tinh tế yếu ớt bắt đầu dồn dập, tay nhỏ bé khó nhịn ôm lấy đầu của anh, ngẩng đầu lên chủ động hôn anh, thân thể cũng từ từ vận vẹo, Phùng Ki như nhận được một tiếng trống làm tinh thần hăng hái, động thân mà vào, từ đầu đến cuối, chôn sâu tận gốc, có thể cảm nhận được chỗ sâu trong hoa tâm run rẩy co rút, làm anh thoải mái đến cực điểm.

Rời khỏi... Tiến vào, từng chút, từng chút, tiết tấu thông thả, lại tương đối hữu lực... Thân thể tiểu nha đầu theo va chạm của anh chọt cao chọt thấp, lại tương đối nhiệt tình, gắt gao ôm cổ anh, toàn bộ thân mình dán ở trên người anh, bộ ngực mềm mại dán vào trong ngực anh, từng chút từng chút, phối hợp với cái miệng nhỏ nhắn râm rì khi có khi không của cô, nói không nên lời hương diễm.

Rất nhanh, tiểu nha đầu bắt đầu bắt mắt tiết tấu của anh, thời điểm anh rời khỏi, tiểu nha đầu sẽ ôm siết lấy anh, dụi dụi... Cái miệng nhỏ nhắn cũng bắt đầu, chu lên râm rì, bộ dáng kia, yếu ớt lại miên man, có thể làm cho Phùng Ki đau thấu bên trong tâm khảm.

Bàn tay to trượt xuống, nắm ở bên hông tiểu nha đầu, bắt đầu tiến lên, bắt đầu dẩy lên tiết tấu điên cuồng, quả thực chính là mưa rền gió dữ, Manh Manh vốn dĩ dần dần thích thú, trướng đau đã thối lui, dần dần dâng lên một cỗ ngứa ngáy hư không, làm người ta phiền chán, phản ứng chân thực nhất chính là hành động, cô muốn càng nhiều hơn, nhanh hơn, nhưng Ki ca ca giống như tra tấn cô, từng chút từng chút, thông thả vô cùng.

Hơn nữa, mỗi một lần tiến vào đều rất mạnh, sâu đến tận gốc, Manh Manh cảm thấy, chính mình nói không chừng sẽ bị Ki ca ca đâm thủng, đã có một loại khoái cảm gần như ma mị, phá tan giới hạn, nhanh chóng lan tràn tới toàn thân...

Cô muốn anh, rất muốn, rất muốn, muốn sâu nhất, nhanh nhất, chân thực nhất thuộc về Ki ca ca... Bởi vậy cô làm nũng, cô cợt xát, cô khó nhịn mà nhiệt tình hôn anh...

Ki ca ca đột nhiên điên cuồng tăng lên tiết tấu, khiến Manh Manh cảm thấy cả người buộc chặt đến cực hạn, bỗng nhiên thân thể trở nên không còn là của cô, căn bản không chịu đầu óc khống chế, nó có ý thức của mình, dán vào Ki ca ca, vòng eo điên cuồng vận vẹo, giống như một con rắn nhảy múa, mỗi một cử động đều có thể xoay đến trong lòng Phùng Ki, cái miệng nhỏ nhắn cũng dần dần nói năng lộn xộn: "A... Ki ca ca, Ki ca ca... A... Em không được, không được... Muốn chết... Hiện tại sẽ chết, anh tha cho em, tha em... Ki ca ca, Ki ca ca..."

Miệng cầu xin tha thứ, nhưng một đôi chân dài nhỏ bé yếu ớt trắng nõn, lại gắt gao cuốn lấy thắt lưng Phùng Ki, cử động càng ngày càng gấp, tay ôm cứng lưng Phùng Ki, cử động cao thấp, móng tay có chút sắc nhọn quẹt qua lưng gây tê đau...

Kích thích dục vọng của Phùng Ki, hận không thể đem tiểu nha đầu ăn sống nuốt tươi, quả thực chính là nha đầu 'khẩu thị tâm phi' (*nghe một đằng nói một nẻo*), Phùng Ki hơi hơi nheo mắt lại, đắm chìm vào tiểu nha đầu đang ngập trong tình yêu mà xinh đẹp kinh người.

Bởi vì kích tình, cả người nhuộm đỏ như mật, toàn bộ thân mình sáng bóng, bày ra một mảnh màu phấn hồng tự nhiên, đầu nhỏ ngã về phía sau, cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch, ánh mắt nhắm lại, che khuất làn thu ba linh động bên trong, tóc dài thẳng tắp rơi xuống, đuôi tóc đóng đưa tạo nên độ cong mảnh liệt, cợt xát bầu chặt từng chút từng chút, giống như cánh liễu lay động trong gió xuân, chạm vào mặt nước, tạo nên từng đợt từng đợt gợn sóng.

Biểu tình của tiểu nha đầu vừa sung sướng vừa đau khổ, nét mặt vô cùng trẻ trung, nhuốm vẻ vô cùng mị hoặc, lại làm cho Phùng Ki sinh ra một loại cảm giác hận không thể chết ở trên người cô, thật sự là tiểu hồ ly tinh, tiểu hồ ly tinh...

Phùng Ki lăm bắm ra một chuỗi tiểu hồ ly tinh, động tác dưới thân lại càng nhanh hơn... A... A... Tần suất va chạm vượt qua cực hạn, ngay cả tiếng kêu của tiểu hồ ly tinh cũng trở nên rất ngắn ngủi, nghe đáng thương vô cùng, Phùng Ki sẽ không dừng lại, tiểu nha đầu giỏi nhất là 'khẩu thị tâm phi'...

Nhắm mắt lại, đẩy tiết tấu nhanh đến mức tận cùng khoái hoạt, như từ trên đám mây nháy mắt lại rơi vào thâm cốc... Phùng Ki nhanh chóng rời khỏi, chất lỏng nóng bỏng mạnh mẽ phun trào, dính vào trước ngực, bụng tiểu nha đầu, còn có cây cối ở mặt cốc không ngừng run rẩy, cây cối nhiễm một tầng sương nước, đen trắng rõ ràng... (*ta ngắt, cho cứu, tiếp máu, kích tim....*)

Thân thể Manh Manh cứng còng, buông lỏng, tia khí lực cuối cùng cũng dùng hết, xụi lơ trong lòng Phùng Ki, giống như cá bị rút xương, Phùng Ki dùng chân bực cô trực tiếp ôm vào phòng tắm, tắm rửa, lau tóc, mặc quần áo, thu dọn thật tốt lại ôm ra bên ngoài, đặt ở trên ghế trước bàn ăn, đem cháo đã hâm lúc sáng sớm hâm nóng một lần nữa rồi mang đến, quả thực giống như hầu hạ kẻ dờ hơi.

Manh Manh bất bình nhìn anh, rõ ràng Ki ca ca hoạt động nhiều hơn, vì sao cuối cùng mệt mỏi muốn chết lại là cô, rõ ràng cô không thể nào động đậy, nhưng Ki ca ca lại sinh long hoạt hổ (*mạnh như rồng như hổ*), cô thì mềm nhũn nằm úp sấp như con sâu.

Manh Manh chu miệng lên làm nũng: "Người ta không có khí lực ăn cơm..." Phùng Ki không khỏi cười nhẹ, đưa tay sờ sờ cái trán của cô, nhún nhai cảm lấy thìa, từng muỗng từng muỗng dứt cho cô, lột trứng gà đã luộc, đem lòng đỏ trứng gà lấy ra để một bên, lấy lòng trắng trứng nhét vào trong miệng cô.

Manh Manh ngạc nhiên nhìn anh, cô có chút kiêng ăn, hơn nữa không thích ăn lòng đỏ trứng gà, trước đây, bà nội đều đem lòng đỏ trứng lấy ra cô mới ăn, nhưng tật xấu này, với Ki ca ca, cho tới bây giờ đều không thể thực hiện được, dưới ánh mắt nghiêm khắc của anh, cô sẽ ngoan ngoãn chịu đựng ghê tởm đem lòng đỏ trứng gà nuốt xuống.

Bởi vì đã có kinh nghiệm, Phùng Ki làm như vậy, Manh Manh liền cảm thấy không thể tin được, Phùng Ki nhìn bộ dạng của cô, có chút không được tự nhiên, cực lực bày ra mặt đen: "Chỉ một lần này, lần sau không được viện dẫn lý do này nữa!"

Chẳng qua Phùng Ki đã quên, tiểu nha đầu trước giờ đều được voi đòi tiên, tiền lệ này một khi đã có, về sau tiểu nha đầu tiên thêm một bước, anh lui từng bước, thẳng đến khi đem tiểu nha đầu cưng chiều đến vô pháp vô thiên... Cho nên phải nói, đàn ông nha! Một khi phương diện kia thỏa mãn, chỉ số thông minh sẽ tuột dốc không phanh, Phùng Ki cũng không ngoại lệ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 25

Sài Từ Hiên phát hiện Manh Manh thay đổi, trở nên rất hấp dẫn, toàn thân, giờ tay nhấc chân tản mát ra một loại phong tình của phụ nữ, thân nhiên cũng không tránh khỏi, giống như sâu hóa thành bướm, rất đẹp mắt, loại biến hóa thần kỳ này đại khái chỉ có tình yêu mới có thể làm được?

Sài Từ Hiên không khỏi có chút âm thầm, sau khi Sài Từ Hiên về nhà cẩn thận nhớ lại khoảnh khắc Phùng Ki và Manh Manh ở cùng một chỗ, mức độ hài hòa ái muội, căn bản không có khả năng là anh em hoặc là người thân, nếu đối thủ là Phùng Ki, Sài Từ Hiên cũng không dám nghĩ tiếp, lúc đó hai người có loại thói quen tự nhiên, hiển nhiên như vậy.

Nhưng mà Sài Từ Hiên cũng không tuyệt vọng, bởi vì thông qua chị gái Sài Từ Hinh, anh đã biết gia thế của Manh Manh, cũng rất cục hiểu được, vì sao Manh Manh khổ tâm giấu diếm, gia thế hiển hách như vậy, thế nào cũng sẽ gây chấn động, dù hâm mộ hay là ghen tị, đều sẽ không thể tránh khỏi bị bạn học chú trọng vài phần, mặc dù tiếp cận, ước chừng cũng là người có ý đồ.

Loại tình cảnh cô lập bị động này, trước kia Sài Từ Hiên cũng từng trải qua, cho nên mới có thể thông cảm với Manh Manh, chị gái anh gần đây cùng Vệ Hiểu Phong dần dần lui tới hợp tác nhiều hơn, chị gái anh rất tán thưởng anh họ của Manh Manh.

Chị gái từ nhỏ đã vĩ đại cùng độc lập, tính tình kiên cường, nói một không hai, chính vì như vậy, mới có thể giúp đỡ cha quản lý nửa giang sơn Hồng Cơ, cá tính quá mức mạnh mẽ, kiêu ngạo của chị gái cũng không giống tầm thường, cho nên tuy rằng người theo đuổi không ngừng, lại chưa có một ai có thể lọt vào mắt chị anh, Vệ Hiểu Phong là chàng trai đầu tiên, chị gái thực sự tò mò về có cảm tình.

Sài Từ Hiên cảm thấy, nói không chừng mình sẽ cùng Manh Manh trở thành thân thích, đương nhiên, việc này nói bây giờ còn hơi sớm, mặc kệ như thế nào, Sài Từ Hiên hy vọng mình có thể đi vào thế giới của Manh Manh, với anh mà nói, thế giới này tựa như một giấc mộng thần tiên, chỉ mơ hồ lộ ra một góc, cũng đã hấp dẫn toàn bộ lực chú ý của anh.

Anh khát vọng hiểu biết hết thảy mọi điều về cô, loại khát vọng này khiến cho anh có chút vội vàng xao động, vội vàng xao động giống thời kỳ thiếu niên trưởng thành, mặc kệ ánh mắt người khác, lực chú ý không tự chủ mà dừng ở trên người Manh Manh.

Hôm nay là cuộc họp thường kỳ của Câu lạc bộ Leo núi, trước tiên anh nói kế hoạch cùng hoạt động của học kỳ này, còn lại chính là thời gian tự do thảo luận, từ khi Manh Manh gia nhập Câu lạc bộ Leo núi tới nay đã tham gia vài cuộc họp, mặc dù tham gia cũng sẽ bảo trì trầm mặc, như người giấu mặt.

Trước kia bảo trì trầm mặc, mọi người sẽ bỏ qua, nhưng trải qua lần trước, Manh Manh hiển nhiên đã thành nhân vật thần tượng, muốn không đếm xỉa căn bản là không có khả năng, hơn nữa Trương Hạo đối với chuyện đời tư cá nhân của cô luôn thấy hứng thú, nhân cơ hội liền hỏi thăm: "Đàn em à, em lợi hại như vậy, có phải từ trong bộ đội luyện ra, ba em là quân nhân phải không? Thượng tá đẹp trai ngây người hôm đó là anh của em phải không? Anh ruột sao?"

Nói liên miên lần nữa, hết chuyện này đến chuyện khác, quả thực có thể so với 'mười vạn câu hỏi vì sao', Manh Manh lại không kiên nhẫn, cười tủm tỉm trả lời: "Ba em là quân nhân, trước đây thường xuyên tham gia trại hè trong quân doanh, em chỉ có một em trai ruột, về phần Ki ca ca, thôi..." Con mắt Manh Manh lưu chuyển, thực có chút khó xử, cô muốn nói Ki ca ca là người đàn ông của cô, có thể dọa sợ đàn anh này hay không.

Manh Manh vẫn rất có ý tự mình hiểu lấy. Ở trường học hình tượng của cô luôn luôn tốt, dù sao cũng là cô gái nhỏ xinh đẹp, thanh thuần đáng yêu, tuy rằng chính cô cũng hiểu được hình tượng này rất trôi buồm, nhưng cũng mang đến không ít chuyện tốt, ít nhất phiền toái sẽ không nhiều, nhân duyên cũng không kém.

Chần chờ của cô lọt vào trong mắt Sài Từ Hiên, Sài Từ Hiên giờ ngón tay gõ lên mặt bàn: "Trương Hạo, đây là cuộc họp thường kỳ của Câu lạc bộ, làm ơn nói chuyện có liên quan đến đề tài leo núi."

Trương Hạo cười hắc hắc, quay đầu lại nhỏ giọng thăm thĩ: "Sài lão đại, cậu ngốc à, mình không phải đang thay cậu hỏi thăm sao, biết người biết ta trăm trận trăm thắng nha ..."

Sài Tử Hiên liếc mắt nhìn Mạnh Mạnh một cái, tức giận nói: "Đa tạ cậu thích làm gà mẹ." Lâm Thanh bỗng nhiên đứng lên: "Thứ Sáu tuần sau là sinh nhật của mình, biệt thự nhà mình tổ chức vũ hội sinh nhật, mời các bạn cùng tham gia..." Xoay qua nói: "Tử Hiên, em mời anh hôm đó làm bạn nhảy của em, anh sẽ không cự tuyệt chứ?" Ánh mắt Lâm Thanh lóng lánh, như có như không xẹt qua Mạnh Mạnh, dừng ở trên mặt Tử Hiên, biểu tình cơ hồ có chút chấp nhất, làm không khí lập tức khẩn trương.

Biểu hiện của Lâm Thanh quá mức rõ ràng, dù là địch ý đối với Mạnh Mạnh, hay là để ý đối với Sài Tử Hiên, kỳ thật ý tứ của cô đối với Sài Tử Hiên, đa phần, đều vô cùng rõ ràng, chẳng qua là chưa nói thẳng.

Trước kia Lâm Thanh còn có kiên nhẫn chờ đợi, tuy rằng Sài Tử Hiên vẫn cứ ôn hoà, không gần không xa, nhưng dù sao ba năm qua, Câu lạc bộ Leo núi chỉ có một người nữ sinh là cô, nhưng cô không nghĩ tới đột nhiên liền xuất hiện một Phương Mạnh Mạnh, cơ hồ chỉ cần chớp mắt một cái, Sài Tử Hiên liền thích Phương Mạnh Mạnh.

Cô không biết suy nghĩ của Sài Tử Hiên, lại biết rất rõ ràng anh thích Phương Mạnh Mạnh, thật sự vô cùng thích, từ lúc Lâm Thanh sinh ra đây là lần đầu cô có cảm giác nguy cơ, nếu cô không chủ động, cô cảm thấy, chính mình sẽ vĩnh viễn mất Sài Tử Hiên, bọn họ thậm chí ngay cả bắt đầu cũng chưa có.

Lâm gia cùng Sài gia có chút giao tình, ít nhất là với chú Sài, cơ hội của cô còn lớn hơn nữa, nói trắng ra là, bối cảnh gia đình bọn họ, đều có một vòng luân quần cố định, chuyện cô tích cô bé lẹ lẹm xác suất phát sinh cực thấp, mặc dù đã xảy ra, cuối cùng cũng là bị kịch, cho nên, cô khác Mạnh Mạnh, càng thích hợp với Tử Hiên, ít nhất, cô tự cho là như vậy.

Sài Tử Hiên nghiêng đầu xem xét Mạnh Mạnh, liếc mắt một cái, trong mắt Mạnh Mạnh treu tức, rõ ràng chính là tâm tính xem náo nhiệt, đối với Lâm Thanh, một chút để ý cô cũng không có, điều này cho thấy trong lòng cô, anh ngay cả vị trí tí xiu cũng không có, kỳ vọng cô giải vây cho mình tuyệt đối không có, còn chưa bỏ đá xuống giếng kia.

Quả nhiên Mạnh Mạnh nháy mắt mấy cái, cũng gợn ngón tay đặt ở môi, một tiếng huýt sao vang dội vang lên, nháy mắt đánh vỡ không khí xấu hổ, mấy người Trương Hạo bắt đầu vỗ bàn ồn ào: "Đại ca, đồng ý đi, đại ca, đồng ý đi..." Sài Tử Hiên đắm lao phải theo lao, cuối cùng chỉ có thể gật đầu, ngẩng đầu, không khỏi hung tợn trừng mắt nhìn Trương Hạo liếc một cái.

Lâm Thanh lại dùng một loại ánh mắt phức tạp ngoài ý muốn nhìn Mạnh Mạnh, Mạnh Mạnh nghịch ngợm nháy mắt với cô, Lâm Thanh cảm thấy, mình không hiểu Phương Mạnh Mạnh chút nào, hơn nữa, có xu thế càng ngày càng không hiểu, trước kia cảm thấy rất xinh đẹp, học tập cũng tốt, biết kéo đàn, biết vẽ tranh, sau lại biết, cô còn có thể leo núi, không chỉ leo núi, trong đợt huấn luyện quân sự còn rất giỏi kỹ thuật bắn bia, cơ hồ khiến mọi người kinh sợ.

Lâm Thanh bỗng nhiên có loại ảo giác, giống như nha đầu kia không gì không làm được, giống như trò chơi, thời điểm Lâm Thanh vừa cho rằng mình mạnh hơn cô, rất nhanh liền phát hiện, chuyện hoàn toàn không phải như vậy, hơn nữa cô nghiêng chiến, ra quyền, một quyền đánh ra, lại giống như đánh vào cái gối, mình vô cùng gắng sức, cô như 'bốn lạng đẩy ngàn cân' thoải mái lướt qua, hoàn toàn có thể nói là thành thạo, thậm chí, Lâm Thanh cảm thấy, chính mình ở trong mắt cô giống như ngay cả tư cách làm đối thủ cũng không đủ, cô căn bản không đáp lại khiêu chiến của cô.

Lâm Thanh căn bản sẽ không tin tưởng Phương Mạnh Mạnh ngu ngốc mà buông tha Tử Hiên, gia thế nhân phẩm của Tử Hiên như vậy, cơ hồ không thể soi mói, nếu có thể giữ được Tử Hiên, tựa như chim sẽ biến thành phượng hoàng (*Manh Mạnh của ta đã là phượng hoàng rồi*), cơ hội như vậy cũng không dễ gặp, Phương Mạnh Mạnh còn trẻ, là tiểu nha đầu chưa hai mươi tuổi, đối mặt với dụ hoặc mạnh mẽ như vậy, sao có thể thân nhiên như thế.

Bỏ qua nhân tố gia thế, đơn thuần xét theo góc độ tình yêu mà nói, Sài Tử Hiên cũng coi như là một nam sinh tương đối xuất sắc, trẻ tuổi, đẹp trai, Mạnh Mạnh không có lý do mà cự tuyệt.

Đáng tiếc Lâm Thanh không biết, Mạnh Mạnh căn bản không thích nam sinh, cô thích lão nam nhân (*ông già ^^*) nhà cô, Ki ca ca ở trong lòng, trong mắt cô, chỗ nào cũng tốt nhất, mặc kệ là Sài Tử Hiên hay là người khác, đời này Mạnh Mạnh cũng không có khả năng nhìn đến.

Về mặt nào đó mà nói, Mạnh Mạnh cổ hủ, hồng đầu óc, nhận thức đúng một con đường có thể chạy đến, có dụng phải tường cũng không quay đầu lại, Mạnh Mạnh cự tuyệt lời tỏ tình, bởi vì mập mờ có đôi khi sẽ mang đến chuyện xấu không cần thiết, cô không thích chuyện xấu, Sài Tử Hiên không tệ, cũng không phải là đồ ăn của cô, để trong bát cô, ăn vào trong bụng cô, cũng chỉ có Ki ca ca, các món khác ngay cả tổ yến trân quý, liếc mắt một cái cô cũng không muốn nhìn, đây là nguyên tắc của cô.

Hơn nữa cự tuyệt uyển chuyển như vậy, cũng là hy vọng không mất đi người bạn Sài Tử Hiên này, cũng coi như cùng trải qua sinh tử, tính cách Sài Tử Hiên, làm một người bạn không gần không xa cũng khá tốt.

Vệ Hiểu Phong nghe xong một chuỗi phân tích mạch lạc vô cùng rõ ràng của cô, không khỏi bật cười, vừa rồi lúc thuận đường tới đón nha đầu, xa xa liền thấy đứng không xa phía sau tiểu nha đầu là một nam sinh, biểu tình trên mặt rất buồn bực, khẳng định là bị tiểu nha đầu cự tuyệt.

Vệ Hiểu Phong không quen Sài Tử Hiên, nhưng đã có tiếp xúc với chị gái Sài Tử Hinh của anh, ở bên cạnh cũng nghe Sài Tử Hinh thường xuyên khích lệ người em trai này, Sài gia thực muốn mở rộng sự nghiệp, mà Sài Tử Hiên chân chính là người đại diện thứ hai, trên người không mang vẻ phong lưu, rất hiếm, nếu không có Phùng Ki, Vệ Hiểu Phong cảm thấy, Sài Tử Hiên là một lựa chọn không tệ cho tiểu nha đầu.

Nhưng mà, có muốn cũng bằng thừa, tóm lại, dù là coi trọng tiểu nha đầu nhà anh, hay là bị tiểu nha đầu nhà anh coi trọng, Vệ Hiểu Phong đều thân thiết đồng tình, đời này kiếp này phỏng chừng không thể toại nguyện, đời sau kiếp sau cũng không có khả năng thoát khỏi.

Ánh mắt Vệ Hiểu Phong xẹt qua khuôn mặt nhỏ nhắn nhu hòa dễ chịu của tiểu nha đầu, cúi đầu nở nụ cười nói: "Thế nào? Toại nguyện chưa? Rót cục đã đem Phùng đầu gỗ thu về?"

Manh Manh dẫu dẫu môi: "Cái gì mà Phùng đầu gỗ, Kì ca ca không phải là đầu gỗ, anh ấy rất thương em." "Thương em?" Vệ Hiểu Phong không khỏi cảm khái lắc đầu, thầm nói, người có thể không thương tiểu nha đầu thực không nhiều lắm. Bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, do dự nhưng vẫn mở miệng: "Thiệu Tinh đã được điều trở lại..."

Lúc trước, sự kiện Thiệu Tinh, chính là Hiểu Phong ra mặt lo liệu, có quen biết với một chú chó trên, nói vài câu, đem Thiệu Tinh đẩy ra xa, không nghĩ tới cô có thể trở lại, theo sự chuẩn bị từ trên xuống dưới này, dùng tiền không thể thực hiện được, như vậy cũng chỉ có một khả năng, Thiệu Tinh chỉ có một khả năng.

Chỗ nào cũng có hủ bại (*chuyện đời bại*), bộ đội cũng không ngoại lệ, cô như thế nào? Vệ Hiểu Phong cũng không quan tâm, Vệ Hiểu Phong quan tâm là, Thiệu Tinh mất khí lực lớn như vậy để trở về, đến tốt cùng là muốn làm gì? Nếu vì chuyện em trai cô, thực không tất yếu phải chịu thiệt lớn như vậy.

Tiểu nha đầu nhà anh kỳ thực cũng không hiền lành gì, người có thể khi dễ cô, thế giới này cơ hồ không có, nhưng liên lụy đến Phùng Kì, tiểu nha đầu có đôi khi cũng sẽ ngây thơ bỏ qua, đây là tình yêu, ai cũng trốn tránh không được, bọn họ có thể làm, chính là tận lực ngăn chặn một ít phiền phức có thể xảy ra...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sỡ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 26

Bởi vì không cần cho nên thoải mái, ở trước mặt đàn anh Sài và Lâm Thanh, Manh Manh có thể thoải mái, nhưng quan hệ đến Thiệu Tinh, Manh Manh cho dù thế nào cũng thoải mái không nổi.

Đoạn chuyện xưa của Thiệu Tinh cùng Kì ca ca, tựa như cái gai trong lòng cô, muốn nhỏ lại sợ đau, tuy rằng hiện tại Kì ca ca là của cô, nhưng đối với Thiệu Tinh cũng rất khó tiêu tan, hơn nữa, cô vô cùng rõ ràng Kì ca ca còn có cảm tình nhất định đối với Thiệu Tinh, cảm tình này mặc dù chưa phải tình yêu, ít nhất là đề ý hoặc là áy náy.

Mà cô nàng Thiệu Tinh kia nếu đã trở lại, mục đích khẳng định không đơn giản, dù sao em trai Thiệu Cương của cô đã sắp phải đeo xử phạt trên lưng, nếu là vì Kì ca ca... Khuôn mặt nhỏ nhắn của Manh Manh tối đen, với tình địch, cô chưa bao giờ nương tay, Thiệu Tinh nếu dám xuất chiêu dụ hoặc cũng đừng trách cô ra chiêu đối phó.

Vệ Hiểu Phong liếc mắt nhìn tiểu nha đầu, đưa tay sờ sờ đầu cô, dùng lời thăm thía mà nói: "Ép buộc thế nào đều tùy em, chỉ là nhớ rõ phải cân nhắc cẩn thận, đừng để đến cuối cùng, hại người, thiệt mình." Manh Manh liếc trắng mắt: "Anh Hiểu Phong, em ngu như vậy sao?"

"Không có." Vệ Hiểu Phong trả lời rất nể tình, lại tiếp tục nói: "Đó là khi không quan hệ đến Phùng Kì, chỉ cần liên hệ đến Phùng đầu gỗ, chỉ số thông minh của tiểu nha đầu nhà ta liên tục dốc không phanh, hơn nữa, anh nói lời này là thật lòng, Thiệu Tinh kia cái gì cũng thông suốt, em không nhất thiết phải truy đến cùng, hiểu không?"

Manh Manh sao lại không hiểu, mọi người trong nhà vì tốt cho cô, sợ cô không như ý, thay đổi nhiều biện pháp khiến cho cuộc sống của cô trôi chảy, nhưng chuyện yêu tình này, Manh Manh biết, phải chính cô đối mặt, dù sao cũng là cuộc sống của cô, ý tứ trong lời nói của anh Hiểu Phong cô cũng rất rõ, tính cách Thiệu Tinh có chút cực đoan, đã tâm quá lớn, muốn bành trướng ra, cái gì cũng dám làm, còn giới nguy trang, hơn nữa ở trước mặt nam nhân sẽ rất hiểu chuyện, với loại nam nhân thành thực như Kì ca ca, đối với nữ nhân như vậy thực không có biện pháp.

Manh Manh nghĩ, buổi chiều thứ Sáu phải đi quân doanh ở vùng ngoại thành, rất quy củ, cầm giấy thông hành Phùng Kì cho cô, lúc vào lại không tìm Phùng Kì, trực tiếp xuyên qua khu của lữ đoàn thiết giáp, đến khu của bộ chỉ huy.

Trước tiên gọi điện thoại cho Tiểu Triệu, Tiểu Triệu hiện là lính bảo vệ của sư trưởng Vương Đại Bưu, tuy rằng vào quân khu, nhưng muốn vào bộ chỉ huy cũng không dễ dàng như vậy, hai năm nay, Manh Manh chưa hề đến chỗ này chơi, thoải mái nói chuyện, chọc phá các anh các chú, cho tới hôm nay, thực đã trở nên lạ mặt.

Tiểu Triệu ở cửa từ xa đã thấy Manh Manh, mặc một thân đồ thể thao màu trắng, một bên đầu vai núp hai dây đeo của ba lô, tóc cột cao cao, một cái đuôi ngựa theo bước chân của cô mà đong đưa, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, vẻ thanh xuân xinh đẹp nói không nên lời, bộ dáng nhỏ nhắn xinh đẹp này, khiến các anh lính ở ven đường ngây ngốc, ánh mắt đều nhìn theo.

Ngay cả Tiểu Triệu, dù đã gặp bao nhiêu lần, mỗi lần gặp cũng còn nhìn không được mà mặt đỏ, Manh Manh đi tới trước mặt Tiểu Triệu, nghiêng đầu nhìn anh trên chọc: "Anh Tiểu Triệu, sao mặt đỏ thế?" "À... Phơi nắng, phơi nắng ... Hắc hắc..."

Manh Manh không khỏi cười xấu xa, cô thích nhất bầu không khí quân doanh, thích cùng các anh lính ngay thẳng giao tiếp, có một nói một, có hai nói hai, hàm hậu đáng yêu, tựa như mẹ cô đã nói lời gì đó, có ý là, quân doanh là một thế ngoại đào nguyên, nhưng mà bên trong đào nguyên cũng có góc tối.

Nhưng mà, trong mắt mẹ xinh đẹp nhà cô, cái gì cũng tốt đẹp, phải nói, cha đã dùng cánh tay kiên cố vì mẹ xinh đẹp mà che khuất một phía của đào nguyên, để cho cuộc sống của mẹ xinh đẹp tránh ở bên trong đào nguyên khoái hoạt không lo, đó là tình yêu cha dành cho mẹ, cô biết thực hạnh phúc, lại cũng không như cô muốn.

Cô không muốn loại yêu bá đạo lại hồ đồ này, tình yêu của cô phải do chính tay cô bảo hộ, hoặc nói là, bảo hộ Ki ca ca của cô, do cô suốt đời vây hãm, tiểu nha đầu thực bá đạo, lời tổng kết này của Vệ Hiểu Phong thực đúng.

Đi theo Tiểu Triệu vào bộ chỉ huy, đứng ở ngoài cửa, Tiểu Triệu để chính Manh Manh đi vào, Manh Manh cười cười, đứng nghiêm, lớn tiếng hô: "Bảo cáo." Thanh âm rõ ràng lưu loát cũng vô cùng dễ nghe, bên trong truyền đến một tiếng nói hơi có ý cười: "Tiến vào."

Manh Manh hướng Tiểu Triệu nháy mắt mấy cái rồi đi vào, cửa vừa đóng lại, hai anh lính vừa gặp lúc này ở đầu cầu thang, chạy đến, không khỏi níu lấy Tiểu Triệu đến một bên hỏi: "Triệu Đức, cô gái vừa rồi là ai? Bộ dáng thật là đẹp mắt, là văn công? Hay là người thân của sư trưởng chúng ta..." Giống như điều tra hộ khẩu.

Đây là hai anh lính mới từ lớp đào tạo binh lính chuyển qua, có chút bối cảnh, bình thường rất kiêu ngạo, bộ dáng lãnh đạm, hôm nay lại rất nhiệt tình, Triệu Đức quét hai người liếc mắt một cái, khinh thường nói: "Hai người các người chớ diễn trò, đừng lồi kéo, việc cần làm thì sớm nên làm đi, cần thận chưa ăn được thịt dê, lại thiệt thân..." Trong lòng Tiểu Triệu nói: bà cô Manh Manh này, thực không dễ chọc, hoa hồng tuy đẹp, nhưng lại có gai, không bán lãnh, nói không chừng khiến tiểu nha đầu thu thập ngay cả cha mẹ cũng nhìn không ra, hơn nữa, người cảm thấy có chút bối cảnh liền lên mặt, chút bối cảnh ấy ở trước mặt Manh Manh chỉ là cái rơm, Tiểu Triệu rốt cục cũng có cơ hội, không lưu tình chút nào vô cùng vui sướng tổn hại hai người này một chút.

Manh Manh đương nhiên không biết chuyện bên ngoài, cô vừa vào, Vương Đại Bưu liền vui vẻ: "Đến đây, đến đây, đến cho chú Vương nhìn một chút, đã lâu không gặp, tiểu nha đầu không lương tâm, cũng không thêm tới thăm chú Vương của con..."

Manh Manh hắc hắc nở nụ cười: "Không phải do con sợ chú Vương bận rộn sao, sợ quấy rầy công tác của thủ trưởng." Đem ba lô trên vai đặt ở một bên, đi tới, Vương Đại Bưu nhìn trên dưới một vòng đánh giá cô, gật gật đầu: "Ừ! Thật sự đã trưởng thành, còn đẹp nữa." Manh Manh không khỏi bật cười, mấy năm nay, cứ hễ vừa gặp mặt, chú Vương đều nói như vậy.

Nhớ tới mục đích của mình, liền ôm cánh tay Vương Đại Bưu làm nũng: "Chú Vương, dạo này có việc gì không, lúc nghỉ hè con về nhà, ba và chú Phùng đều nói trong buổi diễn tập quân sự không nhìn thấy chú."

Nói đến đây, mặt Vương Đại Bưu trầm xuống: "Cũng không biết an bài như thế nào, lúc diễn tập quân sự không biết xảy ra chuyện gì, khiến cho một binh lính phải đưa đến quân khu Lan châu, giúp tiểu tử kia ngoan ngoãn huấn luyện vừa thống suốt, ừ ừ quay lại, giống như tàn binh bại tướng bị bức khi giới, thực mẹ nó dọa người."

Nói xong, mới sực nhớ đến, ha ha cười hai tiếng: "Manh Manh, con tha thứ cho chú Vương! Chú Vương không cố ý nói thô tục, về nhà đừng nói với ba con nha!" Manh Manh không khỏi nở nụ cười.

Chú Vương xuất thân tương đối thấp, có thể phấn đấu đến địa vị này, là dựa vào một thân bản lĩnh cứng rắn, một nam nhi thô lỗ, bình thường đối với cho dưới nói chưa quá ba câu liền mắng mỏ, lại nóng nảy, giọng chân liền đá, Manh Manh trước đây đi theo bên người Vương Đại Bưu, đã sớm quen rồi.

Ai chẳng biết Vương sư trưởng chính là một thùng thuốc súng, chưa thông báo liền cho người một quả, cho tới bây giờ, bên ngoài còn nói lý ra nên gọi ông là Vương Đại Pháo.

Chú Vương không sợ trời không sợ đất, đã có thể sợ một người, chính là lão cha nhà cô, đương nhiên, trên cơ bản chỉ cần tham gia quân ngũ, trên người mặc quân trang, thấy cha cô đều trốn tránh như chuột thấy mèo.

Kỳ thật Manh Manh cảm thấy tính tình cha cô rất tốt, rất ôn hòa, lớn như vậy, cũng chưa từng thấy cha phát giận, ở nhà ôn nhu với mẹ xinh đẹp, cả người cô cùng Phùng Tuấn đều nổi da gà, nhưng chú Vương lại sợ, cách thật xa như vậy cũng sợ.

Nhưng mà loại tính tình này nói trắng ra thực rất khả ái, ánh mắt Manh Manh lóe lóe: "Chú Vương, con thấy, tân binh thay đổi cũng không ít?"

Mặt Vương Đại Bưu to như chuông đồng nhìn trừng trừng Manh Manh đoan trang một trận, nở nụ cười: "Tiểu nha đầu thông minh, đừng ở trước mặt chú Vương của con giờ trò, có chuyện gì thì nói thẳng, chú biết, tiểu nha đầu con không có việc gì cũng không đến chỗ của chú." Ngực khí có chút u oán.

Manh Manh không khỏi bật cười, Vương Đại Bưu rất thương cô, từ nhỏ mang theo cô nhiều nhất chính là Vương thúc, năm nay đã hơn bốn mươi tuổi, cũng không lập gia đình, không vợ, không con, thương Manh Manh như là con gái ruột, cảm tình của hai người cũng thân thiết hơn so với những người khác, về điểm này Manh Manh cũng suy nghĩ cẩn thận, Vương Đại Bưu rất trong sạch.

Phải nói là tiểu tử Phùng Ki kia thực khá tốt, trừ việc tuổi hơi lớn so với tiểu nha đầu, chứ nhìn thì rất xứng, chỉ là đầu óc có chút ngây ngốc, chút chuyện nam nữ cũng không rõ, Vương Đại Bưu có đôi khi nghĩ lại, năm đó Phùng chính ủy kia là một người thông minh, chuyện khó gì đến tay chính ủy, đều giải quyết thuận lợi, sao lại sinh ra đứa con đầu óc chết não, khiến trường bồi bọn họ cũng sốt ruột theo.

Nếu bị chú Vương vạch trần, Manh Manh cũng không cần giấu diếm, trực tiếp hỏi: "Chú Vương, lần này điều tới chỗ các chú có nữ binh hay nữ cán sự

nào tên là Thiệu Tinh hay không?" Nghe tên Thiệu Tinh, Vương Đại Bưu theo bản năng nhú nhú mày, trong lòng nói thầm, sao lại là cô ta...

Về chuyện nhỏ trong tình yêu của tiểu nha đầu và Phùng Ki, Vương Đại Bưu thực không chú ý, sở dĩ biết Thiệu Tinh, cũng thật sự là cơ duyên xảo hợp, tháng trước một lão chiến hữu bệnh tình nguy kịch, ông chạy một chuyến đến Cẩm Châu, trước khi chết lão chiến hữu liền nhờ anh một việc, hỗ trợ đem con gái Thiệu Tinh điều đến quân khu thành phố B, cũng có thể quan tâm lẫn nhau.

Bình thường đều biết Vương sư trưởng này thiết diện vô tư, đây là chiến hữu phòng chừng sắp chết này liệu một phen, Vương Đại Bưu gọi điện thoại, hỏi một chút, năm nay thật có vài chỗ trống, biểu hiện của Thiệu Tinh ở bộ đội cũng phù hợp yêu cầu, với lại Tiêu Hoa, người chủ nhiệm quản lý chuyên này, Vương Đại Bưu lại quen biết.

Tuy rằng quen biết, Vương Đại Bưu rất không muốn gặp người này, nói thế nào, trong công tác không trở ngại gì, chỉ là tác phong không được tốt, thích gần gũi các nữ đồng chí.

Lúc này Vương Đại Bưu phá lệ muốn nhờ một nhân tình, trước khi trở về tiện đường ghé qua chỗ Tiêu Hoa, cũng không thông báo trước, Vương Đại Bưu trực tiếp đến văn phòng anh ta.

Vừa vặn là giờ nghỉ trưa, cơ quan không có nhiều người, hơn nữa văn phòng Tiêu Hoa ở tầng ba, đứng ở cửa thang máy là một tiểu binh lấm la lấm lét, Vương Đại Bưu không đeo quân hàm, cũng không nói rõ thân phận, tiểu binh sống chết không cho anh đi qua, hơn nữa biểu tình rất mất tự nhiên.

Vương Đại Bưu vừa muốn gọi điện thoại cho Tiêu Hoa, bỗng nhiên cảm thấy nghe được từ trong văn phòng trước mặt kia truyền ra âm thanh ừ a a, Vương Đại Bưu sao lại không hiểu, xoay người trực tiếp xuống lầu, ra bên ngoài trầm ngâm một lát, mới gọi điện thoại cho Tiêu Hoa, nửa ngày mới nhận.

Lúc Vương Đại Bưu lên lầu, vừa tới khúc quanh lầu 3, liền chạm mặt một cô gái tuổi còn trẻ đi xuống, mặc quân trang, ôm nửa bên mặt lên lút trốn trốn tránh tránh, người cũng thanh tú, Vương Đại Bưu xuất thân là lính trinh sát, sao lại có thể không biết vừa rồi bên trong đã làm gì.

Phải nói, về điểm này Tiêu Hoa thực khiến người không ưa nổi, thích ép buộc nữ nhân, có chuyện này, việc của Vương Đại Bưu nhanh chóng hoàn thành, hồ sơ liền được đem tới, liếc mắt một cái liền nhận ra người lúc này là Thiệu Tinh, trong lòng khó chịu một trận.

Nhưng mà giấu lại, cùng ông không có quan hệ trực tiếp gì, cũng liền buông xuống, hôm nay Tiểu Manh Manh vừa hỏi, còn vì chuyện này cố ý chạy tới, phí công nghe ngóng quanh co lòng vòng như vậy, Vương Đại Bưu liền đánh giá, chuyện này khẳng định không nhỏ, nói như thế nào cũng không thể để cho tiểu nha đầu bị cô nàng như vậy liên lụy...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phái Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 27

Vương Đại Bưu mặt nhăn mày nhú nhìn cô: "Con vì việc này mà tới tìm chú Vương, con biết người tên Thiệu Tinh này?"

"A, dạ..." Lần đầu tiên Manh Manh ứng đối có chút khó khăn, lúc này không biết trả lời thế nào, trong lòng biết chú Vương là người thẳng tính, chuyện gì đến tay chú Vương cũng đơn giản đến không thể đơn giản hơn, nhưng chuyện Thiệu Tinh xác thực có một chút phức tạp, nói sao thì đây cũng là chuyện tình yêu nhỏ nhất của cô và Phùng Ki, không thích hợp cho chú Vương biết.

Nghĩ đến đây, chỉ có thể hàm hồ gật gật đầu: "Chị ấy, là người thân của một người bạn của con, nhờ con hỏi thăm một chút." Sắc mặt Vương Đại Bưu hơi giãn ra, chỉ chỉ cái trán của cô: "Trước khi kết bạn cũng phải tìm hiểu lai lịch tính cách của đối phương, đừng câu thả, coi chừng hồ đồ bị người ta lợi dụng mà còn không biết!" Manh Manh chu miệng: "Chú Vương, nhìn con ngu ngốc vậy sao?"

Vương Đại Bưu bị tiểu nha đầu chọc nở nụ cười: "Ngốc thì không ngốc, nhưng dù sao tuổi còn nhỏ, còn thiếu kinh nghiệm, tóm lại, nhớ rõ về sau cách Thiệu Tinh này xa một chút, hôm nay nếu đến đây, cũng không thể tiện nghi cho tiểu nha đầu con, chút nữa cùng chú Vương ra bãi bắn bia cho đã nghiền, lâu rồi không bắn, buổi tối, chú bảo nhà bếp nấu thịt chó cho hai chú cháu ta, cũng uống với chú Vương của con một chén?"

Manh Manh không khỏi nở nụ cười, chú Vương giống cha cô, là nam nhân nghiệm tham gia quân ngũ, hơn nữa một ngày không sờ đến súng thì cả người đều không dễ chịu, tính tình đều hiếu chiến, Manh Manh trước kia thường nghe mẹ xinh đẹp nói, lúc chú Vương làm doanh trưởng ở Đoàn tăng cường, luôn là mỗi ngày đánh một trận, sau đó cha cô hưng hăng thu thập một chút, mới có thể đằng hoàng.

Sau đó Manh Manh đến quân doanh, đi theo bên người Vương Đại Bưu, cũng không hiếm thấy ông cùng thủ trưởng đồng cho cự nự, một lời không vừa ý, mặc kệ chỗ nào, trương ra tư thế phải đánh một trận, khiến người khác thấy ông liền trốn, sau đó Vương Đại Bưu vô cùng nhàm chán, bỗng nhiên phát hiện tiểu nha đầu bên người dừng thấy rất xinh đẹp nhu nhược, lại là đối tượng tốt để tham gia quân ngũ, xem như tìm được chuyện để làm, bắt tay vào dạy Manh Manh từ cách đeo súng ống đến bắn bia, rồi đến khả năng đấu tay đôi, Manh Manh được xem như đệ tử chân truyền của Vương Đại Bưu, hơn nữa về bắn bia, tiểu nha đầu thực cừ.

Bắn bia tốt cũng không phải do ánh mắt, mà là cảm giác cùng tổ chất tâm lý, bởi vậy, một người chuyên nghiệp đang rèn luyện hàng ngày rất khó bởi đường, nhưng Manh Manh lại có tiềm chất một tay súng bắn tỉa, Vương Đại Bưu không chỉ một lần vừa đám vừa xoa khuyên tiểu nha đầu tham gia quân ngũ, nhưng tiểu nha đầu lại không đồng ý, cuối cùng học cái ngành Báo chí gì đó, ngay cả quốc phòng cũng không đụng đến, Vương Đại Bưu tức giận, hề thấy Manh Manh liền cần nhân không dứt.

Vì thế sau này chỉ cần thấy bóng dáng tiểu nha đầu, liền trực tiếp xách ra bãi bắn bia, riết rồi thành nghiện, cũng khéo là, bãi bắn bia đóng ở một mảnh đất ngay phía sau vách núi, gần doanh của Phùng Ki nhất.

Mà Phùng Ki lúc này vô cùng lo lắng gọi điện thoại cho tiểu nha đầu, cũng đã một tuần không gặp, cô gái nhỏ không lương tâm ngay cả điện thoại cũng không gọi, hơn nữa hôm nay là cuối tuần, Phùng Ki biết, buổi chiều cô không có lớp, giấy thông hành đã sớm đưa cho cô, ở ký túc xá một mình, tối hôm qua dọn dẹp trên dưới trong ngoài sáng sủa sạch sẽ, hơn nữa còn kéo giường xếp ra, tuy hơi nhỏ, nhưng nhỏ một chút mới tốt, thân thể nhỏ nhắn, mảnh mai của tiểu nha đầu có thể nép vào trong lòng anh, anh cũng sẽ không để cho cô rơi xuống đất. (NN: *chỉ thế thôi sao, anh gian lắm, PK: *lườm*, NN: *dạ, em không nói gì *chạy mất**)*

Phải nói, dù anh đề nén dục vọng, nơi đó còn không chịu ngủ yên, Phùng Ki vừa nghĩ đến, liền cảm thấy bộ vị dưới thân nhanh chóng bành trướng đứng lên, trướng mà sinh đau. (NN: *thấy chưa, ta nói có sai đâu*)

Phùng Ki hiểu được, loại sự tình này giống như hồng thủy, phá vỡ đề điều, một khi đã tràn bờ, muốn thu hồi, so với lên trời còn khó hơn, Phùng Ki ở trong quân doanh đề nén dục vọng, nhưng dù là ngày hay đêm, chỉ cần rảnh rỗi sẽ nghĩ đến tiểu nha đầu, nhớ đến thân mình xinh đẹp cùng ánh mắt lang thang của cô khi dưới người mình, vòng eo mềm nhẹ vận vẹo, quả thực có thể lấy mạng của anh, hơn nữa buổi tối nằm trên giường, suy nghĩ một hồi tay liền không tự giác đưa xuống, nhớ đến tiểu nha đầu, bàn tay muốn giải tỏa dục vọng bùng nổ của chính mình. (*Ặc, *đỏ mặt**)

Nhưng bàn tay không thể nào bằng thân thể mềm mại thơm tho của tiểu nha đầu, luôn luôn tự kìm chế, Phùng Ki thậm chí muốn xông trở về, đem tiểu nha đầu đặt ở dưới thân, nhẹ nhàng sung sướng làm ly làm một hồi, đương nhiên điều đó không có khả năng, nếu không có khả năng, trong lòng tưởng nhớ đến tiểu nha đầu, tích lũy dục vọng, đến cuối tuần cũng đã đến mức giới hạn, tiểu nha đầu trước kia cố tình dính vào anh, bây giờ ngay cả chút tin tức cũng không có.

Trong đầu Phùng Ki thậm chí đột nhiên sinh ra một loại ý niệm, có phải tiểu nha đầu sợ hay không, bộ dáng khó chịu đáng thương cầu xin tha thứ của tiểu nha đầu ngày đó hiện lên trong óc anh, Phùng Ki không khỏi lắc đầu, anh nhớ rõ sau đó, tiểu nha đầu rất hăng hái, bị tình yêu đốt người, chính là tiểu hồ ly tinh, quán lấy thất lung của anh, hỗn hển từng từ làm bầm không rõ, thật có thể ngấm vào trong lòng anh, khiến anh lại muốn tận tình yêu cô, lại muốn hung hăng thu thập...

Tiểu nha đầu rất chân thật, ở trước mặt anh sẽ không giả bộ, thoải mái nói là thoải mái, khó chịu nói là khó chịu, hơn nữa ở trên giường cũng là cô gái nhỏ chân thật, quả thực có thể lấy mạng Phùng Ki, nhưng hôm nay nếu cô không đến...

Mặt Phùng Ki đen xuống, âm thầm khế cắn môi, chờ khi anh gặp tiểu nha đầu, xem anh thu thập cô ra sao, tiểu nha đầu không lương tâm... Về mặt Phùng Ki lúc vui sướng, lúc lại âm trầm, Lưu Triệu ở bên cạnh nhìn một hồi hoa cả mắt, gồ lên bàn, cười nói: "Sao rồi, vẫn chưa gọi được cho tiểu nha đầu?"

Phùng Ki bỏ điện thoại xuống, mặt lại đen thêm một phần, Lưu Triệu ra vẻ tốt bụng nhắc nhở: "Thanh niên bây giờ, không như chúng ta ngày ấy, hơn nữa đã vào đại học, thi càng đặc sắc, cả nam lẫn nữ đều học cùng một nơi, đi ra ngoài chơi cũng là chuyện bình thường." Anh nói chưa dứt lời, trong lòng Phùng Ki liền giống như bị trăm ngón tay cào xướt, không thể buông xuống.

Phải nói trước kia thực chưa từng như vậy, chẳng lẽ từ khi tiểu nha đầu làm rõ mọi việc, ý muốn chiếm giữ của cô cũng không còn, bỗng nhiên nhớ tới, hình như cuối tuần nào Câu lạc bộ leo núi của tiểu nha đầu cũng có hoạt động, có thể trước kia tiểu nha đầu muốn đi là đi, nhưng vào lúc này..., chẳng lẽ tiểu nha đầu không nhớ đến anh.

Nghĩ đến đàn anh xuất sắc - Sài Tử Hiên của tiểu nha đầu, cùng với việc Sài Tử Hiên rõ ràng có mưu đồ, trong lòng Phùng Ki trào lên một cổ dấm chua, không ngừng được.

Trước kia còn cảm thấy, chính mình là một nam nhân rất rộng lượng, lúc này Phùng Ki vô cùng không rộng lượng, không thể rộng lượng, ngược lại còn cực kỳ nhỏ nhen.

Bị bộ dáng ghen tuông rõ ràng của anh lọt vào trong mắt, trong lòng Lưu Triệu cười điên cuồng, phải nói doanh trường của bọn họ thật là, luôn luôn ngu ngốc, dù có cầm cây chùy lớn nhắm vào đầu anh đánh thật mạnh anh cũng không hiểu ra, nhưng một khi đã hiểu ra, sẽ trở thành một nam nhân bình thường nhất.

Lưu Triệu cảm thấy, nếu mình lại tiếp tục trêu chọc Phùng Ki, không chừng Phùng Ki có thể nổi điên, lương tâm nổi lên, cười tủm tỉm nói: "Mới từ bộ chỉ huy về, nhìn thấy xe sư trưởng của chúng ta chạy ra khỏi bộ chỉ huy đi về hướng bãi bắn bia, nếu mình không nhìn lầm, hình như tiểu nha đầu ngồi trên xe..."

Anh nói còn chưa dứt lời, Phùng Ki đã 'soạt' một cái, đứng lên, nhanh chóng xông ra ngoài, Lưu Triệu không khỏi lắc đầu bật cười, hai người dây dưa đã nhiều năm, cuối cùng cũng ép buộc thành chính quả, cảm thấy báo cáo kết hôn của Phùng Ki chắc sẽ không xa, anh cũng phải suy nghĩ thật kỹ, nên tặng quà gì.

Phùng Ki nào có tâm tư lo mấy chuyện không đâu, vừa nghe Lưu Triệu nói, liền khẳng định không là ai khác, sư trưởng Vương Đại Pháo của bọn họ, nổi danh là không thích gặp nữ binh, không biết trước kia gặp phải chuyện gì, hơn bốn mươi tuổi cũng chưa lập gia đình, nữ nhân có thể đến gần bên

người ông, căn bản không có, ngoại trừ tiểu nha đầu nhà anh, ai còn có thể có mặt mũi lớn đến nỗi khiến sư trưởng rảnh rỗi đưa đi chơi.

Phùng Ki ra cửa lên xe, liền trực tiếp chạy đến bãi bắn bia phía sau núi, ngừng xe ở bên ngoài, chợt nghe thấy bên trong có tiếng súng, mới vừa đi vào cửa bãi bắn bia, liền nhìn thấy tiểu nha đầu đứng trên bệ bắn bia, thật sự làm cho Phùng Ki kinh diễm một phen.

Một tay tiểu nha đầu cầm súng, hai chân đứng thẳng, chân rộng bằng vai, hai chân song song, mũi chân hơi hướng ra phía ngoài, mũi chân trái làm điểm tựa hơi nhô lên, hai chân duỗi thẳng tự nhiên, thân hơi nghiêng về phía trước kéo thẳng gần bắp chân, trọng tâm đặt vào hai bàn chân, hóp bụng, hít sâu. Thân thể hơi xoay thất lưng hướng bên phải, thân trên hơi hướng về bên trái nghiêng về sau, tổng trọng tâm đặt ở trung tâm hoặc hơi dựa vào bên trái phía trước, đầu nhỏ dựa về bên phải, ánh mắt ngang hàng, cánh tay cầm súng hướng mục tiêu vurun ra, tư thế chuẩn xác lại rất hào hùng, dễ dàng thực hiện thao tác bắn súng, cùng với tiếng súng của tiểu nha đầu vang lên, viên đạn liền ghim vào bia ngắm ở bên kia, có thể nói không trượt phát nào. *(phù, mô tả cái này một quá)*

Phùng Ki đứng ở phía sau nhìn thật rõ, kỹ thuật bắn súng của nha đầu rất tốt, có thể trong nháy mắt giết chết 'dã chiến binh' chân chính, hơn nữa tiểu nha đầu lưu loát thay ổ đạn, Phùng Ki còn chưa thấy rõ động tác của cô, tiểu nha đầu đã một lần nữa gờ súng lên, mang tai nghe, bộ dáng hết sức chăm chú, thực đem Phùng Ki trấn áp.

Nháy mắt, trong lòng Phùng Ki không tự giác sinh ra một loại ảo giác, có lẽ tiểu nha đầu anh vẫn cho rằng mảnh mai, một chút cũng không yếu đuối, không chỉ không yếu đuối, hơn nữa rất mạnh mẽ, cô không mặc quân trang, nhưng đứng ở nơi đó, ai cũng sẽ cảm thấy cô là một binh sĩ, binh sĩ đứng quy cách đứng ở chỗ này.

Manh Manh tháo tai nghe, nghiêng đầu cười thật tươi, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng sáng lên: "Chú Vương thấy sao, kỹ thuật của con có được không? Không bồi nhọ thầy dạy là chú chứ." Vương Đại Bưu cười ha ha, xoa xoa đỉnh đầu cô: "Nghe lời chú Vương, tham gia quân ngũ đi, năm nay bộ đội đặc biệt tìm kiếm vài vị trí, con tham gia, chú sẽ cho con vào tổ trinh sát, con thấy sao?"

Manh Manh mím mím môi, không khách khí: "Chú Vương đừng dụ con, tổ trinh sát căn bản không có nữ binh, con gia nhập chỉ có thể tham gia văn công, nếu không thì làm lính đưa tin, con biết rõ mà."

Vương Đại Bưu bị tiểu nha đầu vạch trần lời nói dối, không khỏi nở nụ cười: "Tiểu nha đầu xảo quyệt..." Trông thấy Phùng Ki ở phía sau, nghịch ngợm tròng mắt nhìn: "Xem ra con không thể ăn cơm với chú Vương rồi." "Vì sao?" Ánh mắt xinh đẹp của Manh Manh tròn to.

Vương Đại Bưu nhướng mắt hướng về phía sau của cô: "Bồi vì Ki ca ca của con tới..." "A..." Manh Manh vội vàng quay đầu, đã thấy Phùng Ki đứng ở nơi cửa vào, bình tĩnh nhìn cô ngẩn người, Manh Manh hoan hô một tiếng, thân mình nhỏ nhắn như chim én vọt qua...

Như Nguyễn: các sắc nữ nghĩ tiếp theo sẽ là chuyện gì ^^

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 28

Phùng Ki theo bản năng đón được tiểu nha đầu, kéo đến bên người, đứng thẳng, nâng tay, tạo thành tư thế tiêu chuẩn: "Chào Sư trưởng." Vương Đại Bưu cười khoát tay, đi tới vỗ vỗ bờ vai của anh: "Vốn muốn bảo tiểu nha đầu theo giúp chú ăn bữa cơm..." Khóe mắt nhìn thấy Manh Manh chu miệng, không khỏi cười nói: "Cũng thật là, chắc rằng miệng của tiểu nha đầu có thể chu thẳng tới trời, chú liền không làm khó con."

Dù là Phùng Ki, trên mặt cũng không khỏi hiện lên chút đỏ sạm, lắp bắp không biết nên đáp lại trêu chọc của Vương Đại Bưu như thế nào, Manh Manh cũng không vui: "Chú Vương, chú đừng khi dễ Ki ca ca, ý lớn hiếp nhỏ không phải là chuyện anh hùng nên làm!" Vương Đại Bưu bật cười vui vẻ, tức giận búng cái trán của cô: "Câu nói nữ sinh hướng ngoại kia thật đúng, còn chưa lập gia đình, tâm đã nghiêng đi."

Anh lính bảo vệ vội vàng tiến vào, thấp giọng báo gì đó với Vương Đại Bưu, Vương Đại Bưu vẫy vẫy tay: "Được rồi, cũng thật phải đi rồi, sư bộ có chuyện phải làm!" Bước tới vượt vượt đỉnh đầu Manh Manh, dặn: "Đừng có về nhà là biến mất luôn, rảnh rỗi nhớ đến thăm chú Vương, dám không đến, chú sẽ bảo Tiểu Lưu đến trường học bắt con." Nói xong, xoay người ra khỏi bãi bắn bia.

Vương Đại Bưu đi rồi, Manh Manh quay đầu mới phát hiện, Phùng Ki mang ánh mắt quái dị nhìn cô, Manh Manh nhú mày, nháy mắt mấy cái: "Sao vậy? Ki ca ca nhìn chăm chăm người ta như vậy, có phải rất nhớ người ta không?" Một chút ý tứ e lệ cũng không có, ngẩn khuôn mặt nhỏ nhắn hỏi thật đúng lý hợp tình.

Khiến Phùng Ki nở nụ cười, cúi đầu chỉ chỉ cái mũi nhỏ của cô: "Tiểu nha đầu không biết xấu hổ, hỏi ra lời này mà cũng không sợ mất mặt." "Sao lại xấu hổ, em là Manh Manh của anh, anh là Ki ca ca của em, có gì mất mặt, chẳng lẽ, anh dám nói anh không nhớ em, em không tin..." Cái miệng nhỏ nhắn nói dài dòng luyên thuyên giống như chim sáo.

Phùng Ki không khỏi buồn cười, đem cái túi bên cạnh cô xách lên, nhấc nhấc, khá nặng, nghi hoặc hỏi: "Trong này chứa gì?" Manh Manh cười hắc hắc

nín lại, rất thần bí nói: "Không có gì, để em tự mang." Phùng Ki cũng không cản cô, chỉ đưa tay nắm bàn tay nhỏ bé của cô, hai người ra khỏi bãi biển, lên xe, trực tiếp trở về ký túc xá.

Manh Manh vào phòng, bỏ túi xuống, đá văng giày, rảnh chân liền co giò mà chạy, chân nhỏ dẫm thùng thùng lên trên sàn, ký túc xá Phùng Ki ở không lớn, chỉ có một phòng ngủ và một phòng khách, bài trí tương đối đơn giản, không có sofa, trong phòng có một cái bàn hai cái ghế dựa, phòng ngủ chỉ có 'giường ngăn tủ', không có thứ gì khác, quân nhân đơn giản vừa nhìn là biết.

Phùng Ki đem giày của tiểu nha đầu thu gọn, tiểu nha đầu đã từ trong phòng chạy trở về, cánh tay nhiệt tình vòng lên cổ của anh, hỏi: "Ki ca ca, anh có nhớ đến em, có muốn..." Giọng nói mềm mại lại dịu dàng, chân nhỏ xinh đẹp trắng nõn kiễng lên, môi hồng nhuận tiến đến bên miệng Phùng Ki, ngẩng đầu hỏi, một lần lại một lần không ngại phiền.

Phùng Ki trả lời thực trực tiếp, cúi đầu hôn lên cái miệng nhỏ nhắn lái nhái của cô, nhắm nháp kia làm cho anh thêm thương thương nhớ, lại giống như hương vị cả đời chưa nếm qua.

Phùng Ki hôn mang theo hơi khát cùng khó nhịn, một cổ xao động nhen trong lồng ngực cơ hồ muốn thoát ra, anh nhanh chóng ôm chặt tiểu nha đầu, hôn lên đôi môi đầy đặn của cô, tách hàm răng ra, tham lam tiến vào, tìm kiếm 'cam lộ' giải khát, dây dưa, khuấy động... Tiểu nha đầu phản ứng tức trắc lại nhiệt tình, khiến nụ hôn càng không thể vãn hồi...

Ánh mặt trời ngoài cửa sổ rọi vào vài ánh sáng mờ, bao phủ thân thể đôi nam nữ đang quấn lấy nhau, tạo ra vẻ đẹp nguyên thủy lại chân thật.

Trên người nam nhân còn mặc áo sơ mi, vạt áo phía trước cũng đã hoàn toàn rộng mở, lộ ra cơ ngực màu đồng tinh trắng, cơ bụng rõ ràng lại kiên cố, giống như hình dáng của pho tượng bằng đá cẩm thạch, tuấn mỹ lại khắc sâu, pho tượng đá cẩm thạch là vật chết, anh là người sống, là nam nhân rõ ràng bị vây trong kích tình, sinh động mà linh hoạt.

Anh ngồi trên tủ giày màu đen, hai chân thon dài vươn ra, mũi chân chạm vào trên tường ở đối diện, quần của anh còn mặc ở trên người, dây lưng lại buông lỏng ra, một nha đầu vô cùng xinh đẹp xoay chuyển bắp đùi trắng nõn thon dài, mặt đối mặt ngồi khóa ở trên người nam nhân, một chân còn mắc ống quần vừa cởi ra, quần thể thao màu trắng còn mắc ở mắt cá chân tinh xảo, theo tiết tấu phập phồng của hai người, đung đưa cao thấp ... (*phụt máu mũi rồi ...*)

Quần áo trên thân tiểu nha đầu sớm đã bị ném lên mặt đất, áo lót không dây an toàn cho vận động cũng bị nam nhân kéo đến trong tay, quần nhỏ phía dưới rách ra thành hai mảnh phía trước và sau giống như vải dệt bị xé ra, vướng trên mông nhỏ rất xinh đẹp mượt mà của tiểu nha đầu, hai bàn tay to hữu lực của nam nhân bắt lấy, nâng lên, đè xuống, tiết tấu từ chậm đến nhanh, mang theo tiếng va chạm phành phạch, thờ dốc xen lẫn với cùi đầu rên rỉ, giống như một khúc hòa âm mất hồn, tựa như đang ngắm đầu nhìn lên núi cao, rầm một tiếng, lại chìm vào khe sâu...

Tiết tấu biến hóa kịch liệt hơn nữa lại kéo dài, dường như vĩnh viễn không có khả năng dừng lại, cái loại kịch liệt kéo dài, nhẹ nhàng vui vẻ, đầm đìa khoái hoạt này, bao phủ Manh Manh vốn sốt lại không nhiều lý trí...

Yêu một người nam nhân, liền muốn thuộc về anh, khiến cho anh khoái hoạt, Manh Manh đối với chuyện này vốn có chút tâm lý mâu thuẫn vừa đau vừa sợ, chủ yếu do lần đầu Ki ca ca làm rất kịch liệt, tuy rằng ở phần sau, cô cũng cảm nhận được một tia cảm giác tuyệt vời, nhưng phần đầu thật sự rõ ràng là chịu tội.

Vừa nghĩ đến cái loại đau này, Manh Manh sẽ không tự chủ được mà run lên, nhưng cô biết Ki ca ca rất thích, rất khoái lạc, về mặt lúc ấy của Ki ca ca, Manh Manh cho tới bây giờ cũng chưa từng thấy qua, đó là vẻ mặt sáng lạn nhất của một người đàn ông, sự thỏa mãn lúc sau, quả thực có thể mê chết Manh Manh.

Nhưng với nỗi đau trước đó, trong ký ức Manh Manh hãy còn mới mẻ, tuy rằng sợ, nhưng vừa nhìn thấy ánh mắt Ki ca ca hận không thể đem cô nuốt xuống, Manh Manh lại cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Phùng Ki nhớ tiểu nha đầu của anh bao nhiêu, từ động tác lỗ mãng không khống chế được của anh khi vừa vào cửa liền có thể nhìn ra, tuy rằng đây là Manh Manh chủ động dụ hoặc trước...

Manh Manh là nha đầu điển hình của kiểu quên hết đau đớn sau khi lành vết thương, vừa rồi vừa vào cửa, tiếp cận cái loại ánh mắt trông mong này của Ki ca ca, trong lòng cô liền cảm thấy rất tự hào, cô được Ki ca ca của cô mong mỏi, nhớ thương, cần, còn có cái gì khiến người ta nhảy nhót hơn đây.

Cô nhào lên câu dẫn anh, nhìn bộ dáng không thể chống cự của anh đối với câu dẫn của mình, Manh Manh cảm thấy, thực sự có cảm giác thành tựu, cảm giác thành tựu của phụ nữ đến từ chính nam nhân, không lúc nào mà người đàn ông người yêu không hận không thể đem người lấy hết, đây là một chuyện đáng kiêu ngạo nhất của phụ nữ.

Nam nữ thế tục, yêu thì phải làm, làm mới có thể càng yêu, những thứ này vài ngày trước Manh Manh đọc được trong cuốn sách 'Con đường thành công' của một nữ minh tinh, lúc ấy Manh Manh cảm thấy chính là nói hươu nói vượn, nhưng hiện tại lại cảm thấy có đạo lý.

Hơn nữa, Ki ca ca yêu cô, thương cô, tuy rằng dục vọng muốn cô đã sắp nổ tung, lại vẫn bản khoăn đến cảm thụ của cô, bất quá, dường như kỹ thuật của Ki ca ca, trong vòng một tuần ngắn ngủi, đã tăng vọt rất nhiều, tư thế khó như vậy, Ki ca ca nắm chắc tương đối đúng nơi.

Ngồi ở anh trên đùi, hơi cúi đầu có thể rõ ràng nhìn thấy anh tiến vào chính mình, Manh Manh cảm thấy rất kích thích, kích thích khiến Manh Manh cắn bản khổng chế không được, cái loại nhiệt tình này trong cơ thể không ngừng dâng lên, hận không thể hòa tan cả người ở trên người Ki ca ca, cô cũng không nhắm mắt lại, mà cúi đầu, bình tĩnh nhìn anh, cùng ánh mắt của Ki ca ca quấn quanh cùng một chỗ, có thể cảm nhận được tình yêu cùng thân thể giống nhau, nhiệt tình điên cuồng.

Ki ca ca yêu cô, giờ khắc này Manh Manh tin tưởng, Ki ca ca của cô có lẽ đã yêu cô thật lâu, lâu đến nỗi cô không biết là lúc nào, đã yêu ...

Manh Manh nghĩ một chút cũng không sai, đây thật sự là ý nghĩ của Phùng Ki lúc này, cứ như vậy nhìn ánh mắt trong suốt xinh đẹp của cô, giống như thấy được tiểu nha đầu của anh, từ một cô bé lớn lên từng chút từng chút, đến bây giờ, ngồi ở trên đùi anh hoàn toàn chính chính là cô gái nhỏ thuộc về anh, anh ở trong cơ thể cô, cô ở trong mắt anh...

Hai chân trắng nõn, buông thõng bên hai chân của mình, theo động tác của anh, tạo nên một loạt đường cong, khuôn mặt nhỏ nhắn cắn môi rậm rì, tư thế xinh đẹp mị hoặc quả thực có thể chết người.

Phùng Ki thực không muốn can rờ như vậy, vừa vào cửa liền đem tiểu nha đầu làm, mặc dù muốn cô muốn đến điên rồi, nhưng cũng thông cảm cho tiểu nha đầu, dù sao cũng không thể vừa thấy mặt liền đặt ở dưới thân, tuy rằng trong lòng Phùng Ki đã nghĩ cứ như vậy mà làm tới.

Ai ngờ anh lo lắng những điều này đều vô dụng, tiểu nha đầu vừa vào cửa liền dụ dỗ anh, ánh mắt kia xinh đẹp đến mức tận cùng lảo liên như ăn trộm, hợp với bộ dạng trên đầu quấy rầy, khiến Phùng Ki cảm thấy nếu không lập tức làm, liền thực xin lỗi chính mình, hơn nữa độ phối hợp của tiểu nha đầu cực kỳ cao, thật có thể làm cho Phùng Ki đau tận tâm can...

Cảm giác máu cả người như vọt thẳng lên đỉnh núi, Phùng Ki không khỏi nhắm mắt lại, ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của tiểu nha đầu, đem tiếng kêu không thẹn thùng của cô, nuốt hết vào trong miệng mình, dù sao hai người làm rất kịch liệt, tuy rằng cách âm ở ký túc xá cũng không tệ lắm, nhưng Phùng Ki vẫn không muốn để cho người khác nghe được một chút gì, âm thanh của tiểu nha đầu, là của anh, tiểu nha đầu yếu ớt ban ngày, cô gái nhỏ quấy rầy buổi tối, mặc kệ là tinh linh cổ quái hay là phong nhã quấy rầy, đều là của một mình anh.

Phùng Ki bỗng nhiên phát hiện, mình ngày càng càng nhỏ nhen, nhỏ nhen đến nỗi có chút khuynh hướng biến thái, hận không thể đem tiểu nha đầu mà nhỏ nhen cất vào trong túi thật tốt.

Phùng Ki mở mắt ra, lại phát hiện tiểu nha đầu chu miệng thật cao trừng mắt nhìn anh, dư vị kích tình còn chưa tàn đi, hơi thở của tiểu nha đầu vẫn có chút dồn dập, lồng ngực phập phồng, hai luồng trắng trẻo mềm mại, khi cao khi thấp nhấp nhô trong không khí, tiểu nha đầu hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn, từ cổ, rồi đến thân thể, đều nhiễm màu hồng phấn, nhìn qua xinh đẹp vô cùng, chẳng qua rõ ràng có chút biểu tình không hài lòng, có chút đã kích Phùng Ki.

Phùng Ki suy nghĩ, chẳng lẽ vừa rồi chỉ có mình thống khoái, tiểu nha đầu không có... Đang lúc do dự, tiểu nha đầu mở miệng hỏi: "Ki ca ca, anh không muốn em sinh cực cung của anh sao?"

Biểu tình của Manh Manh trực tiếp lại rồi rầm, lần đầu tiên Ki ca ca cũng là xuất ra bên ngoài, nếu không chính là mang mũ (BCS), chẳng lẽ là không muốn cô sinh cực cung cho anh...

Ngày hôm qua Manh Manh còn nghĩ là, nếu có thể lập tức gả cho Ki ca ca, hơn nữa còn sinh cực cung, như vậy sẽ không sợ cô nàng Thiệu Tinh kia lại quấy rầy, dụ dỗ, dù sao không sợ bị trộm chỉ sợ trộm để ý ...

Phùng Ki sao có thể đoán được tâm tư nhỏ mọn quỷ dị này của cô, ngạc nhiên một chút, không khỏi nở nụ cười, đem tiểu nha đầu ôm vào toilet, mở vòi hoa sen tắm rửa cho cô, tắm rửa xong mới ôm cô vào phòng đặt lên trên giường xếp, kéo chăn đem cô bọc thực kín, mới giải thích: "Tiểu nha đầu, em còn chưa đến hai mươi, còn đang học đại học, hiện còn quá sớm để làm mẹ."

Manh Manh dẫu dẫu môi: "Nhưng Ki ca ca đã rất lớn." Cô bày ra bộ dáng cô vợ nhỏ hiền lành, vì nam nhân mà suy nghĩ, đem Phùng Ki chọc cười, Phùng Ki xoa xoa đầu cô, ôn nhu nói: "Nha đầu ngọc, Ki ca ca đã đợi em mười chín năm, chẳng lẽ sợ phải đợi thêm vài năm nữa..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phái Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 29

Thời điểm Tiểu nha đầu đem đồ đạc trong túi lấy ra nữa, Phùng Ki mới hiểu được vì sao túi của tiểu nha đầu nặng như vậy, bên trong là từng túi từng túi dưa chua ép chân không, có hơn mười túi, là đặc sản ở quê nhà anh.

Lúc Phùng Ki còn rất nhỏ, là ở vùng núi Đông Bắc mà lớn lên, về sau lại cùng mẹ đến quân khu, trần trọc đi theo bộ đội đến các quân khu thành thị, bắt kể là Tứ Xuyên, Thiểm Bắc, Hà Bắc, Sơn Đông, các món ăn địa phương đều từng ăn qua, nhưng hương vị quê nhà này, không thể thay thế, hơn nữa mẹ tích dưa chua, muốn để cho anh tìm được hương vị trong trí nhớ.

Về sau lại tham gia quân ngũ, phần lớn đều ăn ở căn tin, thật lâu cũng chưa thưởng thức hương vị quê nhà, loại hương vị này liền giống như trí nhớ của anh, lúc nào cũng nhảy ra, sẽ núp ở nơi không có người vọng trộm hoài niệm.

Việc này anh chưa từng cùng tiểu nha đầu đề cập qua, một lần cũng chưa nói, nhưng tiểu nha đầu lại mang đến đây cho anh, những thứ này thực bình thường, nhưng tâm ý này, giống như một chén canh gừng nóng hằm hập vào ngày đông lạnh, Phùng Ki thấy trong lòng ấm lên, cảm giác nóng rất thậm chí

cuộn cuộn đến hốc mắt, có một chút ê ẩm bùng kên.

Manh Manh không phát hiện Phùng Ki khác thường, tấm xong cũng không thay quần áo, phía dưới mặc quần lót tứ giác của Phùng Ki, bên trên mặc áo sơ mi quân trang của anh, nhìn qua tựa như đứa nhỏ lên lên mặc quần áo người lớn, lại vô cùng đáng yêu, ngồi chồm hổm trên mặt đất làm ra bộ dáng như người lớn, tay áo cuộn thật cao, lộ ra một cánh tay thon dài như củ sen, liên tiếp lấy những thứ trong túi ra, miệng còn không ngừng nói dài dòng: "Đây là dưa chua Ki ca ca thích ăn nhất, không phải mua ở siêu thị đâu! Là di tự tay làm, em nói với di, em muốn ăn dưa chua đi làm, di liền làm cho em mấy ký, em còn đem theo một túi bột bánh trôi, lát nữa, em sẽ gói bánh trôi cho Ki ca ca ăn với dưa chua..."

Manh Manh ngồi trên mặt đất nói dài dòng nửa ngày, mới phát hiện Phùng Ki ở đối diện cũng chưa thốt một lời, ngược cái đầu nhỏ lên muốn nhìn cho rõ, còn chưa ngước lên, đã bị một cái ôm quen thuộc dùng sức kéo vào trong lòng.

Phùng Ki ôm tiểu nha đầu, trong lòng không thể nói rõ là cảm giác gì, ai nói tiểu nha đầu của anh không có lương tâm, ai nói tiểu nha đầu của anh tuổi quá nhỏ không biết thương người, tiểu nha đầu của anh là nha đầu đáng yêu nhất thiên hạ, cô gái nhỏ tuyệt nhất, cô vợ bé nhỏ trong tương lai của anh.

Manh Manh kinh ngạc một lúc lâu, tiện đà khanh khách nở nụ cười: "Ki ca ca anh không cần cảm động như vậy, chỉ cần về sau anh vẫn đối đối xử tốt với em, là được." Phùng Ki phì một tiếng nở nụ cười, há mồm cắn khuôn mặt trắng nõn mềm mại của cô một ngụm: "Nói thật mạnh miệng, gói bánh trôi, em làm được sao?"

Manh Manh chu miệng mặc kệ: "Ai nói không được!" Lại có chút chột dạ nháy mắt mấy cái: "Cái kia, tuy rằng em chưa từng làm, nhưng mà từng nhìn thấy bà nội và di gói rất nhiều lần, không phải rất khó, không phải là vuốt hai lớp bột dính vào nhau là được sao, em thông minh như vậy, khẳng định không làm khó được em, cho dù gói khó coi, Ki ca ca cũng sẽ không ghét bỏ thức ăn em làm có phải không, có phải hay không..."

Phùng Ki dờ khóc dờ cười, cô đúng là tiểu nha đầu giảo hoạt, cô còn chưa làm, đã nói không đẹp, không ngon, dù làm không tốt, anh có thể nói gì cô...

Phùng Ki xoa bóp cái mũi nhỏ nhắn lại của cô không có cách, gật gật đầu: "Ừ, Ki ca ca cam đoan sẽ không chê, tiểu quý linh tinh..." Nói xong, hướng cái miệng nhỏ đang nhếch lên của cô vỗ một cái: "Hiện tại đừng đùa giỡn mồm mép nữa, nhào bột, băm thịt, làm nhân, gói bánh trôi, muốn làm chuyện này phải mất thời gian, nhàn hạ là không được."

Hai người hợp tác, Phùng Ki bảo lính cấp dưới đến căn tin lấy một miếng thịt ba chỉ, còn mượn thớt, chài cán bột đến, hai người thực giống như đang sống cuộc sống của vợ chồng son, gói bánh trôi.

Manh Manh tuy rằng học xong cách làm vài món ăn, nhưng mấy món mì phở phương bắc lại làm chưa được, nhưng mà có Ki ca ca của cô, dù sao Ki ca ca của cô cái gì cũng đã làm, Manh Manh liền phụ trách nhào bột, cô nhào bột, tương tự như trước kia chơi đùa nghịch đất sét.

Chờ Phùng Ki chuẩn bị tốt phần nhân, thời điểm Manh Manh bắt đầu gói mới phát hiện không dễ dàng như vậy, mười đầu ngón tay nắm bắt lớp bột mềm không nghe lời, nếu không lòi nhân ra, thì cũng là sứt sẹo, thấy ánh mắt Phùng Ki nhìn cô cười tủm tỉm trên tức, Manh Manh muốn khóc, tươi cười cũng chưa ngừng.

Nhưống mảy lên, khuôn mặt nhỏ nhắn âm u, giống như tức giận vì là một tiểu nha đầu mạnh miệng, ép buộc nửa ngày, cũng chưa gói được một cái bánh trôi nguyên lành, Manh Manh tức giận, tính trẻ con trời dạy, cầm bột trong tay ném lên trên bàn, cúi đầu, mím môi, hờn dỗi.

Bộ dáng mình cùng với chính mình phân cao thấp, Phùng Ki nhìn mà không ngừng bật cười, Phùng Ki buông chài cán bột trong tay, đưa tay xoa bóp khuôn mặt nhỏ nhắn của cô, đem cô túm lại ngồi ở trên đầu gối chính mình, cầm gói lên một bên hõm vai của tiểu nha đầu, bóc lên một mảnh bột, để vào trong tay cô, cầm tay cô gói bánh.

"Đem hai bên dính lại, vuốt ở giữa trước, sau đó chậm rãi vuốt từng bên còn lại, em xem không phải đã xong rồi sao, đáng để em tức giận như vậy sao..." giọng nói Phùng Ki rất nhẹ, rất thấp, thực ôn nhu, bởi vì trầm thấp, giống như mạng theo từ tính không biết tên, dễ nghe đến không chịu nổi, Manh Manh suýt nữa cũng bị âm thanh này mê hoặc.

Phùng Ki đem bánh trôi gói xong đặt trên tấm che, tuy rằng nhìn vẫn chưa đẹp, vừa xoay qua, môi bỗng nhiên mềm nhũn, kinh ngạc cúi đầu, không khỏi nở nụ cười, tiểu nha đầu ngẩng đầu lên, cái miệng nhỏ nhắn dán trên môi anh, hôn một cái.

Tiểu nha đầu thực gầy, áo sơ mi của Phùng Ki lại lớn, nút áo cũng không cài hết, hai nút trên cùng đều mở, cổ áo mở rộng, Phùng Ki vừa cúi đầu là có thể nhìn thấy rõ ràng phong cảnh bên trong.

Tiểu nha đầu không mặc nội y, bộ ngực rất đẹp mượt mà, không che không đầy cứ như vậy tiến vào trong mắt Phùng Ki, áo sơ mi quân trang trên người cô, lại có một loại gọi cảm hủy thiên diệt địa, từ trên người cô lộ ra.

Hơn nữa tiểu nha đầu ngồi trên đầu gối anh một chút cũng không thành thật, vừa ngồi xuống, hai bắp đùi nhỏ hươu loạn, mông nhỏ theo động tác này nhao lên một cái, ở trên đùi Phùng Ki, chọt trái chọt phải cọ đến cọ đi câu dẫn người.

Phùng Ki đúng là 'huyết khí dương cương' có tinh lực suốt nhiều năm không dùng đến, lại nhịn suốt một tuần, vừa rồi chỉ có thể tính là nhẹ nhàng đơn giản giải con khác, thực sự chưa thấm vào đâu, lúc này tiểu nha đầu không biết sống chết lại câu đến câu đi khiêu khích, có thể chịu được thì sẽ là ông già bất lực.

Phùng Ki cũng hoài nghi tiểu hồ ly tinh này là cố ý, nhìn xem bộ dạng của cô kia, mông nhỏ nâng lên chốc chốc lại cọ, chốc chốc lại quệt, rồi ngồi xuống, sau đó lại nâng lên, không lúc nào yên tĩnh, ngón khuôn mặt nhỏ nhắn, trong mắt chứa ánh nhìn lên lút như tên trộm, rõ ràng chính là một tiểu sắc nữ.

Phùng Ki thật đúng là rất hiểu biết Mạnh Mạnh, anh đem tiểu nha đầu yêu thương, hầu hạ thật tốt, kích tình vừa rồi, Mạnh Mạnh lúc này vụng trộm muốn lấy lại.

Loại sự tình này một khi đã thích ứng, thực sự có tác dụng kỳ diệu nói không nên lời, có thể tốt đẹp giống như khiến cho cả người bay lên, hơn nữa, làm cho Ki ca ca luôn luôn bình tĩnh kiên cường không khống chế được, Mạnh Mạnh nghiệm, cô thật sự đang câu dẫn anh, tình cảnh hai người cùng nhau nấu cơm, làm cô nhớ tới trước kia có xem một tình tiết trong truyện tranh.

Nữ nhân vật chính mặc đồng phục người hầu kêu gọi, nấu cơm cho nam chính, đang nấu, đã bị nam chính đặt lên bàn bếp mà làm, Mạnh Mạnh bỗng nhiên nhớ tới việc này, sau đó còn như hữu ý vô tình câu dẫn một chút.

Cảm giác được Ki ca ca ở phía sau rõ ràng sinh lý phản ứng, Mạnh Mạnh nghịch ngợm đứng lên, chạy nhanh vòng qua đứng cạnh cái bàn đối diện, động tác muốn lưu loát bao nhiêu là có bấy nhiêu lưu loát.

Phùng Ki bị cô câu dẫn bốc hỏa, tiểu nha đầu muốn chạy, làm sao có thể tiện nghi như vậy, Phùng Ki hít sâu một hơi cắn răng nói: "Em tự mình đến đây, hay là để anh qua đó, nghĩ cho kỹ, tự mình đến, chúng ta liền nhẹ nhàng xử lý, nếu em để anh qua đó, lát nữa em có cầu xin tha thứ, anh cũng sẽ không bỏ qua cho em..."

Mạnh Mạnh cũng không sợ anh uy hiếp, cô sớm nhìn thấu Phùng Ki, anh chỉ là con hổ giấy, nhất là ở trước mặt cô, hơn nữa, vốn chính là cô câu dẫn anh, tại sao phải sợ anh đi đến?

Tiểu Mạnh Mạnh không có biểu tình sợ hãi, chớp mắt kia giống như đang khiêu khích Phùng Ki đang có chút ngây ngốc, chủ yếu cô không nghĩ tới, sau khi Ki ca ca bắt lấy cô, cũng không đem cô ôm về phòng ngủ, mà làm trực tiếp ngay trên bàn, chỗ đặt tài liệu đặt.

Cô vốn cũng muốn phản kháng một chút, nhưng bị miệng Ki ca ca đặt ở lỗ tai, cái lưỡi không ngừng trượt vào, khiến cả người như nhũn ra nóng lên, hai chân cũng mềm nhũn ...

Quần lót tứ giác rộng thùng thình rơi xuống bên chân, Phùng Ki nâng một chân cô lên, từ phía sau bá đạo đi vào, túm một bên cánh tay cô lên, nửa thân mình của Mạnh Mạnh từ trên bàn bị nâng lên treo trong không trung, có thể rõ ràng cảm giác được cái loại xâm nhập cực hạn này, trong chớp mắt khiến cô sợ hãi, sau khi sợ hãi qua đi là một loại thoải mái khó có thể nói thành lời ...

Thoải mái cộng thêm khoái hoạt tràn ra, không ngừng tăng lên, cô không khỏi run run, cong cả thân mình, kiễng chân, chỉ có mũi chân chạm đất, nương theo động tác của Phùng Ki, không ngừng đóng đưa vòng eo phối hợp...

Thoải mái thì rên lên, khó chịu liền khóc nức nở ... Phương diện này tiểu nha đầu biểu hiện rất trực tiếp thẳng thắn, khiến Phùng Ki như lấy được bảo vật, hơn nữa trong nháy mắt bùng nổ cực hạn kia, tiểu nha đầu xoay người lại nhìn anh, trên mặt, trong ánh mắt, lộ ra khoái hoạt kéo dài cùng tình yêu không chút nào ngụy trang, khiến cho Phùng Ki đạt được loại thỏa mãn lớn nhất của đàn ông ...

Thời điểm bánh trôi được hai người ăn đến miệng, đã là nửa đêm, Phùng Ki gói bánh trôi cũng không tệ lắm, Mạnh Mạnh gói, cơ bản đều thành hoàn hảo thánh, Mạnh Mạnh ăn một ngụm, bên trong chén lớn một nửa là bánh trôi một nửa là hoàn hảo thánh, rất không biết xấu hổ nói: "Ừ, em gói bánh trôi rất ngọt, không tin Ki ca ca ăn một cái." Nói xong, múc ra một cái nhét vào miệng Phùng Ki, sau đó mở to mắt hỏi Phùng Ki: "Có ngọt hay không?" Phùng Ki không khỏi gật gật đầu, ừ, thực ngọt, cái loại ngọt này có thể ngọt đến bên trong lòng người ...

Giống như tuần trăng mật của vợ chồng son mới tân hôn, hai ngày này, hai người cơ hồ không ra khỏi cửa, cũng không yên tĩnh, trên cơ bản vừa mở mắt ra liền hôn nhau, hôn rồi liền sẽ làm, hơn nữa, nơi làm cũng vô cùng đa dạng, từ trên giường ép buộc đến trên mặt đất, từ phòng khách ép buộc đến phòng bếp, toilet bồn cầu, trên bồn rửa tay, hai người cũng chưa buông tha nhau được, kịch liệt lại triền miên...

Đến buổi tối Chủ nhật, Phùng Ki mới nhịn xuống, để cho tiểu nha đầu ngủ thật đầy đủ, ngon lành, sáng sớm thứ Hai đưa tiểu nha đầu về trường học, nhìn thân ảnh của cô biến mất ở cổng trường, Phùng Ki cảm thấy, mới vừa tách ra mà đã bắt đầu nhớ cô, cô thực biến thành bảo bối vướng mắc ở trong lòng, nhất thời không gạt đi được.

Nhớ đến lại có chút phiền muộn, loại phiền muộn Phùng Ki không hiểu, trở về quân khu, mới từ trên xe xuống, liền thấy Thiệu Tinh đứng ở cách đó không xa, không khỏi sửng sốt một chút, cô sao lại ở chỗ này...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30

Thiệu Tinh đứng ở chỗ này đã lâu, ngày hôm qua cô đến thành phố B, việc có thể được điều đến nơi đây làm nhiệm vụ của một nữ văn công cũng không dễ dàng, cô biết chính mình ở trong mắt nam nhân rất gọi tình, là loại ai cũng có thể treo lên, hèn mọn dễ tiện cũng như một con chó cái, nhưng mà cô cao thượng hơn so với bọn anh nhiều lắm, ít nhất, cô luôn luôn dùng thực lực của chính mình từng bước một hướng lên trên, ai cô cũng không nọ.

Trước kia còn cảm thấy có chút nợ với Phùng Ki, loại cảm giác áy náy không hiểu này theo cô đã nhiều năm, nếu không có chuyện của Thiệu Cương,

đến bây giờ cô vẫn còn không biết, thì ra Phùng Ki có bối cảnh cứng rắn như vậy, sau khi biết, cô bỗng nhiên cảm thấy áy náy mấy năm qua không đáng giá, tức giận, phần uất, tiếc nuối qua đi, hận ý đương nhiên nảy lên.

Cô hận Phùng Ki, càng hận Phuong Manh Manh, càng đừng nói là giàu có hay là dân thành phố, cô chính là không thể nhìn hai người này ở cùng một chỗ, nếu hai người bọn họ tốt đẹp như vậy, vậy cô thì thế nào, chuyện đã qua của cô cùng Phùng Ki tính là cái gì, cho dù cô và Phùng Ki tan rã anh cũng không thể cùng Phuong Manh Manh, dựa vào cái gì mà Phuong Manh Manh đều có mọi thứ, cái gì cũng thuận lợi.

Từ xa Thiệu Tinh đã thấy xe của Phùng Ki, vừa thấy anh bên kia kính chắn gió, cho tới bây giờ, Thiệu Tinh luôn thừa nhận Phùng Ki là chàng trai tương đối xuất sắc, bên trong khung xương rắn chắc cất giấu khí chất thống lĩnh bá đạo, khí chất tướng quân giống như đang tản ra trong từng lỗ chân lông, mạnh mẽ, cứng rắn, khí phách, nam tính, những nhân tố này dung hợp hoàn mỹ trên người anh, Phùng Ki là một chàng trai mạnh mẽ cương trực, một quân nhân xuất sắc nhất.

Tiếc nuối duy nhất của Thiệu Tinh vào năm đó là anh không có một gốc gác to lớn, nếu có, với năng lực của Phùng Ki, tiền đồ không hề giới hạn, một ít bối cảnh mà Thiệu Tinh biết được, miễn cưỡng còn chưa tính là ‘quyền nhị đại’ (*giống như kiểu ký thay hoặc thay mặt ấy*), người có chút bối cảnh trong bộ đội liền ra vẻ mà Phùng Ki lại rất khiêm tốn, khiêm tốn không khác gì ngàn vạn binh lính khác.

Tạo thành cục diện hôm nay, Thiệu Tinh cảm thấy, Phùng Ki thực có lỗi với cô, cô phí nhiều khí lực để được điều đến bên này như vậy, không vì cái gì khác, chính vì anh, anh nợ của cô, nên trả lại cho cô.

Phùng Ki xuống xe, mảy mai nhũ nhũ, Thiệu Tinh đã đi tới, trên mặt treo lên tươi cười thoải mái: "Phùng Ki, em được điều đến đoàn văn công ở quân khu của các anh làm nhiệm vụ, mới đến hôm qua, còn chưa thông báo, hôm nay đến đây là muốn gặp bạn cũ trước, hai chúng ta cũng xem như là bạn cũ chứ?"

Phùng Ki cảm thấy, tươi cười trên mặt Thiệu Tinh có chút không được tự nhiên, tâm không khỏi có ý đồ, giống như mang theo ẩn ý không lường được, kỳ thật hiện tại nghĩ lại, lúc trước căn bản là anh không hiểu Thiệu Tinh, hai người xem như là đối tượng tìm hiểu, nhưng thời gian tiếp xúc hiểu biết rất ít, cô thủy chung cho anh ấn tượng là cô gái dịu dàng hiền thực, tuy rằng đã cùng Manh Manh náo loạn không ít, Phùng Ki cũng chưa từng nghĩ khác đi.

Nhưng với Thiệu Tinh hiện tại, bỗng nhiên Phùng Ki liền hiểu những lời lý giải ‘yêu ai yêu cả đường đi’, không biết có phải bị tiểu nha đầu ảnh hưởng hay không, anh nhìn Thiệu Tinh cũng thấy không thích hợp, hơn nữa, Phùng Ki thật sự không biết Thiệu Tinh đến tìm anh với mục đích gì, quan hệ của bọn họ lúc đó có vẻ cũng không thể xác định là bạn cũ.

Giữa nam nữ nên giữ khoảng cách thì phải giữ khoảng cách, dù sao bọn họ đều là quân nhân, lại đều phục dịch trong bộ đội, thiết nghĩ mỗi người đều phải tự hạn chế, nghiêm cần tuân thủ kỷ luật.

Hơn nữa, tiểu nha đầu nhà anh là một thùng dấm chua không hơn không kém, nhất là với Thiệu Tinh. Nhiều năm như vậy vẫn mang khúc mắc, từ thái độ của cô đối với Thiệu Cương khi ở bệnh viện là có thể nhìn ra.

Phùng Ki tuy là chàng trai thô lỗ, nhưng tâm tư của tiểu nha đầu anh vẫn có thể đoán ra một ít, cho nên đối với Thiệu Tinh, anh thực thấy không có nhu cầu liên lạc trò chuyện.

Phùng Ki là người yêu ghét rõ ràng, là một chàng trai thẳng thắn, điều này Thiệu Tinh rất hiểu, chính vì hiểu, Thiệu Tinh không để anh có cơ hội mở miệng, tiếp tục nói: "Em đến cảm ơn anh, chuyện của Thiệu Cương, em nghe nói nhờ có anh, tuy rằng cuối cùng vẫn mang xử phạt trên lưng, nhưng dù sao vẫn còn ở lại trong bộ đội, còn có cơ hội..."

Phùng Ki không đợi cô nói xong liền khoát tay: "Em không cần cảm ơn anh, anh chỉ kể lại cho đoàn lãnh đạo điều tra sự cố chuyện xảy ra lúc đó thôi, cũng không giảm nhẹ tình tiết nào, về phần biện hộ cho cậu ấy càng chưa hề nói tới..."

"Phùng Ki, sao cậu còn ở đây, huấn luyện của đoàn bộ đã bắt đầu, cậu mà đến muộn cũng biết tính tình của đội trưởng chúng ta..." Chính trị viên Lưu Triệu từ bên trong vội vàng đi ra, sốt ruột như bị lửa đốt liền đem Phùng Ki túm lên xe, vừa đóng cửa xe liền ra lệnh: "Tôn Khánh, lái xe."

Xe lao đi nhanh như chớp, để lại một mình Thiệu Tinh đứng lạnh bên ngoài doanh bộ, xe đi thật xa, Lưu Triệu mới thấp giọng nói: "Phùng Ki, không thể đào hoa nha, tác phong có vấn đề đối với quân nhân là tối kỵ đó!" Phùng Ki bị bộ dáng tận tình khuyên bảo của anh làm cho dở khóc dở cười, nhận không được trừng mắt nhìn anh liếc một cái: "Vấn đề tác phong? Tác phong không nên có vấn đề?" Lưu Triệu hướng ra phía sau liếc mắt một cái: "Ồ... Cô nàng kia làm sao vậy?" Ánh mắt Lưu Triệu độc như tên trộm, trước kia cũng từng thấy qua, trên cơ bản vừa nhìn qua phụ nữ, thuộc loại nào liền có thể biết được, lúc Phùng Ki còn chưa đến, Lưu Triệu đã ở trong doanh bộ, từ cửa sổ nhìn hơn nửa ngày.

Cô nàng này ở bộ đội chính là ở trong thế giới áo xanh nam tính, tuyệt đối là đoá hoa đỏ thắm trong đám lá xanh, vừa thấy dáng dấp của cô nhiều người liền như sét đánh, vào bộ đội, có thể càng nhiều hơn, câu tục ngữ kia nói rất đúng, “ba năm trong quân đội, heo mẹ hóa Điều Thuyền”, với cô ta, càng miễn bàn, bộ dáng của cô nàng này khá tốt, gương mặt thanh tú, quần trang trên người càng tôn lên vẻ đẹp.

Hơn nữa, dáng vẻ của cô nàng này rất dịu dàng, đuôi lông mày khéo mắt hơi nhếch, mang đầy vẻ phong tình, giống như quả đào chín đỏ, vừa nhìn là biết bên trong chứa nhiều nước ngọt, loại phong tình này không phải người đàn bà nào cũng có thể có, nói trắng ra là, đã trải qua không biết bao nhiêu nam nhân thay phiên dạy dỗ mới có được.

Cho nên, cô nàng này không phải người đứng đắn gì, nữ nhân như vậy nếu chỉ nhìn qua thì không sao, chứ nếu cố tình dây dưa với Phùng Ki, Phùng Ki là ai chứ? Nói anh là người có khí chất tướng quân, cái này ai cũng tâm phục khẩu phục, nói anh là một người đàn ông mạnh mẽ, cũng không sai, nói anh đã trèo lên nhiều cô gái, thật sự là là cái, cả đời đều cùng quý nha đầu Manh Manh kia dây dưa đến bây giờ, đã biết thử thách nữ nhân, nữ nhân như vậy nếu muốn gặt ngã Phùng Ki, còn phải chi không như chơi đùa.

Hơn nữa, loại phụ nữ này càng không nên chọc, dính phải, không chừng liền ản chứa mầm tai họa, bởi vậy, Luru Triệu đã đạt đến một trình độ nào đó, đi ra ngoài liền đem Phùng Ki tha đi, lúc này mới bắt đầu nghe ngóng chi tiết.

Phùng Ki lại không đề ý: "Cô ấy là chị của Thiệu Cương?" "Thiệu Cương?" Luru Triệu chớp mắt hai cái, mới nhớ tới Thiệu Cương chính là cậu tân binh Phùng Ki cứu trong đợt diễn tập quân sự.

Luru Triệu bỗng nhiên có loại dự cảm không tốt, chuyện này thực không đơn giản như vậy, trời xui đất khiến thế nào mà mới cứu một tân binh, liền kéo chị gái cậu ta đến đây.

Luru Triệu có chút chần chờ hỏi: "Phùng Ki, cậu cùng cô ta không phải đã từng có gì chứ?" Phùng Ki rất thành thật: "Ba năm trước đây từng là đối tượng tìm hiểu." Luru Triệu vô đuôi: "Biết ngay mà, ánh mắt cô ta nhìn cậu rất phức tạp, không đúng, hai người nếu đang tìm hiểu, sao lại tan vỡ?"

Hỏi đến đây, Luru Triệu liền hận không thể vả miệng mình, đã biết rõ còn có hỏi sao? Là do nha đầu Manh Manh kia, dây dưa với Phùng Ki nhiều năm như vậy, không phá cho tan tành mới là lạ.

Phùng Ki mím môi: "Tan là tan, lý do gì cũng đều là chuyện quá khứ, ai còn nghĩ đến làm chi." Trong lòng Luru Triệu tự nhủ: cậu không nghĩ, cho dù có nghĩ, cậu cũng không tin, vừa rồi cô nàng kia vô duyên vô cớ tới đây tìm Phùng Ki, nhưng mà, dù gì đây cũng là việc tư của Phùng Ki, anh chỉ là chính trị viên, cũng không thể can thiệp quá nhiều.

Vỗ vỗ Phùng Ki, chuyển đề tài: "Mình nghe được thông báo, tháng sau, đoàn tham mưu có thể sẽ điều đi, cậu cũng nên đi từng bước về phía trước..." Từng bước đi của Phùng Ki đều trầm ổn, Luru Triệu bội phục nhất điểm ấy ở anh, không vội không nóng nảy, có thái độ xem công danh như cặn bã.

Không nghĩ Luru Triệu nói đến, lời này thực tác động đến Phùng Ki, trước kia Phùng Ki đã có ý định, dù sao đây đều là quá trình đặt ra khi tham gia quân ngũ, nhưng sẽ không nhập tâm giống như hiện tại, hiện tại anh bắt đầu lên kế hoạch cho tương lai, tương lai của anh và tiểu nha đầu, nếu ở bên nhau cả đời, Phùng Ki sẽ không thể để cho tiểu nha đầu đi theo anh chịu khổ, đây là chuyện đàn ông nên quan tâm.

Hơn nữa, anh cũng luyến tiếc không muốn tiểu nha đầu chịu khổ, từ nhỏ tiểu nha đầu đã ăn ngon mặc đẹp mà lớn lên, yếu ớt mà lớn lên, dưới đệm giường mười hai tắc bỏ một hạt đậu cũng không ngủ được, đi theo anh, chuyện khác chưa nói đến, nhà ở không chừng sẽ bị lửa cháy sém lông mày.

Về sau mỗi tuần tiểu nha đầu sẽ đến đây ở hai ngày, cô không nghĩ đến cũng không được, cô chịu được, anh lại không chịu được, ký túc xá cho người độc thân cũng không tệ, nhưng tính bảo mật riêng tư quá kém, ép buộc đến bó tay bó chân, chuyện này nếu trình lên với đoàn tham mưu, dựa theo cấp bậc, anh có thể ở ngôi nhà dành cho hai người, lúc tiểu nha đầu đến, cũng coi như có cái thuộc về chính mình.

Nghĩ đến đây, trong lòng Phùng Ki liền nổi lên từng đợt nóng hổi, tuy nói không nghĩ lập tức đem tiểu nha đầu lấy về nhà, nhưng cũng coi cô là cô vợ bé nhỏ của nhà mình, nhà, vợ, trong lòng Phùng Ki bỗng nhiên an tĩnh lạ lùng, giống như sau bao nhiêu năm phiêu bạt, rốt cục cũng tìm được ngôi nhà của chính mình, căn bản là không đem chuyện của Thiệu Tinh để vào đầu.

Phùng Ki vì chuyện này mà thấy tốt hơn, trước sau phân rất rõ ràng, không lo phải đem tiểu nha đầu lấy về trước, cảm tình trong lòng đối Thiệu Tinh còn có một chút nói không rõ, hiện tại đã thật trôi qua, trong lòng trong mắt tràn đầy nhớ thương cũng đều là cô vợ nhỏ bé của anh, tương lai cuộc sống của anh.

Luru Triệu nghe anh nói muốn xin căn hộ ở cùng người nhà, tâm liền an tĩnh một nửa, một nửa kia vẫn treo trên người cô nàng vừa rồi, luôn cảm thấy, cô nàng kia chẳng có cái gì tốt, nhưng mà, cùng đầu với tiểu nha đầu, cũng chưa chắc có phần thắng.

Luru Triệu lo lắng thực không sai, về sau, ở nơi này, chỉ cần là có Phùng Ki, đến chỗ nào cũng có thể gặp Thiệu Tinh, cô nàng này là người mới được đoàn văn công điều tới làm nhiệm vụ, mỗi năm đều có một lần hội diễn văn nghệ, hơn nữa từ trước đến nay đều diễn ra ở đoàn bộ của bọn họ, chỉ là mặt Phùng Ki không chút thay đổi, cũng không ngăn được Thiệu Tinh nhiệt tình cứng rắn đeo theo.

Luru Triệu ở một bên nhìn mà hết hồn, tâm tình anh quả thực buông xuống quá sớm, Manh Manh lợi hại, nhưng là nước xa không giải được cơn khát gần, Luru Triệu quét mắt nhìn bên ngoài cửa sổ, Thiệu Tinh lại đến đây, trong lòng cũng sốt ruột thay Manh Manh: hôm nay là cuối tuần, nha đầu kia còn không đến đây gặp nam nhân của cô, cô không sợ một bước sai lầm, để cho sói mẹ tha đi mất sao...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 31

Phạch một tiếng, Luru Triệu đem tách trà đặt ở trước mặt Phùng Ki, xoay ra ngoài bĩu môi, tức giận nói: "Cô ta đến tìm cậu cũng quá chuyên cần rồi, sao cái bóng của tiểu nha đầu cũng không thấy, hai người các cậu đang diễn tuồng gì, sao mình xem một chút cũng không hiểu?"

Phùng Ki buông kế hoạch huấn luyện trong tay, có chút buồn cười nhìn anh, Lưu Triệu này thật xứng với chức vụ, công tác tư tưởng làm không tệ, phối hợp công tác cùng cậu ta cũng thoải mái, chỉ là tính cách có chút bà tám, hơn nữa có tật xấu, nếu ấn tượng đầu tiên đối với ai không tốt, đời này đối phương cũng đừng mong đến gần, tựa như Thiệu Tinh.

Trải qua mấy ngày hội diễn văn nghệ lớn mừng Quốc khánh, đoàn văn công của sư bộ có khá nhiều hoạt động, cùng với đoàn bọn họ cũng có công tác tất yếu cần tiếp xúc, bình thường cô hay ngang qua đây, tiến vào chào hỏi, Phùng Ki cũng không thể đuổi ra bên ngoài! Phải nói rằng Thiệu Tinh đối với mình không có gì, cũng tuyệt đối là nói dối, trong lòng Phùng Ki rất hiểu.

Trên thế giới này chuyện trùng hợp, nhất là chuyện nam nữ, nếu vô tâm tuyệt đối sẽ không có khả năng trùng hợp, chỉ cần có chút tâm ý, trùng hợp lại rất dễ dàng, ngay từ đầu, Phùng Ki thực không chú ý đến chuyện của Thiệu Tinh, nhưng mỗi ngày cô đều đến, Phùng Ki xem như đã nhìn ra, đối với Thiệu Tinh, chuyện của họ nhất định phải nói rõ, dù sao anh cũng không muốn khiến cho tiểu nha đầu hiểu lầm, nếu tiểu nha đầu hiểu lầm, sau đó không chừng sẽ có phiền toái, phiền toái xảy ra, cuối cùng người phải thu thập tàn cục vẫn là anh.

Bởi vậy Phùng Ki vốn đã nghĩ xong, nếu hôm nay Thiệu Tinh lại đến, anh sẽ cùng cô nói chuyện, về phần hôm nay tiểu nha đầu chưa đến, cô đã gọi điện thoại thông báo trước với anh, nói là đi tham gia tiệc sinh nhật của đàn chị trong trường.

Lúc tiểu nha đầu vừa nói xong, một tia thất vọng không ngăn được nảy lên trong lòng Phùng Ki, cái gì là một ngày không thấy như cách ba thu, trước kia anh thực không ghen tuông như vậy, mà hiện tại, anh thật sự là từng phút từng giây mong ngóng, giống như xa cách sau khi mới kết hôn, mong ngóng có thể ép buộc lực phủ ngũ tạng của anh rồi rầm cùng một noi.

Bất cứ lúc nào, ban ngày, ban đêm, thậm chí ngay cả lúc họp ở đoàn bộ, Phùng Ki cũng không tự chủ mà phân tâm, phân tâm suy nghĩ đến tiểu nha đầu của mình, suốt năm ngày từ thứ Hai đến bây giờ, Phùng Ki cũng suy nghĩ suốt năm ngày, nghĩ về hiện tại, nghĩ xa hơn, nghĩ đến tương lai của bọn họ.

Anh còn nhớ rõ, từ lúc tiểu nha đầu vừa đầy tháng, là đứa trẻ nhỏ đáng yêu, càng ngày càng xinh đẹp, đi theo phía sau anh, ngọt ngào gọi anh là Ki ca ca, gọi như vậy, đã gọi đến khi thành cô gái nhỏ, cô vợ nhỏ bé của anh...

Mỗi khi Phùng Ki nghĩ đến, đều cảm thấy duyên phận thật sự rất kỳ diệu, dường như đã định sẵn cô là của anh, ai cũng không thay đổi được, quan hệ thay đổi, Phùng Ki phát hiện, khoảng cách chênh lệch giữa tiểu nha đầu với mình cũng không nhỏ, ngoài miệng anh không nói, trong lòng lại rất để ý, hơn nữa xét tuổi tác, tiểu nha đầu còn chưa đến hai mươi, là đoá hoa quý, còn anh, cũng đã sắp ba mươi, loại chênh lệch này, nghĩ đến tình cảnh tiểu nha đầu ở cùng một chỗ với bạn học của cô, càng làm Phùng Ki khó chịu, không thoải mái.

Kỳ thật tâm tình của Phùng Ki lúc ấy, chính là hận không thể mở miệng ngăn cản tiểu nha đầu, anh không muốn để cho cô đi, cô còn chưa đi, trong lòng anh đã như bị đồ nửa chai dấm chua, chua xót, nhưng anh lại thật sự tìm không ra lý do, bởi vậy mà buông điện thoại, từ ngày hôm qua đã bắt đầu buồn bực khó chịu.

Anh không biết là, cảm xúc của anh đã sớm từ trong điện thoại biểu hiện ra, Manh Manh tinh ý, vừa nghe ngữ khí của Ki ca ca liền biết, khẳng định là ghen tị, Manh Manh thường thích ngon ngọt, chuyện đó với nam nữ là như nhau, trước kia cô thực đi quanh co không ít, cô của cô nói quá đúng, loại nam nhân đầu gối giống Ki ca ca, chỉ cần đem anh lừa trên giường, trong lòng anh sẽ có cô, tự nhiên mà xem cô như người phụ nữ của anh, đối đãi như vợ.

Hơn nữa, ttaam tình Ki ca ca không được tự nhiên mà rối loạn, rõ ràng chính là nhớ cô, ghen tị, lại còn không thừa nhận, trong điện thoại cô hỏi anh có nhớ cô không, Ki ca ca hùng hổ lớn giọng hàm hồ một câu, em đến đây thì biết, thiếu chút nữa khiến Manh Manh cười ngất.

Ki ca ca là chàng trai không nói lời hay ho, lại càng sẽ không nói lời ngon ngọt, chỉ biết dùng hành động để biểu đạt, trực tiếp lại đáng yêu, lúc anh ôm cô mà động tay động chân, khiến Manh Manh cảm giác được anh yêu chính mình, rất yêu, rất yêu, Manh Manh không coi trọng biểu đạt bằng lời nói, cô thích biện pháp Ki ca ca dùng kích thích thuyết minh nỗi nhớ, chân thật mà khắc sâu.

Hiện tại Manh Manh thật muốn lập tức liền bay qua, nhào vào trong lòng Ki ca ca, sau đó... Khuôn mặt nhỏ nhắn không tự chủ được mà ửng đỏ... Ý tưởng này rồi rầm trong đầu cô cả một ngày, ngay cả giáo sư giảng cái gì trên lớp cô cũng không biết, năng mả, nghiêng đầu, nhìn lá cây ngoài cửa sổ dần dần chuyển màu vàng mà ngẩn người.

Trần Hiểu Kỳ bắt đầu chú ý đến Manh Manh, tiểu nha đầu này nâng má, cả buổi cũng không nhúc nhích, mắt nhấp nháy lóng lánh, không biết nghĩ cái gì, thỉnh thoảng cong lên một chút, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn nhiễm một tầng đỏ ửng, khoe miệng không tự kìm hãm được hơi hơi nhếch lên, biểu tình này, rõ ràng là bộ dáng nghĩ đến người yêu.

Trần Hiểu Kỳ thật sự nghĩ không ra, ngay cả Sài Tử Hiền nha đầu kia cũng không nhìn đến, còn có chàng trai nào có thể lọt vào mắt của cô, nhưng mà, phương diện này nữ nhân đều rất miễn cảm, mấy ngày nay Manh Manh giờ tay nhắc chân đều lộ ra ý xuân, làm Trần Hiểu Kỳ có khi ảo giác, mùa thu còn chưa qua, sao mùa xuân đã tới rồi.

Cho nên, Trần Hiểu Kỳ vô cùng chắc chắn nha đầu kia có nam nhân, hơn nữa, không phải cái loại nói chuyện cười đùa như bạn trai của Nhạc Nhạc, là cái loại nam nhân sinh động, hữu tình, có dục vọng, từ cô gái lột xác thành nữ nhân, cái loại quyền rũ phong tình trên người Manh Manh, vì cô xinh đẹp lại lộ ra vàng sáng càng sắc sảo, rút đi vẻ ngây ngô, kiểu nữ nhân xinh đẹp cần bán giấu cũng không giấu được.

Người trong phòng học lớn nhón nháo tản ra ngoài, nha đầu kia vẫn giữ tư thế vừa rồi, chút ý tứ động đây cũng không có, Trần Hiểu Kỳ không khỏi trợn trắng mắt, đứng lên, quay người ngồi ở trên bàn, lấy bút máy trong tay gõ lên đầu cô: "Này! Manh Manh, nghĩ đến anh chàng nào mà choáng váng luôn thế, có biết tan học rồi không..."

Manh Manh nháy mắt mấy cái, xoay qua, ánh mắt vẫn có chút sương mù nhìn Trần Hiểu Kỳ, Trần Hiểu Kỳ không khỏi sợ run cả người: "Đừng, bạn

đừng nhìn mình như vậy, mình gánh không nổi, bạn giữ lại ánh mắt mê chết người này để nhìn anh chàng của bạn đi, nhưng mà, mình thật hiếu kỳ, chàng trai mà bạn để ý có bộ dạng thế nào?"

"Bộ dạng thế nào..." Manh Manh không khỏi mỉm cười ngọt ngào: "Anh rất tuần tú, rất nam tính, cũng rất chu đáo, quan trọng nhất là, từ lúc còn rất nhỏ chúng mình đã quen biết, hiểu biết lẫn nhau." "A..." Trần Hiểu Kỳ gật gật đầu: "Nói như vậy là thanh mai trúc mã, anh Sài đẹp trai của chúng ta, chẳng phải là hoàn toàn thất bại sao?"

Manh Manh trắng mắt liếc cô một cái: "Mình với anh Sài vốn không có gì, đúng rồi, buổi tối hôm nay bạn không bạn chứ! Mình dẫn bạn đi ăn ngon một bữa..." Ánh mắt Trần Hiểu Kỳ sáng lên, cất giọng hồ hởi nói: "Không bạn, không bạn, vừa vặn hôm nay đứa nhỏ ở nhà mình làm thêm, cùng cha mẹ cô bé đi ra ngoài..." Dùng ánh mắt gấp không thể chờ mà nghe ngóng: "Đi chỗ nào ăn bữa ngon! Có thể tiết lộ trước một chút hay không, có yêu cầu gì khác không..."

Manh Manh đánh giá cô trên dưới một vòng, sờ sờ cằm "Yêu cầu thì không có, chỉ là quần áo này của bạn thì không được, đi thôi, đến chỗ mình, mình tìm cho bạn một bộ quần áo để mặc."

"Chỗ nào vậy, còn qui định quần áo, mình cũng không coi trăn, chẳng lẽ cũng không cho vào..." Manh Manh không để ý tới lời nói đầu đầu của cô, trực tiếp đem cô túm đến nhà trọ của mình, Trần Hiểu Kỳ giống như bà Lưu tiến vào vườn hoa lộng lẫy (hình như là lấy tình huống bà Lưu lần đầu tiên vào phủ của gia đình Dã Bảo Ngọc trong truyện Hồng Lâu Mộng), vừa vào đến liền sờ đông sờ tây, miệng còn không ngừng lẩm bẫm: "Manh Manh, đây không phải là nhà của bạn chứ! Khu này nhỏ nhưng giá trên trời, thực không nhìn ra được, nhà bạn lại có tiền..."

Manh Manh đem cô túm vào buồng trong, kéo ra tủ quần áo cho cô tìm, đối mặt với toàn bộ tủ quần áo âm tường lớn cùng quần áo rực rỡ muôn màu xinh đẹp, Trần Hiểu Kỳ có chút ngẩn người, miệng không thể khép lại: "Cái kia, Manh Manh, Manh Manh, gia đình bạn là nhà tư bản sao! Nếu không nhất định cũng rất giàu có, mỗi ngày trời qua chắc cũng rất dễ chịu."

Manh Manh tìm ra một bộ lễ phục màu lan tím ướp thừ lên người cô, đẩy vào trong lòng cô, phụ giúp cô vào toilet thay quần áo, Manh Manh sờ đi đem Trần Hiểu Kỳ mang về nhà, là cảm thấy, nếu xem Trần Hiểu Kỳ là bạn, thì nên thẳng thắn thành thật với nhau, hơn nữa, trường hợp tối hôm nay, cũng nên để cho Lâm Thanh và các bạn bè của bọn họ biết rõ, Kì ca ca không có khả năng thấp tùng cô, vốn dĩ cô muốn anh Hiểu Phong làm khách mời, ai ngờ anh Hiểu Phong cười tủm tỉm nói, anh có bạn nhảy, bảo cô tự mình giải quyết.

Manh Manh muốn bắt Hiểu Kỳ thay vào, nhưng mà thời điểm Trần Hiểu Kỳ từ toilet đi ra, Manh Manh thực kinh diễm, điều kiện của gia đình Hiểu Kỳ ở nơi đó, bình thường lại tiết kiệm, cũng không quá chú ý đến ăn mặc, trên cơ bản một năm bốn mùa chính là quần jean, trên người tùy theo mùa nóng lạnh mà phối hợp với áo thun, áo sơ mi hoặc là áo lông, đến mùa đông bên ngoài khoát thêm một bộ áo lông rất nặng là cùng, bình thường ở trường học đi tới đi lui, trên cơ bản sẽ không ai chú ý tới cô, nhưng hiện tại Hiểu Kỳ lại xinh đẹp rất đáng chú ý.

Mặt mũi Hiểu Kỳ thanh tú linh hoạt, hơn nữa ánh mắt, là loại mắt xéch Manh Manh thích nhất, lúc hơi hơi nheo lại, siêu cấp mê người, tóc tuy rằng suông thẳng như nước, lại có khuynh hướng cảm xúc rất tốt, xõa tung tùy ý ở sau lưng, có loại phong tình uyển chuyển tao nhã lịch sự.

Hiểu Kỳ hiển nhiên có chút không quen, sau khi đi ra, thỉnh thoảng đông kéo tây xà: "Manh Manh, thật ra là đi đến nơi nào, không phải ăn cơm sao? Đáng phải giả dạng thành như vậy sao, rất không được tự nhiên, chỗ này, chỗ này, đều lộ ra, bạn không phải muốn đem mình đi bán chứ..."

Manh Manh trắng mắt liếc cô một cái, chụp lại cổ áo cô đang dùng tay xà xuống: "Được rồi, lại xà cổ áo, bộ quần áo này liền vứt đi, mình nói cho bạn biết, bộ quần áo này là moden mới của năm nay, giá khoảng hai vạn đó!" "A..." Một câu này của cô dọa Trần Hiểu Kỳ không dám động đậy.

Manh Manh không khỏi cười trộm, đối phó loại tham tiền như Hiểu Kỳ này, đây là biện pháp trực tiếp hữu hiệu nhất: "Yên tâm đi! Không đem bạn đi bán, hôm nay là tiệc sinh nhật của đàn chị Lâm Thanh, bạn tháp tùng mình."

Nói xong, lưu loát thay đổi quần áo, Hiểu Kỳ mặc thực nữ tính, Manh Manh lại tương đối trung tính, áo sơ mi trắng, quần jean màu đen, dưới chân mang một đôi bốt, bên ngoài là áo khoát da màu đen, trên đầu cột tóc kiểu đuôi ngựa, tư thế xinh đẹp lại hiện ngang oai hùng.

Nhưng Hiểu Kỳ không lại vui: "Hai đứa mình đổi đi, mình mặc bộ quần áo này của bạn, mình muốn làm nam." Manh Manh xì một tiếng, cười vui vẻ, giống như lưu manh đưa tay vuốt ve khuôn mặt nhỏ nhắn đang toàn tâm toàn ý muốn đổi quần áo của Hiểu Kỳ: "Cô nhóc à, là anh mang em đi, không phải em mang anh đi, biết chưa, ngoan nha!"

Về mặt Hiểu Kỳ đen thui, nha đầu kia, nha đầu kia quả thực chính là vừa xoay người liền mang về mặt hư hỏng, mình lại bị cô trắng trợn đùa giỡn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 32

Trần Hiểu Kỳ là chị cả ở nhà, có thể thích ứng mọi tình cảnh, cũng bị Manh Manh dọa không nhẹ, từ trên lầu xuống đất, xuống gara, Trần Hiểu Kỳ

trơ mắt nhìn Mạnh Mạnh đi đến phía trước chiếc xe Miura danh tiếng, bóng lộn tới cực điểm, hướng cô ngoắc.

Trần Hiểu Kỳ chính là chưa từng tận mắt nhìn thấy, hình ảnh thì từng nhìn qua, trên laptop, vách tường phòng cô chính là hình chiếc xe danh tiếng này, tuy rằng không biết cụ thể là bao nhiêu tiền, nhưng hơn trăm vạn cũng không sai, hơn nữa, bị Mạnh Mạnh túm lên xe, chạy ra, dọc theo đường đi, trăm phần trăm mọi người có mặt bên đường quay đầu nhìn theo.

Trần Hiểu Kỳ rốt cục cũng lĩnh giáo cá tính của Mạnh Mạnh, ai nói nha đầu kia khiêm tốn, vừa kiêu ngạo là có thể hù chết người, bộ quần áo này sẽ khiến kẻ kiêu ngạo nhất cũng phải chịu thua, thật sự là nam tính đến không có thiên lý, trách không được hiện nay đang có xu thế quần áo trung tính, ngay cả Trần Hiểu Kỳ cũng cảm thấy, động tác ‘anh chàng’ Mạnh Mạnh đang xoay tay lái rất mê người.

Ra nội thành, nóc xe thể thao từ từ mờ ra, gió đêm tiến vào, thổi bay đuôi ngựa cột sau đầu cô, cùng âm thanh chuyển động không dứt, gào thét tuôn qua trên đường núi, Trần Hiểu Kỳ bỗng nhiên còn có loại cảm giác, may mà Mạnh Mạnh là nữ, nếu là nam, phụ nữ trong thiên hạ còn có đường sống sao, nhưng mà, tốc độ này có phải hơi nhanh không: "Mạnh Mạnh, Phương Mạnh Mạnh, bạn chậm một chút cho mình, chậm một chút... A..."

Trần Hiểu Kỳ rốt cuộc không thể nghĩ gì khác, nha đầu kia quả thực chính là liều mạng, xe theo đường núi chạy lên, Trần Hiểu Kỳ thậm chí có cảm giác, mình lúc nào cũng có khả năng rơi xuống sườn núi nguy hiểm, Mạnh Mạnh lại cười rất lớn.

Đã lâu không thống khoái như vậy, giống như ra ngoài兜 gió, chuyện đua xe này, Mạnh Mạnh học từ anh Hiểu Phong, đừng nhìn hiện tại anh Hiểu Phong rất nghiêm trang, có một đoạn thời gian cũng rất phản nghịch, không chuyện xấu gì chưa từng làm, anh muốn làm liền làm, mà lúc nào cũng kéo theo cô, lúc anh Hiểu Phong mê đua xe, vừa đến buổi tối, Mạnh Mạnh liền đi theo anh ra bên ngoài mà chạy, từ xe thể thao đến mô tô, Vệ Hiểu Phong đua bằng phương tiện gì, Mạnh Mạnh cũng nhất định an vị phía sau anh, nếu không thì là bên cạnh, tiểu nha đầu không lớn, lá gan lại lớn, lúc hưng phấn, cũng giống như người điên.

Về sau lại bị người lớn trong nhà phát hiện, dượng luôn luôn tao nhã, cầm lấy roi, đem anh Hiểu Phong quát một cái. Từ sau khi bị đánh, anh Hiểu Phong dù chết cũng không mang cô theo, nhưng mà cô thường xuyên lấy xe anh Hiểu Phong mua cho mà giải nghiện. Chính là chiếc xe ngày đó cô lừa Ki ca ca nói là xe của anh Hiểu Phong, kỳ thật cũng đúng vậy, là anh Hiểu Phong tiêu tiền từ nước ngoài trực tiếp mua cho cô, làm quà sinh nhật khi cô mười chín tuổi, chẳng qua Ki ca ca đầu gối ngọc ngà, cô lại giả bộ hiền lành, cho nên nói dối cũng là vì có ý tốt suy nghĩ cho Ki ca ca.

Nhưng hôm nay không cần làm vậy, vì ngăn chặn phiền toái về sau, hôm nay cô phải làm như vậy, đối với tình yêu Lâm Thanh truy đuổi cùng chấp nhất không có gì đáng trách, nhưng mọi chuyện cô đều nhằm vào mình, dùng thái độ khinh bỉ nhục mạ đối đãi với cô, Mạnh Mạnh quyết không cho phép, cô là con gái của ba mẹ, cô là công chúa của Phương gia, có thể khiêm tốn, nhưng không chịu được người khác hạ nhục, đây không phải kiêu ngạo, đây là tự tôn.

"Nha đầu này điên rồi!" Vệ Hiểu Phong vừa quẹo vào đường núi, liền nhìn thấy Mạnh Mạnh đua xe phía trước, chiếc xe Miura màu sâm banh (?là màu gì?) sao anh có thể nhận sai, biểu tình anh hơi nhũn mày rơi vào trong mắt Sài Từ Hinh đang ở bên cạnh.

Sài Từ Hinh chỉ chỉ phía trước: "Anh biết chiếc xe phía trước sao, đua xe trên đường núi, lá gan ghê gớm thật, nhưng kỹ thuật thật ra khá tốt." Vệ Hiểu Phong buồn cười nói: "Đó là Mạnh Mạnh nhà anh, tiểu nha đầu đang tận hưởng."

"Mạnh Mạnh? Anh nói ai? Phương Mạnh Mạnh, em họ anh? Đàn em trong trái tim Từ Hiên?"

"Trong trái tim..." Vệ Hiểu Phong không khỏi buồn cười, nha đầu kia thật sự hại người rất nặng, rõ ràng đã sớm là hoa có chủ, còn nở hoa đào khắp nơi, Phùng đầu gối thật sự yên tâm để cô phát tán.

Nhưng mà ngẫm lại, tiểu nha đầu luôn luôn có chủ ý, ngoại trừ Phùng Ki, đàn ông trong thiên hạ, còn ai có thể lọt vào mắt cô, càng đừng nói đi vào lòng cô, Sài Từ Hiên không tệ, đáng tiếc lại chậm không chỉ một hai ngày.

Nhắc tới Từ Hiên, Sài Từ Hinh không khỏi âm thầm nhũn mày, mẹ chết sớm, cha lại lo sự nghiệp, trên cơ bản từ nhỏ chính là hai chị em sống nương tựa lẫn nhau mà lớn lên, tình cảm so với các chị em khác cũng thân thiết hơn nhiều, cơ hồ không có gì giấu nhau, Sài Từ Hinh thực hiểu biết em trai này, thực ưu tú, không có khuyết điểm gì, tính tình có chút kiêu ngạo, những cái khác Sài Từ Hinh cũng không lo lắng, chỉ là trong tình yêu, cô sợ em trai chịu không nổi đã kích, hơn nữa, Hiểu Phong cùng cô từng như có như không đề cập qua vài lần, ý tứ là Mạnh Mạnh cùng Từ Hiên không có khả năng, đến tốt cùng vì sao không có khả năng, Hiểu Phong chưa nói rõ ràng, hai người còn chưa tới mức không có chuyện gì giấu nhau.

Nhưng Sài Từ Hinh rất rõ, Vệ Hiểu Phong là chàng trai có sao nói vậy, nhưng với em họ của anh, càng vô cùng bảo vệ, nếu là cô gái hoàn hảo khác thì thôi, nhưng lại là cháu gái Phương gia, nói trắng ra là Sài gia bọn họ ngoại trừ có chút tiền, so với Phương gia, cũng không cao hơn người ta, huống chi tiểu nha đầu căn bản là không có ý tứ này.

Từ Hiên chính là đơn phương tương tư, nhưng Sài Từ Hinh ở một bên xem xét, tương tư có chút mê muội, nếu đàn ông đã mê muội trong tình yêu có dùng mười con trâu kéo cũng không đi, yêu mà không thể, cảm tình càng dễ dàng trở thành cổ chấp, cô không hy vọng em trai đi đến bước đường cùng đương nhiên, đây là điều tệ nhất mà Sài Từ Hinh nghĩ tới, sự tình cũng chưa nghiêm trọng đến như vậy.

Sau tiệc sinh nhật của Lâm Thanh, cô cũng nên giục em trai nghĩ lại, Lâm Thanh có chút tật xấu, nhưng cảm tình với Từ Hiên là thực, nếu về sau việc với Mạnh Mạnh không như ý, Từ Hiên không chừng có thể nghĩ lại, chẳng qua, thật không nghĩ tới Phương Mạnh Mạnh nhìn qua mảnh mai xinh đẹp, thế nhưng lại khiến người ta không biết nên nói thế nào, là kinh sợ thì thích hợp hơn.

Nhưng không thể không nói, thật sự rất tuần tú, rất nam tính, con gái như vậy không phải người bình thường nào cũng có thể khống chế, ít nhất, Sài Từ Hinh cảm thấy em trai cô không thể, nhưng mà, cũng coi như rốt cục hiểu được vì sao lần này Từ Hiên lại hăm sâu như vậy, nhắc tới xinh đẹp con gái có hàng trăm hàng ngàn, tròn trịa mảnh mai, có thể khiến người hoa cả mắt, chỉ là Phương Mạnh Mạnh lại xinh đẹp, tìm người đẹp hơn cô, cũng không phải

chuyện khó, nhưng tình tình thoải mái ngang tàng không kèm chế được trên người cô thực không tìm ra được cô gái thứ hai.

Mà tính cách như vậy, sẽ không có được trong một sớm một chiều, cần bao nhiêu người nuông chiều, mới có thể sống bừa bãi như vậy, Phương Manh Manh thật chính là ‘thiên chi kiều nữ’ (cô gái kiều ngạo trời sinh).

Manh Manh vòng xe thật sát thành độ cong xinh đẹp, Trần Hiểu Kỳ ôm ngực nửa ngày mới bình tĩnh lại, việc đầu tiên sau khi bình tĩnh lại, chính là trực tiếp nhào qua, bắt lấy cánh tay Manh Manh bắt đầu lắc mạnh: "Bạn muốn giết người, bạn muốn chết, mình còn chưa sống đủ, Manh Manh, nha đầu chết tiết kia, nha đầu chết tiết kia..."

Manh Manh cười ha ha rất là vui vẻ, nâng tay vịn mặt của cô: "Bình tĩnh, bình tĩnh, Trần Hiểu Kỳ, bạn sao vậy? Chưa đùa thật, đã khiến bạn bị dọa thành như vậy, bạn còn khoa trương hơn khi chơi trò tàu cao tốc."

Trần Hiểu Kỳ trừng mắt nhìn cô: "So với chơi trò tàu cao tốc còn mạo hiểm hơn, kia đều là giả, vừa rồi bên cạnh chúng ta chính là vách núi, rơi xuống là tiêu ngay, bạn có biết không?"

"Được, được, mình biết, mình biết, lần sau đi chậm một chút, được rồi chứ?" Manh Manh sờ sờ đỉnh đầu Trần Hiểu Kỳ giống như dỗ đứa trẻ.

Vệ Hiểu Phong thật sự chống đỡ không được, phì một tiếng cười vui vẻ, đi tới co tay búng vào cái trán Manh Manh: "Phùng đầu gỗ không ở bên người, em liền đùa quá trớn."

"Manh Manh, Manh Manh..." Trần Hiểu Kỳ liều mạng kéo góc áo Manh Manh, ánh mắt chớp chớp, nhìn Vệ Hiểu Phong ngưỡng mộ.

Manh Manh bị bộ dáng sắc nữ này của Hiểu Kỳ làm tức cười, rất hào phóng giới thiệu: "Đây là anh họ mình, Vệ Hiểu Phong, đây là bạn học kiêm bạn tốt của em, Trần Hiểu Kỳ."

Vệ Hiểu Phong rất có phong độ vươn tay: "Chào người đẹp, anh là Vệ Hiểu Phong." Bàn tay Trần Hiểu Kỳ vươn ra, vừa đụng đến tay Vệ Hiểu Phong liền vội vàng rút trở về, khuôn mặt nhỏ nhắn ửng đỏ một chút...

Cho đến khi Vệ Hiểu Phong cùng Sài Tử Hinh đi vào, mặt Trần Hiểu Kỳ vẫn hồng, Manh Manh nghiêng đầu, khụy tay khoát lên vai cô, thấp giọng nói: "Thế nào, coi trọng anh họ mình, mình nói cho bạn biết, anh họ mình là anh trai tốt, nhưng lại không phải là chàng trai tốt, đừng xem mặt mà bắt hình dong, anh ấy rất đào hoa, nữ nhân không biết bao nhiêu, xuất phát từ phương diện bạn thân mà lo lắng, mình khuyên bạn, Hiểu Kỳ, bạn vẫn nên tìm một ‘xử nam’ đi!" (ai không biết xử nam là gì thì tra google nhé ^^)

"Phụt..." Hiểu Kỳ không uống nước cũng phun ra, tức giận trắng mắt liếc cô một cái: "Bạn đang ở cô đại à, đi chỗ nào tìm xử nam, mình chỉ thường thức, chỉ thường thức thôi, biết chưa, đối với cái đầu đen tối của bạn, mình cũng không tin bạn trai của bạn là xử nam"

"Là thật, không lừa bạn đâu." Manh Manh vô cùng chắc chắn, rất tự hào gật gật đầu.

Lúc Trần Hiểu Kỳ cứng lưỡi đứng trong sân, Trương Hạo ở phía sau lớn giọng nói: "Phương Manh Manh, Trần Hiểu Kỳ, thật là hai em, anh còn tưởng rằng nhìn nhầm..." Trương Hạo đến trước mặt hai người, đi quanh hai người hai vòng, lại đi quanh xe của Manh Manh hai vòng, bộ dáng yêu thích không buông tay, chảy nước miếng đến hận không thể cúi sâu ba thước: "Đàn em à, đây là xe của em sao! Rất ngầu nha."

Manh Manh nở nụ cười, đàn ông không ai không thích xe, lúc ba người cười nói đi vào, bữa tiệc đã bắt đầu, biệt thự Lâm gia rất lớn, bữa tiệc tổ chức trong vườn hoa, kiểu dáng Âu Tây, phục vụ mặc đồng phục khách sạn, bùng khay qua lại xen kẽ, ngọn đèn có ánh sáng ngọc, y hương tán ảnh*, thực quý tộc xa hoa.

*‘Y hương tán ảnh’ y = y phục, hương = hương thơm, tán = mái tóc, ảnh = bóng dáng, miêu tả sự lộng lẫy đẹp đẽ của phục sức trên người, cũng có ý ám chỉ phụ nữ hoặc chỉ những thứ hay thấy ở những yến hội xa hoa

Bên trong đầy nhân vật nổi tiếng trong giới kinh doanh, có thể kể mặt tới tham gia tiệc sinh nhật của con gái Lâm gia, cũng là vì mặt mũi của ba Lâm Thanh, sau khi Manh Manh tiến vào, kéo Trần Hiểu Kỳ trực tiếp chạy vội đến chỗ để đồ ăn, hai người, mỗi người cầm trong tay một cái đĩa, ăn no trước thì hơn, dù sao người đến rất nhiều, cũng không ai để ý đến hai người các cô.

Manh Manh đem cái càng trong món “Càng cua nấu tuyết” (ta chém, không biết món ăn ‘bắc mai nói tuyết trắng cua’ là món gì) lột ra, vừa bỏ vào trong đĩa của Hiểu Kỳ, quay người lại liền thấy Lâm Thanh, hôm nay Lâm Thanh thực thực nữ, váy trắng như tuyết ôm sát ngực, kiểu dáng đơn giản lại tương đối tạo ra khí chất, đương nhiên, nếu xem nhẹ vẻ khinh bỉ cùng xem thường rõ ràng trên mặt cô: "Đàn em đã đến rồi sao, chị còn định bảo lái xe đi đón em, sợ em tìm không được chỗ này!"

"Nếu nhà của chị không ở chỗ ẩm muội, người khó nhìn thấy thì bọn em sẽ tìm thấy."

Miệng của Trần Hiểu Kỳ thật độc, có thể độc chết người, Lâm Thanh bị một câu của cô làm ghen, nửa ngày không bình tĩnh nổi, Manh Manh không khỏi cười thầm, bỗng nhiên nhìn ra phía sau Lâm Thanh, nhanh chóng nghiêng người, cúi đầu, nhưng cũng không tránh thoát.

"Đây không phải là Manh Manh sao, tiểu nha đầu thấy đi cũng không đến chào hỏi, tối hôm qua còn cùng cô của con nhắc tới con..."

Chương 33

Manh Manh thực không phải cố ý muốn trốn, di Chu này là bà chủ mấy spa cao cấp, nữ cường nhân trong giới kinh doanh, là bạn của cô Phương Nam của cô, thích trang điểm, ham hưởng thụ, lúc Manh Manh đi theo cô của cô đến spa mà biết một chút, di Chu là người rất có khí chất, chỉ là có cái tật xấu, thích làm mai, nhất là với Manh Manh, giống như chỉ sợ Manh Manh không gả đi được, từ khi Manh Manh mười tám tuổi là bắt đầu làm mai không dứt, giống như bà mối chuyên nghiệp, Manh Manh bị phiền chịu không nổi, giải pháp đơn giản cuối cùng là ngay cả spa cô thích nhất cũng không đến.

Hôm nay lại gặp ở tiệc sinh nhật của Lâm Thanh, trong lòng Manh Manh trợn trắng mắt, nhưng gia giáo tốt, vẫn rất lễ phép kêu một tiếng di Chu, di Chu lại trưng đôi thân thiết giữ lấy tay cô, nhìn ngắm trên dưới: "Tiểu Manh Manh lại đẹp ra, có bạn trai chưa?"

Quả nhiên, câu thứ hai mới là ý chính, Manh Manh còn chưa phản ứng, chợt nghe âm thanh Vệ Hiểu Phong mỉm cười vang lên: "Đừng nói bạn trai, con đánh giá, nha đầu kia sắp phải xuất giá, thật sự là con gái lớn thì không thể giữ được mà."

Di Chu sùng sốt một chút, ngoài ý muốn tiện đà hỏi: "Chưa nghe mẹ con nói đến, có thể lọt vào mắt Manh Manh... là công tử nhà ai?" Vệ Hiểu Phong nở nụ cười: "Hiện tại cũng không phải cô đại, ông ngoại con nói, không cần phải là nhà môn đăng hộ đối, chỉ cần Manh Manh vui là được, trong nhà không ý kiến."

Di Chu hơi có chút tiếc nuối cười cười, bà biết rõ, biết ông lão của Phương gia nếu đã nói ra, việc này liền không đổi được, hàn huyên vài câu, nhìn thấy mấy vị khách quen, liền đi qua nói chuyện.

Manh Manh âm thầm nhẹ nhàng thở ra, Vệ Hiểu Phong vượt vượt đuôi ngựa cột sau đầu cô, vừa muốn nói chuyện, đã bị Sài Tử Hinh lôi đi, bên này liền còn lại Manh Manh cùng Trần Hiểu Kỳ, còn có vẻ mặt khiếp sợ giống như thấy quỷ của Lâm Thanh.

Manh Manh không muốn lại để ý tới Lâm Thanh, thủ đoạn 'cưa' nam nhân của Lâm Thanh lúc trước coi như không có trở ngại, hiện tại lại càng ngày càng khó chấp nhận, dùng chênh lệch giàu nghèo làm biện pháp đã kích tình địch, ngày thơ buồn cười, tuy rằng Lâm gia rất có nền tảng, nhưng trong chuyện này, vẫn không đổi được bản chất của kẻ chỉ biết có tiền.

Manh Manh xoay người đem cang cua trong đĩa của Trần Hiểu Kỳ nhét vào miệng cô: "Mau ăn, tiệc sinh nhật của đàn chị, nếu bạn ăn không đủ no, là không nể mặt đàn chị, phải không chị?"

Lâm Thanh nửa ngày mới lấy lại tinh thần, ánh mắt phức tạp nhìn Manh Manh: "Cô, cô, cô..." Sau ba từ 'cô' được nói ra, lại không biết tiếp theo sẽ nói gì.

Người tí mị bố trí, thời điểm muốn dùng ưu thế của mình đã kích kẻ địch, lại bỗng nhiên phát hiện, ưu thế của người căn bản không tồn tại, không chỉ không tồn tại, thậm chí, trái lại thành lợi thế của đối phương, cái loại vô lực cùng thất bại này làm người ta nản lòng, hơn nữa, Lâm Thanh bỗng nhiên phát hiện, hành vi của mình cho tới nay tựa như một con bò nhỏ nhảy nhót, làm trò hề trước mặt Manh Manh.

Nhưng Manh Manh lại cười tủm tỉm giống như chế giễu nhìn cô, đây mới là kiểu ngạo chân chính, khiến người cho là mình sắp lên đến đỉnh núi, lại trong nháy mắt, hung hăng ngã xuống, đau đến không đứng dậy nổi.

Ánh mắt Lâm Thanh bình tĩnh dừng ở trên người Manh Manh, trước kia sao mình có thể cho rằng, cô là cô bé lợ lem muốn một bước lên trời, quần áo hiện tại của cô ta, so với trên người cô cao cấp hơn không biết bao nhiêu, số lượng có hạn, có tiền cũng không mua được, hơn nữa, nhớ lại, quần áo của nha đầu kia lúc bình thường, nhìn như đơn giản, xem kỹ lại, không thể là mua ở siêu thị.

Lâm Thanh liếc qua Manh Manh dừng ở trên người Sài Tử Hinh và Vệ Hiểu Phong cách phía sau cô không xa, có lẽ Từ Hiên sớm đã biết chi tiết về nha đầu kia, cho nên... Ý niệm trong đầu cô vừa mới chuyển đến người này, đã bị ông Lâm bước nhanh tới túm đi, trò khôi hài này mới có kết thúc tốt đẹp.

Trần Hiểu Kỳ nuốt xuống thức ăn trong miệng, lấy tay kéo bàn tay Manh Manh: "Này này! Manh Manh, nhà bạn rốt cuộc có lai lịch ngẫu cỡ nào, lại đã kích Lâm Thanh đến vậy, mặt cũng tái rồi, lúc ở trường học, ánh mắt cô ta đề trên đỉnh đầu, ngoài anh Sài ra, ai cũng nhìn như không thấy, cao ngạo đó, giờ biến mất rồi."

Manh Manh đưa tay nheo nheo mắt của cô, tức giận nói: "Ăn của bạn đi! Cô của mình lợi hại, nữ cường nhân trong giới kinh doanh, nhưng mà ngoài việc bị mình tổng tiền, cũng không có quan hệ gì lớn, ba mình là quân nhân, mẹ mình là họa sĩ, cho nên, mình cũng miễn cưỡng được tính là con gái của quân nhân! Cũng chỉ là dân đen thôi."

Trần Hiểu Kỳ trắng mắt liếc cô một cái: "Dân đen có thể lái được xe kia của bạn sao, nhưng mà, biết bạn có tiền cũng rất tốt, về sau bạn có thể mang theo mình đi ăn tiệc thêm vài lần!"

Manh Manh không khỏi bật cười, cô thích loại tính cách này của Trần Hiểu Kỳ, có gì nói nấy, thẳng thắn đáng yêu, nhưng mà, sao đến bây giờ còn chưa thấy Sài Tử Hiên.

Đang nói, Trần Hiểu Kỳ bỗng nhiên lôi kéo góc áo của cô: "Manh Manh, Manh Manh, anh Sài đến kìa, oa, rất đẹp trai nha!" Manh Manh nghiêng đầu nhìn qua, Sài Từ Hiên vừa tới, mặc một thân veston lễ phục, áo veston màu đen lộ ra áo sơ mi thời trang ở bên trong, đẹp trai anh tuấn, hơn nữa, có loại ôn nhã khác thường.

Sài Từ Hiên mặc lễ phục có chút khí chất quân tử ôn nhuận như ngọc, Manh Manh không khỏi âm thầm suy nghĩ, nếu Ki ca ca của cô mặc veston sẽ có bộ dạng thế nào? Có thể cũng có chút nhã nhặn hay không, Manh Manh vô cùng chắc chắn lúc đầu, Ki ca ca rất giống ba cô, mặc veston cũng không che giấu được khí thế quân nhân trong người, quyết đoán, bá đạo, kiên định, cường ngạnh, cứng rắn như thép, dù anh mặc quần áo gì cũng không khác được, nhưng mà, cô yêu Ki ca ca như thế, đối với vẻ đẹp của Sài Từ Hiên, chỉ là thuần thường thôi.

Sài Từ Hiên vừa vào mắt liền nhìn Manh Manh đứng ở góc đầu tiên, cho dù nhiều người, lại khá náo loạn, anh cũng có thể liếc mắt một cái là thấy cô, ngọn đèn bốn phía sáng như sao, dừng ở trên người cô, tôn lên hình dáng của cô, rõ ràng lại xinh đẹp.

Sài Từ Hiên có đôi khi cảm thấy, Manh Manh với anh tựa như sao trên trời, lúc anh cảm thấy rất gần cô, kỳ thật lại xa không thể với tới, lúc anh cảm thấy cách xa cô, càng như cách cả một vùng trời.

Hôm nay anh thực không muốn đến, nhưng lại thật sự không thể không được khát vọng muốn gặp Manh Manh, loại khát vọng này, sau khi gặp cô, cũng không hề giảm.

Lâm Thanh tiến đến khoát tay anh: "Từ Hiên, anh rút cục cũng đến, chị Từ Hinh đã sớm đến, sao anh lại đến trễ vậy, ba em hỏi anh mấy lần, muốn anh khiêu vũ mờ mịt, đi..." Lâm Thanh không khỏi phân trần rồi lôi Sài Từ Hiên.

Trần Hiểu Kỳ bĩu môi nói: "Rõ ràng anh Sài không thích cô ta, không nên kéo nhanh túm mạnh, có ý gì sao..." Manh Manh nghiêng đầu cười nhẹ: "Hiểu Kỳ, rõ ràng bạn đang đổ ky, vừa rồi bộ bạn không mang về mặt si mê hoa mắt nhìn đàn anh sao, coi kìa, nước miếng chảy cả nửa thước..." Trần Hiểu Kỳ vội vàng nâng tay sờ khoe miệng, mới phát hiện Manh Manh trêu ghẹo, vừa muốn tìm cô tính sổ, bị Manh Manh nhét nước trái cây vào tay ngăn chặn: "Uống nước trái cây, ăn no đi! Ăn no rồi về! Sau khi đưa bạn về ký túc xá, mình còn có việc."

Trần Hiểu Kỳ uống hai ngụm nước trái cây, không có ý tốt nghe ngóng: "Chuyện gì, đã hơn nửa đêm, có phải tìm bạn trai của bạn không, sau đó là đến cả đêm kích tình gì đó..." Ánh mắt Manh Manh lóe lóe, là cô muốn cho Ki ca ca một niềm vui bất ngờ, cả tuần nay không gặp, nếu tối nay cô đột nhiên xuất hiện trước mặt Ki ca ca, Ki ca ca sẽ có biểu hiện gì, với tính cách của Ki ca ca, cô đoán, khẳng định sẽ trực tiếp đề cô xuống, sau đó...

Vừa nghĩ đến, Manh Manh liền thực sự khẩn trương, nhìn Trần Hiểu Kỳ liếc mắt một cái, giữ chặt anh phục vụ đi ngang, trực tiếp phân phó: "Đem thứ này, thứ này, thứ này, gói lại cho tôi...", không chút để ý tới biểu tình kinh ngạc của anh phục vụ, nhưng nhà hàng năm sao phục vụ rất tốt, mặc dù trong lòng khinh bỉ Manh Manh vô cùng, nhưng anh phục vụ vẫn theo như yêu cầu mà đáp ứng.

Sài Từ Hiên bị Lâm Thanh quần quít lấy, khiêu vũ mờ mịt, quay đầu lại thì Manh Manh đã sớm không thấy nữa, Trương Hạo vỗ vỗ bờ vai của anh: "Lão đại, không cần tìm, Manh Manh cùng Trần Hiểu Kỳ mới vừa đi, còn gói hai túi thức ăn thật to, cứ như vậy nghênh ngang đi ra ngoài, cậu không nhìn thấy anh phục vụ phụ trách tiếp đãi vừa rồi đâu, biểu tình trên mặt thật sự phản kích vô cùng, ha ha, nha đầu kia rất thú vị, hơn nữa, lão Đại, Phương Manh Manh rốt cuộc có lai lịch gì, bình thường thực không nhìn ra, hôm nay mới biết được, rất ngẫu nhiên."

Lâm Thanh hừ một tiếng: "Tâm cơ cô ấy sâu, bình thường lại giả vờ nghèo khó, cổ lỗ..." Ánh mắt Sài Từ Hiên đảo qua, Lâm Thanh mới im miệng, trong lòng cô thật sự bất bình, phải biết rằng, trong lòng cô khổ sở giống như bị mười tảng đá lớn đè lên người.

Sài Từ Hiên đã bước nhanh đuổi theo, Lâm Thanh dặm chân một cái theo anh chạy ra ngoài, tình cảnh của mấy người này lọt vào trong mắt Vệ Hiểu Phong và Sài Từ Hinh, Sài Từ Hinh không khỏi thờ dãi trong lòng, nghiêng đầu lại hỏi lần nữa: "Manh Manh thực sự có bạn trai?" Vệ Hiểu Phong chỉ gật gật đầu.

Trong lòng lại nói, không thể tính là bạn trai! Trên cơ bản, bắt đầu từ ngày Manh Manh coi trọng Phùng đầu gỗ, Vệ Hiểu Phong liền chắc chắn, đời này của Phùng đầu gỗ chỉ có thể là chồng của tiểu nha đầu, cũng là em rể của anh, nghĩ đến cái sắc mặt thối thối kia, Phùng đầu gỗ lớn hơn anh mấy tháng, thời điểm không tình nguyện gọi anh là anh họ, Vệ Hiểu Phong liền âm thầm thích ý.

Chẳng qua, anh cảm thấy giữa hai người còn có bóng ma, kỳ thật, Vệ Hiểu Phong không thể lý giải được tại sao Manh Manh chấp nhứt chuyên chú vào tình yêu này, trong thế giới của anh, tình yêu chỉ là nóng lạnh nhất thời, mà hôn nhân lại kiên quyết trói hai người ở cùng một chỗ hết cả đời, không phải một hai tháng, là từ sáng sớm đến tối muộn cả mấy thập niên, hoặc lâu hơn nữa, nếu là anh thì đã sớm điên rồi.

Mặc dù hiện tại, anh có cảm giác rất tốt với Sài Từ Hinh, cũng không nghĩ tới hôn nhân, hơn nữa, anh không chấp nhận vì Sài Từ Hinh là cô gái không thích hợp để kết hôn, cô quá mạnh mẽ, phương diện này, rất giống mẹ anh, nhưng anh không phải là cha, anh tự nhận không có tầm lòng rộng rãi như cha anh, bao dung, thông cảm, sau đó, cam tâm tình nguyện làm nam nhân đứng sau lưng nữ nhân, tự tôn nam nhân trong anh rất lớn, về phần Manh Manh, mặc kệ cùng Phùng đầu gỗ ép buộc ra sao, chỉ cần đứng như ước muốn của cô, là tốt rồi, cho nên nói, Manh Manh từ trong hoàn cảnh không có thì phi lại được yêu chiều mà lớn lên, không thay đổi thành cô nàng nhu nhược, thực nên may mắn.

Manh Manh nhanh chóng ăn xong, thuận tiện mang theo hai gói to thức ăn ngon đem Trần Hiểu Kỳ đuổi về ký túc xá của trường, trực tiếp liền chạy đến chỗ Phùng Ki, như một con sóc, xe vừa tiến vào nơi đóng quân, liền thấy Phùng Ki cùng Thiệu Tinh đứng ở bên hai cây bạch dương lớn, ánh đèn có chút tối, Thiệu Tinh nhào vào trong lòng Ki ca ca, Manh Manh còn chưa nhìn thấy rõ ràng, liền cảm thấy trong đầu 'ầm' một tiếng, lửa giận trong lòng cháy lên, Manh Manh lu loát nhảy xuống xe giống như một đầu hổ, nhanh chóng vọt qua...

Chương 34

Trong ấn tượng của Phùng Ki, Thiệu Tinh thủy nhưng vẫn là cô gái dịu dàng, với hành vi thường ngày của Thiệu Tinh, anh chưa từng hoài nghi, đối với dây dưa gần đây của cô, Phùng Ki cho rằng Thiệu Tinh hồ đồ, hoặc là, do anh thật sự chưa cùng cô nói rõ ràng, tạo thành hiểu lầm, để chuẩn bị cho đợt huấn luyện gần nhất, Phùng Ki bận việc ở doanh bộ đến hơn mười giờ mới hoàn thành, ngẩng đầu liền phát hiện Thiệu Tinh mới vừa đi lại đã trở lại.

Phùng Ki không khỏi xoa bóp huyết thái dương co rút đau đớn, nếu có thể, anh thật hy vọng Thiệu Tinh biết khó mà lui, nhưng hiển nhiên không có khả năng, trong tay Thiệu Tinh cầm khay thức ăn, tràn ra một tươi cười ôn nhu: "Đói bụng chưa, em vừa rồi trở về gói bánh trôi, nghĩ chắc là anh chưa ăn gì, liền mang đến cho anh, còn đang nóng, anh mau ăn đi, còn có dưa chua anh thích ăn nhất nữa."

Phùng Ki nhú nhú mày, thì ra là trở về gói bánh trôi, loại săn sóc hiền thực này, chính là lý do khiến Phùng Ki động tâm trước đây, lúc đó, đây là thứ Phùng Ki luôn mong muốn hằng ngày, bình thường lại âm áp, mà hiện tại, Phùng Ki lại chỉ cảm thấy rất phiền toái, cô nàng này thực phiền toái.

Cũng không biết là thật không rõ, hay là giả bộ hồ đồ, quan hệ của hai người ba năm trước rõ ràng đã chấm dứt, ái muội như vậy không hề có ý nghĩa.

Lưu Triệu ho khan một tiếng, giương mắt quét Phùng Ki liếc mắt một cái, một cái liếc mắt này thật sự rất có hàm nghĩa, bộ đội trong doanh trại cũng điểm danh xong rồi, mấy Đại đội trưởng nhận chỉ đạo xong cũng lục tục đi ra ngoài, chỉ còn Lưu Triệu ở chỗ này, giả vờ thu dọn gì đó, còn đang đứng, Lưu Triệu không dọn dẹp, là không dám đi, sợ Phùng Ki phạm sai lầm.

Anh là đàn ông, thực hiểu biết thói hư tật xấu của đàn ông, có một câu nói thế này, nam theo đuổi nữ có thể vượt qua núi cao, nữ theo đuổi nam có thể qua sông lớn, trong chuyện này, mục đích của Thiệu Tinh thật rõ ràng, Phùng Ki lại là chàng trai nhiệt tình mạnh mẽ, nếu bị cô làm cảm động, gây ra chút lỗi nhỏ nào, đến lúc đó nói gì cũng muộn.

Lúc đó có hối hận cũng không kịp, nha đầu Mạnh Mạnh kia không biết sẽ náo thành cái dạng gì, nha đầu kia không dễ chọc, ai ngờ, Phùng Ki không quan tâm chút nào đến khổ tâm của anh, đứng lên, nói: "Chúng ta ra ngoài nói chuyện." Lưu Triệu trơ mắt nhìn hai người ra khỏi doanh bộ, cũng may hai người không đi quá xa, đứng ở cây Dương lớn bên kia.

Phùng Ki thực dứt khoát, vừa đứng lại liền trực tiếp nói với Thiệu Tinh: "Thiệu Tinh, anh đã có đối tượng, hơn nữa rất nhanh sẽ viết báo cáo kết hôn, nếu em tìm anh vì việc công, anh hoan nghênh, nếu là việc tư, anh cảm thấy có ảnh hưởng không tốt." "Ảnh hưởng không tốt..." Thiệu Tinh không khỏi cười chua chát, lấy cớ như vậy, cô nghe qua nhiều lần, những gã đàn ông kia, lúc ở trên người cô, nói lời ngon tiếng ngọt, lúc mặc quần áo rồi, sắc mặt vội vàng xanh mét, giống như rất sợ cô dính vào người bọn họ.

Nhưng những lời chối tai những gã đàn ông kia nói, cũng không chui ra từ trong miệng Phùng Ki, trước mặt Phùng Ki, cô cảm thấy, chính mình còn có chút tôn nghiêm cuối cùng. Còn nữa, đối tượng? Ánh mắt Thiệu Tinh lóe lóe, oán hận chôn dấu đã lâu dễ dàng trút ra: "Phùng Ki, đối tượng mà anh nói không phải là chỉ Phương Mạnh Mạnh chứ! Em nhớ rõ, năm đó anh nói Phương Mạnh Mạnh là em gái của anh, giống như em gái ruột, còn nói em suy nghĩ lung tung, không nói lý lẽ, hiện tại anh lại nói, Phương Mạnh Mạnh là đối tượng kết hôn của anh, bắt đầu từ trước kia, hai người đã vờ là anh em, hiện tại rốt cục đã dừng cảm thừa nhận, anh không thấy, như vậy không công bằng với em sao, em không tin anh thích Phương Mạnh Mạnh, cô ấy thì biết gì, chỉ là tiểu nha đầu bị làm hư thôi!"

Trong lòng Phùng Ki vốn lưu lại không nhiều lắm về chút tình cảm này, Thiệu Tinh lại khí thế bức người chất vấn như vậy, rốt cục biến mất không còn một mảnh, Thiệu Tinh quả thực cố chấp, hơn nữa, Phùng Ki thật không thể nghe người khác nói Mạnh Mạnh không tốt, tuy rằng anh biết rõ, tiểu nha đầu có chút bị cưng chiều mà có tật, nhưng trong những người cưng chiều khiến cô có tật xấu cũng có anh, anh thích cưng chiều cô, dỗ ngọt cô, cô nhỏ hơn anh rất nhiều mà.

Phùng Ki có một loại tình cảm rất phức tạp với Mạnh Mạnh, như với con gái, em gái, còn là với tình nhân, với đàn ông mà nói, loại tình cảm mang theo bí ẩn cảm đoán này sẽ trở nên tương đối khắc sâu, ở nhà đóng cửa lại thì nói sao cũng được, nhưng không chấp nhận được người khác nói không tốt chút nào, Phùng Ki chính là loại tâm tính này.

Thiệu Tinh đụng phải điểm mấu chốt trong lòng anh, sắc mặt Phùng Ki hồ hững nhìn cô: "Thiệu Tinh, anh nghĩ anh đã nói thực rõ ràng, về sau ngoài việc công, chúng ta không nên lại liên hệ." Giọng nói của Phùng Ki đều đặn trầm thấp, cùng với âm thanh gió thu thổi qua lá cây Dương, có loại lạnh lẽo cuối mùa thu.

Thiệu Tinh cắn môi nhìn Phùng Ki, trước đây, cô thiếu chút nữa giả cho chàng trai này, hiện tại, chàng trai này cơ hồ dùng giọng nói không hề cảm tình đuổi cô đi, Thiệu Tinh không thể nhận, cô bỗng nhiên nhào qua, chui vào trong lòng Phùng Ki, cánh tay mở ra, gắt gao ôm lấy thất lung của anh, có chút xúc động được ăn cả ngã về không.

Sự tình phát sinh rất đột nhiên, Phùng Ki không hề phòng bị, căn bản là không kịp phản ứng, đã bị cô ôm lấy, khi Phùng Ki phục hồi tinh thần lại, chưa kịp đẩy cô ra, Mạnh Mạnh đã nhảy xuống xe vọt đến.

Phùng Ki liền cảm giác có một lực thật lớn, cánh tay trên lưng anh đã buông lỏng ra, Mạnh Mạnh xuống tay không chút lưu tình, trực tiếp kéo cánh tay Thiệu Tinh ra, xoay người, đem cô xoay đến một bên, nhắc chân, chỉ một cước, đem cô đá qua một bên, động tác liên tiếp vừa nhanh vừa dứt khoát,

hơn nữa, đá qua một bên còn chưa chịu bỏ qua, xông lên nhắc chân muốn đạp, giống như đối đãi với con gián, như là, hận không thể đạp chết Thiệu Tinh. (^.^)b

Thời điểm Phùng Ki chặn ngang đem cô ôm trở về, tiểu nha đầu còn giương nanh múa vuốt, giống người điên, Mạnh Mạnh như vậy thực khiến Phùng Ki khiếp sợ, không biết là, đây mới là nguyên hình của Mạnh Mạnh, nói đến đây, Mạnh Mạnh có vẻ đến tam đẳng, từ nhỏ lại đi theo bên người anh họ Vệ Hiểu Phong nghịch phá, giai đoạn Vệ Hiểu Phong phản nghịch, Mạnh Mạnh cũng không ít lần đi theo học được, bất quá không phải đi gây chuyện, không trêu chọc đến điểm mấu chốt của cô, tiểu nha đầu sẽ không so đo, nhưng chạm đến, cô nhất định sẽ để ý, thoát một cái, tiểu nha đầu có thể biến thành sói mẹ cắn chết người.

Ai biết cũng nói, Ki ca ca là người đời này tiểu nha đầu chú ý nhất, có lúc, thậm chí còn quan trọng hơn cha và mẹ xinh đẹp nhà cô, hơn nữa, mỗi hận đoạt yêu ba năm trước đây, Mạnh Mạnh đã rất khó khăn mới nhìn được, hiện nay, nữ nhân này còn dám dựa vào chuyện trước đó, Mạnh Mạnh không đá chết cô, xem như Thiệu Tinh nhặt được tiện nghi.

Hơn nữa cô nàng Thiệu Tinh này quen thói giả vờ, Mạnh Mạnh cũng không ngờ, vừa rồi đập cô một cước, chân thứ hai đã bị Ki ca ca ôm lại, một cước kia Mạnh Mạnh tưởng đối có chừng mực, trước kia đi theo bên người anh họ Vệ Hiểu Phong đánh qua vô số trận, lực đạo, vị trí, đều dẫn đo tương đối đúng chỗ, một cước đá ra, đá thế nào cô hiểu rõ nhất, cũng sẽ không bị thương, cho nên, cô nàng đang nằm dài ở đây, cuộn mình ôm đầu gối, sắc mặt trắng bệch, hoàn toàn chính là giả vờ.

Khi bình tĩnh lại Mạnh Mạnh cũng có chút hối hận, khoảnh khắc vừa rồi, cô hoàn toàn bị ghen tị trong lòng khống chế, lúc này hiểu được, đối mặt với ánh mắt nghiêm khắc của Phùng Ki, chu miệng, đứng ở một bên không nói lời nào, thực sáng suốt hiểu được, lúc này, cô tốt nhất nên bảo trì trầm mặc, nhưng mà, ánh mắt lại rất tức giận nhìn chằm chằm Thiệu Tinh.

Phùng Ki bỗng nhiên có loại cảm giác giật mình, nha đầu kia căn bản không phải chỉ là con mèo nhu thuận, mà là một con báo hung ác tàn bạo, nhưng lộ dáng vẻ hung dữ, Phùng Ki lại cảm thấy cũng rất đáng yêu, cá tính yêu ghét rõ ràng như vậy, phù thêm một tăng tính cách thú vị cho cô, tiểu nha đầu bá đạo, xinh đẹp làm cho tâm mắt người ta không thể rời.

Nhưng mà, Phùng Ki còn phải thay cô thu thập tàn cục, xuất phát từ chủ nghĩa nhân đạo, Phùng Ki dù sao cũng phải tiến lên nâng Thiệu Tinh dậy, nhưng mới vừa đi một bước, đã bị tiểu nha đầu gắt gao túm ở góc áo, bộ dáng không được tự nhiên lại vô cùng đáng thương, trái tim Phùng Ki thích một cái liền mềm nhũn. Mạnh Mạnh mở cái miệng nhỏ nhắn nói: "Em đi." Tiến lên liền đỡ Thiệu Tinh lên, còn rất hiểu biết thay cô phui phui bụi đất trên người: "Chị Thiệu, vừa rồi em không thấy rõ là chị, em tưởng hồ ly tinh nào không biết xấu hổ câu dẫn Ki ca ca của em, ra tay hơn nặng, thật có lỗi!"

Lời nói của nha đầu này không hề có ý hối hận, ánh mắt Thiệu Tinh lướt qua Phùng Ki dừng ở trên người Phùng Ki, một chàng trai, nếu nhìn thấy một cô gái bị đá một cước, mà không có chút thương tiếc, chứng tỏ điều gì, Thiệu Tinh quá rõ ràng, lòng của cô hoàn toàn lạnh, nhưng mà, Phùng Ki, cô tuyệt không để cô ta như ý...

Lưu Triệu nhanh chóng mang theo hai anh lính tới: "Tiểu Trương, tiểu Vương, hai cậu nhanh đưa đồng chí Thiệu Tinh đến bệnh viện quân khu đi, kiểm tra cẩn thận, đừng làm có lệ, Phùng Ki, vừa lúc mình không có việc gì, đi theo xem thử!" Nói xong, xoay qua hướng Mạnh Mạnh nháy mắt mấy cái: "Việc này, Mạnh Mạnh à, vô luận như thế nào, đánh người luôn không đúng, về sau cũng không thể như vậy." Miệng Lưu Triệu nói như vậy, nhưng đẩy mắt lại rõ ràng hàm chứa ý cười.

Động tác của Lưu Triệu tương đối lưu loát, nhanh chóng đem sự tình khống chế, Thiệu Tinh bị hai anh lính vừa dịu vừa ép mang đi, cô nói không có việc gì cũng không được, Lưu Triệu đi theo, trực tiếp vào bệnh viện, ép buộc kiểm tra, cẩn thận đến không chịu được, cuối cùng còn làm một báo cáo tường tận sau khi kiểm tra, chứng tỏ Thiệu Tinh một chút thương tích cũng không có xong, sau đó cười tủm tỉm đem Thiệu Tinh thả trở về.

Lưu Triệu trở về doanh bộ, đã hơn nửa đêm, Mạnh Mạnh lại giống như học sinh tiểu học phạm lỗi, ngồi ở trên ghế, bàn tay đặt trên đầu gối, cúi đầu, một bộ dáng thành thật nhận sai.

Phùng Ki chỉ vào cô liên tiếp thuyết phục giáo dục, tận tình khuyên bảo, thực giống như giáo dục con gái của mình, Lưu Triệu không khỏi mỉm cười, nha đầu kia biết sai mới lạ, mà Phùng Ki, đã bao nhiêu năm, còn chưa nhận rõ bộ mặt thật của tiểu nha đầu.

Lưu Triệu vừa tiến đến, Phùng Ki liền ngừng nói, thực biết chừng mực, trước mặt người ngoài, biết giữ mặt mũi cho tiểu nha đầu: "Sao rồi? Thiệu Tinh không có việc gì chứ?" Lưu Triệu gật gật đầu: "Làm sao có việc? Tiểu nha đầu sao lại có nhiều khí lực, đá một cước mà gây tổn thương sao, Thiệu Tinh lại là quân nhân, không có việc gì không có việc gì..." (bạn LT này thức thoi ^^)

Thời điểm Phùng Ki thờ ra, bắt gặp ánh mắt tiểu nha đầu lóe sáng như tên trộm, không khỏi cảnh cáo một câu: "Sự tình dừng ở đây, không được vụng trộm đi tìm Thiệu Tinh gây phiền toái, biết không?" Mạnh Mạnh chu miệng thật cao, cuối cùng miễn cưỡng gật gật đầu.

Ép buộc đến ba giờ sáng, Phùng Ki mới đem tiểu nha đầu mang về ký túc xá, tiểu nha đầu sớm buồn ngủ không chịu được, làm gì còn tinh lực để ý tới việc khác, đầu dính vào gối liền ngủ. Phùng Ki tắm rửa sạch sẽ đi ra, tiểu nha đầu cũng không biết đã ngủ mấy giấc, Phùng Ki cúi đầu nhìn 'người anh em' của mình, thờ dài, quay đầu lại đi trở về..

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 35

Lúc Manh Manh tỉnh lại, ngoài cửa sổ truyền đến âm thanh binh lính luyện tập, khiến trong nháy mắt Manh Manh như hồi tưởng lại thời gian trước đây, bắt đầu từ lúc cô có trí nhớ, thời gian cô ở quân doanh cũng không nhiều lắm, hơn nữa sau khi đi học, cơ bản cũng chỉ có nghỉ đông và nghỉ hè mới có thể đi theo ba mẹ hoặc ở Phùng gia, nhưng mà kỳ dị, thời gian ngắn ngủi đó, lại khắc sâu nhất vào trí nhớ của cô.

Có người nói, cuộc sống quân doanh đơn điệu, buồn tẻ, chán nản, nhưng Manh Manh cảm thấy, loại đơn giản này tạo nên mị lực độc đáo cho quân doanh, Manh Manh thích đơn giản thẳng thắn, những thứ này thực trân quý trong chốn đô thị ồn ào náo động, cũng là phong cách trước nay của quân doanh, tựa như Ki ca ca của cô.

Manh Manh ngồi xuống, xúc chần trên người lên, nhìn nhìn, hình như đã tắm qua, quần áo cô mặc cũng đổi thành áo sơ mi quân trang của Ki ca ca, qua áo sơ mi quân trang thùng thình, người cô nhỏ nhỏ, xinh xinh, quần lót nhỏ cũng đã thay.

Manh Manh nhức đầu, cô liền nhớ rõ, đêm qua vừa bỏ nhào trên giường liền ngủ, về phần Phùng Ki tắm rửa thay quần áo cho cô, tí xíu ấn tượng cũng không có, hơn nữa, Manh Manh bỗng nhiên chịu đả kích, bắt đầu hoài nghi mị lực của mình.

Cô cùng Ki ca ca vô luận như thế nào, cũng xem như tiểu biệt thắng tân hôn! Ki ca ca lại mang thân phận quân nhân tràn đầy tinh lực, một tuần không gặp cô, khi gặp đem cô coi hết, lại tắm rửa, thay quần áo cho cô, cuối cùng một mình đơn độc ở trên giường ôm cô ngủ một đêm, thế nhưng một chút động tĩnh cũng không có, thật không giống lẽ thường, hoặc là, cô ngủ say như chết, không nhớ được ...

Nghĩ đến đây, Manh Manh lật cổ áo sơ mi xem xét bên trong, Ki ca ca ở trên giường thuộc loại nam nhân kịch liệt, ngay cả vuốt ve hôn nhẹ trước sau, cũng không quá ôn nhu, làn da Manh Manh lại trắng nõn tinh tế, mỗi lần hai người hơi chút thân mật, sẽ lưu lại dấu vết rõ ràng, nhưng lần này, một chút cũng không có...

Manh Manh nhìn trái ngó phải, vén áo sơ mi cao hơn nữa, lắc lắc thân mình mà nhìn, Phùng Ki vừa tiến đến liền nhìn thấy tiểu nha đầu như vậy, cái miệng nhỏ nhắn chu chu, nút áo sơ mi đã bị tiểu nha đầu coi bỏ toàn bộ, rộng mở thật to, một bên tay áo tụt xuống, đầu nhỏ của cô xoay ra sau lắc lắc, không biết nhìn cái gì, cái cổ nhỏ xinh đẹp suýt bị vụng gậy, nhưng mà, thật đẹp, xinh đẹp giống như một bức tranh diễm tình tinh tế tuyệt đẹp.

Cô gái xinh đẹp trong nắng sớm giống như tinh linh, áo sơ mi quân trang trên người tụt xuống, hơn phân nửa thân thể lộ ra trong nắng sớm, chỗ vạt trước áo sơ mi, lộ ra một bên ngực xinh đẹp đứng thẳng... Đỉnh phần nộn mềm, run rẩy, có chút trong trẻo nhưng trong không khí lạnh lùng nhếch lên, sáng rõ mẽ người, giống như trái cây trên núi vừa mới chín tới, khiến người ta muốn nhắm nháp.

Nghiêng thân mình nhỏ nhắn cơ hồ không hề che đậy, thất lung duyên dáng quần quanh vòng eo tinh tế cùng cái bụng phẳng, đường cong kia linh lung pháp phóng, khiến ** của Phùng Ki bị dày vò cả đêm thốt nhiên dựng lên, hồ ly tinh nhỏ này, đại khái không biết tối hôm qua anh có bao nhiêu vất vả.

Sau khi tắm nước lạnh, vừa kề bên người cô, cả người sẽ không tự chủ nóng lên, ** này này nọ nọ dụ hoặc nam nhân quá lớn, Phùng Ki bỗng nhiên hiểu được, đàn ông sẽ phạm phải vấn đề tác phong, hơn nữa nằm trong ngực, là cô gái mình âu yếm nhất, cô gái mình có thể danh chính ngôn thuận chạm vào, huống chi anh lại tắm rửa thay quần áo cho cô, quả thực đây chính là khảo nghiệm nghiêm khắc nhất trong cuộc đời này của Phùng Ki.

Phùng Ki vô số lần muốn đem tiểu nha đầu đặt ở dưới thân, hưng hăng, hoàn toàn yêu cô, nhưng đáng ngủ của tiểu nha đầu kia ngày thơ tới cực điểm, anh thực không thể xuống tay, cũng là có chút đau lòng cho tiểu nha đầu.

Tiểu nha đầu tuy rằng đập Thiệu Tinh một cước, lại không thực cảm thấy mình sai lầm, tính cách tiểu nha đầu yêu ghét rất rõ ràng, từ nhỏ lại bị nuông chiều mà lớn lên, tính tình có chút bướng bỉnh, hơn nữa đối với đoạn tình cảm xưa kia của mình cùng Thiệu Tinh thực để ý, cho nên một cước kia đá ra căn bản chính là phản ứng bản năng của cô, sau đó, mặc dù ý tứ hối hận cũng không nhiều, cô tuy rằng cúi đầu nhu thuận nghe mình giáo huấn, nhưng nhìn cái miệng nhỏ nhắn kia vẫn chu lên, là có thể biết.

Trong lòng tiểu nha đầu không phục, lại vẫn nén giận nghe, nếu cô thực cãi lại một câu, Phùng Ki có lẽ sẽ không đau lòng thành như vậy, nhưng một câu giải thích cô cũng không nói, bộ dáng ngoan ngoãn vô cùng, Phùng Ki thực có chút xót xa.

Huống chi, tiểu nha đầu còn nói mớ, ngay tại thời điểm anh nhìn không được, tiểu nha đầu ở trong lòng anh cọ cọ than thở vài câu, mặc dù mơ mơ hồ hồ nghe không rõ lắm, âm thanh nhỏ nhẹ vừa mềm mại vừa nhẹ nhàng.

Phùng Ki kẻ sát vào cái miệng nhỏ nhắn của cô cẩn thận nghe mới nghe được, tiểu nha đầu than thở là: "Ki ca ca, em muốn cho anh bất ngờ vui vẻ... Nhưng anh lại hồng hạnh ra tường, hồng hạnh ra tường... Chán ghét, chán ghét muốn chết..."

Lúc ấy trong lòng Phùng Ki đang nóng hừng hực nói không nên lời liền thoái mái, thoái mái qua đi lại thấy buồn cười, hồng hạnh ra tường? Nha đầu lại nói anh thành hồng hạnh ra tường, câu nói mớ này của tiểu nha đầu chân thật không che dấu, lại thẳng tắp đánh trúng Phùng Ki khiến lòng anh mềm xuống.

Theo lời ấy, đêm qua Manh Manh có thể yên yên ổn ổn ngủ thẳng đến hừng đông, là công lao của mấy câu nói mớ, Phùng Ki nhìn đã muốn phun máu, lại vẫn đang giữ lại lý trí cuối cùng, tất cả bởi vì đau lòng, hiển nhiên một chút ý tứ cảm kích Manh Manh cũng không có.

Sau khi kiểm tra chung quanh, phát hiện không có dấu vết Phùng Ki chạm vào cô, cái miệng nhỏ nhắn đã chu thẳng lên trời rồi, biết Phùng Ki tiến vào, lại không biết xấu hổ, đem toàn bộ áo sơ mi quân trang trên người ném xuống, không chỉ như thế, quần lót nhỏ cũng bị cô coi ra vứt trên mặt đất, sau đó, liền như vậy ngồi xếp bằng ở trên giường nhìn Phùng Ki, hai mắt to nhấp nháy như tên trộm, giống như một 'tiểu mẩu thú' muốn bỏ nhào vào con mồi, xinh đẹp lại hoang dã, muốn hấp dẫn người bao nhiêu liền có bấy nhiêu.

Hơn nữa người ngồi đơn độc ở trên giường trải drap màu xanh lục, thật có thể khiến người hồn xiêu phách lạc, Phùng Ki bước qua, kéo chăn bao lấy cô: "Nha đầu tiểu hồ ly, sáng sớm làm cái gì, đã là mùa thu, như thế bị cảm thì phải làm sao?" Manh Manh không khỏi âm thầm liếc mắt xem thường, Ki ca ca của cô chính là người luôn luôn mẫu thuẫn không cần thiết, trong mắt dục hóa dấy lên rõ ràng, hận không thể nuốt cả xương cốt cô, cố tình giả vờ đứng đắn còn dùng chăn bao lấy cô, chỉ để lộ ra cái đầu nhỏ của cô ở bên ngoài.

Manh Manh nhúc nhích cái đầu nhỏ, cố gắng đem hai cánh tay trắng nõn mềm mại từ trong chăn ra, vòng lên cổ Phùng Ki, cái miệng nhỏ nhắn nhướn lên hôn cái miệng của anh: "Em không tin Ki ca ca không muốn em, em cảm giác được, nơi đó của anh ngừng đầu chào em." Phùng Ki không khỏi nở nụ cười than một câu: "Tiểu nha đầu không biết xấu hổ..."

Cúi đầu ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô, tránh cho cô nói ra càng nhiều lời nói không biết xấu hổ... Quán quít giao triền thật lâu, Phùng Ki mới buông cô ra, tiểu nha đầu đã thở hồng hộc, nhưng lại nháy mắt mấy cái: "Ki ca ca, em, em hình như còn chưa đánh răng ô ô..."

Những lời này của Manh Manh một lần nữa bị cái miệng rộng đang cúi xuống nuốt hết, Phùng Ki giống như lột kén tằm, đem Manh Manh từ trong chăn lột ra, ôm vào trong ngực, cánh tay, chân tiểu nha đầu vô cùng có thứ tự liên cuốn lấy thắt lưng Phùng Ki, ở trên người anh cọ qua cọ lại đốt lửa.

Kỳ thật không cần cô đốt lửa, Phùng Ki đã sớm dấy lên dục hóa, bàn tay to theo cái lưng trắng mịn động lòng người hạ xuống, lần vào hoa cốc nóng bỏng... Cảm giác được xuân triều trong bí cốc của tiểu nha đầu bắt đầu chảy ra, mới chậm rãi đẩy mạnh, tăng tốc dục lên ** cuộn cuộn gây ra thủy triều chảy xiết, lúc cao lúc thấp, nháy mắt liền bao phủ lý trí..

Loại sự tình này có thể gây nghiện, hơn nữa cùng chính chàng trai mình yêu nhất làm, cái loại khoái hoạt này cơ hồ có tính chất hủy diệt, quá trình kịch liệt, cực hạn như đỉnh núi, có thể làm cho người ta lên trời xuống đất, trong nháy mắt tin tưởng càng vững chắc, Manh Manh biết, chàng trai này là của cô, ai cũng bắt không được, Thiệu Tinh lại càng không.

Tuy rằng Phùng Ki ba lần bảy lượt không cho cô đi tìm Thiệu Tinh gây phiền toái, cũng không nói Manh Manh không thể đi tìm cô nói chuyện, đối phó với cô gái như Thiệu Tinh, Manh Manh cảm thấy, cho dù Ki ca ca dứt khoát cự tuyệt cũng không có tác dụng, nếu Thiệu Tinh để ý đến thể diện, căn bản sẽ không dây dưa đến bây giờ, cô gái này đã tâm bưng bít.

Mà cảm tình của cô ta với Ki ca ca, tuyệt đối không hề là cái tình yêu gì, mục đích tìm tới Ki ca ca, đơn giản là vì tương lai của mình mà đánh cược một lần, nếu tình cảm của Ki ca ca với cô ta chưa dứt, có lẽ cô ta sẽ có cơ hội một bước lên trời.

Trong tự điển của Thiệu Tinh có lẽ có tình thân, nhưng cô đơn thiếu hụt tình yêu, cũng không bài trừ có một chút ý xấu không thể chứng kiến cô cùng Ki ca ca tốt đẹp.

Manh Manh không thích quanh co lòng vòng, anh Hiếu Phong từng nói với cô, phương pháp tốt nhất đả kích kẻ địch, không phải một đao gây thương tích, mà là không tồn một binh một tốt liên phá hủy lòng tin của đối phương, kẻ địch không có lòng tin, căn bản không hề có sức chiến đấu, Manh Manh cảm thấy, lời nói của anh Hiếu Phong rất có đạo lý.

Mà nhược điểm của Thiệu Tinh quả thực nhiều lắm, tùy tiện lời một cái ra, chỉ cần cô thức thời, sẽ xếp giáp đầu hàng, một chút Manh Manh cũng không thấy mình bị, các loại, cô cảm thấy vì bảo vệ tình yêu, thủ đoạn như vậy đã tương đối ôn hòa, dù sao cô không đem mấy thứ này phát tán, cũng không có ý tưởng bêu xấu Thiệu Tinh, cô chỉ muốn cô ta không nên lại dây dưa Ki ca ca mà thôi.

Thiệu Tinh chậm rãi rút ảnh chụp trong túi hồ sơ ra, chỉ lộ ra một góc, cô liền nhanh chóng vờ như không thấy, da mặt trắng cơ hồ trong suốt, ánh mắt lại sáng quắc như lửa, oán hận của cô rõ ràng không thể che giấu, cơ hồ nghiêng răng nghiêng lợi nói: "Phượng Manh Manh, cô bắt chấp thủ đoạn, lại ở trước mặt Phùng Ki giả vờ thuần khiết, giả vờ vô tội, cô thực ghê tởm."

"Tôi ghê tởm?" Manh Manh nở nụ cười, ngón tay xinh đẹp đem túi hồ sơ trên bàn xoay một cái, rút ra ảnh chụp bên trong nhìn nhìn: "Chắc chắn, bình thường thực không thấy được, khẩu vị của chị Thiệu rất nặng, sao tôi cảm thấy chị còn ghê tởm hơn tôi, nơi này tổng cộng có mười sáu gã đàn ông, tuổi cũng rất đa dạng, có trên sáu mươi, dưới ba mươi cũng có, chị Thiệu à chị thật sự là già trẻ đều ăn nha, trước khi quen Ki ca ca, chị từng có bao nhiêu đàn ông, tôi không cần phải nhắc nhở chứ, yên tâm, tôi không có ý khác, sẽ không đem mấy thứ này công khai, tôi chỉ muốn nhắc nhở chị Thiệu một chút, chuyện quá khứ này nếu đã trôi qua cũng đừng nên suy nghĩ nữa, miễn man suy nghĩ, kết quả, có lẽ ngay cả chị vất vả như vậy cũng sẽ không giữ được, nói tóm lại một câu..." Manh Manh bỗng nhiên cúi người, để sát vào bên tai cô ta, giọng nói trầm thấp rõ ràng: "Thiệu Tinh, cách xa người đàn ông của Manh Manh tôi một chút..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 36

"Người đàn ông của cô ta..." Thiệu Tinh chăm chọc cười cười, qua cửa sổ nhìn Phượng Manh Manh đi ra, ánh mặt trời rơi trên người cô, vĩnh viễn kiêu ngạo như vậy, cô là công chúa nhỏ trong mắt mọi người, mà mình lại lưu lạc ngay cả rễ cây cũng không bằng, mình là cái gì, nữ tiện nhân, không thể cũng không xứng có được chàng trai quang minh giống như Phùng Ki.

Nhưng Phuong Manh Manh đại khái đã quên, Phùng Ki từng là của cô, lúc này lại bị Phuong Manh Manh tuyên thệ chủ quyền, Thiệu Tinh cảm thấy, thực có chút châm chọc, hơn nữa, dùng thủ đoạn này uy hiếp, Phuong Manh Manh thật khinh người quá đáng.

Ánh mắt Thiệu Tinh bình tĩnh dừng ở ngã tư nơi Manh Manh biến mất, đáy mắt ẩn chứa một tia ngoan độc..."Chị, vì sao cứ gây hấn với Phuong Manh Manh..." Từ phía sau cây cột Thiệu Cương đi ra, ngồi đối diện Thiệu Tinh, hỏi.

Thiệu Tinh thu hồi ánh mắt, ngẩng đầu trừng mắt nhìn em trai, tức giận nói: "Em có chút tiền đồ cho chị, đừng vừa nhìn thấy Phuong Manh Manh liền ngay cả lập trường cũng đánh mất, chị là chị của em, hay muốn cô ta là chị của em, chỉ sợ cũng không có chuyện đó."

Sắc mặt Thiệu Cương biến đổi: "Chị, chị nói gì vậy, em chỉ tùy tiện hỏi thôi mà." "Tùy tiện hỏi?" Thiệu Tinh hừ một tiếng: "Đừng cho là chị không biết trong bụng em suy tính gì, sớm để cho chị nghỉ ngơi, Phuong Manh Manh, em không thể trêu vào."

Thiệu Tinh quở trách vài câu, nhìn khuôn mặt tuấn tú của em trai đỏ lên, mới hạ giọng nói: "Em đừng gấp, kiên trì đợi trong liên đội của em, đường tắt chị biết nhiều, nhất định đem em điều về đoàn văn công, yên tâm."

Về mặt Thiệu Cương không chút nào vui sướng, hơn nữa, trong lòng giống như rơi vào giếng sâu không đáy, mặc dù anh được điều đến đoàn văn công, tương lai phục hồi như cũ, có thể đi vào ngành công tác văn nghệ trên tỉnh, thì sao chứ? Với anh mà nói, phát triển tốt nhất, tốt cuộc vẫn là 'tiểu dân chúng' bình thường, khoảng cách với Phuong Manh Manh vẫn xa như vậy, cách xa giống như tám đời cũng đuổi không kịp.

Với anh, Phuong Manh Manh tựa như ánh trăng sáng tỏ nhất trên bầu trời, treo cao trên không trung, vừa ngẩng đầu là có thể thấy, lại chỉ có thể nhìn lên, vĩnh viễn cũng không thể chạm đến.

Ngày đó, thời điểm Phuong Manh Manh cùng Vương sư trưởng ở bãi biển, vừa vặn đến phiên anh gác, đang đứng ở ngay bên cạnh tường, ngày đó, Phuong Manh Manh cơ hồ thành giấc mộng của anh, tư thế đứng, vẻ mặt khi giờ súng lên ngắm bắn, tư thế oai hùng hiên ngang, xinh đẹp giống như hoa hồng nở rộ trên vách núi đen, kiều diễm xinh đẹp lại ẩn chứa nguy hiểm trí mạng, lại càng dụ hoặc.

Thiệu Cương chưa có đối tượng, từ lần đầu tiên nhìn thấy Manh Manh, trong lòng không thể buông xuống, anh biết, cô vĩnh viễn không có khả năng cùng anh, nhưng chính là không thể khống chế bất kỳ lúc nào trong đầu cũng nảy lên ý niệm, giống như trúng độc.

Thiệu Cương có chút rã rời cầm lấy túi hồ sơ trên bàn: "Đây là cái gì?" Bị Thiệu Tinh tay mát lạnh lẹ làng đoạt đi, cất vào trong túi xách: "Đồ của chị, tò mò cái gì, đi thôi, hôm nay chị đãi em, đến nhà hàng Hoan Hỷ đi, ở ngay phố phía trước..."

Thiệu Cương bị Thiệu Tinh trực tiếp kéo đi ra ngoài, hai chị em vừa đến nhà hàng Hoan Hỷ, sắc mặt Thiệu Tinh liền thay đổi, nơi này thực rất cao cấp, năm ngoái cô bồi Tàn thủ trưởng đến thành phố B dự họp, từng đến chỗ này ăn vài lần, trang hoàng không quá xa hoa, khắp nơi lại mang theo tinh xảo, chủ yếu là món ăn ngon, cá bột nhún lẩu, gà ba da, hồ lô ti, bầu dục trộn hoa... Những món ăn Thiểm Tây được bung lên đều tương đối ngon, cũng không biết chủ quán là ai, mọi người chưa từng thấy mặt, bộ đội lại càng nhiều.

Không cần biết là đến làm việc hay hội họp, cũng sẽ đến đây, nhà hàng Hoan Hỷ không chỉ là tiệm cơm, nói trắng ra chính là một tổ hợp đặc biệt, phục vụ mọi thứ, đối diện chính là khu giải trí, tắm rửa, dùng chân, cho nên có chút uy phong cũng không mới mẻ, đàn ông là thế, cho dù có địa vị gì, việc ăn uống, đam mê cũng không tránh khỏi cần có nữ nhân phục vụ.

Thiệu Tinh cũng có lúc nghĩ, sở dĩ Phùng Ki chính trực như vậy, đó là bởi vì không có địa vị, nếu có địa vị, phỏng chừng cũng không ngoại lệ, nhưng hiện tại nghĩ đến, trong lòng bỗng nhiên có chút sụp đổ, với gia thế của Phùng Ki, anh hoàn toàn có tư cách tiêu xài hoang phí, nhưng anh lại vẫn đang duy trì nguyên tắc cùng tiêu chuẩn, thật khó làm được, nhưng dạng đàn ông khó kiếm này lại cùng cô cắt đứt quan hệ.

Thiệu Tinh nhiều lần nghĩ tới, nếu năm đó mình không bị Phuong Manh Manh gài bẫy, buông tha cơ hội lần đó, mà tiếp tục ở lại bên người Phùng Ki, với tính cách của Phùng Ki, cô thực có cơ hội gả cho anh, chỉ cần lúc ấy quan hệ của hai người bọn họ tiến thêm một bước, Phuong Manh Manh muốn phá hư cũng không có khả năng.

Câu dẫn đàn ông, Thiệu Tinh đã sớm luyện được vô cùng thuần thục, nhưng thủ đoạn này dùng trên người Phùng Ki lại thất bại trở về, Thiệu Tinh cũng không nản lòng, tối hôm đó cũng không đúng thời gian địa điểm, nếu có thời cơ thỏa đáng, cô không nghĩ Phùng Ki sẽ đẩy mình ra, đàn ông là thế, người nào có thể chân chính có phụ nữ ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, trừ phi có tật xấu.

Cho nên, cho dù Phuong Manh Manh dùng những ảnh chụp này uy hiếp cô, cô cũng không sợ, chống lưng cho những người đó, cũng là những người mang chức vị quan trọng, cô cũng không tin, cô ta dám công khai ảnh chụp, chỉ cần cô ta không phát tán, thì uy hiếp được cái gì, chỉ là con nhóc chơi đùa thôi, Thiệu Tinh thực không để trong mắt.

Chẳng qua, có đôi khi vận khí của Thiệu Tinh xác thực hơi xấu, Manh Manh không uy hiếp đến cô, lại gặp Tiêu Hoa, lúc trước Thiệu Tinh sốt ruột muốn được điều đến bên người Phùng Ki, cái gì cũng có thể thử, khi tuyệt vọng, bèn cầu đến Tiêu Hoa, tiếng tăm của Tiêu Hoa rất thổi, Thiệu Tinh lúc ấy cũng không còn cách nào khác, không nghĩ tới, gã đàn ông này to gan lớn mật, trong văn phòng liêu...

Hơn nữa gã này thật biến thái, lúc ép buộc, thủ đoạn rất đa dạng, Thiệu Tinh phải thỏa mãn hần, thỏa mãn dục vọng của hắn, cô thiếu chút nữa phải nằm viện, cũng may mà qua được, ngay thời điểm cô muốn quên chuyện này đi, vừa vào nhà hàng Hoan Hỷ liền nhìn thấy Tiêu Hoa.

Thiệu Tinh không tự chủ được run run một chút, theo bản năng nắm chặt lấy tay em trai, bỗng nhiên nhớ tới cái gì, túm Thiệu Cương kéo ra bên ngoài: "Đi, chúng ta đi nơi khác..." Còn chưa đến cửa lớn, chợt nghe phía sau truyền đến một giọng nói láu cá: "Đây không phải là đồng chí Thiệu Tinh sao, sao vậy, không nhận ra tôi?"

Thân thể Thiệu Tinh cứng lại một chút, Thiệu Cương nghi hoặc nhìn cô: "Chị, hình như phía sau có người gọi chị?" Thiệu Tinh âm thầm hít vào, bình thường cô không tiếp xúc nhiều loại người, nhưng với gã Tiêu Hoa này cơ bản có hiểu biết, nói trắng ra, Tiêu Hoa chính là súc sinh, tiểu nhân, giỏi nhất là mang thù, rất thích lấy công báo thù tư, lợi dụng trong nhà có bối cảnh, trong tay có quyền lực, nếu đắc tội với gã, trừ phi về sau không hề lẫn lộn trong bộ đội, bằng không, nhất định gã sẽ đối xử với người rất 'tử tế'.

Hơn nữa, về sau Thiệu Tinh mới biết, Tiêu Hoa này không chỉ thích nữ, cũng thích nam, hơn nữa thích nam sinh thanh tú xinh đẹp, rơi vào trong tay gã gần như phải lột một lớp da, cô thì không sao, nhưng Thiệu Cương... *(biến thái khủng khiếp, ghê tởm quá, gã TH đó đi chết đi)*

Thiệu Tinh đẩy Thiệu Cương, nhỏ giọng nói: "Em về trước đi, lần sau chị lại đãi em ăn cơm..." Nói xong, không giải thích gì, trực tiếp đẩy Thiệu Cương ra khỏi cửa lớn nhà hàng Hoan Hỷ, xoay lại, đi qua hướng Tiêu Hoa: "Trường phòng Tiêu, đã lâu không gặp."

Ánh mắt Tiêu Hoa lướt một vòng khắp người cô: "Sao lại đã lâu không gặp, tôi nhớ rõ, mấy ngày trước mới cùng đồng chí tiểu Thiệu gặp mặt mà?"

Cô nàng Thiệu Tinh này tư sắc rất bình thường, ít nhất trong đám phụ nữ Tiêu Hoa chơi đùa, không coi là xinh đẹp, chỉ có vẻ tao nhã, nhìn qua là loại con gái rất đứng đắn đài hoàng, nhưng khi lên giường, khẩu vị nặng nề đều làm được, Tiêu Hoa thực sự thích thú tận xương tủy, hơn nữa, cô nàng này còn trở mặt vô tình hơn gã, chuyện làm xong, phải mông một cái liền bỏ đi.

Lần này đến thành phố B hợp, Tiêu Hoa liền động tâm tư, hôm qua gã tới, gọi di động cho Thiệu Tinh mấy lần cũng không ai nhận, tùy tiện gọi tới doanh trại, lại sợ ảnh hưởng không tốt, đang khó chịu khổ sở, vừa khéo lại để gã gặp cô.

Lúc Thiệu Tinh chưa vào, gã đã nhìn thấy cô, vừa lúc gã từ trên ghế đi ra toilet, cách tám vách thủy tinh trong suốt liếc mắt một cái liền thấy Thiệu Tinh và cậu thiếu niên đẹp trai bên cạnh cô.

Tiêu Hoa có đôi khi cũng thích chơi đùa khác thường một chút, chơi với đàn ông, có đôi khi càng dừng cảm hơn với phụ nữ, hơn nữa lại xinh đẹp thanh tú như vậy, chẳng qua Thiệu Tinh thật thông minh, nhanh chóng đem thiếu niên bên cạnh đuổi đi, ánh mắt Tiêu Hoa lóe lóe, dù sao cũng không cần nóng nảy, liên quan tới cô nàng Thiệu Tinh này, có thể khó tìm sao.

Ánh mắt Tiêu Hoa quét ra ngoài cửa sổ: "Sao mới vài ngày không gặp, đã chuyển sang đối tượng nhỏ tuổi rồi, sao không dẫn vào, giới thiệu cho tôi biết với!"

Thiệu Tinh miễn cưỡng cười cười: "Cậu nhóc đó chưa từng gặp mặt, không phải lọt vào mắt anh Tiêu chứ, hơn nữa, có em rồi, anh Tiêu còn muốn người khác sao!"

Tiêu Hoa nở nụ cười, từ trong túi quần lấy ra cái chìa khóa nhét vào trong tay Thiệu Tinh, cúi đầu, kề sát vào bên tai cô ái muội nói: "Anh ở đối diện, đây là chìa khóa, em qua đó trước, chờ anh." Thiệu Tinh cảm thấy, chìa khóa trong tay quả thực giống như cục than nóng phỏng tay, nếu có thể, cô thật muốn cả đời cách gã Tiêu Hoa này rất xa, nhưng ông trời lại không có mắt. *(cái này là chơi dao nên bị đứt tay đó, dùng cách thức thấp hèn thì gặp kẻ biến thái...)*

Lúc Thiệu Tinh trở lại ký túc xá, đã là nửa đêm - mười hai giờ, nằm ở trên giường, tiếp cận trạng thái chết khiếp, vừa nghĩ đến Tiêu Hoa liền cảm thấy một trận ghê tởm, gã Tiêu Hoa này rất ác liệt, Thiệu Tinh cảm thấy, tự mình muốn thoát khỏi gã có chút khó khăn, huống hồ, cuối cùng gã lại nhắc tới Thiệu Cương.

Thiệu Tinh không khỏi run lên, hôm nay gã nói với cô, có thể gã cũng sẽ được điều đến bên này, mình thì không sao, cùng lắm thì nhịn gã, nhưng Thiệu Cương... Không được, cô phải nghĩ biện pháp thoát thân.

Thiệu Tinh quay đầu nhìn một góc túi hồ sơ lộ ra từ trong túi xách của cô, nghĩ đến Phương Mạnh Mạnh, nghĩ đến Phùng Ki... Ánh mắt Thiệu Tinh thâm sâu, bỗng nhiên nghĩ ra một chủ ý.

Thúc đẩy Thiệu Tinh tiến hành chủ ý này còn có một nhân tố, chính là sư trưởng Vương Đại Bưu, lúc trước thời điểm vừa mới tới, từ xa liếc mắt một cái, liền cảm thấy có chút quen mặt, khi chuẩn bị lễ Quốc khánh, sư trưởng tự mình hỏi một chút công tác văn nghệ, vừa nhìn gần, Thiệu Tinh chợt nhớ tới, vị Vương sư trưởng này chính là vị quan quân ngày đó gặp gỡ ở cầu thang bên ngoài văn phòng Tiêu Hoa.

Lúc ấy ánh mắt Vương Đại Bưu sắc bén, bây giờ cô vẫn còn nhớ rất rõ, Thiệu Tinh sẽ không 'bị tay trộm chuông' cho rằng Vương Đại Bưu không nhớ rõ cô, từ đáy mắt ông nhìn chính mình không chút lưu tình nào, Thiệu Tinh chỉ biết, ông biết rõ ràng mọi chuyện của cô, khó coi giống như ánh nắng chiếu vào kẻ bị người lấy hết quần áo, nam nhân duy nhất hiện tại cô còn có thể trông cậy vào, sợ là chỉ còn lại Phùng Ki, cho nên, cô muốn bước vào chỗ chết mà hồi sinh...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 37

Manh Manh vừa ra cổng trường liền nhìn thấy anh Hiếu Phong đứng dựa vào xe, dù là anh của cô, thật lòng mà nói thì tương đối đẹp trai, hiển nhiên là đi đánh tennis, trên người còn mặc quần short thể thao vàng nhạt, trên vai khoác một áo khoát màu lông dê, lùm xùm trước mặt là một cái túi thắt nút thông lòng, dưới ánh mặt trời, anh như chàng trai trẻ tinh thần phấn chấn, vừa có khí chất của người đàn ông thành thực, rất tuần tú.

Vệ Hiếu Phong đến đây chuyển này có chút miễn cưỡng, trong quan hệ của anh và Sài Từ Hinh có chút ái muội, nhưng cũng không đi quá sâu, Vệ Hiếu Phong rất rõ ràng, cô gái khác muốn chạm vào thì chạm, Sài Từ Hinh thì không được, trừ phi anh đã chuẩn bị tốt để tiến tới hôn nhân, trước mắt mà nói, anh còn chưa nghĩ tới việc này.

Cho nên, với Sài Từ Hinh vẫn ở giai đoạn thân hơn bạn bè, có chút ái muội, có lui tới vì việc làm ăn, có chút quan hệ cá nhân, lúc quan hệ xã giao thiếu bầu bạn đi cùng, có thể giúp hỗ trợ, đối với chuyện của Sài Từ Hinh và Manh Manh, căn bản không có khả năng, anh cũng nói rõ ràng cho Sài Từ Hinh, chuyện này không đùa, nhưng Sài Từ Hinh vẫn như cũ nhờ anh vun vào, xuất phát từ lập trường bạn bè, Vệ Hiếu Phong đáp ứng giúp một lần.

Nhưng mà, Vệ Hiếu Phong thật tình cảm thấy, đây thuần túy là thoát quần thú lấm (*cái này không biết ed sao cho phải nên ta để nguyên ^*), làm chuyện thừa, đừng nói Sài Từ Hinh so ra kém Phùng đầu gỗ, cho dù hơn Phùng đầu gỗ gấp vạn lần, không lọt được vào mắt tiểu nha đầu cũng vô dụng trong chuyện nam nữ, phải là em tinh anh nguyên, miễn cưỡng không được, hiển nhiên, đầu óc Sài Từ Hinh rõ ràng thông suốt trong sự nghiệp, rơi vào chuyện của em trai, nguyên tắc liền bắt đầu suy giảm mạnh.

Kỳ thật cũng có thể lý giải, tình thân vĩnh viễn là nhược điểm của con người, anh cũng không thoát được, nếu đổi lại là anh, tiểu nha đầu coi trọng chàng trai nào, sống chết cũng quấn lấy anh ta, anh cũng phải tìm cơ hội thành toàn cho cô, ai bảo cô là em gái của anh, hơn nữa, chỉ ăn bữa cơm mà thôi, coi như là bữa ăn bình thường, cùng lấm thì không ăn nữa.

Nhưng mà, Vệ Hiếu Phong nhìn thấy Trần Hiếu Kỳ bên người Manh Manh, không khỏi nhíu mày bật cười, thoát nhìn, tiểu nha đầu thật đã tìm được một cô bạn tốt chân chính, đi ra đi vào đều mang theo nha đầu kia.

Vệ Hiếu Phong rất có ấn tượng với Trần Hiếu Kỳ, có thể làm được điều ấy cũng không dễ dàng, chủ yếu là ngày hôm đó ngôn hành (*lời nói + hành động*) cùng khí chất của Trần Hiếu Kỳ rất mâu thuẫn, mặc lễ phục tao nhã, cầm cái đĩa ăn như hổ đói, thực chân thật, bao nhiêu ánh mắt chú mục chung quanh đều không ảnh hưởng đến cô, trong mắt cô cũng chỉ có thức ăn ngon trên đĩa, hai má ngồn đến tròn vo, mà vẫn như cũ không ngừng hưởng vào trong đĩa mà ngồn, Trần Hiếu Kỳ như vậy, Hiếu Phong cảm thấy thực đáng yêu.

Mà hôm nay, Trần Hiếu Kỳ mặc một cái quần jean tẩy trắng, phía trên mặc áo khoát rộng thùng thình, che khuất dáng người rất đẹp ngày hôm đó, mái tóc cột lại ở sau đầu, đơn giản nhẹ nhàng khoan khoái, khuôn mặt nhỏ nhắn không trang điểm toát ra vẻ thanh xuân vô hạn, giờ tay nhắc chân đều thoải mái lưu loát, làm cho người ta không dễ dàng bỏ qua cô. Trách không được có thể cùng tiểu nha đầu đầu đầu thân thiết, hai người có chút giống nhau, đương nhiên cũng không tránh được Vệ Hiếu Phong có chút tâm tính muốn khống chế cô.

Trần Hiếu Kỳ vừa nghe Manh Manh nói đi ăn bữa ngon, trong lòng liền vừa yêu vừa hận, lần trước đi theo cô nghĩ là có thêm lộc ăn, thức ăn kia thực là rất ngon, cứ như ba tháng không biết vị thịt, bây giờ cơm ở căn_tin thực sự khó có thể nuốt xuống, có thể ăn thức ăn ngon như vậy, ăn được một bữa, sẽ lưu vào trí nhớ, không phải càng thống khổ hơn sao, nếu thêm mấy lần nữa, Trần Hiếu Kỳ bắt đầu hoài nghi, cô sẽ bị Manh Manh nói là tham ăn, đến khi về nhà không biết chừng còn có thể đói chết!

Mang tâm tình mâu thuẫn như vậy, vừa ra tới, nhìn thấy đại soái ca bên cạnh xe trước mặt, mọi ý nghĩ đều gác lại, ánh mắt chớp chớp, có chút ánh sáng căm ghét hiện lên, Manh Manh liếc cô một cái, không khỏi cười thầm, nghiêng đầu để sát vào bên tai Trần Hiếu Kỳ nói: "Thế nào, chị em với nhau mỗi cũng có một trình độ nào đó chứ! Có ăn còn có xem."

Túm cô, trực tiếp kéo qua: "Anh Hiếu Phong, em mang Hiếu Kỳ cùng đi, không thành vấn đề chứ!" Vệ Hiếu Phong vui vẻ, vỗ vỗ đỉnh đầu cô: "Không thành vấn đề, chỉ cần là người đẹp, anh đều hoan nghênh, mau, lên xe, hôm nay mang các em đi ăn món mới."

Manh Manh thích ăn cá nhất, nhưng chán ghét xương cá, trước đây, mỗi lần ăn cá đều là bà nội lấy hết xương cho cô, về sau làm việc này là anh Hiếu Phong, nhưng mà, cha cô và Phùng Ki cũng sẽ không thể không tiết chế mà chịu cô như vậy, cho nên trước mặt ba mẹ và Phùng Ki, Manh Manh sẽ không ăn cá, đến nay, cũng chỉ có ông nội, bà nội và anh Hiếu Phong biết cô thích ăn cá.

Phàm là bữa ăn xã giao, chỉ cần có món cá ăn ngon hoặc chế biến mới mẻ, Hiếu Phong cũng không quên đóng gói một phần trở về, cho nha đầu tham ăn nhà bọn họ, hoặc là đợi ngày khác, một mình mang theo tiểu nha đầu đến nếm thức ăn, cho nên, chỉ cần anh Hiếu Phong nhắc tới muốn mang cô đi ra ngoài ăn cơm, Manh Manh chỉ biết, khẳng định là ăn cá.

Quả nhiên, xe lượn bảy, tám vòng, dừng lại trước một ngõ nhỏ ở Khẩu Bắc, trước quán ăn bình thường trong ngõ nhỏ treo hai cái đèn lồng lớn màu đỏ, mặt trên viết một chữ to theo lối chữ triện.

Manh Manh biết, quán ăn càng bình thường, càng có thể mang đến cho người sự bất ngờ, nghiêng đầu nhìn, bên ngoài, dọc theo bờ sông, có đỗ một chiếc xe, là loại xe khá nổi tiếng, có thể thấy được không phải tiệm ăn tầm thường.

"Manh Manh, đây là chỗ nào? Cảnh tối lửa tắt đèn, nhìn như thế nào, cũng không giống tiệm ăn bình thường?" Trần Hiếu Kỳ vừa hỏi xong, Vệ Hiếu Phong không khỏi nhíu mày, quay đầu nhìn cô một cái, cười tùm tùm trên gheo: "Đúng là không phải tiệm ăn, nơi này là nơi thương gia làm ăn, Manh Manh là em gái của anh khẳng định không thể bán, em thì... Thật có thể bán với giá rất tốt."

Manh Manh có chút ngoài ý muốn nhìn anh của cô, anh Hiếu Phong như vậy thực sự có chút cổ quái, Manh Manh chưa từng thấy anh đùa với bạn bè

hoặc bạn học của cô, luôn rất nghiêm túc, đối với Hiểu Kỳ lại có điểm bất đồng.

Manh Manh nghi hoặc nhìn Trần Hiểu Kỳ liếc mắt một cái, không khỏi mỉm cười, nha đầu kia thực sự có chút sợ hãi, bộ dáng sợ hãi lại cố gắng tỏ ra can đảm thực rất đáng yêu, nhưng mà, cô không biết là anh Hiểu Phong lại coi trọng Hiểu Kỳ, hai người này như cách cả một con sông, không thể nói bậy, hơn nữa, còn có Sài Từ Hinh.

Hôm trước cô còn vụng trộm nghe thấy cô của cô nói với bà nội: "Nha đầu Sài gia kia rất xứng với Hiểu Phong..." Cho thấy, tộc trưởng hai bên đều vui mừng nếu hai người thành đôi ...

Vệ Hiểu Phong phát phát tay trước mắt Manh Manh: "Nghĩ cái gì vậy, nghĩ đến thất thân, không sợ đụng vào tường sao..." "Đến đây!" Manh Manh ngẩng đầu, tận sâu trong ngõ nhỏ ở đối diện là cửa của tứ hợp viện, cũng treo đèn đỏ, từ bên trong truyền đến từng đợt mùi thịt cá, hấp dẫn mọi người chảy nước miếng.

Manh Manh lôi kéo Trần Hiểu Kỳ cùng Vệ Hiểu Phong vào cái sân bên trái, nhân viên phục vụ giống như người đánh cá, rất có thú vui nơi hoang dã, chỗ ngồi sạch sẽ, không có mái che, đều là từng vách ngăn tạo thành từng phòng.

Nhân viên phục vụ dẫn bọn họ đến trước một cái trang trí hoa văn, trong cửa sổ ô vuông lộ ra hai thân ảnh quen thuộc, Manh Manh không khỏi mặt nhăn mày nhu, quay đầu nhìn Vệ Hiểu Phong, cô không biết anh Hiểu Phong là người bao đồng như vậy, hơn nữa, chỉ sợ không ai biết rõ chuyện của cô hơn anh Hiểu Phong.

Vệ Hiểu Phong có chút gánh không được ánh mắt chất vấn của tiểu nha đầu, thấp giọng nói: "Ăn bữa cơm mà thôi, chủ nơi này là bạn của Từ Hinh, có cô ở đây, có thể ăn thức ăn ngon nhất."

Manh Manh chu miệng, liếc trắng mắt, đẩy cửa đi vào, cá là cá hoang dại nơi nước sâu, hương vị khá tốt, hơn nữa mới mẻ, giống như mới được câu lên từ dưới sông, Manh Manh cùng Trần Hiểu Kỳ ăn thực thích, Sài Từ Hinh lại ăn không thấy ngon.

Ánh mắt Sài Từ Hinh lại như có như không đặt ở trên người Trần Hiểu Kỳ, bởi vì cô miễn cưỡng chú ý, vài lần, thời điểm ánh mắt Vệ Hiểu Phong xẹt qua cô bé, đều không tự giác mà mỉm cười.

Với đàn ông, Sài Từ Hinh luôn luôn thể hiện tính cách kiêu ngạo thái độ tiêu sái, nhưng với Vệ Hiểu Phong cô bắt đầu làm không được, gia thế, dung mạo, tính cách, năng lực, cho tới nay, Vệ Hiểu Phong là chàng trai duy nhất Sài Từ Hinh từng gặp khiến cô tâm phục khẩu phục, cô còn thật sự muốn cùng chàng trai này kết giao yêu đương, thậm chí lần đầu nghĩ tới hôn nhân.

Nhưng là quan hệ với Vệ Hiểu Phong lại bắt đầu trì trệ không tiến triển, giai đoạn có chút ái muội quá dài, cô có chút bối rối, Vệ Hiểu Phong vẫn như cũ không có động tác gì.

Sài Từ Hinh nghĩ lại xem kỹ tiến trình phát triển của hai người, không phát hiện sai lầm gì, cô có thể nhìn ra, Vệ Hiểu Phong đối cô thật hâm mộ, nhưng vền vẹn chỉ là thương thức mà thôi, phương diện nam nữ, ái muội lại dần dần trở nên nhạt nhẽo, hơn nữa càng lúc càng mờ nhạt, chàng trai này, làm cho cô có cảm giác không nắm bắt được.

Mà Sài Từ Hinh còn không bằng chị của anh, bất kể là ám chỉ hay thổ lộ, Manh Manh cũng không hồi đáp, hơn nữa, lúc gần đây, Manh Manh bắt đầu có ý vô tình trốn anh, hoạt động của Câu lạc bộ Leo núi, vài lần cô đều xin phép nghỉ, cả khi đến đây, cũng thẳng một đường mà bước, anh có ở đây cũng như không có, một đêm cùng sống cùng chết trên núi, dường như trở thành giấc mộng chỉ mình anh vĩnh viễn lưu luyến.

Từ tứ hợp viện đi ra, Manh Manh cùng Trần Hiểu Kỳ lên xe của Sài Từ Hinh, Sài Từ Hinh chờ Hiểu Kỳ về ký túc xá trước, cuối cùng đưa Manh Manh về nhà, dừng ở trước cửa lớn, Manh Manh vừa muốn xuống xe, đã bị Sài Từ Hinh một phen tóm cổ tay cô: "Manh Manh, anh có lời muốn nói với em, có thể cho anh một ít thời gian không?"

Giọng nói của Sài Từ Hinh ảo não, còn có chút khản trương không biết tên, Manh Manh rút cổ tay ra khỏi tay anh, ngồi lại: "Đàn anh à, nếu anh nguyện ý, chúng ta vĩnh viễn là bạn bè." Nói như vậy thực khách sáo, không phải bắt đắ dĩ, Manh Manh không muốn nói ra, cảm thấy rất đối trá.

Sài Từ Hinh không hề chớp mắt nhìn cô, ánh sáng màu hồng ngoài cửa sổ nhuộm bên cạnh cô, vì cô mà rọi lên một vầng sáng sắc sỡ, gương mặt tinh xảo xinh đẹp như bay bổng trong vầng sáng, giống như ánh mặt trời chiếu xuống mặt nước, ánh sáng xinh đẹp mà trong suốt như ngọc, nếu không gặp gỡ cô, hay nói là, nếu không biết cô tốt thế nào, có lẽ có thể dễ dàng buông tha một chút, nhưng hiện tại, Sài Từ Hinh cảm thấy, đời này anh cũng sẽ không gặp được Phuong Manh Manh thứ hai, anh không muốn như vậy, vì muốn giữ lại sinh mệnh của chính mình, nên anh muốn tranh thủ.

"Manh Manh, anh tham gia quân ngũ, em cảm thấy thế nào?"

Manh Manh run sợ một chút, tham gia quân ngũ? Sài Từ Hinh học Luật lại đi làm lính, nhìn sao cũng không bình thường, cô còn nhớ rõ, trong lễ đón sinh viên mới, Sài Từ Hinh từng nói qua, anh nói lý tưởng của anh là làm một luật sư bảo vệ chính nghĩa, có thể sử dụng năng lực của chính mình để bảo vệ pháp luật, công bằng, công chính, khi đó, cô cảm thấy đàn anh này thực đặc biệt, là chàng trai có lý tưởng có mục tiêu, nhưng hiện tại anh lại muốn tham gia quân ngũ, nếu mục tiêu lý tưởng của anh thay đổi, cô thấy không sao cả, nhưng, nếu là vì cô, việc này có chút phức tạp.

Cô không muốn để cho bất luận kẻ nào tham gia vào tình cảm cùng cuộc sống của cô và Ki ca ca, nói cô ích kỷ cũng tốt, nói cô bá đạo cũng thế, Ki ca ca là của cô, cô cũng là của Ki ca ca, giữa hai người chỉ đủ chứa lẫn nhau, không thể để cho người nào khác chen vào.

Nghĩ đến đây, Manh Manh vô cùng còn thật sự trịnh trọng mở miệng: "Đàn anh à, tham gia quân ngũ rất tốt lắm rất lịch lãm, hơn nữa đối với nam nhân, trải qua binh nghiệp, cả đời sẽ thu được lợi ích, nhưng, điều kiện tiên quyết là anh phải thích tham gia quân ngũ, đối với cuộc sống quân lữ phải hướng tới

từ nội tâm, tham gia quân ngũ không phải một lựa chọn nghề nghiệp, mà là một loại tín ngưỡng, đây là điều em học được từ trên người cha và vị hôn phu của em, hy vọng anh có thể thận trọng suy nghĩ..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 38

"Vị hôn phu..." Sài Từ Hiên cúi đầu lặp lại một câu..."Đúng, vị hôn phu." Mạnh Mạnh kiên định nói, trong con ngươi của cô nhuộm ánh sáng trong suốt, trong ánh hoàng hôn lờ lờ nhấp nháy, không khí hạnh phúc từ bên trong ánh mắt cô, cơ hồ tràn đầy mà tỏa ra.

Sài Từ Hiên thấy Mạnh Mạnh như vậy, bỗng nhiên phát hiện, hiểu rõ, anh càng không có cơ hội, nhưng mà với chuyện này, vẫn muốn biết cho rõ: "Là quan quân lần trước cứu chúng ta ở trên núi sao? Là vị hôn phu của em?" Mạnh Mạnh gật đầu: "Đúng, em vào nhà đây, cảm ơn anh đã đưa em về."

Sài Từ Hiên nhìn hình bóng cô biến mất, mở cửa xuống xe đứng tựa vào trên cửa hồi lâu, cho đến khi bóng đêm mờ tối, mới lái xe quay lại, về nhà, liền nhìn thấy Sài Từ Hinh bên cạnh quầy bar, tay cầm chén rượu, sắc mặt có chút không đúng, bộ dáng giống như mang đầy tâm sự.

Sài Từ Hiên ít khi trở về, bình thường phần lớn thời gian đều ở ký túc xá của trường học, nơi này tuy rằng đã sớm được đặt mua, nhưng vẫn không ai ở, cho đến khi chi nhánh công ty Hồng Cơ vươn đến Thành phố B, chị anh vào ở, mới có thêm hơi người.

Sài Từ Hiên cúi đầu nhìn đồng hồ, ngồi xuống bên người Sài Từ Hinh, kinh ngạc hỏi: "Chị, sao sớm như vậy đã trở về?" Sài Từ Hinh cũng buồn bực điểm này, sao sớm như vậy đã trở về.

Ăn cơm xong, cô nói có chút chuyện công ty muốn làm, để Vệ Hiểu Phong lại, Sài Từ Hinh lấy cớ này tương đối sứt sọc, nam nữ chủ động kết giao, cô thực am hiểu, mà nếu cô quả thật không chủ động, Vệ Hiểu Phong thật sự có thể xoay người bước đi.

Sài Từ Hinh luôn luôn có loại dự cảm, có phải chính mình trong lúc vô tình toát ra tâm lý muốn gả hay không, làm cho Vệ Hiểu Phong bắt đầu tỉnh tâm nhìn lại quan hệ của bọn họ, rồi chùn bước.

Phụ nữ bên cạnh Vệ Hiểu Phong không ít, là thanh niên có tiếng tăm nhất Thành phố B, vài năm nay tuy có chút giảm bớt, nhưng chàng trai nào mà không thích bụi hoa, liền giống như ngựa chưa thuần, muốn đem anh thu ở trong tay, nói dễ hơn làm, nhưng ngựa chúng mới là ngựa tốt, chàng trai thuần theo nghe lời hơn, Sài Từ Hinh liền xem thường, còn Vệ Hiểu Phong, chàng trai này chính là thách thức của cô.

Chuyện nam nữ, cũng giống như việc buôn bán, phải chú ý thay đổi trong nháy mắt, có cơ hội không bắt lấy, bỏ lỡ, chỉ sợ hối tiếc cũng không kịp, hơn nữa, cô tìm đâu ra một Vệ Hiểu Phong nữa chứ, chỉ là muốn bắt chàng trai này, cô phải động não thật tốt.

Sài Từ Hinh nghiêng đầu nhìn nhìn em trai, vừa rồi ý chí chiến đấu dâng trào lúc này đã sớm xếp cờ im lặng, thậm chí có chút nản lòng, bộ dáng cúi đầu, giống một con gà trống bại trận.

Sài Từ Hinh lấy qua một cái ly không rót cho anh nửa chén rượu: "Chuyện của chị chính chị sẽ xử lý, em không cần quan tâm, đến đây, nói cho chị nghe, chuyện với nhà đầu Mạnh Mạnh thế nào rồi, đã thổ lộ chưa?"

Sài Từ Hiên lắc đầu, anh còn chưa kịp thổ lộ, đã bị Mạnh Mạnh đá kích, một chút tin tưởng cũng không còn: "Vị quan quân cứu hộ trên núi lần trước chính là vị hôn phu của cô ấy." "Ài? Thượng tá lái trực thăng lên cứu các em sao?"

Từ Hiên nhắc, Sài Từ Hinh liền nghĩ tới, trên thực tế, chàng trai kia giống như Vệ Hiểu Phong, cũng không là loại đàn ông khiến người ta dễ dàng quên đi, đều là hai nam nhân xuất sắc, khí chất lại hoàn toàn khác nhau, trên người Vệ Hiểu Phong có loại lắng đọng của công tử thế gia, trong tạo nã ẩn chứa khí phách, cũng có vài phần khí thế.

Mà chàng trai kia, giờ tay nhắc chân, toàn thân đều toát ra khí chất quân nhân đặc biệt, tác phong mạnh mẽ, kiên định, đáng tin cậy, thuộc loại nhiệt huyết quân nhân từ trong xương tủy, luyện mãi mà cứng như thép, chàng trai đó đã là một khối kim cương, mà Từ Hiên, còn là một nam sinh chưa học xong đại học, nếu đổi lại mình là Mạnh Mạnh, giữa hai người, phỏng chừng cũng sẽ không chút do dự lựa chọn anh ta, mà không phải là chàng trai trẻ này, huống chi, hai người còn là thanh mai trúc mã, môn đăng hộ đối.

Sài Từ Hinh quơ quơ cái chén, màu rượu vàng óng ánh cùng khối đá lạnh trộn lẫn, phát ra tiếng vang đinh đinh đang đang thanh thúy, vô cùng dễ nghe, Sài Từ Hinh chạm vào chén của em trai: "Uống rượu, thất tình cũng không sao, cùng lắm thì, tìm một người khác, em còn trẻ, gấp làm gì, Lâm Thanh cũng không tệ, hay là, ngày mai chị mời cô ấy đến nhà ăn cơm..."

"Chị, tình yêu không phải với ai cũng được, lại càng không vì thất tình mà tìm người tiếp theo, em và Lâm Thanh chỉ là bạn bè." "Bạn bè có thể phát triển lên!" Sài Từ Hiên lắc đầu: "Em rất rõ ràng, ngoài Mạnh Mạnh sẽ không yêu cô gái khác, em chỉ muốn cô ấy, chị cũng đừng nói thêm nữa, em lên ngủ trước."

Sài Tử Hinh nhìn bóng dáng em trai lên lầu, không khỏi thở dài trong lòng, em trai mắt cao hơn đầu gặp phải Phuong Manh Manh, thực là kiếp nạn lớn nhất đời người, mà mình cũng có hơn gì.

Manh Manh vào nhà, Vệ Hiểu Phong liền cười tủm tỉm nói: "Đã về sao, thế nào?" Manh Manh tức giận liếc trắng mắt: "Anh Hiểu Phong, em không ngại chị gái của Sài gia là chị dâu, cho nên, anh cứ tự nhiên, chuyện của em anh cũng đừng làm gà mẹ, làm ơn." Vệ Hiểu Phong khẽ nhún mày: "Anh và Tử Hinh chỉ là bạn bè, có chút lui tới vì chuyện làm ăn, quan hệ cá nhân cũng không có, làm sao có chuyện gió trăng, tiểu nha đầu, không được gán ghép lung tung."

"Gán ghép gì chứ?" Bà Phuong nói tiếp: "Manh Manh nói có lý, nha đầu Sài gia bà đã gặp hai lần, là nha đầu rất cẩn thận, tính cách cũng rất được, con đã lớn thế này, vấn đề cá nhân cũng nên mau chóng giải quyết, sớm lấy vợ về nhà, chất của bà và ông ngoại con cũng chưa thấy được cái bóng."

Vệ Hiểu Phong nhìn Manh Manh liếc mắt một cái, không có ý tốt nói: "Bà ngoại, bà trông cậy vào con, không bằng trông cậy vào Manh Manh sẽ nhanh hơn, con nhóc và Phùng đầu gối cổ gồng nhiều lắm, chất của bà chắc sẽ không chỉ là cái bóng."

Bà Phuong gật gật đầu: "Bà đang tìm cơ hội cùng Phùng gia bên kia chạm mặt, nếu đã định, sẽ mau chóng làm chuyện này." Da mặt Manh Manh lại mông, lúc này cũng không khỏi đỏ hồng, trừng mắt nhìn Hiểu Phong liếc một cái, ngại ngùng chạy lên lầu, nhưng trong lòng xao động như ngọn cỏ, đều là bóng dáng Ki ca ca của cô.

Trước Quốc khánh quân đội có cuộc kiểm tra lớn về huấn luyện binh sĩ, Phùng Ki bận rộn đến nỗi chân cũng không kịp mang giày, tuy rằng nổi nhó trong lòng đã chông chênh như núi, lại bất đắc dĩ thiếu phương pháp, ngâm lại đã bao lâu không gặp tiểu nha đầu của anh, hai tuần, mười bốn ngày, lại dài như mười bốn năm.

Đây là những ngày trôi qua của quân nhân, từ lâu Phùng Ki chỉ biết, trước kia anh từng nghĩ tới, nếu tương lai tiểu nha đầu lấy chồng, anh không hy vọng cô lấy quân nhân, bởi vì quân nhân đủ tư cách, vĩnh viễn sẽ không là người chồng tốt, vợ của quân nhân không dễ làm như vậy, cần bao dung cùng thông cảm rất lớn, mà tiểu nha đầu của anh lại là cô nàng yếu ớt!

Anh không muốn cô chịu chút khổ sở nào, nhớ tới điều này, Phùng Ki liền vô cùng áy náy, càng áy náy, lại càng yêu cô chiều cô, loại tâm lý này theo thời gian dần trôi mà không ngừng tích lũy, đến bây giờ, toàn bộ cơ hồ hóa thành mong muốn tận xương tủy, tương tư tận xương này, rốt cục tự bản thân anh đã cảm nhận được.

Anh nhớ tiểu nha đầu của anh, lần đầu anh ngóng trông cuộc kiểm tra huấn luyện binh sĩ mau mau chấm dứt, nếu xong, có thể nhìn thấy cô, ôm cô, bù đắp vui sướng hôn tiểu nha đầu của anh.

Mang tâm tư như vậy, Phùng Ki trở lại khu đóng quân, hoàn thành chuyện doanh bộ, một phút cũng không trì hoãn liền đi ra ngoài, hận không thể lập tức nhìn thấy tiểu nha đầu, lại không nghĩ rằng bị Thiệu Tinh vừa lúc chặn lại.

Sau lần trước, Thiệu Tinh đã không tìm anh nữa, đối với tình hình gần đây của cô, Phùng Ki không quan tâm, bởi vậy cũng không quá hiểu biết, nhưng mà thời gian nửa tháng ngắn ngủn, biến hóa của Thiệu Tinh không khỏi quá lớn, giống như một đóa hoa vừa nở, bị mưa gió bẻ gãy, tiêu tụy thừa thối không còn hình dáng.

Quần trang mặc trên người cô có chút thùng thình suy sụp, sắc mặt tối đen, gương mặt hiện ra một chút dấu vết năm tháng, ánh mắt ngơ ngác nhìn qua, giống như một cái xác không hồn.

Nhìn Phùng Ki, ánh mắt mới có chút sức sống, thời điểm Phùng Ki còn chưa có phản ứng, Thiệu Tinh đã bắt lấy vạt áo của anh: "Phùng Ki, em van cầu anh, cầu anh buông tha em, em cam đoan tuyệt không quấy rối lấy anh, thật sự, em nói được thì làm được..." Có chút tổ chất loạn thần kinh, nói cũng bừa bãi, khiến Phùng Ki không hiểu ra sao: "Thiệu Tinh, em nói bậy bạ gì đó."

"Em nói bậy?" Nhu nhược biến mất, ánh mắt Thiệu Tinh dần dần sáng rực: "Phùng Ki, em thật không nghĩ tới anh là gã đàn ông nhẫn tâm như vậy, dựa vào một đoạn tình cảm kia của chúng ta, anh cũng không nên đuổi tận giết tuyệt chứ, anh lại phải đi sạch sẽ, Phuong Manh Manh thì sao, anh có biết Phuong Manh Manh của anh đã làm gì không, em là kẻ không quyền không thế, em dựa vào đàn ông có chức quyền, em không cao quý gì, so ra lại không bị ỏi bằng Phuong Manh Manh của anh, lúc trước chính cô ta nhờ cấp trên cho em cơ hội điều động, mục đích là làm cho em và anh chia tay, đây hết thảy đều là quỷ kế của Phuong Manh Manh, ba năm trước đây, cô ta lừa dối, chia rẽ em và anh, ba năm sau cô ta đập em một cước vẫn chưa hết hận, cuối cùng lại đem ảnh chụp em cùng Tiêu Hoa tung lên mạng, đây đều là chuyện tiểu thiên sứ hiền lành trong sáng trong miệng anh làm ra đó." (*mụ này vu khống dữ quá* :)

Phùng Ki khiếp sợ lui một bước nhỏ, Thiệu Tinh lại nói: "Sao nào? Sợ hãi, phát hiện bộ mặt thật của tiểu thiên sứ lương thiện trong lòng anh mà sợ hãi?" Thiệu Tinh có chút điên điên khùng khùng lại có khí thế dọa người.

Lưu Triệu từ trong doanh bộ bước nhanh ra, quét Thiệu Tinh liếc mắt một cái, ở bên tai Phùng Ki thì thầm vài câu, Phùng Ki thật không nghĩ tới, sao chỉ mới vài ngày liền xảy ra chuyện lớn như vậy, hơn nữa, Manh Manh làm sao có thể...

Bản năng Phùng Ki vẫn che chở Manh Manh: "Việc này phải có chứng cứ, anh hiểu em tức giận vì bị hãm hại, nhưng Manh Manh sẽ không làm vậy." Thiệu Tinh bỗng nhiên nở nụ cười, cười có chút âm trầm "Sẽ không, Manh Manh của anh sẽ không, anh muốn chứng cứ, được, em cho anh chứng cứ." Thiệu Tinh lấy bút ghi âm từ trong túi đưa ra: "Chính anh nghe đi, bên trong có phải là giọng của Phuong Manh Manh hay không."

Phùng Ki có chút chần chờ, nửa ngày không cầm lấy. "Thế nào? Không dám xác nhận, sợ phá hủy hình tượng tiểu thiên sứ lương thiện đáng yêu thuần khiết trong lòng anh..." Sắc mặt Phùng Ki trầm trầm, cầm lấy, đem ống nghe điện thoại đặt ở bên tai, mở ra, càng nghe sắc mặt càng khó nhìn, cuối cùng

trực tiếp tắt phụt máy phát, nói với Thiệu Tinh: "Chuyện này, anh sẽ giải quyết, nếu quả thật là Mạnh Mạnh làm, anh sẽ bảo cô ấy xin lỗi em."

"Xin lỗi em không dám nhận, bảo cô ấy giờ cao đánh khẽ, buông tha em là được."

Lưu Triệu ở một bên yên lặng nhìn cô nàng này, vừa đầm vừa xoa, vẻ mặt và nội tâm diễn thật tốt, hơn nữa, cô nàng này thực làm cho anh mở mắt, lại cùng Tiêu Hoa làm ra chuyện đó, mấy tấm ảnh chụp kia, nói trắng ra là, thực không phải là khiêu dâm gì, chỉ là hai người cùng nằm ở trên giường, chắc là sau khi xong việc.

Tiêu Hoa nhìn thấy rất rõ ràng, Thiệu Tinh chỉ ở bên cạnh, che mắt một nửa, không nhìn kỹ, thực sẽ nhìn không ra là ai, hơn nữa, lãnh đạo ở trên cảm thấy việc này ảnh hưởng quá xấu, cũng liền lập tức cắt bỏ, Lưu Triệu vì trùng hợp mới nhìn thấy vài lần, mới nhận ra cô gái trong hình chính là Thiệu Tinh, việc này thực không quá lớn, trước mắt cấp trên cũng chưa nói muốn xử lý Thiệu Tinh thế nào, nhưng lần này Tiêu Hoa sẽ rất thăm.

Lúc này Thiệu Tinh tìm Phùng Ki quậy tung lên, nhất định là trực tiếp tính lên đầu Mạnh Mạnh, chuyện này nghĩ như thế nào đều có điểm không đúng, cái khác Lưu Triệu không biết, nhưng có một số việc Lưu Triệu hiểu rõ, cô nàng Thiệu Tinh này nhất định không có ý tốt...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 39

Thời điểm Mạnh Mạnh ra khỏi trường học, còn đang suy nghĩ, mấy ngày nghỉ lễ quý báu trôi qua, không có Ki ca ca, giống như làm gì cũng đàn độn vô vị, Mạnh Mạnh cảm thấy, mình đã mắc chứng yêu chồng thái quá, tuy rằng Phùng Ki còn chưa phải là chồng cô, nhưng cô hy vọng có thể mau chóng thực hiện nguyện vọng này, chồng là cái gì? Là người đàn ông danh chính ngôn thuận quang minh chính đại thuộc về Phương Mạnh Mạnh cô, bất kể là ai cũng không thể nhớ thương.

Cô biết chính mình nhỏ nhen, lại bá đạo, nhưng bá đạo với người đàn ông của mình, có gì không đúng, kỳ kiểm tra huấn luyện binh lính chào mừng Quốc khánh cũng không biết khi nào thì chấm dứt, xét thấy mấy ngày nữa cô cũng sẽ khó gặp Ki ca ca, điện thoại cũng không gọi được, Mạnh Mạnh bắt đầu dằn dỗi, miệng còn chưa nhếch lên, liền thấy ngoài cổng trường bóng xe jeep, lập tức tràn ra một nụ cười thật tươi.

Cô nhiệt tình chạy vụt qua, giống như một con bướm nhanh nhẹn bay ra từ trong bụi hoa, lại còn nhớ rõ duy trì tư thế xinh đẹp, một chút cũng không phát hiện, sắc mặt Phùng Ki cực kỳ nghiêm túc, căn bản là không có thiện ý: "Ki ca ca, sao anh lại tới đây, kiểm tra huấn luyện đã xong sao, hay là chỉ đến gặp em, rất nhanh liền phải đi về, anh không nhớ em sao, không nhìn thấy mặt, điện thoại cũng không nghe..."

Tiểu nha đầu lú lú, giống như cái miệng phiền toái của chim sẻ nhỏ, sắc mặt Phùng Ki hơi dịu đi một ít, nói thật, Thiệu Tinh nói với anh việc này, Phùng Ki cũng không hoàn toàn tin tưởng, nếu nói ba năm trước đây, Mạnh Mạnh nhúng tay chia rẽ anh cùng Thiệu Tinh, anh tin, sau khi xác định quan hệ của anh cùng tiểu nha đầu, anh quay đầu nhắm lại, có vẻ từng bước một, tiểu nha đầu thủy chung đều ở bên người mình như hồ rình mồi. (ý anh là anh đã rơi vào vuốt hổ à?)

Anh từng có tình cảm với một nữ sinh, sau đó cả ảnh chụp anh cũng tìm không thấy, không cần nghĩ, khẳng định là nha đầu kia làm, cô nói cô thích anh, thật lâu, thật lâu, trước kia anh vẫn không cho là đúng, chỉ khi thành sự thật, mọi việc đều có thể giải thích được, hơn nữa, tiểu nha đầu cũng không phải kẻ dễ bắt nạt, cô đối phó với Thiệu Tinh thật quá dễ dàng, không đề cập tới thể lực Phương gia, chỉ bằng mượn uy danh của chú Phương, điều một nữ binh nhỏ còn không dễ như trở bàn tay sao, cho nên chuyện ba năm trước đây Phùng Ki tin, không chỉ tin còn thực dễ ỷ.

Luôn luôn chịu loại cảm giác bị lừa gạt, cô gái vẫn nâng niu che chở trong lòng bàn tay, nhìn từng bước cô lớn lên, bỗng nhiên một ngày kia phát hiện đã sớm học thói xấu, trong lòng Phùng Ki rất không thoải mái, cũng có chút cảm giác bị chi phối, bị trêu đùa, về phần sự kiện ảnh chụp sau này, Phùng Ki thực không biết là có can hệ với Mạnh Mạnh.

Thủ đoạn rất thấp hèn, Mạnh Mạnh lại không hiểu chuyện, đạo đức cơ bản nhất cùng gia giáo đều tương đối tốt, hoặc có chút trò đùa dai nhỏ, nhưng không có khả năng lấy danh dự một phụ nữ ra đùa giỡn, cho dù thế nào, chuyện này anh cũng phải hỏi cô, ít nhất cô dùng ảnh chụp đi uy hiếp Thiệu Tinh là sự thực. Nhưng mà, việc này cũng nên đóng cửa nói với nhau, dù sao cũng là cô vợ nhỏ của anh, Phùng Ki phân biệt rất rõ ràng.

Thời điểm Mạnh Mạnh nhận thấy Phùng Ki không thích hợp, đã gần về đến nhà, sắc mặt kia của Ki ca ca, vừa đen vừa trầm, vừa rồi cô nhào vào trong lòng anh, một chút tỏ vẻ cao hứng anh cũng không có, chỉ ôm lấy cô, đem cô nhét vào trong xe, nói về nhà, sau đó liền một đường mặt mày bình tĩnh, nói cũng chưa nói một câu, chỉ nghe cái miệng nhỏ nhắn của cô nói dài dòng.

Vào cửa, Phùng Ki ngồi xổm xuống thay giày cho cô, tự mình đi vào ngồi trên sofa, chỉ chỉ phía đối diện: "Ngồi xuống, anh có chuyện muốn hỏi em." Mạnh Mạnh nhìn thấy, đều là một bộ dạng tư thế thẩm tra, cô phạm lỗi gì sao?

Mặt Mạnh Mạnh méo mó cẩn thận nghĩ nghĩ, hình như gần đây mình rất ngoan, ngoài việc đem Phan Thiệu đá vào trong hồ, cũng không chết đuối, chỉ là ở bệnh viện truyền nước mấy ngày, không nghiêm trọng vậy chứ! Kỳ thật việc này cũng không thể oán cô.

Bình sinh Mạnh Mạnh hận nhất chính là đàn ông chân đạp hai thuyền một lòng hai dạ, trước kia cô thờ ơ lạnh nhạt, Phan Thiệu coi như tạm được, cùng Hiếu Kỳ phát triển rất vững vàng, phương diện này Hiếu Kỳ không khác gì kẻ ngốc, nói lý ra cùng cô đề cập qua bao nhiêu thứ về Phan Thiệu, nhà đầu thẳng thắn như vậy, nhắc tới Phan Thiệu, lại xấu hổ nhăn nhó như cô gái nhỏ, Mạnh Mạnh chỉ biết, Hiếu Kỳ thật lòng thích Phan Thiệu, rất thích, rất thích.

Ai ngờ đột nhiên Phan Thiệu thay lòng đổi dạ, cùng một nữ sinh khác ở cùng một chỗ, cũng là đàn chị năm ba của bọn họ, quan hệ rất tốt với Lâm Thanh, phương diện này có phải lại do Lâm Thanh bày chuyện xấu hay không, Mạnh Mạnh không biết, người yêu ở đại học, tan tan hợp hợp cũng là chuyện thường, nhưng Phan Thiệu không nên trước mặt nhiều người như vậy chia tay với Hiếu Kỳ, chỉ kém chủ tịch ở trên đài dùng loa lớn của radio.

Sắc mặt Hiếu Kỳ lúc đó, Mạnh Mạnh vĩnh viễn cũng sẽ không quên, lưng của cô cố gắng ưỡn thẳng, ánh mắt của cô gắt gao nhìn chằm chằm Phan Thiệu, nhưng loại giả vờ kiên cường này của cô, càng làm Mạnh Mạnh khổ sở, rất tức giận, cô đi lấy com cho Hiếu Kỳ, đi ngang qua bên hồ, vừa vịn thấy Phan Thiệu cùng với đàn chị mới vui mừng kia.

Cô vốn không muốn nghe bọn họ nói cái gì, nhưng giọng nói của Phan Thiệu thật sự quá lớn, vừa vịn lọt vào tai cô, Phan Thiệu nói: "Anh đã nghe theo lời em, chia tay với Trần Hiếu Kỳ, em nên đền đáp anh thế nào..." Những lời này thực chọc Mạnh Mạnh nổi điên, không nói một lời, bỏ lại cặp lồng com trong tay, trực tiếp đi qua, nhắc chân liền đem Phan Thiệu đá vào trong hồ.

Chuyện này ngay từ đầu não rất lớn, nhà Phan Thiệu không thuận theo, không buông tha, vì chuyện này, anh Hiếu Phong phải thay mặt người lớn đến trường một chuyến, trước mặt Phan Thiệu mãnh liệt tỏ vẻ, đưa ra điều kiện tiên quyết để không truy cứu, mới có thể dàn xếp ổn thỏa, nhưng chuyện này Mạnh Mạnh cảm thấy, anh Hiếu Phong sẽ không nói cho Phùng Ki, đây là sự ăn ý của hai người nhiều năm qua, nhưng mà anh Hiếu Phong phiền chán lại phải dọn dẹp cục diện rối rắm cho cô, cho nên giao cho Ki ca ca cũng không phải là không thể.

Mạnh Mạnh có chút không yên ngồi ở đối diện, bàn tay đặt trên đầu gối, một bộ dáng vô cùng nhu thuận, Phùng Ki không khỏi âm thầm thở dài, quý nha đầu này chỉ biết có một chiêu này dùng để đối phó anh, nhưng mà thị phi đúng sai anh vẫn muốn hỏi.

"Mạnh Mạnh, ba năm trước đây chuyện Thiệu Tinh được điều đi, em có nhúng tay hay không, anh muốn nghe lời nói thật, không được nói dối với anh?" Mạnh Mạnh ngạc nhiên, rốt cuộc không thể ngờ được là cái chuyện xưa này, bộ não nhỏ của cô nhanh chóng lưu chuyện, không cần phải nói, khẳng định là cô nàng Thiệu Tinh kia lại gây chuyện, đem chuyện ba năm trước đây nói ra, là muốn chửi bới cô? Hay là muốn nhờ sự đồng tình, sau đó tìm cơ hội cùng Ki ca ca ôn lại tình cũ, bất kể vì cái gì, cô ta cũng sẽ không được như ý.

Nhưng mà Ki ca ca trung ra một bộ tư thế trầm vấn nghiêm khắc, Mạnh Mạnh thực sự có chút bị thương, hơn nữa, thái độ Ki ca ca như vậy, có phải trong lòng còn chưa dứt tình với Thiệu Tinh hay không, ý niệm trong đầu này tiến vào trong lòng Mạnh Mạnh, liền khổ sở giống như một vụn con kiến bắt đầu cắn nát lục phủ ngũ tạng của cô, ghen tuông cuộn cuộn nổi lên, tâm tình tốt của Mạnh Mạnh biến mất không còn.

Cô ngẩng đầu bình tĩnh nhìn Phùng Ki: "Ki ca ca, chuyện quá khứ đã sớm trôi qua, hiện tại truy cứu thị phi đúng sai, có ý nghĩa gì, hay là, anh vẫn luôn chú ý đến chuyện năm đó, còn muốn cùng Thiệu Tinh nói lại tình xưa, anh hiểu rõ cô ấy sao, anh có biết cô ấy là cái dạng phụ nữ gì hay không?"

Nếu Mạnh Mạnh không nói lời này, Phùng Ki cũng sẽ không thực tức giận, lời cô vừa nói ra tính tình nóng nảy của Phùng Ki liền bốc lên, cho nên nói trong chuyện tình yêu nam nữ thường xuyên xảy ra chuyện nói đùa mà cãi nhau, qua rồi lại hối hận không thôi.

Phùng Ki lấy bút ghi âm từ trong túi ném cho cô: "Dùng ảnh chụp đi uy hiếp Thiệu Tinh, thực đúng là em! Từ khi nào em học được những thủ đoạn này, còn ảnh chụp trên mạng, có phải cũng do em phát tán hay không?"

Mạnh Mạnh sững sốt một chút, ảnh chụp? Ảnh chụp gì? Ki ca ca nói không phải chuyện mấy ngày hôm trước chứ, Thiệu Tinh tự biên tự diễn ra trò khôi hài này sao! Mạnh Mạnh cầm lấy bút ghi âm, nghe xong đoạn đầu liền chứng thật ý nghĩ của chính mình.

Chuyện Thiệu Tinh gần đây cô cũng sớm nghe thấy, thực rõ ràng chính là cô nàng kia tự biên tự diễn, thực sự có tài năng diễn xuất thiên phú, trước kia chỉ là múa hát, bây giờ điện ảnh và truyền hình phát triển, không chừng sau đó có thể trở thành bậc thầy, nhưng dù thế nào, Mạnh Mạnh cũng không nghĩ tới chuyện này có thể rơi lên trên người mình.

Cô tìm người chụp ảnh, nhưng những ảnh chụp này đã sớm để Thiệu Tinh cầm đi, hơn nữa, chuyện tung hình lên mạng ngu xuẩn như vậy, một chút ích lợi cho mình cũng không có, cô có ngốc mới làm, suy nghĩ một chút về nguyên nhân và hậu quả, còn không rõ sao, đây là Thiệu Tinh muốn đem chuyện xấu đổ lên đầu mình, nghĩ ra cách thức thật độc ác.

Những thứ này Mạnh Mạnh không thêm đề ý, cô đề ý là cái nhìn của Ki ca ca, Mạnh Mạnh ngẩng đầu, ánh mắt không hề chớp dừng ở trên mặt Phùng Ki: "Ki ca ca, anh cảm thấy việc đó là do em làm sao?" Ánh mắt của cô lạnh lẽo, giống như lưỡi dao, kiên cường sắc bén, có thể thẳng tắp cắm vào trong lòng người.

Mạnh Mạnh như vậy ở trước mặt, Phùng Ki tuyệt không ngờ tới, trên thực tế, trong hai mươi năm qua, cô thủy chung là tiểu nha đầu yếu ớt, có lẽ có lúc xảo quyệt, nhưng cho tới bây giờ sẽ không sắc bén như thế, Mạnh Mạnh như vậy làm Phùng Ki cảm thấy xa lạ, hoặc là, chính mình căn bản chưa thật sự hiểu biết cô, cho tới bây giờ đều là anh tự mình áp đặt nghĩ cô là người thế nào, hiện tại ngấm lại, rất nhiều việc, có lẽ chính mình thật sự ngu dốt, đây mới chân chính là cô.

Phùng Ki nhíu nhíu mày: "Nếu không phải em làm, anh hy vọng nghe được giải thích của em." "Giải thích? Ki ca ca, nếu anh cho rằng là em làm, em giải thích có tác dụng sao, em sẽ không giải thích, lại càng không muốn giải thích." Mạnh Mạnh bướng bỉnh đứng lên, giống như cha cô, vừa thối lại vừa cứng.

Mạnh Mạnh hận nhất người khác oan uổng cô, lại còn là Ki ca ca, chàng trai cô yêu hai mươi năm lại oan uổng cô, việc này làm cô cảm thấy ủy khuất, khổ sở, phẫn nộ, buồn bực, thậm chí nản lòng, nếu tin tưởng cơ bản nhất cũng không có, cô còn hy vọng xa vời cả đời làm gì: "Em hơi mệt, em vào ngủ."

trước."

Manh Manh xoay người vào phòng ngủ, cửa loảng xoảng đóng sầm một tiếng. Phùng Ki không khỏi lắc đầu, tựa vào sô pha phía sau, đề huyệt thái dương co rút đau đớn, tinh táo ngấm lại, có lẽ Manh Manh nói đúng, anh để ý không phải những tấm ảnh mà là sự kiện ba năm trước đây, lại cũng không phải tình cũ chưa dứt, mà là cảm giác bị tiểu nha đầu lừa gạt, làm anh nhất thời khó có thể chấp nhận, phương diện này không có quan hệ gì với Thiệu Tinh, nhưng hiển nhiên tiểu nha đầu không nghĩ như vậy... Phùng Ki liền không rõ, sao chuyện gì vừa có liên hệ đến Thiệu Tinh, tiểu nha đầu liền giống như ăn **.

(ghen chứ sao, anh định ngốc đến bao giờ?)

Manh Manh tức chết rồi, hận hổng rồi, quả thực là có thể đề phòng người, không thể đề phòng lòng người, cô nàng Thiệu Tinh này có thể làm ra chuyện như vậy, quả thực là đề tiện đến vô địch, được, nếu chính cô không biết xấu hổ, vậy cũng nên tuyên dương một chút về lịch sử phong lưu của cô ta chứ, cô sẽ thành toàn cho cô ta, người đã đổ lên đầu ta một chậu nước bẩn, ta liền đáp trả, xù ể gì cũng sẽ ném xuống, xem hai ta ai hôi hơn.

Manh Manh vốn cũng không phải là người hiền lành gì, thực có thể phá tan hết, có thể quây tung khiến thiên hạ đại loạn, hơn nữa động tới chuyện này, dù là tính kỹ thuật hay là tính bảo mật, đều cao hơn Thiệu Tinh không chỉ một cấp độ, hơn nữa Manh Manh không đưa lên mạng, cô trực tiếp gửi email, email cho các cấp lãnh đạo của Thiệu Tinh, một người một email, không phải cô muốn nổi danh sao, cho cô hoàn toàn trở thành tiếng xấu lan xa...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40

Phùng Ki ngủ trên sofa phòng khách một đêm, tiểu nha đầu thực sự giận dữ với anh, không được tự nhiên đứng lên, thực không cho anh vào nhà, càng miễn bàn đến lên giường, vợ ở gần trong gang tấc, lại có cảm giác cái gì cũng không làm được, thực so với mất bánh rán còn khổ sở hơn.

Đêm nay Phùng Ki không làm sao ngủ yên giấc, trong đầu liền suy nghĩ, sáng sớm ngày mai làm sao dỗ tiểu nha đầu, thật khó khăn mới có bảy ngày nghỉ, chẳng lẽ cứ như vậy mà lãng phí, rất không nhân đạo.

Chẳng qua Phùng Ki không nghĩ tới, anh còn chưa kịp thực thi kế hoạch, liền đã xảy ra chuyện, sáng sớm ngày hôm sau sư trưởng trực tiếp gọi điện thoại đến, bảo anh trở về.

Phùng Ki gõ lên cửa hai cái, tiểu nha đầu không chút động tĩnh, thờ dài, để lại từ giấy ghi chú, vội vàng đi khỏi, chân trước của anh vừa bước, sau lưng Manh Manh liền từ bên trong đi ra, cúi đầu nhìn nhìn tờ giấy, hừ một tiếng, cô của cô thật sự nói rất đúng, với đàn ông nếu mọi chuyện đều nghe theo anh cũng không được, liền phải giống như Tôn Ngộ Không phải có thần chú kim cô, nhanh chóng thu phục.

Về phần Thiệu Tinh, lần này Manh Manh muốn đem cô ta chinh nhạo như bùn, anh Hiểu Phong nói rất đúng, nhân từ với kẻ địch, chính là tàn khốc với chính mình, tình địch cũng là kẻ địch, chỉ có loại bỏ kẻ gây hại này, những ngày về sau của mình mới có thể yên tĩnh trôi qua.

Cho tới bây giờ, sư trưởng Vương Đại Bưu mới biết được, Thiệu Tinh đã từng là đối tượng của Phùng Ki, đêm qua, email của tất cả cán bộ sư đoàn đều nhận được ảnh chụp, Vương Đại Bưu không biết dùng mấy thứ đồ chơi này, nhưng trong văn phòng ông, bên dưới còn có thư ký, chuyện này là lúc năm giờ sáng, thư ký báo cho ông biết, ảnh hưởng quá xấu, khác với những tấm ảnh không rõ ràng lần trước, lúc này độ sắc nét tuyệt đối đạt tiêu chuẩn.

Vương Đại Bưu nhìn vài lần, nét mặt già nua cũng không chịu nổi mà có chút ửng hồng, tư thế đó, bộ dáng kia, đúng là trò hề, chút chuyện trên giường của nam nữ, đem những lãnh đạo bình thường ra về đạo mạo, làm cho xấu xí không chịu nổi, nữ đầu là Thiệu Tinh, chân chính là một cô nàng phóng đảng, mấy gã đàn ông này

Mỗi một tấm ảnh đều trải qua góc độ điều chỉnh chuẩn xác, biểu tình của Thiệu Tinh, hoặc trầm mê, hoặc thâm thán, hoặc chật vật, hoặc vui sướng, trình độ có thể sánh ngang với nữ diễn viên phim cấp 3 Nhật Bản, Vương Đại Bưu sống đến từng tuổi này, thực sự mở mắt, hơn nữa có một tấm, Thiệu Tinh quỳ gối trước □ của đàn ông, miệng ngậm lấy, nuốt, phun, ngược mặt, lỗ chân lông rất nhỏ trên mặt đều nhìn thấy rõ ràng...

Kỳ thật mấy gã đàn ông này, cũng không tính là lãnh đạo cấp cao, chỉ là mấy cán bộ bậc trung, nhưng cán bộ bậc trung, thật sự truyền ra cũng ảnh hưởng quá xấu.

Thủ trưởng phía trên của Quân khu đã trực tiếp hạ lệnh xuống, bảo Vương Đại Bưu điều tra xử lý chuyện này, chưa tới bảy giờ, tư liệu về Thiệu Tinh đã nằm trong tay ông, Vương Đại Bưu vừa nhìn, trong lòng chuyện gì cũng hiểu.

Thiệu Tinh cùng Phùng Ki từng có một đoạn chuyện xưa, hiện tại được điều đến bên này, lại bắt đầu dây dưa với Phùng Ki, tiểu nha đầu làm sao có thể lơ đãng để người khác khi dễ, ảnh chụp với Tiêu Hoa kia được điều tra ra, là tự Thiệu Tinh tung lên, mục đích làm như vậy, cũng không khó đoán.

Tiêu Hoa nhất định là ăn quá ngon ngọt, không muốn buông tha Thiệu Tinh, Thiệu Tinh không muốn dính dáng với anh ta, lại không đắc tội nổi, chỉ có thể đánh lén, lại nói kết quả này với Tiêu Hoa cũng coi như xứng đáng, nhưng Thiệu Tinh không nên đem chuyện mình tự làm, trực tiếp đổ lên đầu tiểu nha đầu, nếu Lưu Triệu không nhanh chóng báo cho ông, Vương Đại Bưu còn chưa nhanh chóng suy nghĩ cẩn thận mà truy ra được.

Thiệu Tinh chọc tới trên đầu tiểu nha đầu, muốn chiếm tiện nghi, làm gì có chuyện tốt như vậy, nha đầu kia nếu muốn phá tung lên, mười Thiệu Tinh cũng

không là cái gì, có thù phải báo, người chém ta một đao, ta lập tức trả lại cho người hai kiếm, đây là cá tính của tiểu nha đầu, khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Vương Đại Bưu càng nghĩ, chuyện này vẫn là nên giải quyết nội bộ, tục ngữ nói phải dẹp thù trong mới đánh được giặc ngoài, lại nói, chuyện này căn bản vẫn bởi vì Phùng Ki, để anh hiểu biết tình huống một chút trước, hơn nữa Vương Đại Bưu thật muốn hỏi một chút, tiểu tử này rốt cuộc có ý tứ gì.

Phùng Ki vừa đến, đã bị chủ nhiệm văn phòng sư trưởng trực tiếp đưa vào, Phùng Ki vào cửa cúi chào: "Chào sư trưởng." Vương Đại Bưu tức giận trừng mắt nhìn anh liếc một cái, vẫy vẫy tay: "Khá lắm, có cậu tôi có thể tốt được sao, ngay cả ngủ ngon một giấc cũng không được, cậu đến đây, nhìn mấy tấm ảnh này..."

Phùng Ki kì quái đi qua nhìn vào máy tính, vừa nhìn thấy hai hàng mây rậm gất gao nhăn lại: "Ai gửi những thứ này?" Vương Đại Bưu thực hận không thể đập vỡ cái đầu gỗ ngu ngốc này, nhìn thử bên trong chứa cái gì, vậy mà còn chưa rõ sao, người ngoài nhìn một cái liền đã rõ ràng, kẻ gây nên mọi chuyện - Phùng Ki này lại hồ đồ.

"Việc này để sau, tôi hỏi cậu, cậu với Thiệu Tinh có quan hệ gì?" Biểu tình của Vương Đại Bưu tương đối nghiêm túc, thân thể Phùng Ki đứng thẳng, như đinh đóng cột lắc đầu: "Quan hệ gì cũng không có, ba năm trước đây tìm hiểu nhau, sau đó lại chia tay." Vương Đại Bưu bình tĩnh nhìn anh: "Về chuyện này, ý của cấp trên là tận lực ngăn chặn ảnh hưởng không tốt, không thể làm lớn chuyện, cậu trở về khuyên nhủ tiểu nha đầu thật tốt, chuyện tình yêu của hai người ép buộc thế nào tôi không xen vào, đừng dấy vào trong bộ đội, tự mình giải quyết, nhưng mà, lại nói, ủy khuất này của tiểu nha đầu cũng là từ cậu mà ra, cậu trở về suy nghĩ cẩn thận, có phải hành vi thái độ của chính mình không đủ kiên quyết hay không, mới tạo nên hiểu lầm không cần thiết, chuyện nam nữ tôi không hiểu, nhưng tôi biết chỉ có một với một, đừng để những thứ mập mờ làm hỏng việc..."

Phùng Ki bị sư trưởng không đầu không đuôi quở trách một chút, ra khỏi bộ chỉ huy, ngẫm lại lời nói của sư trưởng, mặc dù quá mức trực tiếp, cũng có chút đạo lý, Thiệu Tinh cùng tiểu nha đầu làm ra việc này, mình thực không tránh khỏi có liên quan, trong đợt diễn tập quân sự cứu Thiệu Cương, sau đó Thiệu Tinh lại xuất hiện, cử chỉ, lời nói của anh có chút ba phải, hàm hồ, thế nào cũng được, lập trường không đủ kiên quyết rõ ràng, có lẽ, chính vì thái độ như vậy, cho Thiệu Tinh một ít hy vọng, nghĩ rằng bọn họ có thể hợp lại.

Thiệu Tinh thủ đoạn hèn hạ, nhưng Thiệu Tinh không có quan hệ gì với mình, Mạnh Mạnh cũng là cô vợ nhỏ của anh, nha đầu mới bấy lớn, làm ra chuyện không thể chấp nhận như vậy, trong lòng Phùng Ki thực khiếp sợ, nhưng khiếp sợ là khiếp sợ, trước hết anh phải giải quyết rõ ràng chuyện của Thiệu Tinh.

Thiệu Tinh hiển nhiên còn chưa biết chuyện ảnh chụp, nhận được điện thoại của Phùng Ki, vô cùng vui mừng, bản thân Thiệu Tinh cũng rõ ràng, mặc dù cô chia rẽ Mạnh Mạnh cùng Phùng Ki, nhưng cô cũng không có khả năng tiến Phùng gia, gia đình như bọn họ, việc cưới vợ tương đối chú trọng, mặc dù không thêm đề ý dòng dõi, ít nhất cũng muốn trong sạch, cả hai loại này cô đều không có, nhưng cô không thể gả cho Phùng Ki, cũng vạn vạn không thể là Phương Mạnh Mạnh.

Nha đầu phá hủy vận khí tốt cùng hy vọng của cô, cách làm của Thiệu Tinh có vẻ hại người hại mình, hơn nữa, chưa tìm hiểu kỹ càng thực lực của đối thủ đã vội vàng ra tay, kết cục cuối cùng, cũng chỉ có thể nói là đáng đời cô.

Dù sao trong lòng còn mang hy vọng xa vời, Phùng Ki cũng là đàn ông, nếu cô câu dẫn, nói không chừng cũng có thể câu được, mang chút tâm tư đó, Thiệu Tinh thực dụng tâm trang điểm thật đẹp, vừa đến trước cửa, suy nghĩ một chút, liền gửi cho Mạnh Mạnh một tin nhắn.

Nơi hai người gặp mặt là do Thiệu Tinh chọn, là một phòng trà rất heo hút, ghế lô **, vô cùng riêng tư thân mật, Phùng Ki nhìn thật lâu, mới tìm được chỗ ngồi, anh vừa đi đến ghế lô, Thiệu Tinh liền trưng ra một tươi cười dịu dàng.

Đối mặt với tươi cười như vậy, Phùng Ki có chút không quen, thoát nhìn cô gái dịu dàng như thế, trong đầu không tự chủ được xẹt qua những tấm ảnh chụp, thực sự có loại cảm giác tri nhân tri diện bất tri tâm. *(biết người biết mặt không biết lòng)*

Phùng Ki dù sao cũng không nghĩ tới Thiệu Tinh là cô gái như vậy, nói sao đây, có chút bản... Phùng Ki cũng không ngồi xuống, liền đứng ở cạnh cửa, giống như có ý bảo trì hoãn cách với Thiệu Tinh, khẩu khí cũng tương đối lạnh lùng: "Thiệu Tinh, hôm nay hẹn em ra đây, là muốn đem chuyện của chúng ta một lần kết thúc hoàn toàn, mặc dù anh cho rằng quan hệ của chúng ta ba năm trước đây đã hết, nhưng hiển nhiên em còn có chút hiểu lầm, qua lễ Quốc Khánh, anh sẽ viết báo cáo kết hôn, chờ sinh nhật Mạnh Mạnh hai mươi tuổi, bọn anh sẽ đăng ký kết hôn, anh với em tuyệt đối không có khả năng."

"Tuyệt đối không có khả năng!" Nói như vậy giống như dùng búa tạ đánh vào ngực Thiệu Tinh, cũng đánh nát chút hy vọng xa vời cuối cùng của cô, tươi cười trên mặt Thiệu Tinh rốt cuộc duy trì không được, cô chậm rãi đứng lên: "Anh đến đây chỉ để nói điều này sao, Phùng Ki, anh không biết là anh rất vô tình sao, anh cùng Phương Mạnh Mạnh kết hôn? Anh có biết cô ta gây ra chuyện gì không, không phải anh vẫn quảng cáo rùm beng mình rất thẳng thắn công bằng sao, như vậy, sao lại có thể bao che Phương Mạnh Mạnh làm xằng làm bậy, hay là, thẳng thắn công bằng của anh chỉ nhằm vào người khác."

Biểu tình trên mặt Thiệu Tinh, bởi vì kích động mà có chút vặn vẹo rất nhỏ, mặc dù đến lúc này, Phùng Ki cũng không muốn đem sự tình nói trắng ra, nhưng Thiệu Tinh lại khí thế dọa người, hơn nữa, cô có tư cách gì nói Mạnh Mạnh sai.

Phùng Ki bỗng nhiên phát hiện, với cô gái như Thiệu Tinh, không để ý tới mới là sáng suốt nhất, anh lãnh đạm nhìn cô một cái, xoay người, mở cửa, đi ra ngoài, anh không cần phải giải thích cái gì với cô nàng này, trong cuộc sống về sau, sẽ không có cô nàng này, trong trí nhớ cũng sẽ loại bỏ.

Nào biết rằng, anh mới vừa ra khỏi phòng trà, đã bị Thiệu Tinh từ phía sau đuổi theo gất gao ôm lấy, khí lực Thiệu Tinh rất lớn, cơ hồ dùng hết khí lực toàn thân, Phùng Ki lại không giãy dụa, chỉ bình tĩnh đứng ở chỗ đó, cho đến khi Thiệu Tinh buông ra, anh cũng không liếc nhìn cô một cái, nhanh chóng bỏ đi.

Cũng không phát hiện Manh Manh từ đầu đến cuối đều ở cách đó không xa, một chớp mắt vừa rồi, Manh Manh thực cảm thấy trời đất tan tành, ánh mặt trời rọi khắp nơi, nhưng lòng của cô, nháy mắt liền biến thành màu xám, cái loại này ám trầm tràn đầy màu xám.

Cánh cửa tình yêu này, cô sửa quá kém, từ đầu tới cuối chỉ bằng một tình địch Thiệu Tinh, liền đem cô đánh tới người ngã ngựa đổ, cho dù Thiệu Tinh làm cái gì, Manh Manh cũng không sợ, cô sợ là Ki ca ca, nếu trong lòng Ki ca ca không có mình, cho dù mình cưỡng cầu sẽ có tác dụng sao, mà cưỡng cầu tình yêu, là bộ dáng ngay từ đầu cô hy vọng có được sao.

Manh Manh không tinh táo, nhưng mà đối mặt với cô nàng Thiệu Tinh này, kiêu ngạo của cô vẫn còn, cô vẫn là con gái của Phuong gia, cô thẳng lưng đi qua, trên mặt Thiệu Tinh nháy mắt dấu đi đôi bại yếu ớt, đối mặt với Manh Manh, đầu cô nâng rất cao.

Manh Manh cơ hồ có chút bội phục cô nàng này, nhưng cô sẽ không lạm dụng sự đồng tình, cô nàng này không đáng cho cô đồng tình, Manh Manh suy nghĩ một lúc lâu, bỗng nhiên nở nụ cười: "Thiệu Tinh, nếu Ki ca ca thích cô, vậy tôi sẽ buông tay, anh ấy thuộc về cô, chàng trai trong lòng không có tôi, Manh Manh tôi không cần..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41

"Không cần..." Lời này Manh Manh nói ra, cho thấy đã đến mức nào, hơn nữa đó là Phùng Ki, người mà từ nhỏ cô đã muốn ở cùng một chỗ, có đôi khi, Manh Manh cũng không hiểu chính mình rốt cuộc vì sao lại chấp nhất như vậy, chấp nhất gần như bệnh hoạn.

Nhưng mà nghĩ lại, từ khi cô có trí nhớ, bên người liền có một người như vậy tồn tại, bầu bạn đến khi cô trưởng thành, nhìn cô, đồng hành với cô, từ ấu thơ đến thiếu niên, đến nay, bất kể trước đây hay bây giờ, người đàn ông này đã trở thành một bộ phận trong cuộc sống của cô, làm sao có thể tách ra, không nên cứng rắn tách ra, làm vậy không khác gì lột da, róc xương.

Phùng Ki đối với cô là người thân, người yêu, bè bạn, anh trai thậm chí giống như cha... Những người có mặt trong cuộc đời Manh Manh, đều có thể tìm được dấu vết trên người Phùng Ki, những dấu vết này, theo từng ngày, từng tháng, từng năm, mười năm, sớm khắc vào xương thịt, muốn loại bỏ, trừ phi sống lại một lần nữa.

Cho nên, Manh Manh nói thân nhiên, nhưng chỉ là lời nói khi bị tức giận thôi, hơn nữa, Manh Manh vẫn là cô nữ sinh chưa đến hai mươi tuổi, dù kiên cường, lợi hại, cường đại hơn nữa, bất quá cũng là cô nữ sinh nhỏ mà thôi, cô yếu đuối, cũng sẽ do dự, càng sẽ khổ sở nản lòng.

Ngày hôm qua, bị những lời của Phùng Ki chất vấn, hôm nay cô lại tận mắt thấy hai người ôm nhau, đừng nói có phải Thiệu Tinh chủ động hay không, tối thiểu lấy góc độ của Manh Manh, không phát hiện Phùng Ki có chút đẩy ra nào, trong lòng Manh Manh thực để ý, càng để ý, tâm tình sẽ không tốt, tâm tình không tốt là muốn trốn đi, đây không phải là tính cách đã điều, Manh Manh ghét trốn tránh nhất, nhưng lúc này, cô muốn tạm thời bỏ qua hết thảy, cần thận suy nghĩ.

Hơn nữa, cô không muốn lại đối mặt với chỉ trích của Ki ca ca, sau khi cô đem ảnh chụp của Thiệu Tinh gửi đi, cô không cảm thấy, mình đã làm gì sai, cho đến giờ phút này, cô cũng không hối hận, Thiệu Tinh lên lút ra tay đùa giỡn cô, nếu cô không phản kích, cô sẽ không là Phuong Manh Manh, lại nói, cô chỉ là dùng gây ông đập lưng ông, nhưng mà, cô không cảm thấy, Ki ca ca sẽ hiểu cách làm của cô.

Nguyên tắc của Ki ca ca không chỉ dùng ở trên người chính anh, mà cả với cô, Manh Manh không muốn chạm đến rủi ro này, tham gia chuyến đi Tây Tạng của Câu lạc bộ Leo núi, Manh Manh không nói gì, trực tiếp đi theo nhóm người Sài Từ Hiên, bỏ lại cục diện rối rắm bị cô phá tung lên loạn thành một đoàn.

Thiệu Tinh vốn đang cảm thấy, tuy rằng thái độ Phùng Ki kiên quyết, nhưng nếu Phuong Manh Manh rời khỏi, chuyện này có thể còn đường sống, ai ngờ cô trở về bộ đội, liền nhận được thông báo để cô phục viên về địa phương.

Thiệu Tinh đương nhiên không muốn phục viên, nếu nguyện ý, từ lúc cùng Phùng Ki tìm hiểu nhau liền đã phục viên, sao lại chờ tới bây giờ, cô không muốn trở lại những ngày tháng tâm thương trước kia, giống như mẹ của cô, cả đời sống ở vùng quê heo lánh, kết hôn, sinh con, hầu hạ cha mẹ chồng, chiếu cố đứa nhỏ, tìm kế sinh nhai, trong cuộc sống chỉ còn lại củi gạo dưa muối, sau đó, biến thành phụ nữ trung niên, thành bà bác, cô không cần loại cuộc sống này, cụ thể cô muốn gì, Thiệu Tinh cũng không rõ ràng lắm, nhưng từng bước một, khó khăn đi đến bây giờ, một thông báo không đầu đã muốn đẩy cô trở về như ban đầu, cô không cam lòng.

Thiệu Tinh nghĩ tới nghĩ lui, cảm thấy sự tình vẫn do sư trưởng Vương Đại Bru mà ra, lần trước lúc gặp gỡ ở bên ngoài văn phòng Tiêu Hoa, Thiệu Tinh làm sao biết được, quân nhân thoát nhìn không thu hút này, sẽ là sư trưởng ở đây, về sau, cô cũng nghe ngóng được, Vương Đại Bru cùng Tiêu Hoa từng là bạn học trong lớp huấn luyện cán bộ, có chút giao tình.

Thiệu Tinh suy nghĩ, cũng là do việc Tiêu Hoa muốn cô làm nhân tình phá hỏng, sau chuyện đó, Tiêu Hoa bị ghi lỗi nặng, đừng nói điều về quân khu

Thành phố B, hiện tại chức vị cũng không bảo đảm, chưa biết chừng còn bị khai trừ khỏi Đảng, dù sao cũng sẽ do bộ đội xử lý, muốn tiếp tục dây dưa có tuyệt đối không có khả năng.

Tuy rằng thoát khỏi Tiêu Hoa, nhưng cái người Vương Đại Bưu này vẫn ở đây, nếu nói Tiêu Hoa đi trước lót đường, cũng hoàn toàn có thể, nghĩ thông suốt nguyên nhân kết quả, Thiệu Tinh trực tiếp đến bộ chỉ huy quân khu.

Thiệu Tinh chưa từng sợ ai, dù sao Vương Đại Bưu cũng là đàn ông, lại là người đàn ông độc thân, lúc được điều đến đây, Thiệu Tinh từng nghe một ít tin đồn về ông, nói là lúc còn trẻ, có cùng một ca sĩ của đoàn văn công tìm hiểu, lúc ấy Vương Đại Bưu mới là doanh trưởng, về sau cô ca sĩ đó lại gả cho người khác, Vương Đại Bưu liền độc thân đến bây giờ, phải nói cô nàng kia thật không có mắt, bỏ lỡ cơ hội tốt.

Nếu đã từng có đàn bà, cho thấy người đàn ông này cũng có tật xấu, Thiệu Tinh đoán chừng, nếu mình xuất ra mọi chiêu thức cầu ông, không chừng chuyện này còn có hi vọng, Thiệu Tinh nghĩ như vậy kỳ thật cũng không sai, đàn ông trong thiên hạ có ai không ăn quàng, hơn nữa thịt dăng đến bên miệng, cô lại là một thân gọi cảm kích thích đàn ông, trên cơ bản mọi việc có thể đều thuận lợi. *(cô cứ mơ đi, người được Phương Chấn Đông đào tạo sao lại dễ sa ngã chứ)*

Nhưng mà, Thiệu Tinh đã quên, từ xưa đến nay bà không thẳng chính, đàn ông một thân chính khí mặc dù không nhiều lắm, nhưng vẫn có, Vương Đại Bưu đúng là một trong số đó, hơn nữa với phụ nữ như Thiệu Tinh, Vương Đại Bưu thực nhớ rõ như ngày hôm qua, năm đó, em vợ của đội trưởng - Hàn Đình, miễn cưỡng xem như di của Mạnh Mạnh, trên người cô nàng kia tỏa ra mùi hoặc vô cùng, so với Thiệu Tinh còn lợi hại hơn, chẳng qua ông chỉ đem cô ta mang vào đoàn bộ, liền bị cha Mạnh Mạnh thao luyện suốt một tháng, bây giờ nhớ đến, trong lòng vẫn còn sợ hãi.

Từ đó về sau, Vương Đại Bưu vừa thấy phụ nữ như vậy, lần còn nhanh hơn thỏ, hơn nữa trước đây sớm đã có thành kiến với Thiệu Tinh, hơn nữa nhìn đồng ảnh chụp như đang đóng phim sex kia, Vương Đại Bưu cảm thấy, đầu óc cô nàng này chắc là có bệnh! Còn đang phiền trí não của ông.

Xử lý như vậy đã là mức độ nhẹ nhất rồi, cũng là ý tứ của cấp trên, dù sao trên ảnh chụp có vài cán bộ, dính đến vài quân khu, việc này làm lớn ra thật sự rất kỳ cục, quân đội có một bộ qui tắc nghiêm khắc, một ít thời điểm, một ít vấn đề nếu xử lý, khó tránh khỏi bỏ tay bỏ chân, cho nên, tiểu nha đầu cũng xem như rất phúc hậu, chỉ đem ảnh chụp gửi vào email, nếu trực tiếp tung lên mạng, thật có thể khiến cho sóng to gió lớn, hiện tại không phải chỉ để Thiệu Tinh phục viên là có thể giải quyết mọi việc.

Việc này, hiển nhiên Thiệu Tinh còn chưa biết, bằng không, ông thật không tin, cô còn có mặt mũi đến tìm ông, hơn nữa, cô nàng Thiệu Tinh này rất có tâm kế, không vào được văn phòng, ở trước cổng bộ chỉ huy chờ ông, Vương Đại Bưu vừa xong việc, xe trở về tòa nhà lớn của Bộ chỉ huy, liền thấy cô đứng ở bên cạnh.

Nếu dùng ánh mắt đàn ông để nhìn, cô nàng này cũng có chút ý tứ, so với diện mạo của nha đầu Mạnh Mạnh, giục ngựa cũng đuổi không kịp, có thể hấp dẫn như vậy, dường như từ trong vẻ đoan trang mà lộ ra, rất câu dẫn người, Mạnh Mạnh xinh đẹp, nhưng rất cuộc, chỉ là một tiểu nha đầu, kém hơn về mùi hoặc như chảy từ trong xương ra của Thiệu Tinh, lại nghĩ đến, tiểu tử Phùng Ki kia cũng rất có định lực, cô nàng này bám riết câu dẫn nhiều ngày như vậy, cũng không sa ngã, ít nhất, mạnh hơn nhiều so với ông lúc còn trẻ.

Vương Đại Bưu xuống xe, Thiệu Tinh liền đứng nghiêm, trưng ra một quân lễ tiêu chuẩn: "Chào thủ trưởng, tôi là cán sự đoàn văn công, Thiệu Tinh..." Từ phòng làm việc bên cạnh, chủ nhiệm Chu Đăng vội vàng chạy đến, nói nhỏ mấy câu vào lỗ tai Vương Đại Bưu, Vương Đại Bưu gật gật đầu, đi làm việc.

Thiệu Tinh cũng đi vào theo, đây không phải lần đầu Thiệu Tinh vào văn phòng thủ trưởng, nhưng không biết tại sao, trong lòng luôn chột dạ, hơn nữa sau khi vào, những người không có nhiệm vụ lui ra ngoài, thời điểm chỉ còn lại cô cùng Vương Đại Bưu, có chút luống cuống chân tay.

Vương Đại Bưu không giống những lãnh đạo cô từng tiếp xúc, ông ngồi thẳng tắp ngay ngắn ở chỗ kia, tư thế ngồi chuẩn mực, không thua gì một tân binh mới vừa nhập ngũ, lưng thẳng tắp, ánh mắt dừng ở trên người cô, không có một tia ái muội, quang minh lỗi lạc, dù muốn xuất chiêu gì, ngay cả một lời Thiệu Tinh cũng không nói được, trên người ông tỏa ra một cỗ chính khí lạnh thấu xương, làm Thiệu Tinh không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Sau một lúc lâu, Thiệu Tinh mới kiên trì nói: "Chỗ đồng chí Chính trị viên nói tài liệu phục viên của tôi là sư trưởng tự mình ký rồi đưa xuống, cho nên tôi tới hỏi lại, là công tác của tôi không tốt, hay là phạm vào kỷ luật bộ đội, vì sao đột nhiên muốn tôi chuyển nghề?"

Vương Đại Bưu nhìn cô chốc lát, quyết định vẫn chưa cho cô chút mặt mũi: "Ồ đâu cũng là phục vụ nhân dân, tham gia quân ngũ hay làm việc khác có gì khác nhau." Lời nói này, Thiệu Tinh vừa nghe đã hiểu, ngẩng đầu trực tiếp nhìn Vương Đại Bưu, cũng không quanh co lòng vòng: "Có phải ngại với cá nhân tôi có hiểu lầm và thành kiến gì hay không, hay là cùng Phương Mạnh Mạnh có quan hệ gì?"

Vương Đại Bưu cau mày, sắc mặt cũng đen lại, cô à này quả thực không hiểu đạo lý tiếp thu việc tốt, Vương Đại Bưu nghiêm túc nhìn cô: "Có phải hiểu lầm hay không, tôi nghĩ đồng chí Thiệu Tinh hẳn là rõ ràng nhất, vấn đề tác phong của đồng chí Tiêu Hoa, ủy ban quân kỷ đã nghiêm túc xử lý, lo lắng đến vấn đề ảnh hưởng, đồng chí nên rời khỏi bộ đội thì tốt hơn."

Sắc mặt Thiệu Tinh trắng nhợt, khề cán môi, đột nhiên tiến nhanh tới từng bước, thấp giọng nói: "Chỉ cần để tôi ở lại bộ đội, thủ trưởng muốn tôi làm gì cũng được..." Lời ám chỉ này đã tương đối thẳng thừng, Vương Đại Bưu đánh giá cô một vòng, bỗng nhiên nở nụ cười: "Đồng chí Thiệu Tinh, tất cả đàn ông cũng không phải đều cùng một loại, cô gái trẻ vẫn nên tự trọng tự ái một chút mới tốt..."

Về mặt Thiệu Tinh đồ búng nhanh chóng rời bộ chỉ huy, mắt hờn lác phách trở lại ký túc xá cho người độc thân, ở phòng cách vách cũng là nữ cán sự đoàn văn công, tên Lưu Na, về ngoài bình thường, năng lực tầm thường, nhưng trong nhà có phương pháp, tin tức cũng linh thông, lôi kéo tay cô nhỏ giọng tán chuyện:

"Thiệu Tinh, cô cũng đừng tìm nữa, chuyện này cô tìm ai cũng như không, Phùng doanh trưởng nhìn qua chỉ ở đoàn tham mưu, về sau sẽ còn tiến lên, với

tuổi này của anh ta, tôi nghe được, anh nhanh chóng sẽ thắng chức, ngoại trừ năng lực của anh, phương diện này không thể thiếu được, hơn nữa, cha vợ tương lai Phương Chấn Đông của anh, là người tiếng tăm lừng lẫy, nay là tư lệnh quân khu XX, ai chẳng biết, không nói đâu xa, Vương sư trưởng của chúng ta năm đó chính là lính dưới tay của Phương Chấn Đông, cô đặc tội Phương Mạnh Mạnh, có thể có đường thoát sao?"

"Phương Mạnh Mạnh..." Nói đến cùng vẫn là cô ta, trong mắt Thiệu Tinh phát ra oán hận, dọa Lưu Na giật mình một cái, bắt đầu hối hận mình quá nhiều lời, vội vàng tìm cái cốc, bỏ chạy, Thiệu Tinh không cam lòng, tạm thời không nói, còn có Phùng Ki.

Từ sáng sớm đã bắt đầu tìm tiểu nha đầu, trong ngoài, trên dưới đều đã chạy tám vòng, đến khi trời tối, cũng không tìm thấy cái bóng của tiểu nha đầu, giống như đã bốc hơi khỏi thế gian.

Trong lòng Phùng Ki thực rất gấp, lần đầu phát hiện, tiểu nha đầu cũng không phải đều ở nơi anh chỉ cần với tay là bắt được, anh vừa quay người lại, tiểu nha đầu liền biến mất không thấy bóng dáng, điều này làm cho Phùng Ki lần đầu sinh ra một loại khủng hoảng, loại khủng hoảng này giống như móng vuốt của một trăm con mèo cào cào tâm can anh, cảm giác đó không thể nói rõ có bao nhiêu khó chịu, cuối cùng anh chỉ có thể xin Vệ Hiểu Phong giúp đỡ.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 42

Phùng Ki đến một quán bar tên là Mị Sắc mới tìm được Vệ Hiểu Phong, bên người Vệ Hiểu Phong còn mang theo Sài Tử Hình, Vệ Hiểu Phong là khách quen nơi này, nhưng gặp gỡ Sài Tử Hình cũng có chút ý vị sâu xa.

Mị Sắc là do một người bạn của anh mở, suốt ba tầng lầu, lầu một lầu hai mở tiếp khách, còn lầu ba là căn cứ để mấy người bọn anh thường đến gặp gỡ nhau, người ngoài không được lên.

Sài Tử Hình gọi điện thoại cho anh nói thấy xe của anh ở bên ngoài, Vệ Hiểu Phong không khỏi âm thầm nhíu mày, vẫn rất có phong độ đi ra ngoài dẫn cô vào.

Sài Tử Hình thực kiêu ngạo, cô gái kiêu ngạo như vậy, cho dù vì nguyên nhân gì, nguyện ý hạ mình đến tìm anh, cũng đã cho anh mặt mũi, đây là phong độ cơ bản nhất của đàn ông, hơn nữa, hiện tại anh cùng Sài Tử Hình cũng coi như bè bạn, hợp tác làm ăn cũng thường xuyên hơn, đương nhiên, Vệ Hiểu Phong còn có một tâm tư chưa thể nói với người ngoài, chính là đang ngồi cùng mấy anh bạn điều kiện cũng không tệ, có lẽ sẽ có người nào đó lọt vào mắt Sài Tử Hình, cũng coi như anh làm ông mai một lần, dù sao, chuyện này 'tư đạo hữu bất tư bản đạo' (*bạn bè có chết cũng không sao, mình sống là tốt rồi*), bằng không, trong nhà mà thúc giục anh sẽ rất phiền.

Ai ngờ vừa mang Sài Tử Hình tiến vào, Phùng Ki liền gọi điện thoại đến, cũng chẳng chào hỏi gì, trực tiếp hỏi anh đang ở đâu, anh chỉ có thể nói địa chỉ, Phùng Ki nói: "Tôi đến ngay." Liền trực tiếp ngắt điện thoại, khiến Vệ Hiểu Phong thấy có chút hơi kì lạ, nhưng vừa nghĩ lại liền hiểu được.

Khẳng định là tiểu nha đầu bỏ chạy, Vệ Hiểu Phong hiểu Mạnh Mạnh nhất, nha đầu kia mà trị ai, Thiệu Tinh cho dù tự nhận kỹ xảo nham hiểm thế nào đến tay tiểu nha đầu cũng bằng không, khẳng định là thu thập Thiệu Tinh lại sợ Phùng Ki quở trách, trực tiếp bỏ chạy, theo như ý tứ của Hiểu Phong, cũng nên để cho Phùng Ki sốt ruột.

Tiểu nha đầu bình thường rất khôn khéo, gặp phải Phùng đầu gỗ liền choáng váng hơn phân nửa, tâm tư đàn ông từ xưa đến nay đều giống nhau, người càng vội vàng, cho thấy vấn đề đã đóng thuyền, người là miếng thịt trên miệng anh ta, anh ta sẽ không thấy lo, người phải nói ra một khoảng cách thích hợp, khoảng cách có, mới có thể câu anh ta.

Anh buông điện thoại xuống, đưa tay cầm mấy lá bài, nở nụ cười: "Ừ, bài này có thể thắng, không chơi, chơi với mấy cậu, cũng không tính có kỹ thuật gì." Lục Tử ở đối diện nói: "Đừng giỡn nha! Khó khăn lắm mới bắt đầu, mới chơi một chút, bọn tôi thua còn chưa nói, cậu đang thắng lại muốn chạy."

Vệ Hiểu Phong đứng lên: "Mình thực có chút việc, lát nữa sẽ có người tới tìm mình, nơi này rất âm ỹ, mình qua phòng bên nói mấy câu, hay là, để Tử Hình chơi thay mình một lát..." Sài Tử Hình lại rất hiền hoà, ngồi vào vị trí của anh, cười với anh: "Thua anh chịu, thắng là của em." Vệ Hiểu Phong không khỏi mỉm cười: "Đương nhiên."

Cùng thời gian đó, Phùng Ki mặc quân phục được cô phục vụ đưa vào, Phùng Ki vừa vào đến, không khí nhốn nháo trong phòng ngưng trệ vài giây ngắn ngủi, nơi này chủ yếu chứa loại nam nữ chơi bời, bỗng nhiên đi vào một anh lính, có chút quý dị, rất không phù hợp, bọn họ không thích ứng, Phùng Ki cũng khó chịu.

Đây là cái chỗ gì vậy! Hai tiểu thư đứng tiếp khách ở cửa, sừng xám xẻ gần đến thất lung, vừa bước đi, hai tà trước sau cũng lắc lư theo, đuôi sáng choang lộ ra... Phùng Ki nhìn thế nào, cũng giống cái nơi □, đi vào như lọt vào mê cung, khiến đầu choáng váng.

Nói tên Vệ Hiểu Phong, người phục vụ trực tiếp mang anh lên lầu ba, đẩy cửa ra, trước mặt liền ngửi được mùi rượu và thốc lá, khói mù lượn lờ, ngon

đèn âm u, có vẻ sa đọa lại mờ ảo, trên khoảng trống trong phòng đặt một cái bàn, vài người đang chơi mạt chược, tiếng lạch cạch không dứt bên tai.

Vệ Hiểu Phong không đợi anh kịp cau mày, liền giơ tay vẫy chào, đẩy anh ra ngoài vào phòng bên cạnh, tuy rằng ngọn đèn vẫn không đủ sáng, nhưng ít ra nơi này im lặng hơn.

Vệ Hiểu Phong ngồi trên sofa, châm thuốc, cười tủm tỉm nhìn anh: "Lẽ Quốc khánh, bộ đội các cậu không phải sẽ rất bận sao, sao lại đến đây tìm tôi."

Mặc dù Vệ Hiểu Phong và Phùng Ki xấp xỉ tuổi nhau, nhưng lại không quá thân thiết, nói gần không gần, nói xa cũng không xa, hai người căn bản không phải cùng một loại người, nhưng bởi vì Manh Manh, mấy năm nay hai người cũng thường gặp mặt.

Kỳ thật Vệ Hiểu Phong rất bội phục Phùng Ki, có lý tưởng, có tin tưởng, hơn nữa có thể đem lý tưởng tin tưởng kiên trì thực hiện, đây không phải việc ai cũng có thể làm được, mộng quân lữ anh cũng từng có, trước đây, người anh sùng bái nhất chính là cậu Phươg Chấn Đông, trên người ông luôn có một loại nhiệt huyết kích thích quân nhân, là thứ anh từng vô cùng nhắm tới, sau này trưởng thành, do nhiều nguyên nhân, anh không tham gia quân ngũ, mà lựa chọn kinh doanh.

Về mặt nào đó mà nói, anh đã hoang phế giấc mộng của mình, nhưng cũng chưa hề hối hận, Vệ Hiểu Phong có thể thực lý trí nhận thức mình rất rõ ràng, anh có chút tàn mạn, chịu không nổi thúc ép quá nghiêm khắc, tham gia quân ngũ không thích hợp với anh, anh rất thích cuộc sống hiện tại, cũng bừa bãi như ai, nhưng vẫn thủy chung mang một phần kính trọng đối với quân nhân, đương nhiên, việc này cũng không gây trở ngại tâm lý anh muốn xem nào nhiệt.

Phùng Ki ngồi đối diện anh, không lòng vòng, nói thẳng: "Manh Manh đâu?" Vệ Hiểu Phong phì một tiếng vui vẻ, nhích về phía sau, có vài phần trêu tức nói: "Lời này rất mới mẻ nha, cậu và nha đầu kia cả ngày ở cùng nơi, lúc này lại hỏi tôi cô bé ở đâu, Phùng Ki, có phải cậu huấn luyện đến hồ đồ rồi hay không."

Phùng Ki nhủ nhủ mày không nói chuyện, hai mắt Vệ Hiểu Phong quét anh: "Không phải là cãi nhau chứ!" Phùng Ki không có thời gian thỏa mãn tâm lý bà tám của anh, quay đầu bước đi, tay vịn nắm cửa, chợt nghe Vệ Hiểu Phong ở phía sau nói: "Tôi nghe nói, Câu lạc bộ Leo núi của cô bé có hoạt động..." Phùng Ki quay đầu lại nhìn anh.

Hiểu Phong khoát tay: "Cậu đừng nhìn tôi như vậy, tôi thật sự không biết, đây là tôi nghe nói, địa điểm là Tây Tạng..." Vệ Hiểu Phong còn chưa dứt lời, Phùng Ki đã đẩy cửa đi ra, Vệ Hiểu Phong không khỏi lắc đầu bật cười.

Chuyện Tây Tạng này, vừa rồi là anh nghe Sài Từ Hinh đề cập qua một câu như vậy, vừa nhìn thấy Phùng Ki, bỗng nhiên nhớ tới, không cần phải nói, tiểu nha đầu khẳng định chạy đi Tây Tạng, đó là nơi tiểu nha đầu vẫn muốn đi.

Phùng Ki ra khỏi Mị Sắc, tìm người quen hỏi thăm lộ trình leo núi cụ thể của nhóm Manh Manh, trực tiếp chạy ra sân bay, kỳ thực Phùng Ki không nhất định phải gấp như vậy, nhưng bên trong lại có một giọng nói nhắc nhở anh, thúc giục anh, bảo anh đi tìm cô, thật giống như lần này anh không đi, sẽ thương tiếc cả đời, ai cũng không ngăn được cước bộ của anh.

Nhưng đến sân bay lại bị trì hoãn, chuyến bay gần nhất cũng phải chờ tới sáng sớm ngày mai, Phùng Ki nóng vội cũng không có biện pháp, ở sân bay đợi một đêm, một đêm trì hoãn ở sân bay này, trong đầu miên man suy nghĩ, ý niệm trong đầu vẫn không biến mất.

Lần trước tiểu nha đầu gặp nạn trên núi, hình ảnh đó tái hiện trong đầu anh vô số lần, ngọn núi ở vùng ngoại thành đó cũng không hiểm trở, Tây Tạng, hoàn cảnh khí hậu đặc thù, tạo cho nó vẻ đẹp, cũng tạo cho nó sự nguy hiểm, một năm có bao nhiêu nhà leo núi gặp nạn chết trên vùng núi Tây Tạng, Phùng Ki cũng không đếm hết.

Anh có người bạn ở quân khu Tây Tạng, mấy năm trước hai người gặp gỡ uống rượu với nhau, còn kể lại một lần họ tiến hành cứu viện, Phùng Ki ngồi nghe ở bên cạnh, cũng có thể tưởng tượng ra sự nguy hiểm, lá gan của tiểu nha đầu sao lại lớn như vậy, nếu vạn nhất... Phùng Ki thậm chí không dám suy nghĩ.

Cái loại cảm giác ở vùng ngoại thành lần trước, giống như một lần nữa trở lại, hơn nữa lúc này Phùng Ki càng khắc sâu hơn... Phùng Ki càng nghĩ càng sợ hãi, nhưng sợ hãi cũng không giải quyết được vấn đề, anh phải mau chóng đem cô bắt trở về, sau đó thuyết phục, giáo dục, cuối cùng, thu thập thật tốt một chút, cùng lắm thì nói chuyện, đáng để chạy xa đến Tây Tạng vậy sao.

Phùng Ki thật lo lắng không thừa, Manh Manh đi theo mấy người Sài Từ Hiên, lúc đầu cũng rất kích động, lần này bọn họ đi nhiều người, ngoài mấy bạn học có kinh nghiệm leo núi, còn có thành viên đội leo núi chuyên nghiệp, tính ra cũng khoảng hơn hai mươi sáu người, bọn họ xác định mục tiêu là tám độ vĩ Bắc hai mươi bốn độ kinh Đông (*cái này ta chém, đọc bản convert ko hui*), độ cao so với mặt biển là 6206 mét, tính cả Manh Manh thì có hai nữ sinh, một nữ sinh khác là đội viên đội leo núi, tên Trương Hà, hai mươi sáu tuổi, là người yêu của Tiết Cường một thành viên khác trong đội leo núi, nói lần này là lần leo núi cuối cùng trước khi kết hôn của hai người, muốn ở trên đỉnh núi Tuyết trao nhẫn cho nhau, như vậy tình yêu sẽ có ý nghĩa phi phàm.

Manh Manh có thể cảm giác được giữa hai người đó có loại trộn lẫn giữa mơ ước và tình yêu, làm người ta cảm động, so ra, cô cùng Ki ca ca quá mức bằng phẳng, tuyệt không oanh oanh liệt liệt, thiếu đi kích thích trong hoàn cảnh sống chết, cảm giác nguội lạnh, không khỏi có chút tiếc nuối.

Cũng không biết Ki ca ca hiện đang làm gì, có còn tức giận cô không, những thứ không chấp nhận, bất mãn, ủy khuất trong lòng, từ khi cô rời đi càng lúc càng mờ nhạt, đến bây giờ, chỉ còn nỗi nhớ, cô nhớ Ki ca ca, rất không có tiền đồ, mặc dù ở Tây Tạng trời nắng trong xanh trải trên sông băng, chùa miếu trên đỉnh núi lấp lánh sáng lạn thần bí, cũng không thể giảm đi loại nhớ nhung này, tuy rằng không oanh oanh liệt liệt, nhưng nhớ nhung như khắc vào xương cốt.

Sài Từ Hiên đi tới, đứng ở phía sau cô nhắc nhở: "Manh Manh, ngày mai chúng ta từ nơi này đi lên, đây là căn cứ cuối cùng." Manh Manh gật gật đầu:

"Anh yên tâm, em khẳng định sẽ không trở thành gánh nặng của anh." Ánh mắt Sài Từ Hiên lóe lóe, trên thực tế, nếu để anh lựa chọn, anh tình nguyện cô trở thành gánh nặng, như vậy, anh sẽ có cơ danh chính ngôn thuận tiếp cận cô.

Vì sao sau khi từ chối cô lại đồng ý tham gia, Sài Từ Hiên không rõ lắm, nhưng anh nhìn ra được, cô có tâm sự, tâm sự chôn giấu trong đáy mắt cô, di động bay bổng vô cùng chường mắt, Sài Từ Hiên hận không thể tự tay lau đi, đáng tiếc, ngay cả dũng khí đưa tay anh cũng thiếu...

Manh Manh đứng trước khu cắm trại nhìn ra xa, mây mù lượn lờ trên núi Tuyết, một sông băng cực lớn như 'du long' xen kẽ trong mây mù của núi Tuyết, đẹp khiến người hít thở không thông, Tây Tạng là nơi cô mơ ước, nay cô đứng ở chỗ này, trong lòng lại cảm thấy vắng vẻ, bên người thiếu đi một người, giấc mộng đạt được cũng không còn vui sướng, Sài Từ Hiên đi lúc nào cô cũng không có tâm tư để ý, tràn đầy trong lòng cô đều là Ki ca ca...

Người dẫn đường nói, tới đỉnh núi có một sườn núi lớn bất ngờ cắt ngang qua đường lên núi, năm nay thời tiết có chút âm u, nếu có mưa gió bọn họ phải quay về đường cũ, sẽ có tuyết lở nguy hiểm

Người dẫn đường vô cùng có kinh nghiệm, mọi người khởi hành không bao lâu mà trời bắt đầu nổi lên mưa gió, lúc đi đến nửa đường mưa gió càng lớn hơn, mưa xen lẫn với tuyết rơi xuống, vừa ẩm ướt và lạnh lẽo, bọn họ nắm chặt dây thừng đi về phía trước, độ dốc bắt đầu dần dần tăng lên, vài đội viên thiếu chút nữa phát sinh sự cố.

Lại đi về phía trước mấy trăm mét, người dẫn đường đề nghị bọn họ quay về đường cũ, thời tiết hôm nay không thích hợp lên đỉnh núi, nói thật, trong lòng mọi người cũng có chút nhụt chí, đang chuẩn bị quay về đường cũ, chợt nghe âm thanh tuôn rơi từ xa tiến đến...

"Là tuyết lở..." Giọng người dẫn đường xuyên qua gió tuyết rơi vào trong tai Manh Manh, Manh Manh liền thấy từ bên cạnh ầm ầm rơi xuống một khối tuyết lớn..."Manh Manh..." Một chớp mắt cuối cùng, Manh Manh giống như nghe thấy giọng nói của Ki ca ca.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 43

Tình, yêu, kết hôn, cả đời gắn nhau, những thứ này đặt trước cái chết đều không là gì cả, Manh Manh không phải loại phụ nữ vì mình chết mà cam tâm tình nguyện đem người đàn ông của mình đẩy ra, mặc dù cô chết, cũng sẽ khiến cho Ki ca ca nhớ cô thật kỹ, vĩnh viễn cũng không quên được, đương nhiên, kết quả tốt nhất là cô không chết.

Có chết cũng không phải bây giờ, cô mới bây lớn, cô còn chưa gả cho Ki ca ca, từ lúc cô còn rất nhỏ, liền có một giấc mộng, giấc mộng vì Ki ca ca mà mặc áo cưới, từ cô bé trở thành cô vợ nhỏ bé anh yêu thương cưng chiều, sau đó vì anh sinh con dưỡng cái... Giấc mộng này cô còn chưa thực hiện, sao lại có thể chết.

Hơn nữa, cô lại có một con ác mộng thực đáng sợ, trong mộng Ki ca ca mặc lễ phục chú rể anh tuần đứng ở phía trước, sau lưng là từng đóa hoa hồng nở rộ bao quanh, Ki ca ca gặt gao cầm tay cô dâu, anh tuần cương nghị trên mặt hàm chứa mỉm cười thỏa mãn, ánh mắt phát sáng, cúi đầu thâm tình chăm chú nhìn cô dâu, nhìn qua hạnh phúc khiến người đổ kị, bỗng nhiên, cô dâu quay đầu lại, Manh Manh thiếu chút nữa nôn ra một búng máu, dĩ nhiên là Thiệu Tinh.

Manh Manh phần nộ cực điểm, hô to một tiếng, lại phát hiện giọng nói của cô cực kỳ nhỏ bé, không chỉ có giọng nói, cô muốn mở mắt ra cũng rất khó, ngáp ngừng, cảm thấy toàn thân cao thấp đều chôn vào một loại trạng thái mềm nhũn không thể điều khiển...

"Manh Manh, Manh Manh, em tỉnh chưa, tỉnh chưa..." Giọng nói của Ki ca ca giống như xuyên qua sương mù thật dày, tiến vào trong tai Manh Manh, xa xăm, lại dần dần rõ ràng, càng ngày càng rõ ràng...

Manh Manh rốt cục mở mắt ra, lọt vào trong tầm mắt đó là vẻ mặt vội vàng của Ki ca ca, mặt mày anh gặt gao nhăn lại, giữa chân mày nhăn ra một khe rãnh, càng phát ra gương mặt góc cạnh rõ ràng, đáy mắt che kín um tùm tơ máu, cằm, má, trên mép giống như nhô ra cò đại, thật sự là chàng trai mới một lại lỗi thời.

Phùng Ki trong ấn tượng của Manh Manh, vĩnh viễn sạch sẽ nhẹ nhàng khoan khoái, hình tượng lỗi thời lếch thếch như vậy, Manh Manh chưa từng thấy qua, trong mắt anh chớp động tỏa ra vui mừng cùng ôn nhu, khiến Manh Manh có chút không kịp thích ứng.

Manh Manh nháy mắt mấy cái: "Anh là ai?" Một ngày một đêm không nói chuyện, cổ họng ảm ách trầm thấp, nhưng Phùng Ki vẫn nghe thấy, một câu này của cô, làm vui mừng trong mắt Phùng Ki đều rút đi: "Manh Manh, em nói cái gì?"

Một ngày một đêm này, mỗi phút mỗi giây chịu đựng trôi qua thế nào, chính Phùng Ki cũng không biết, anh đi chuyển bay nhanh nhất đến Tây Tạng, theo tuyến đường leo núi của bọn cô đuổi theo đến đây, lại chậm một bước, rốt cục thấy được bóng dáng Manh Manh, cũng là khiếp đảm chứng kiến một màn.

Anh trơ mắt nhìn tảng tuyết lớn từ bên cạnh sụp xuống, lại chỉ kịp kêu một tiếng, cái loại đau lòng đến tận xương tủy lúc ấy, đời này của Phùng Ki cũng không muốn ném thử lần thứ hai.

Sau đó, chính là cứu viện, trong quá trình cứu viện Phùng Ki tương đối bình tĩnh, anh biết rõ, chỉ khi anh duy trì lý trí, Mạnh Mạnh mới còn cơ hội lớn để sống sót, cũng may đây là loại tuyết lở nhỏ, hơn nữa một chớp mắt kia, Sài Tử Hiền nhào vào trên người Mạnh Mạnh, hai người cùng nhau bị chôn ở phía dưới.

Dù vậy, một khắc khi đem tiểu nha đầu từ trong lớp tuyết đào ra, trái tim Phùng Ki cơ hồ đã chết, suốt một ngày một đêm cứu trị (*cấp cứu+điều trị*), xét nghiệm, kiểm tra triệu chứng bệnh tật tuy rằng bình thường, nhưng người vẫn chưa tỉnh lại.

Phùng Ki canh giữ bên giường nắm chặt tay Mạnh Mạnh, một ngày một đêm cũng chưa buông ra, mắt cũng không nhắm một cái, ai tới, bảo anh đi nghỉ ngơi, anh đều mắt nhắm tai ngơ, cũng không nói gì, là Phùng Ki sợ hãi không nói ra lời.

Tiểu nha đầu chiếm vị trí quan trọng trong mạng sống của anh, đến giờ phút này, Phùng Ki mới hoàn toàn nhận rõ, cô là toàn bộ của anh, Phùng Ki không thể tưởng tượng, nếu mất cô, thế giới của mình sẽ như thế nào, có lẽ còn có thể sống sót, nhưng cả đời sẽ vui trong bóng tối.

Với anh tiểu nha đầu có ý nghĩa tựa như ánh mặt trời, một tia sang chiếu vào trong lòng, thấp sáng lên toàn bộ sinh mệnh của anh, sao lại mất đi, có thể nào mất đi, cô đã trở thành một bộ phận của anh, vĩnh viễn không thể tách rời.

Nhưng mà vui mừng qua đi, câu đầu tiên cô nói, thật khiến Phùng Ki khờ hơn phân nửa, nháy mắt, trong đầu lướt qua vô số tình tiết phim truyền hình cầu huyết, cô không nhớ rõ anh, cô đã quên anh, Phùng Ki phát hiện, đối với phỏng đoán này càng thêm không thể chịu được, từ khi tiểu nha đầu sinh ra đến bây giờ, anh thủy chung ở bên người cô, anh đã quen cô quần quít lấy anh, đeo dính anh anh, cùng anh nói líu riu mấy chuyện lòng gà vô tội của nữ sinh, nếu không còn...

Phùng Ki bỗng nhiên nôn nóng đứng lên, muốn đi gọi bác sĩ, lại bị một cái tay nhỏ bé vô lực tóm lại: "Ki ca ca..." Phùng Ki cúi đầu, ánh mắt tiểu nha đầu đã khôi phục linh động, cô đảo mắt vài vòng, nghịch ngợm nháy mắt mấy cái.

Phùng Ki trừng mắt nhìn cô, thật không biết là nên đánh cô mấy cái, hay là hôn cô vài cái, nha đầu kia luôn làm cho người ta vừa yêu vừa hận, tâm tình lên xuống quá nhanh, Phùng Ki hít sâu mấy hơi, bình phục hơi thở đều đặn, nâng tay nhấn nút gọi bác sĩ...

Bác sĩ tiến vào kiểm tra một lần, nói không có vấn đề gì lớn, cứu trợ kịp thời, tình huống thật tốt vài ngày là được, bác sĩ mới vừa đi, Mạnh Mạnh liền kêu đói bụng, Phùng Ki chỉ có thể đem cháo nóng từ tủ đầu giường, đút cho cô ăn.

Mạnh Mạnh phát hiện, kỳ thật sinh bệnh cũng không tệ, ít nhất có thể được Ki ca ca cẩn thận hầu hạ ... Mạnh Mạnh hỏi các thành viên khác của đội leo núi, ánh mắt Phùng Ki lóe lóe, nói đơn giản: "Diện tích tuyết lở nhỏ, cứu hộ đúng lúc, không có thương vong." Mạnh Mạnh nghĩ nghĩ: "Anh Sài đâu? Anh ấy không có việc gì chứ! Em mơ hồ nhớ rõ, có người nhào tới ôm lấy em, có phải anh ấy không?"

Phùng Ki gật gật đầu, trên mặt có vài phần không được tự nhiên: "Phía trên tuyết mỏng hơn, cậu ta tỉnh còn sớm hơn em, không có trở ngại gì, cùng đội viên khác của đội leo núi chuyển tới bệnh viện phía dưới." Mạnh Mạnh ngăn người.

Sắc mặt Phùng Ki trầm xuống: "Sao đột nhiên lại muốn leo núi, còn chạy đến nơi xa như vậy?" Mặt mày Mạnh Mạnh lóe lên mấy cái: "Á, cái kia, Ki ca ca, em đau đầu, anh xoa xoa giúp em, chân cũng đau..."

Phùng Ki mím môi, cuối cùng vẫn quyết định buông tha cô, tiểu nha đầu bây giờ còn nằm ở trên giường, muốn thu thập, tính sổ cũng phải chờ cô hoàn toàn tốt hơn, hơn nữa mục đích của Phùng Ki đã đạt được, anh không muốn Mạnh Mạnh nhớ thương Sài Tử Hiền, ngay cả nói cũng không được.

Hai ngày sau, Phùng Ki đem tiểu nha đầu đóng gói, lên máy bay trực thăng, đến sân bay chuyển cơ, trực tiếp trở về Thành phố B, xuống sân bay, trực tiếp đưa vào bệnh viện Tổng quân y, tiến hành kiểm tra thân thể cận kề.

Phùng Ki vẫn chưa hoàn toàn yên tâm, trải qua sự cố như vậy, thân thể tiểu nha đầu khôi phục quá nhanh, đối với chẩn đoán của bác sĩ bên kia, anh vẫn duy trì thái độ hoài nghi.

Chân trước Mạnh Mạnh vừa tiến vào bệnh viện, sau lưng liền kinh động hai ông bà Phương gia, nhóm lãnh đạo tổng cục, không sao nghĩ đến sẽ nghênh đón 'tiểu Bồ Tát' như vậy, Bồ Tát tuy nhỏ, nhưng lại lịch lại lớn, liền vội vàng an bài phòng bệnh tốt nhất.

Động tĩnh lớn như vậy, sao có thể giấu giếm được ông bà Phương gia, Mạnh Mạnh vừa kiểm tra xong, mới vừa được Phùng Ki ôm ra thang máy, liền thấy Vệ Hiểu Phong, Vệ Hiểu Phong vừa nhìn thấy, cười không dễ chịu nhìn Mạnh Mạnh, trong lòng chứa đầy tức giận!

Dù trên ai chọc ai, sao lại có thể gây ra họa lớn như thế, cô gấp gấp chạy lên núi, liên lụy anh bị ông ngoại, bà ngoại quở trách, ba anh cũng hận không thể đánh anh một trận, có đôi khi, Vệ Hiểu Phong thực hoài nghi, mình đúng là do cha mẹ sinh ra, hay là nha đầu kia mới đúng, một ngọn gió thổi cô lay, nhất định đều nói là lỗi của anh, từ trước kia đến bây giờ, Vệ Hiểu Phong cũng không đếm được đã đeo bao nhiêu tiếng xấu cho cô, lúc này may mà không sao, nếu tiểu nha đầu thực sự xảy ra cái gì không hay, Vệ Hiểu Phong có lấy cái chết tạ tội cũng không được.

Vệ Hiểu Phong trừng mắt nhìn hai người, tức giận mở miệng: "Phùng đầu gỗ, nhanh chóng đem kẻ gây rối này lấy về nhà đi, cứ thế này, tôi sẽ già hơn mười năm, ông ngoại, bà ngoại đến đây..." Mạnh Mạnh hướng anh làm cái mặt quỷ, cô đã sớm biết, vừa rồi đã gặp thư ký của ông nội ở dưới lầu.

Bà Phương đem Mạnh Mạnh kiểm tra mấy lần, xác định cháu gái hoàn chỉnh vô khuyết mới bắt đầu thăm oán: "Nha đầu kia, về sau không được lại chạy ra bên ngoài, lúc này là do vận khí tốt, lần tới, bà nội của con đã già đi, tim không chịu nổi, một ngày đó nhắm mắt buông tay, con muốn lên trời thì tùy

con, hiện tại không được."

Manh Manh nhào vào trong lòng bà Phương làm nũng: "Cái gì nhắm mắt buông tay, bà nội cùng ông nội đều sống lâu hơn trăm tuổi." Bà Phương xi một tiếng cười vui vẻ, nheo nheo khuôn mặt của cô: "Vừa há mồm là nói lời ngon ngọt, dụ dỗ bà nội của con cao hứng." Nói xong, quét mắt sang Phùng Ki đang đứng thẳng tắp bên kia, cười nói: "Nha đầu kia tính tình hoang dã, bị bà nuông chiều từ nhỏ mà hỏng rồi, về sau con cố gắng thông cảm cho con bé, nhưng cũng không được khi dễ con bé."

Khuôn mặt đen của Phùng Ki hé ra một chút đỏ sẫm, lại trịnh trọng gật đầu: "Ngài yên tâm." Ba chữ rất đơn giản, nhưng tiến vào trong lòng Manh Manh lại thật là ngọt.

Từ bệnh viện đi ra, đã là ngày nghỉ cuối cùng của lễ Quốc khánh, Manh Manh cảm thấy, Ki ca ca có định lực hơn so với cô, mấy ngày nay từ Tây Tạng đến Thành phố B, tất cả việc ăn uống tắm rửa đều do Ki ca ca hầu hạ, kỳ thật Manh Manh đã sớm có thể tự do hoạt động, nhưng cô tham lam sự ấm áp trong lòng Ki ca ca, ăn vạ, không muốn làm gì, Phùng Ki cũng tùy cô.

Manh Manh có chủ ý nhỏ, bỏ qua một bên chuyện Thiệu Tinh, cô không nói lời nào, trực tiếp chạy tới Tây Tạng, còn suýt nữa xảy ra chuyện ngoài ý muốn, chuyện này, chính mình có chút sai, cô suy nghĩ, nếu mình dự hoặc thành công, một khi Ki ca ca cao hứng, không chừng sẽ quên chuyện này đi.

Nhưng Ki ca ca bình thường không chống lại nổi dụ hoặc, lúc này lại giống như Liễu Hạ Huệ - người đẹp ngồi trong lòng mà vẫn không loạn, chính là đối mặt với bộ dáng trần trụi của cô, cũng không nhào qua như trước, còn tắm rửa cho cô đầu vào đáy, đối với dụ hoặc của cô, bày ra thái độ mất diết tai ngo.

Trong lòng Manh Manh bắt đầu khó chịu, không phải thực muốn tính sổ với cô chứ! Chuyện này nếu thật sự nói cũng không thể trách cô, chẳng lẽ còn vì Thiệu Tinh... Manh Manh nhớ tới giấc mộng kia, tâm tình trở nên cực kém, ở bên ngoài tiểu khu nhìn thấy Thiệu Cương, tâm tình Manh Manh càng tệ hơn.

Thiệu Cương chờ ba ngày ở chỗ này, mới đợi được người, cho tới bây giờ, người duy nhất anh có thể nhờ vả cũng chỉ còn lại có Phùng Ki, dù sao anh ta và chị anh cũng từng có một đoạn tình.

Phùng Ki dừng xe ở bên người Thiệu Cương, ánh mắt Thiệu Cương đảo qua Manh Manh, sắc mặt đỏ hồng, còn lắp bắp mở miệng: "Cái kia, Phùng doanh trưởng, tôi biết tôi không nên tới, nhưng chuyện của chị tôi..." Lời của anh còn chưa dứt, đã bị Phùng Ki trực tiếp đánh gãy: "Thiệu Cương, chuyện của chị cậu không quan hệ với tôi, tôi không muốn biết, cậu càng không cần phải nói với tôi, hiểu chưa?" Cúi đầu nhìn đồng hồ đeo tay: "Hành vi tự tiện ra ngoài là trái với kỷ luật, bây giờ lập tức trở về bộ đội."

Khẩu khí hờ hững, thái độ kiên quyết, Manh Manh hơi có chút ngoài ý muốn, cho đến khi bị Phùng Ki kéo vào thang máy, Manh Manh vẫn còn nhìn anh, giống như đã có thay đổi gì, mà chính mình cũng không được biết...

Ra khỏi thang máy, Phùng Ki bỗng nhiên quay đầu: "Ngơ ngác nhìn anh cũng vô dụng, hiện tại cẩn thận ngắm lại những lỗi em đã phạm, vào nhà viết bảng tự kiểm cho anh, không chỉ tiết, không thành khẩn thì không được ngủ." Manh Manh há hốc mồm, anh chàng này thực sự xem cô là lính cấp dưới của anh...

Như Nguyễn: chương sau có H nghe các nàng, comment nhiều thì ta đăng tip, hắc hắc....

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 44

Manh Manh mặc kệ những thứ khác, biểu hiện của Ki ca ca khiến cô thật hài lòng, tâm tình vừa rồi vô cùng tệ, nháy mắt lại thật tốt, cùng với vẻ lo lắng lúc nãy khác nhau một trời một vực, Manh Manh hoàn toàn trầm tĩnh lại.

Vào phòng, đá rơi giầy xuống, trực tiếp chạy tới phòng ngủ, thấy cái giường thoải mái to lớn của mình, nhảy dựng lên nhào qua, lại bị Phùng Ki ôm lấy thất lung từ phía sau, đặt lên ghế sofa ở cuối giường, Manh Manh bất mãn nhìn anh: "Người ta mệt mỏi, buồn ngủ..."

Phùng Ki buồn cười chỉ chỉ lên chóp mũi của cô: "Nhiều ngày không về nhà, chỗ nào cũng đầy bụi." Nói xong, đem mền, drap trên giường kéo xuống, một bên giục Manh Manh đi tắm rửa.

Trong mắt Manh Manh hiện lên một tia giao hoạt, thực nhu thuận đi vào phòng tắm tắm rửa, Phùng Ki thu dọn thật tốt xong, đến toilet bên ngoài tắm vội rồi trở vào, tiểu nha đầu còn ngâm mình ở bên trong.

Phùng Ki gõ gõ cửa: "Manh Manh, Manh Manh..." Nửa ngày không có người lên tiếng trả lời, Phùng Ki bỗng nhiên nhớ tới chuyện lần trước, không khỏi mỉm cười, đẩy cửa ra, đi vào, tình huống trong phòng tắm thật xinh đẹp, dụ hoặc.

Khí nóng bốc hơi tràn ngập tạo ra sương mù ướt át, tầm mắt mờ mờ, không gian mờ mờ lung, tiểu nha đầu nằm □ bên trong bồn tắm lớn, eo nhỏ, chân dài,

đường cong nữ tính duyên dáng, ở trong nước hiện ra một phần xinh đẹp kinh người, giống như những bức tranh phương Tây trên đỉnh giáo đường thời Trung Cổ, da thịt trắng như ngọc, đường cong phập phồng động lòng người...

Cái cổ dài mà xinh đẹp hơi nghiêng, mái tóc đen mượt vén qua một bên, đuôi tóc dài rơi ra ngoài bồn tắm, nước còn đang nhiều giọt, hai má đỏ bừng xoay qua bên kia, ánh mắt nhẹ nhàng nhắm lại, lông mi giống như quạt lông thật dài, dưới mắt ẩn hiện vết đen mờ nhạt, giống như ỉu rượu sau giữa trưa ngày mùa hè, yên tĩnh xinh đẹp.

Dưới cái mũi xinh đẹp, hé ra cái miệng nhỏ nhắn hay thích chu lên, cánh môi phồng nộn đầy đặn, giống như trái đào tiên đầu tháng tám, mang theo mùi giọt sương thơm ngát, dụ dỗ người ta nhắm nháp.

Cánh tay tùy ý để trên người, khum khum che tại cảnh xuân trước ngực, lộ ra ranh giới mơ hồ, cánh tay còn lại ngẫu nhiên hạ xuống một chút, chìm vào trong nước... Cái bụng nhỏ tròn nhắn, nong ấm bên dưới, Đào Hoa Cốc như ẩn như hiện...

Phùng Ki chợt thấy cả người nóng bỏng, máu sôi trào lên, nháy mắt tập trung đến một chỗ, anh hít sâu hai cái, muốn giảm bớt cái loại buộc chặt này, lại phát hiện không hề có tác dụng.

Bình thường lúc tắm rửa cho tiểu nha đầu, sao mà làm được, hiện tại Phùng Ki cảm thấy, quả thực chính là kỳ tích, khi đó chỉ nghĩ đến thân thể tiểu nha đầu còn chưa khỏe hẳn, không thể ép buộc cô, sợ tương lai sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Nha đầu kia hiển nhiên không cảm kích, lại nhiều lần dụ hoặc anh, anh thật không tin lúc này cô có thể ngủ, tiểu nha đầu tính lực dư thừa, mấy ngày nay lại an dưỡng rất tốt, giống như heo con, không ăn thì ngủ, lúc này có thể ngủ, không cần nghĩ, khẳng định là giả vờ.

Phùng Ki ngăn chặn dục vọng nóng bỏng có thể trào ra, cũng không nhào đến bên cô, mà tối gần không một tiếng động, lẳng lặng chờ... Quả nhiên, trong chốc lát, tiểu nha đầu liền không chịu được.

Manh Manh tuy rằng từ từ nhắm hai mắt, nhưng lỗ tai vẫn dựng thẳng lên, lúc Ki ca ca gõ cửa ở bên ngoài, cô mới bày xong tư thế, tư thế gọi cảm nhất, xinh đẹp nhất, có lực dụ hoặc nhất, cô nghiêng gối đã nửa ngày, tối hôm nay phải thành công, bằng không, nếu truyền ra sẽ không tránh được bị chê cười, nhất là sắc nữ Trần Hiểu Kỳ kia, khẳng định có thể cười chết cô.

Manh Manh rõ ràng có thể cảm giác được, tầm mắt nóng bỏng của Ki ca ca dừng trên người mình, từ trầm tĩnh đến hô hấp dồn dập, cô nghe rất rõ ràng, cô chờ Ki ca ca giống như trước nhào qua...

Nhưng chờ mãi cũng chưa thấy động tĩnh, Manh Manh có chút thiếu kiên nhẫn, trong lòng bắt đầu nói thầm, không phải thực sẽ bắt cô viết bảng tự kiểm chứ! Cô không viết đâu, mẹ xinh đẹp nhà cô và cha sống cùng nhau hơn hai mươi năm, cũng chưa từng thấy viết bảng tự kiểm.

Manh Manh lại đợi một lát, cũng không có động tĩnh, cổ hơi hơi giật giật, mở một con mắt, đối diện là ánh mắt thâm sâu lại treu tức của Phùng Ki.

Manh Manh dẫu dẫu môi mặc kệ: "Ki ca ca, anh khi dễ người ta..." Phùng Ki không khỏi trêu cô: "Anh còn chưa chạm đến em, sao lại khi dễ em?"

Manh Manh hận không chịu được, bất chấp tất cả trực tiếp nhào lên: "Dù sao chính là anh khi dễ em..." Thân mình ướt sũng, trực tiếp tiến vào trong lòng Phùng Ki, cọ trái cọ phải, vừa sờ vừa chà xát, giống như con trùng chui tới chui lui, không ngừng...

Cánh tay ôm cổ Phùng Ki, cái miệng nhỏ nhắn chủ động với lên, tư thế này, dụ hoặc không thành sẽ 'bá vương ngành thượng cung', cái miệng nhỏ nhắn hôn lên môi Phùng Ki, tay nhỏ bé còn linh hoạt mò vào trong áo choàng tắm của anh làm loạn, hơn nữa, không chút chần chờ thẳng đến chủ đề...

Ngón tay chạm đến cảm giác nóng bỏng cứng rắn, khiến Manh Manh không khỏi hưng hăng cắn anh một ngụm, cúi đầu lầm bầm: "Anh khi dễ em, đây là chứng cớ, hừ... Á... Ô ô..." Đoạn thâm oán phía sau bị Phùng Ki nuốt vào trong bụng...

Phùng Ki nhanh chóng giành lại quyền chủ động, bắt được miệng không an phận của tiểu tù binh, kéo vào lãnh địa trừng phạt của mình, mặc dù dục vọng mãnh liệt cơ hồ nhanh chóng làm vỡ đê, lại vẫn như cũ không nhanh không chậm hôn cô, ôn nhu lại triền miên hôn tiểu nha đầu của anh...

Phụ nữ không thể miễn dịch với ôn nhu, lý trí Manh Manh dần dần tán loạn, cảm giác của thân thể giao hoàn toàn cho bản năng... Động tác của Phùng Ki hoàn toàn bất đồng với những lần trước, không vội vàng liều lĩnh xao động, mà là từng bước hôn môi vuốt ve...

Môi từ khoe miệng tiểu nha đầu đi dần xuống, dán lên mạch đập nóng rực, chậm rãi di dời, giống như một vị khách du ngoạn không mục đích, không chút để ý, dừng lại ở một vài nơi, cố tình lưu luyến một trận, mới tiếp tục đi xuống...

Tay anh cũng mềm nhẹ, giống như cánh chim, vuốt ve lướt qua khiến cơ thể vừa nóng vừa ngứa, khiến trong lòng Manh Manh xao động, giống như cỏ xanh đầu mùa xuân chui từ dưới đất mà lên, nhanh chóng sinh trưởng tốt, nháy mắt liền không ngăn lại được...

Ánh mắt Manh Manh mờ ảo, cảm giác lại càng thêm rõ ràng, theo động tác của Phùng Ki, âm thanh rầm rì khi mạnh khi nhẹ, khi nhanh khi chậm, từ yết hầu cô tràn ra, lúc bắt đầu thì đứt quãng, rất nhanh liền bắt đầu dồn dập...

Giống như vì tra tấn cô, động tác Phùng Ki rất nhẹ rất chậm, lại không ngừng nghỉ, Manh Manh cảm giác, mình là một cái túi đang lúc bị tách ra, bỗng nhiên mở mất, vụn vụn thân mình phản kháng: "Không... Ki ca ca, như vậy... Như vậy không được... Á... A..." Giọng nói của cô nhỏ bé, yếu ớt lại vọt vàng, nghe qua không giống cự tuyệt, ngược lại giống như đang mời.

Cô làm sao có thể ngăn cản thể công của Phùng Ki, Phùng Ki vốn chính là chàng trai tương đối bá đạo, trước kia không thuần thực, hiện tại đã chạm đến

cửa, hiểu được hưởng thụ trong lạc thú, hơn nữa, anh vô cùng muốn lấy lòng tiểu nha đầu của anh, do đó đạt được càng nhiều khoái hoạt...

Manh mẽ vệt ra cỏ xanh um, nhẹ nhàng lại kiên quyết hôn lên, đây là của anh, tất cả những thứ này đều là của anh, anh có thể bừa bãi nhấm nháp, anh vờn lười...

Manh Manh không tự chủ được kịch liệt run run, thân thể gắt gao buột chặt, cơ hồ cứng người cong lên, cái loại cảm giác muốn ngăn cản lại muốn tiếp tục này, rồi rầm tra tấn cô cơ hồ sắp không chịu nổi...

Cô chậm rãi mở mắt ra, tay nhỏ bé theo bản năng bắt lấy đầu Phùng Ki, ánh mắt nghi ngờ nhìn chàng trai này, lại phát hiện Phùng Ki cũng đang nhìn cô.

Trong mắt anh dấy lên một đám lửa, nơi đáy mắt thâm thúy không ngừng toát ra, trong con ngươi đen nhánh mạnh mẽ, rõ ràng hiện lên ảnh ngược của cô, Manh Manh cảm thấy, đám lửa trong mắt anh có thể đem cả người cô đốt cháy hầu như không còn, ngay cả xương cốt cũng đốt thành tro bụi, môi của anh, lưỡi của anh, ngọn lửa tình trong mắt anh cháy lên như lửa cháy lan ra đồng cỏ, thời điểm sáng lạn đến mức tận cùng, cô nhắm mắt lại, cảm thấy chính mình đã muốn chết, chết trong loại sáng lạn cực hạn, thân thể hóa thành bụi, tan trong làn nước âm áp ở bốn phía, giống như vô hình vô thể...

Nhưng Phùng Ki sao có thể cho phép cô chết, giờ khắc này, dục vọng nóng lòng nổ mạnh vẫn đang kêu gào trong cơ thể Phùng Ki, nhưng để tiểu nha đầu hoàn toàn thân phục, bộ dáng hòa tan thành một vũng nước xuân, cũng đủ khiến anh đắm chìm đến chết.

Phùng Ki có một loại thỏa mãn quý dị, không phải thân thể mà là trong lòng, đương nhiên, anh cũng sẽ không như vậy mà bỏ qua cho cô, hít sâu mấy cái, đưa tay ôm lấy tiểu nha đầu đi ra ngoài...

Lưng vừa được đặt xuống đệm giường mềm mại, Manh Manh thoải mái rên rỉ một tiếng, còn chưa kịp kéo dài loại thoải mái này, đã bị Phùng Ki trực tiếp lật lại, để ở lưng, trực tiếp trượt vào, cứng rắn tạo ra mềm mại, giống như một thanh gậy sắt nóng bỏng, dính tình triều ẩm ướt sền sệt, lúc cao lúc thấp dập dờn bông bênh đầy tới, trong nháy mắt liên bao phủ thần trí vừa khôi phục.

Trong đầu còn lưu lại dư vị kích tình, thân thể cũng đã theo tiết tấu càn rỡ, lưng lay, càng điên cuồng cong người, mặc kệ tình dục hay là tình yêu, giờ khắc này đều dùng phương thức nguyên thủy nhất, trực tiếp nhất này để thuyết minh, thân thể cùng tình cảm hợp làm một, nước sữa hòa nhau, trong anh có em, trong em có anh, khó có thể tách ra...

Ánh đèn đường cao cao ngoài cửa sổ sáng lên, ánh sáng đỏ hoa mỹ xuyên qua cửa sổ sát đất lạc vào trong nhà, một tia sáng chiếu vào trên người đôi nam nữ tay chân quấn quýt cùng một chỗ ở trên giường, ra vào, ôm ấp, rên rỉ, thờ dốc, đan vào cùng một chỗ, giống như một khúc nhạc tình yêu rung động tâm hồn, liên miên không ngừng, mãi mãi không dứt...

Tình triều bay bổng dần dần thối lui, như thủy triều vừa rút xuống khỏi bờ biển, cuốn đi dẫu cát, lưu lại vỏ sò xinh đẹp tinh tế, khám trên bãi biển, giống như những chấm nhỏ đầy trời ngoài cửa sổ...

Toàn thân Manh Manh ghé vào trên người Phùng Ki, thân thể mềm mại, tay chân vô lực, trong lòng lại phong phú vô cùng, sao lại có thể có một loại khoái hoạt, có thể điên cuồng như vậy, thân thể đã mỏi mệt không chịu nổi, nhưng tinh thần lại vẫn phấn khởi như trước.

Manh Manh nghỉ ngơi một lát, cái đầu hờ dãn ở bên lỗ tai Phùng Ki nhỏ giọng nói: "Ki ca ca, ba năm trước đây vì sao anh lại khổ sở như vậy?" Đây là nỗi lo không dứt đã thành tâm bệnh của Manh Manh, hai người mấy năm nay loáng thoáng lại thủy chung như cách một lớp mây mù, nhưng Manh Manh lại ngu ngốc, hiện tại cũng thấy rõ, Ki ca ca cũng chẳng phải thích Thiệu Tinh, ít nhất không thích như trước kia cô đã tưởng, như vậy, vì sao ba năm trước đây Ki ca ca lại như thế.

Đó là lần đầu tiên từ lúc chào đời tới nay cô thấy Ki ca ca uống rượu, hơn nữa còn uống say mềm, Manh Manh thủy chung cho rằng là vì Thiệu Tinh rời đi, cô thậm chí không dám hỏi, cũng không dám nhắc đến, để cho chuyện này chìm vào đáy lòng, biến thành một khúc mắc không giải được, hiện tại nhớ đến, Manh Manh cảm thấy có lẽ có đáp án khác.

Phùng Ki hơi hơi nheo mắt lại, sau khi thỏa mãn, anh thoát nhìn có một loại thư giãn hiếm thấy, tứ chi giãn ra, khoe miệng hơi hơi vênh vênh lên: "Tiểu nha đầu, không phải em sẽ cảm thấy bối vì Thiệu Tinh chứ!" "Chẳng lẽ không đúng sao?" Manh Manh chu miệng: "Lúc ấy anh còn uống rượu, có thể kiến anh mượn rượu tiêu sầu ngoài cô ấy, em không nghĩ ra người khác..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 45

Phùng Ki mở mắt ra nhìn cô, vẻ mặt tiểu nha đầu ghen tuông rõ ràng, khiến anh thật ngoài ý muốn, chưa bao giờ biết, tiểu nha đầu sẽ đem chuyện với Thiệu Tinh ba năm trước đây liên hệ cùng một chỗ.

Thời điểm Thiệu Tinh chia tay với anh, chính là lúc một chiến hữu của anh xảy ra chuyện, bị cưỡng chế chuyển nghề, sự cố không lớn, theo lý thuyết, có thể lưu lại, dù sao bồi dưỡng một không quân đủ tư cách làm cơ trưởng (*bản convert là điều khiển viên*) cũng không dễ dàng, nhưng trong đó có can hệ đến một lãnh đạo cấp trên, sự tình mới trở thành như vậy.

Lúc đó tâm tình Phùng Ki cực kỳ xấu, Thiệu Tinh lại đúng lúc này nói lời chia tay, không thể nói hoàn toàn không có nguyên nhân của Thiệu Tinh, nhưng lại cực kỳ bé nhỏ, có thể nói, Thiệu Tinh với anh, ngay cả khách qua đường cũng không hơn, không quan trọng bằng tiểu nha đầu.

Tình cảm của mình với Mạnh Mạnh sâu đậm, Phùng Ki đã tự mình lĩnh ngộ rành mạch, mắt cô, cho dù tỷ lệ chỉ là một phần vạn, sinh mệnh của anh cũng không thể thừa nhận, một Thiệu Tinh tính là gì, nhưng mà tiểu nha đầu thích để tâm vào chuyện vụn vặt, chuyện này vẫn nên giải thích rõ ràng mới tốt.

Phùng Ki nghếch nghếch mấy sợi tóc thừa thốt sau lưng cô: "Ba năm trước đây là vì chiến hữu gặp chuyện không may, không quan hệ gì với người khác, đừng suy nghĩ lung tung." Mạnh Mạnh nghĩ nghĩ, có chuyện như vậy, cho nên, chuyện ba năm nay tâm tâm niệm niệm cơ bản không tồn tại, Ki ca ca cùng Thiệu Tinh căn bản không có cũ tình khó quên, đầu lia ngó ý còn vương tơ lòng gì.

Mạnh Mạnh bỗng nhiên nhớ tới cái gì, mắt to xinh đẹp bỗng nhiên tròn to, ánh mắt sáng quắc dừng trên mặt Phùng Ki: "Ki ca ca, anh phải thẳng thắn nói rõ, anh và Thiệu Tinh có trải qua việc như chúng ta không?"

Phùng Ki sững sờ vài giây mới phục hồi lại, không khỏi nhẹ nhàng nở nụ cười, đưa tay chỉ chỉ cái trán của cô, tức giận nói: "Có thùng dấm nhỏ như em ở bên cạnh phá hỏng, anh có thể làm được gì sao?"

Chờ mong trên mặt Mạnh Mạnh nhất thời suy sụp: "Nhưng có rất nhiều thời điểm em không ở cạnh anh, hai người các anh cô nam quả nữ, ô ô..." Nói chưa dứt lời, đã bị Phùng Ki nghiêng người đặt ở dưới thân, trực tiếp ngăn chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô, dùng sức hôn cô, hôn cho đến khi ý thức cô bắt đầu mơ hồ, không rảnh đi tính những món nợ cũ ngồn ngán này...

Kích tình vừa rồi còn lưu lại trong đầu, thân thể Mạnh Mạnh vô cùng mẫn cảm, Phùng Ki chỉ vừa động, liền gọi lên đốm lửa nhỏ, hai bắp đùi trắng nõn của Mạnh Mạnh đã siêu cấp phối hợp ôm lấy thắt lưng của anh, dán vào da thịt, vành tai và tóc mai chạm vào nhau, đốt lên dục hỏa, ngọn lửa tình vừa mới tắt phanh một tiếng liền một lần nữa cháy lên.

Dục vọng từ trong thân thể phát ra, nhanh chóng lan tràn tới tứ chi, Mạnh Mạnh cảm thấy thân thể giống như đã có được ý thức của mình, cảm giác, âm thanh, lý trí, mọi thứ, toàn bộ phục tùng bản năng dục vọng, cái loại hư không không ngừng khuếch trương này, giống như một vực sâu không đáy, có nhu cầu cấp bách phong phú lấp đầy...

Tiến vào, rồi khỏi, rồi khỏi lại tiến vào, động tác lặp đi lặp lại mang theo tình triều kịch liệt, chân trắng nõn cong cong, bị cánh tay hữu lực nhấc lên, tách ra, nâng cao, làm cho thân thể không có chút chướng ngại nào, tận tình tiếp xúc, giống như có như vậy, mới có thể có được lẫn nhau nhanh nhất...

Tốc độ kích tình siêu việt, kích động tạo ra tiết tấu, nháy mắt điên cuồng tăng lên, như mưa to rơi vào nhụy hoa, thấm ướt đầm, hương càng dày đặc, tình càng dày đặc, giống như dù thế nào cũng muốn không đủ nhau...

Mặc dù ôm cô, Phùng Ki vẫn như trước cảm thấy không đủ gần, đây là tiểu nha đầu của anh, cô vợ nhỏ chưa qua cửa của anh, từ lúc còn nhỏ, từng chút trưởng thành trở thành cô vợ nhỏ, da mịn thịt mềm, tinh linh cổ quái.

Lúc này tất cả đều rất mê hoặc, mắt mê hoặc, thân mình mê hoặc, ngay cả âm thanh mềm nhẹ thốt ra từ cái miệng nhỏ nhắn khê nhếch kia, cũng mê hoặc, rõ ràng chỉ là một tiểu nha đầu ngây ngô, lúc này lại mê hoặc đến thế, thật có thể lấy mạng của anh.

Phùng Ki lúc đầu còn sợ cô không thoải mái, động tác ôn nhu nhẹ nhàng chậm chạp, nhưng động tác của anh vừa chậm lại, tiểu nha đầu sẽ không ngừng râm rì, mở ánh mắt xinh đẹp tìm người ta đập nhanh, dùng ánh mắt gần như khiêu khích nhìn anh, thôi thúc bản năng của Phùng Ki, khởi xướng sự mạnh mẽ, bắt đầu dùng sức lực lớn nhất thu thập cô...

Rút ra mạnh mẽ tiến vào thật nhanh, lực đạo hung ác dã man, Mạnh Mạnh từ râm rì đến thốn thức, đến không thể khống chế thét to ra tiếng... Cô cảm thấy chính mình giống như có dòng điện mạnh mẽ, không tự chủ được mà sợ run, từ chỗ sâu trong đáy lòng dâng lên cảm giác khô nóng theo biên độ run rẩy, cứ thế tăng lên, cô cảm thấy chính mình sẽ nhanh chóng nổ mạnh.

Toàn thân giống như bị sốt, lúc lạnh lúc nóng, nóng bừng giống như bị đặt lên lò nướng đang rào rạt lửa, nháy mắt lại như chìm vào sông băng lạnh lẽo, không thể nói rõ khó chịu hay là thoải mái, giống như chìm nổi trong lửa và băng, cô dùng sức bắt lấy bả vai Phùng Ki, giống như bắt một khối gỗ di động, phập phồng lung lay trong sóng to gió lớn, chọt cao chọt thấp, khi xông lên đỉnh núi, cô chỉ kịp cao giọng thét chói tai, khi chìm vào đáy nước, cô lại nức nở nuốt vào...

Thời điểm Mạnh Mạnh phát hiện mình không thoải mái, hai người không biết đã làm bao lâu, cô cảm thấy thắt lưng đau như sắp bị chặt đứt, mở mắt ra, không khỏi hoảng sợ, cả người Ki ca ca giống như mới bước ra từ trong nước, từng giọt mồ hôi thật lớn từ trên người chảy ra, theo đường cong rồi rầm của cơ bắp rơi xuống, nhanh chóng đọng lại thành từng vũng nhỏ.

Mà tư thái của anh, càng giống một tướng quân giết đỏ cả mắt trên chiến trường, ánh mắt gần như hung ác nhìn cô chằm chằm, hơi thở ô ô dọa người, hai bàn tay to giống như kim sắt, gắt gao níu chặt vòng eo mảnh khảnh của cô, một mạch vọt mạnh kéo mạnh, căn bản đã quên vấn đề kỹ thuật.

Lúc đầu chưa có trở ngại, thời gian quá dài, khẳng định không thoải mái, dù sao Mạnh Mạnh cũng không phải cô bé mới lớn, cô rõ ràng là phụ nữ, có cảm giác của phụ nữ, hơn nữa là tiểu nữ nhân ham hưởng thụ, làm như vậy không thoải mái, liền đòi tư thế...

Cô bắt lấy bờ vai của anh, dùng sức ở eo, nghiêng người liền đem Phùng Ki đè xuống dưới, Phùng Ki đương nhiên sẽ không vừa lòng tư thế này, thân thể to lớn bị đè lên, loại đàn ông như Phùng Ki, đều không thích bị đè ép, bọn họ có thói quen nắm trong tay quyền chủ động, có thói quen chinh phục, mặc kệ là trên chiến trường hay là trên giường...

Nhưng Manh Manh so với anh càng bá đạo hơn, anh chưa kịp phản kháng, đã bị tiểu nha đầu ngăn miệng lại, đầu lưỡi trắng mịn mềm thơm loáng một cái tiến vào bên trong miệng anh.

Tiểu nha đầu thực thông minh, kỹ thuật hôn đã tự mình học được, cắn, cọ xát, cuốn lấy, buông ra, dây dưa, hoạt động... Đa dạng chồng chất, thân mình phối hợp với cái miệng nhỏ nhắn phập phồng cao thấp lung lay trái phải, Phùng Ki thích thú lắm lắm..

Hơn nữa tiểu nha đầu động tình thật đẹp, Phùng Ki căn bản không thể dời tầm mắt, chỉ sợ một giây cũng luyến tiếc, tiểu nha đầu ngồi ở trên người anh, lưng thẳng băng, hai đùi ôm chặt hai bên sườn anh, vừa nhếch lên một chút, lại nhanh chóng ngồi xuống, giống như cưỡi ngựa, nhanh chóng lại có tiết tấu... Mềm mại trắng nõn trước ngực, lay động theo động tác của cô, trắng bóng thiếu chút nữa làm Phùng Ki hoa mắt, đầu nhỏ ngửa lên, tóc dài đen mượt xõa xuống, phất trên người anh...

Phùng Ki vừa thoải mái rên lên một tiếng, đã bị động tác của tiểu nha đầu nhanh hơn đột nhiên ngăn chặn... Nha đầu kia thật sự là yêu tinh, yêu tinh... Năng lượng tích tụ đến mức tận cùng, rốt cục bùng nổ... Phùng Ki nhìn không được nhắm mắt lại, cảm thụ cảm giác cực hạn khoái hoạt nhất...

Mưa gió qua đi, yên lặng ngán ngùi, Phùng Ki mở mắt ra, không khỏi cười nhẹ ra tiếng, tiểu nha đầu vừa rồi còn điệu võ dương oai tác quái trên người anh, lúc này giống như không có xương cốt, hoàn toàn xụi lơ trên người anh, ngay cả mí mắt cũng không có khí lực nâng lên, thực khiến người thương xót.

Phùng Ki đau lòng đứng lên, vốn tưởng hôm nay sẽ buông tha cho cô, nha đầu kia lại cả gan câu dẫn anh, thay đổi phương pháp mà câu anh, câu một lần lại một lần, lúc này mới biết khó chịu.

"Một mối sao, tiểu nha đầu điên cuồng..." Phùng Ki đưa tay vuốt ve tấm lưng ẩm ướt của cô, từng chút từng chút, rất nhẹ rất thoải mái, ngón tay Manh Manh cũng lười động đậy, vừa rồi tuyệt vô cùng, nhưng qua rồi cũng thực mệt, đây có tính là miệt mài quá độ không.

Cảm giác trên người không thoải mái, cái miệng nhỏ nhắn của Manh Manh làm bầm mấy chữ, Phùng Ki cúi đầu hôn cô vài cái, không có cách nói: "Ừ, biết, tắm rửa..."

Phùng Ki đem hai người tắm sạch sẽ, lúc dùng khăn tắm lớn bao lấy tiểu nha đầu ôm đi ra, tiểu nha đầu đã sớm ngủ không biết trời đất gì, thả vào trên giường, thân mình nghiêng nghiêng, chui vào trong lòng anh tìm tư thế thoải mái, nặng nề ngủ.

Phùng Ki cúi đầu đánh giá cô, tiểu nha đầu ngủ xinh đẹp giống búp bê trong tủ kính, Phùng Ki còn nhớ rõ lần đầu tiên cô ngủ trong lòng anh, chính là như thế này, từ từ nhắm hai mắt im lặng ngủ, thân mình nhỏ nhắn thơm mềm, tựa vào trong lòng anh, làm cho anh muốn vĩnh viễn che chở cô, ôm cô, không cho cô có một tia ủy khuất cùng phiền não.

Phùng Ki nhẹ nhàng thở ra, lại không thể không thừa nhận, cho tới bây giờ, tất cả ủy khuất cùng phiền não của tiểu nha đầu hình như đều bởi vì anh, anh nên yêu chiều cô thật tốt... "Em không viết tự kiểm..." Tiểu nha đầu bỗng nhiên than thở một câu, Phùng Ki không khỏi mỉm cười, cúi đầu hôn một cái lên trán cô, nhẹ nhàng lắm lắm: "Ừ, không viết tự kiểm, ngủ đi! Tiểu nha đầu của anh."

Manh Manh mơ một giấc mơ rất đẹp, trong mộng rốt cục cô cũng gả cho Ki ca ca, tỉnh lại, ánh mặt trời ngoài cửa sổ đã lên cao, kéo chăn ngồi dậy, Manh Manh còn chưa tỉnh táo, bỗng nhiên uốn éo đầu, bên người sao không có bóng dáng Ki ca ca, trên giường to như vậy chỉ còn lại một mình cô, thoáng nhìn giấy ghi chú trên tủ đầu giường, cái miệng nhỏ nhắn chu thật cao.

Lấy tới, nét chữ mạnh mẽ của Ki ca ca ánh vào mi mắt: "Trong đoàn bộ có nhiệm vụ, anh về quân khu, không được chu miệng, là ai nói phải làm cô vợ nhỏ hiền lành, cho nên, không được chu miệng, như vậy sẽ xấu lắm, anh sẽ nhanh chóng trở lại, cháo lúa mạch và bánh bột mì trong hộp giữ ấm ở phòng bếp, ngăn thứ hai bên dưới của tủ lạnh có dưa chuột đã trộn, ăn sáng xong rồi đến trường, ngoan —— Phùng Ki."

Manh Manh lấy ra cái gương nhỏ từ tủ đầu giường soi soi, tuy rằng ngủ không bao lâu, nhưng sắc mặt rất tốt, nhìn gương mặt trắng trẻo dễ chịu, nghĩ đến đêm qua, không khỏi nở nụ cười ngọt ngào.

Manh Manh vừa ra khỏi tiểu khu liền thấy Sài Từ Hiên, phía sau là một chiếc xe thể thao rất sành điệu, lúc tuyết lỏ, cô nhớ rõ có một bóng người nhanh chóng nhào qua, lúc ấy chỉ có Sài Từ Hiên cách cô gần nhất, cho nên cô biết là anh.

Hành động của anh khiến Manh Manh thật sự cảm động, nhưng cảm động không phải tình yêu, Manh Manh phân biệt rõ ràng, hiện tại cũng không phải cổ đại, cứu mạng của cô, liền muốn cô lấy thân báo đáp, nếu như vậy, cô thà rằng anh đừng làm điều thừa, cho nên tuy rằng Sài Từ Hiên có ân cứu mạng với cô, Manh Manh cùng anh cũng không thể, nhưng mà ít nhất trong lòng có cảm kích.

"Đàn anh, cảm ơn ân cứu mạng của anh." Ánh mắt Sài Từ Hiên hơi tối: "Cảm tạ cái gì, tình huống lúc ấy anh căn bản còn không kịp phản ứng, đã xông đến, hoàn toàn là hành động theo bản năng, được rồi, lên xe đi!"

Thấy thần sắc Manh Manh chần chờ, Sài Từ Hiên nói: "Anh không bảo em lấy thân báo đáp, không lẽ ngay cả xe của anh cũng không dám ngồi sao!" Manh Manh cười thoải mái: "Làm sao có thể, có xe tiện lợi không thể không đi." Kéo chốt mở cửa xe phía ghế lái, ngồi xuống, xòe bàn tay nhỏ bé ra, nháy mắt mấy cái: "Chìa khóa..."

Chương 46

"Manh Manh, đêm qua làm gì, nhìn bạn kia, bạn trưng khuôn mặt nhỏ nhắn, có hồng hào có trắng nõn, khá tốt, hôm kia đến bệnh viện thăm bạn, còn một bộ đáng bất mãn, thế mà mới một ngày... Nói thật, thấy anh lính cường tráng của bạn, mình cũng lo lắng thay bạn, thân thể bạn nhỏ nhắn thế này..." Nói xong, còn khinh bỉ xem xét cao thấp một vòng: "Đưa cho anh lính của bạn cũng không đủ để nhét kẻ rằng đi, cánh tay nhỏ, bắp chân nhỏ, căn bản cũng không cùng một cấp bậc tuyên thủ, Manh Manh, là chị em, mình khuyên bạn, tình yêu không có lỗi, nhưng đừng đem chính mình đẩy vào."

Nha đầu Hiểu Kỳ kia, đứng nhìn cả ngày là một bộ chị gái không tìm không phổi ngốc nghếch, nhìn lại mới nói, so với ai khác còn đen tối hơn, cả ngày ôm tiểu thuyết ** mà xem, cử chỉ cũng điên rồ, ánh mắt Manh Manh lóe lóe, ghé sát vào bên tai cô thấp giọng nói: "Hiểu Kỳ, vừa nhìn bạn là biết không có kinh nghiệm, ai đem ai đẩy vào, còn không nhất định đâu, bạn có thời gian quan tâm như thế, không bằng chính mình tìm một anh chàng nào đó mà thử xem."

Hiểu Kỳ một phen đẩy cô ra: "Mình không cần tìm anh chàng nào cả, chẳng tốt lành gì." Manh Manh lắc đầu, nha đầu kia còn chưa thoát ra khỏi ám ảnh của thất tình đầu, bỗng nhiên nhớ tới một sự kiện, nghiêm mặt nói: "Hiểu Kỳ, nghỉ đông bạn làm gì, mình nghe anh họ nói, bạn đến công ty của anh họ."

Trước mắt Hiểu Kỳ xẹt qua hình ảnh Vệ Hiểu Phong tươi cười, mặt có chút nóng, ngược lại Manh Manh lại yên tâm, nha đầu kia tuy rằng thất tình, ít nhất còn biết nhớ thương soái ca, nhưng mà anh Hiểu Phong rất đẹp trai, lực sát thương so với Phan Thiệu lớn hơn rất nhiều, tuy rằng Manh Manh cảm thấy không có khả năng, nhưng vẫn dự phòng trước: "Hiểu Kỳ, mình đã nói với bạn, anh họ mình là người thế nào, không xa không gần gặp gỡ thì có thể, trăm ngàn lần đừng tới gần, có nguy hiểm, biết không."

Hiểu Kỳ nhìn biểu tình ngưng trọng của cô, xì một tiếng vui vẻ: "Mình thực hoài nghi, anh ấy có phải là anh của bạn không, bạn nói anh ấy còn đáng sợ hơn ma quỷ." "Ma quỷ?" Manh Manh méo méo: "Làm anh trai thì rất tuyệt, nhưng phương diện phụ nữ, nói anh ấy là ma quỷ cũng rất chuẩn xác, tóm lại, bạn cách anh ấy xa một chút, kỳ thật, bạn cũng không phải là thức ăn của anh họ mình (*chưa chắc nhe, coi chừng lại là thức ăn ngon nhất á ^^*), anh ấy thích phụ nữ diêm dúa, còn bạn, giống như món đậu viên, tuy trở mã xinh đẹp nhưng lại quá đơn giản, không giống khẩu vị của anh ấy, được rồi, đi, hôm nay lạnh, chúng ta ăn lẩu..."

Hai người nói nói cười cười, vừa ra cổng trường liền thấy Sài Tử Hiên, Manh Manh âm thầm nhủ mày, cô cảm thấy, mình biểu đạt đã tương đối rõ ràng, mà Sài Tử Hiên cũng không phải nam sinh liều chết dây dưa, thật không cần thiết.

Giống như biết ý tưởng của cô, Sài Tử Hiên mở miệng giải thích: "Trương Hạo xin được học bổng, hôm nay mời khách, mời tất cả, bảo anh tới đây đón em."

Manh Manh nghiêng đầu nhìn mắt Hiểu Kỳ, Sài Tử Hiên nói: "Trong nhà Phan Thiệu có việc không tới được, Trần Hiểu Kỳ cùng đi đi! Đồng người càng náo nhiệt." Hai người chỉ có thể lên xe.

Đến nơi, mới biết là nhà của Sài Tử Hiên, Manh Manh vẫn là lần đầu đến Sài gia, nhìn bên ngoài, hơi giống Lâm gia, đều là loại biệt thự ba tầng, hoàn cảnh thanh u, so với Lâm gia càng gần nội thành hơn, là vùng ranh giới giữa nội thành và ngoại thành, giao thông tiện lợi, cũng không xa lắm.

Trước biệt thự có một cái hồ nhân tạo, ánh mặt trời lúc chạng vạng chiếu vào trong hồ nước như gương, nổi lên ánh sáng lấp lánh, giống như ngọc lưu ly bị nghiền nát, rơi vào hồ, trong suốt lấp lánh, hết sức xinh đẹp.

Trần Hiểu Kỳ nhìn mặt hồ ngầy ngốc nửa ngày, bỗng nhiên dài thờ thật dài nói: "Đời này có thể ở nơi này một ngày, mình cũng thỏa mãn."

Manh Manh xì một tiếng nở nụ cười: "Có gì khó, nói với đàn anh, tối hôm nay bạn liền ở chỗ này đóng quân dã ngoại là được." Sài Tử Hiên cũng nở nụ cười: "Nếu đàn em thích, đến ở một năm anh cũng hoan nghênh..."

"Này, này, Manh Manh, sao giờ mới đến! Chờ em này giờ, nếu em không đến, anh cũng phải chết đói, đứng ngoài này không thể hết đói, đi vào đi vào..." Trương Hạo từ bên trong nhảy ra, không phân trần liền đem Manh Manh túm vào.

Thực rất náo nhiệt, khoa Luật đến đây không ít, còn có các đàn anh đàn chị khoa Báo chí, hơn nữa thành viên Câu lạc bộ Leo núi, tính ra cũng hơn hai mươi người, bày hai bàn, thức ăn đã bày đầy trên bàn, chính giữa để hai bình rượu vàng Thiệu Hưng lớn, giấy dán trên miệng vỏ rượu còn chưa tháo xuống.

Trương Hạo một bên túm Manh Manh, miệng không ngừng gào to: "Sài lão đại tìm người lấy được mấy con cua đồng của hồ Lô Dương, rất hợp với rượu vàng Thiệu Hưng do cha cậu ta ủ, hôm nay chúng ta nấu rượu thưởng thức cua, thay đổi khẩu vị." Manh Manh xì một tiếng nở nụ cười, thật không nghĩ tới, Trương Hạo bình thường nhìn rất đĩnh đạc, cũng có chút ý tưởng.

Manh Manh cùng Hiểu Kỳ bị Trương Hạo kéo đến bàn của bọn họ, ngồi giữa Sài Tử Hiên cùng Trương Hạo, người cái gì cũng biết, có chuyên môn nấu rượu trên đồ gốm sứ, thả mai, đường phèn, gừng vào trên lò than trên bàn, không bao lâu sau, mùi rượu phiêu tán bốc lên, đầy phòng đều là mùi rượu.

Manh Manh gật gật đầu, thật sự là thứ tốt, suốt mười năm, ông ngoại Manh Manh mất sớm, mẹ dù sao cũng là người miền nam, sau khi ông qua đời, bên kia còn có thông gia và chú họ, cũng là một gia đình lớn, không giống với bên này, đều là người bình thường nhất, có đôi khi, Manh Manh suy nghĩ, với gia thế của mẹ xinh đẹp, lúc trước gả cho cha cô khẳng định không dễ dàng, cô của cô nói trước kia bà nội rất phản đối.

Hoàn toàn có thể lý giải, tuy rằng mẹ rất xinh đẹp, nhưng trừ gia thế, còn từng có một đoạn hôn nhân thất bại, Phương gia hiển hách có thể nhận con dâu như vậy, đúng quyết định đầu tiên, nhưng cô của cô nói rất đúng, ai cản được ba cô, ba cô thà chết không sống muốn cưới vợ, bá đạo quả thực giống như thổ phi chiếm núi xưng vương.

Manh Manh khi đó cười không ngừng, thà chết không sống, thực không thể tưởng tượng bộ dáng thà chết không sống của cha cô, trong ấn tượng của cô, cha cô vĩnh viễn hé ra vẻ mặt, còn nghiêm túc hơn Ki ca ca, có đôi khi Ki ca ca còn có thể cười, cười một cái, bên má phải liền có một lúm đồng tiền nho nhỏ, thực đáng yêu...

"Nghĩ cái gì vậy, cười giống đồ ngốc, mau nếm thử rượu này, so với rượu ba mình ừ còn ngon hơn." Trần Hiểu Kỳ nâng cốc đưa qua, Manh Manh tiếp nhận nếm một ngụm.

Trương Hạo mặc kệ: "Hôm nay không dễ mới mời được khách, cho dù thế nào đàn em cũng phải nể tình, chén này phải uống đến một mức độ nào đó." Một chén rượu mới lại đến, mặt Trương Hạo liền hồng như Quan công, giọng cũng lớn không ít.

Manh Manh còn chưa nói gì, Sài Từ Hiên đứng lên đưa tay ngăn trở: "Mình uống giùm em ấy..." Trương Hạo chụp tay anh: "Sài lão đại, bây giờ không có chuyện uống thay, cậu cũng không phải là đàn em, thay cái gì?"

Manh Manh đứng lên: "Được, chúc mừng đàn anh, chén này em cạn." Nói xong, ngửa đầu uống cạn. "Sảng khoái, sảng khoái..." Trương Hạo vươn cánh tay nắm bả vai Manh Manh, một bộ tư thế anh em tốt: "Đàn em à, anh nói với em, tới bây giờ, anh chưa từng thấy nữ sinh đặc biệt hơn em, bất quá thật lòng mà nói, Sài lão đại của chúng ta cũng thật không tệ, không bằng suy nghĩ một chút..." "Trương Hạo, nói bấy bả gì đó?" Sắc mặt Sài Từ Hiên đỏ bừng, không khí có chút xấu hổ, Manh Manh nháy mắt mấy cái, nâng bầu rượu rót đầy chén của Sài Từ Hiên và chính mình, bung chén rượu lên trịnh trọng nói: "Đàn anh, cảm ơn tâm ý của anh, có lẽ hạnh phúc của anh đang ở phía trước, nhưng khẳng định không phải là em, mọn chén rượu này cũng mong các vị đàn anh, đàn chị có tương lai tươi sáng."

Lời này Manh Manh nói thấm vào tâm khảm mọi người, năm thứ tư, sau đó chính là tương lai, mỗi người đều tin tưởng tràn đầy, tràn ngập hy vọng, nhưng cũng cần chúc phúc...

Một câu của Manh Manh khiến mọi người xúc động, vài hũ rượu lập tức thấy đầy, Sài Từ Hiên phải lấy ra rượu đỏ chị anh cất trên nóc...

Mỗi người đều uống không ít, Manh Manh cũng có chút say, nhưng so với Trần Hiểu Kỳ thì khỏe hơn nhiều, ngay từ đầu Hiểu Kỳ cảm thấy rượu này ngọt giống như nước ép, liền một ly tiếp một ly uống, cuối cùng say không đỡ nổi, được đi giúp việc của Sài gia đưa đến phòng khách trên lầu, té xuống ngủ như lợn chết, bị làm thịt cũng không biết.

Lúc tàn tiệc, Manh Manh cảm thấy có chút khó chịu, cô lắc đầu, kỳ thật điểm chút rượu ấy thực không tính là gì, trước kia cùng anh Hiểu Phong ra ngoài, trắng, đỏ, Trung, Nhật, đều uống mà chưa từng say, lần này ước chừng là nhiệt rượu, mùi rượu dễ dàng phát tán, hơn nữa cô xác thực đã uống nhiều lắm.

Sài Từ Hinh vừa vào cửa, liền nhìn thấy Manh Manh hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn còn đẹp hơn hoa đào, ánh mắt lóe lóe cười nói: "Từ Hiên, sao lại để Manh Manh uống nhiều rượu như vậy, chị có thuốc giải rượu, chị nấu cho cô bé, ăn xong ngủ một giấc đầu sẽ không đau."

Manh Manh uống thuốc rồi, đầu không đau, có thể cảm thấy tay chân cả người có chút uể oải, ngồi trên sofa, chỉ chốc lát sau liền mơ mơ màng màng ngủ.

Sài Từ Hiên bụng sửa nóng từ phòng bếp đi ra, thấy chị anh đứng trước sofa nhìn Manh Manh chăm chăm, cảm thấy có điểm không đúng: "Chị, Manh Manh làm sao vậy?"

"Làm sao vậy?" Sài Từ Hinh nhìn em trai, có chút ý tứ chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: "Không phải em nói ngoài cô bé thì ai cũng không được sao, vì cô bé, ngay cả mạng cũng có thể không cần, nhưng cuối cùng thì thế nào, cô bé vẫn như cũ không phải là của em."

Sắc mặt Sài Từ Hiên tối sầm lại, Sài Từ Hinh thấp giọng nói: "Có một số việc, dùng chút mưu kế là cần thiết, nếu làm quân tử mà không được việc, hôm nay chính là một cơ hội..." Sài Từ Hiên sững sốt một chút: "Chị, ý chị là, thuốc vừa rồi..." (Từ Hinh mới là kẻ đáng sợ nhất :())

Sài Từ Hinh gật gật đầu: "Nếu chị đây không hỗ trợ, cả đời em cũng chỉ có thể nhìn, chờ khi gạo nấu thành cơm, có lẽ còn có hi vọng." "Nhưng mà, Manh Manh..." Sài Từ Hiên có chút chần chờ.

Sài Từ Hinh thở dài: "Em tự nghĩ đi, nên làm thế nào thì chính mình làm chủ, chẳng qua về sau đừng hối hận là được, chị lên ngủ trước đây."

Sau khi chị gái đi rồi, Sài Từ Hiên ngây ngốc đứng tại chỗ, thật lâu cũng chưa động, ánh mắt của anh dừng trên người Manh Manh, tầm mắt dường như không thể di chuyển.

Anh có thể buông cô ra sao, anh buông được cô sao, nếu buông tay, đời này anh còn có thể gặp gỡ Phương Manh Manh thứ hai sao, đây là vấn đề anh hỏi qua chính mình trăm ngàn lần, đáp án thùy chung chỉ có một, không thể, Sài Từ Hiên rất rõ ràng điểm này, nếu bỏ lỡ Manh Manh, là tiếc nuối lớn nhất đời anh, nếu hiện tại để anh lựa chọn, anh tình nguyện không gặp gỡ cô, không yêu cô.

Nhưng mà, giống như ma chướng, đời này có trốn cũng trốn không khỏi, anh chậm rãi ngồi xổm xuống, đưa tay đẩy sợi tóc trên mặt cô, cô ngủ rất ngoan, hô hấp nhẹ nhàng, con ngươi linh động trong suốt nhẹ nhàng khép lại, cái miệng nhỏ nhắn nhếch lên tạo ra độ cong như đang cười, dưới ánh đèn môi nhấp nhô phát sáng, giống như đóa hoa được tưới nước, làm người ta hận không thể nhắm nháp hương vị tươi mát kia, Sài Từ Hiên nhìn thật lâu, nhẹ

nhàng ôm lấy cô, xoay người, lên lầu...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 47

Đời này Manh Manh cũng chưa nghĩ tới, tình trạng uống rượu say rồi làm loạn này có thể xảy ra với người chính mình, nhưng thực sự đã xảy ra... Cô bị ánh sáng không ngừng nhảy loạn trước mí mắt khiến cô tỉnh dậy, mở mắt ra đó là ánh mặt trời xuyên vào từ ngoài cửa sổ, cũng không chói mắt, chẳng qua sáng sớm tháng 10 luôn luôn có chút cảm giác lạnh.

Theo bản năng cô túm túm chăn, khóa lại thân thể trần trụi, đợi chút, trần trụi? Không đúng... Manh Manh bỗng nhiên nhớ tới, tối hôm qua hình như mình uống hơi nhiều, mơ hồ chỉ nhớ rõ là đã tựa vào sofa muốn nghỉ ngơi chốc lát, chuyện sau đó...

Manh Manh giờ tay, dùng sức xoa huyết thái dương, chuyện sau đó dù có thể nào cũng không nhớ được, Manh Manh ảo não vài giây, rồi nhanh chóng ngẩng đầu quan sát căn phòng.

Lọt vào trong tầm mắt đó là một cửa sổ sát đất trong suốt, rèm cửa sổ rất dày vẫn chưa kéo lên, chỉ có lụa mỏng màu trắng như sương khói uốn lượn rơi trên sàn nhà bằng gỗ Hạch Đào. Ánh mặt trời từ không trung xuyên qua khe hở lọt vào, rọi lên sàn nhà tạo ra mảng ánh sáng loang lổ trong trẻo nhưng lạnh lùng, bóng cây ngoài cửa sổ không ngừng nhảy lên, giống như làn váy của vũ công đang nhảy múa.

Bóng cây bên ngoài rọi màu xanh lục lên mặt nước hồ, trong nắng sớm tạo nên ánh sáng loang loáng, chiếu lên rừng cây xanh um nơi xa xa, làm Manh Manh bỗng nhiên cảm giác mình đang ở bờ hồ Hà Lan.

Vài lần theo cô của cô đi nghỉ mát, nhà cô của cô nghỉ mát ở khu biệt thự cạnh một cái hồ, phong cảnh tuyệt đẹp, không khí mới mẻ, nếu không nhớ Ki ca ca, cô cũng không muốn trở lại, cô từng nghĩ sẽ cùng Ki ca ca đến nơi đó hưởng tuần trăng mật...

Manh Manh lắc đầu vứt bỏ suy nghĩ mông lung, nghiêng đầu nhìn thấy các bức ảnh trên tường, dán trên đó đều là ảnh Sài Tử Hiền chụp khi leo núi, có đội viên khác, cũng có cô...

Đây là phòng Sài Tử Hiền, nếu mình uống rượu, chiếm dụng phòng người ta còn miễn cưỡng nói được, nhưng quần áo thì ai cởi? Tệ nhất là đối với những chuyện về sau, một chút ấn tượng cô cũng không có, không phải thực sự là rượu say rồi làm loạn chứ!

Góc cửa toilet từ bên trong đẩy ra, mắt Manh Manh hơi nheo lại, nhìn thẳng Sài Tử Hiền. Quả nhiên là anh vừa tắm, tóc ướt sũng, khiến anh thoát nhìn giống nam sinh vừa mới nhập học, đương nhiên, đây không phải trọng điểm, trọng điểm là, cái gì anh cũng không mặc.

Manh Manh sẽ không ngạc nhiên cho rằng vì anh nóng. Đầu thu ở thành phố B sớm hay muộn thì độ ẩm cũng hơn mười độ, hơn nữa lại là sáng sớm, cô quần chăn lại cũng có thể cảm thấy hơi hơi lạnh, nhưng Sài Tử Hiền lại chỉ quần một cái khăn tắm ở bên hông.

Dáng người của anh tương đối không tệ, tuy rằng so ra kém đường cong kiên cường do nghề nghiệp rèn luyện của Ki ca ca, nhưng cũng rất đáng xem. Manh Manh thậm chí có thể nhìn thấy cơ bụng của anh rõ ràng, từng múi từng múi cơ khảm ở nơi nào, nếu không phải làn da hơi trắng, hẳn là rất gợi cảm, đương nhiên đây cũng không phải trọng điểm, trọng điểm là Sài Tử Hiền và mình – hai người trần trụi ở trong một phòng, có lẽ còn ngủ trên một cái giường, đêm qua đã phát sinh chuyện gì?

Vừa nghĩ đến đây, người Manh Manh không khỏi toát mồ hôi lạnh, cái thứ nhất cô nghĩ đến là nếu Ki ca ca biết sẽ như thế nào, cô vô cùng hiểu Phùng Ki, anh là đàn ông, lại là người đàn ông bá đạo và quy củ.

Trước kia, lúc hai người chưa làm rõ quan hệ, anh đều thích quần đầu quần chân cô, không được mặc quần áo hở hang, không được trang điểm, không được kết giao bạn trai... Lại nói, Ki ca ca quan so với cha cô còn kỹ hơn, trong mắt cha cô chỉ có mẹ xinh đẹp, còn với cô và Phương Tuấn không hề đặt ra quy tắc gì, để cho hai chị em các cô tự phát triển. Cho nên cô thường xuyên nói Ki ca ca giống người đàn ông được đào lên từ hầm mộ, đầu xơ cứng, tư tưởng phong kiến.

Cô không cho là Ki ca ca có thể chịu được hành vi bên ngoài của cô, mặc dù anh cưng cô, chiều cô. Nhưng thật sự ngay cả một chút ấn tượng Manh Manh cũng không có, dù có cởi hết thì cũng không làm việc đó chứ!

Manh Manh bình tĩnh nhìn Sài Tử Hiền thật lâu mới mở miệng: “Đàn anh, sao em lại ở trong này, chúng ta... chúng ta...” Trong lúc nhất thời, Manh Manh phát hiện, mình lại không có dũng khí hỏi rõ, nhưng cô biết không thể trốn tránh, mà muốn trốn cũng không được, khẽ cắn môi nói: “Chúng ta đã xảy ra chuyện gì sao, tối hôm qua ấy?”

Ánh mắt luôn luôn trong suốt của Sài Tử Hiền có chút u tối, sâu trong ánh mắt lóe lóe, trong nháy mắt xẹt qua rất nhiều thứ, mấy thứ này hoặc sáng hoặc tối, phân biệt ý nghĩ trong nội tâm anh là thiên sứ hay ma quỷ.

Quần áo của Manh Manh kỳ thật không thể nói là anh cởi. Đêm qua ôm cô lên phòng, vừa đặt lên giường, cô bắt đầu ép buộc, mắt không mở, nhưng

tay lại không thành thật, thân mình cũng không ngừng vặn vẹo, giống như khổ nóng khó nhịn, quần áo bị cô tháo tứ tung, Sài Tử Hiên mới ý thức được thuốc chỉ anh đưa cho cô không chỉ có hiệu quả gây ngủ, còn có thứ khác...

Nội tâm Sài Tử Hiên đấu tranh cả đêm, giống như một trận ác chiến kịch liệt nhất, nhiều lần anh gần như đầu hàng. Lần đầu anh thấy Mạnh Mạnh như vậy, quần áo trên người nửa kín nửa hở, lộ ra da thịt trắng nõn cùng đường cong nữ tính pháp phồng, mê hoặc đến tận xương tủy, đừng nói anh vẫn yêu cô, dù hai người không quen biết, lúc đấy có lẽ cũng sẽ không thể tự chủ nổi.

Một chút ấn tượng cô lại không có. Cô tháo áo khoác của mình, còn chưa tháo xuống, đã đem quần áo bên trong cũng cởi bỏ, anh đỏ mặt, xoay đầu đáp chần cho cô lại bị cô hai ba cú đá văng ra, ngay thơ giống đứa nhỏ bốc đồng.

Sài Tử Hiên cũng thực không thể tính là quân tử, khi đó tự chủ của anh sớm biến mất tăm, nhưng mà tay anh vừa đụng tới Mạnh Mạnh, đã bị cô cau mày đẩy ra, giống như ý thức tự chủ của thân thể có thể phân biệt người bên cạnh là ai.

Trong nháy mắt, dục vọng tùy ý của Sài Tử Hiên nhanh chóng tắt xuống, người sở dĩ xưng là người vì có thể khống chế dục vọng của chính mình, bằng không có khác gì cầm thú.

Xét góc độ khác mà nói, một cô gái dưới tác dụng của thuốc, ý thức hết sức mơ hồ vẫn có thể cự tuyệt như cũ, cho thấy điều gì? Sài Tử Hiên không thể không biết, mặc dù đêm qua đã thực sự xảy ra chuyện thì thế nào chứ, với tính cách của Mạnh Mạnh, anh vẫn không hề có cơ hội.

Hơn nữa, cô sẽ nhìn anh thế nào, không nói cô, chính anh cũng sẽ khinh thường chính mình. Lý trí tuy rằng rõ ràng, chẳng qua con người dù sao cũng tham lam, trong lòng còn tồn một chút hy vọng, bởi vậy biểu hiện, ngữ khí cùng với ánh mắt tuy sợ hãi vẫn có niềm tin trong đó của Mạnh Mạnh vẫn như cũ làm Sài Tử Hiên nhặt nhặt bị thương.

Một chút cô cũng không thích anh, thậm chí một tia cũng không có. Như cô nói, anh chỉ là đàn anh của cô mà thôi, ánh mắt của cô rõ ràng nói cho anh dù giữa bọn họ đã xảy ra chuyện gì, hết thảy cũng sẽ không thay đổi, vĩnh viễn cũng không thay đổi.

Cảm giác toàn thân đột nhiên tuyệt vọng giống như đêm qua một lần nữa trở về, nặng nề đè nén trong lòng Sài Tử Hiên, khiến anh không thở nổi, nhưng vẫn muốn tra xét cho rõ ràng, tựa như bệnh nhân mắc chứng cưỡng bách.

Khỏe môi Sài Tử Hiên nhếch lên một nụ cười tươi, chẳng qua nhìn thế nào cũng có chút chua chát: “Mạnh Mạnh, nếu chúng ta đã xảy ra chuyện gì, em có thể giả cho anh hay không?” “Giả cho anh?” Mạnh Mạnh nhăn mi lại, kiên định lắc đầu: “Làm sao có thể, em chưa từng nghĩ sẽ giả cho người khác, cho dù chúng ta đã xảy ra quan hệ cũng vậy thôi.”

Sắc mặt Sài Tử Hiên trắng nhợt, ánh mắt Mạnh Mạnh đảo một vòng trên mặt anh, bỗng nhiên nở nụ cười: “Đời này em chỉ giả cho Ki ca ca, anh ấy không muốn cười cũng không được. Hơn nữa, chúng ta cũng không phát sinh chuyện gì, không phải sao, bởi vì anh nói nếu...” Sài Tử Hiên xoay đầu, sau một lúc lâu mới quay lại: “Nhưng mà bây giờ anh hối hận, vô cùng hối hận.”

Mạnh Mạnh không khỏi nhẹ nhàng thở ra, nói thật vừa rồi hô hấp của cô thiếu chút nữa đã tạm dừng. Miệng cô nói kiên định, nhưng trong lòng thực sự có chút bất an, nếu cô thực sự cùng Sài Tử Hiên có chuyện gì, Ki ca ca sẽ như thế nào, cho dù trên mặt không nói gì, nhưng có lẽ cũng sẽ trở thành bóng ma cả đời không thoát được, cô không muốn có tiếc nuối như vậy, cô muốn vui vui về và hạnh phúc mỹ mãn sống cùng Ki ca ca.

Mạnh Mạnh sửa sang qua loa lại bản thân. Khi chạy đến phòng khách, Trần Hiểu Kỳ còn ngủ như đầu heo, nằm trên giường, ngáy ngủ, há miệng, thiếu chút nữa khiến Mạnh Mạnh tức chết.

Mạnh Mạnh cũng không khách khí, nhắc chân nhấc ngay mông cô bạn đá một cái. Trần Hiểu Kỳ rớt xuống giường mới mơ mơ màng màng mở mắt ra, xoa thắt lưng, trừng mắt nhìn bạn tốt, Trần Hiểu Kỳ xoa xoa mắt: “Mạnh Mạnh, bạn điên à, sáng tinh mơ sao lại đá mình, mình cũng chưa chọc giận bạn nha, có chuyện gì thì cũng để cho mình ngủ thêm chút nữa, xin bạn đấy...”

Nói xong, ba chân bốn cẳng nhảy lên giường, oạch một tiếng chôn vào trong gối, Mạnh Mạnh đi đến đem gối cùng chăn đều quăng xuống mặt đất, túm cô lay lay: “Bạn đúng là heo, người khác đem bạn đi bán cũng không biết. Tỉnh, tỉnh, chúng ta phải về trường, buổi sáng hôm nay là giờ học của Phù thủy.”

“Phù thủy?” Trần Hiểu Kỳ bỗng nhiên mở mắt ra, lúc này hoàn toàn tỉnh, Phù thủy dạy các cô môn ‘Khái luận truyền bá học’, hơn năm mươi tuổi vẫn là xử nữ già chưa kết hôn, gương mặt như như tảng đá, chưa từng thấy nở nụ cười, trong lớp sẽ dò số điểm danh, đi muộn, về sớm, trốn học đều giết không tha, bởi vậy các bạn cùng khóa đặt cho biệt danh Phù thủy.

Trần Hiểu Kỳ từng tự mình lĩnh hội, Mạnh Mạnh nhắc tới Phù thủy, Trần Hiểu Kỳ từ heo liền có thể lập tức biến thành con thỏ. Tới lúc Trần Hiểu Kỳ bị Mạnh Mạnh nài ép lôi kéo ra ngoài, bị gió lạnh thổi qua, không khỏi rung mình vài cái, ngẩng đầu nhìn mặt trời còn chưa mọc, cúi đầu nhìn đồng hồ, bất mãn than thở: “Mới sáu giờ, bạn gấp cái gì...” Còn chưa nói xong, đã bị Mạnh Mạnh tha ra ngoài, liền giống như bị quỷ đuổi theo phía sau, chạy như bay, rất nhanh, hai người liền biến mất ở làn đường xe chạy trước biệt thự, từ đầu tới cuối cũng chưa quay đầu liếc mắt một cái, tự nhiên cũng không nhìn thấy Sài Tử Hiên từ đầu đến cuối đứng ở sân thượng lầu hai.

Tâm tình Sài Tử Hiên tuyệt vọng lại phức tạp, nhìn bóng dáng Mạnh Mạnh vội vàng chạy đi, cảm giác trống rỗng giống như cái gì cũng không tồn tại.

Sài Tử Hiên rất rõ ràng, sau này anh và Mạnh Mạnh chỉ sợ ngay cả làm bạn bè cũng không được, Sài Tử Hiên âm thầm thở dài, cúi đầu: “Chị à, em không muốn có được theo cách này, hơn nữa dù làm vậy, cũng chưa chắc có được Mạnh Mạnh, em hiểu cô ấy, không có được cô ấy, em cũng không oán, chỉ có thể oán vận mệnh để em gặp cô ấy quá muộn, chị, em muốn ra nước ngoài du học...”

Chương 48

"Ra nước ngoài? Lúc trước khi em tốt nghiệp trung học, chị và ba đều hy vọng em xuất ngoại, trường học cũng thay em chuẩn bị thật tốt, nhưng em thì sao, lại ở trong nước học đại học, hiện tại bởi vì thất tình đã muốn xuất ngoại, Từ Hiền, em thật có tiền đồ nha, chuyện tới mức này, chị không thêm nghe em nói nữa, tài chính của Hồng Cơ xảy ra vấn đề, em muốn rời khỏi nước, khẳng định không được."

"Tài chính?" Sài Từ Hiền sững sốt một chút: "Sao có thể, không phải công ty vẫn hoạt động rất tốt sao, mấy hôm trước trên báo không phải đã dự đoán năm nay lợi nhuận của Hồng Cơ sẽ tăng, thị trường chứng khoán có xu thế tăng trưởng."

Sài Từ Hinh xoay người tựa vào hàng rào bằng cẩm thạch của sân thượng, vô cùng chăm chú nhìn anh: "Đó chỉ là thủ thuật che mắt người ngoài mà thôi, em cũng biết, Sài gia chúng ta lập nghiệp từ khai thác mỏ, lúc trước trong tay ông nội có một quặng kim loại hiếm, lại ngay thời điểm cải cách mở cửa, Sài gia chúng ta mới bắt đầu gây dựng, tích lũy tài chính, buôn bán càng làm càng lớn, mấy năm nay, dù mở rộng buôn bán, kỳ thật là cái thùng rỗng, đều là các khoản vay từ ngân hàng, trên tay chúng ta là cổ phiếu của Hồng Cơ, một khi lỗ hồng tài chính của Hồng Cơ không bù đắp được, làm sao còn giá trị gì..."

Sài Từ Hiền khiếp sợ nhưng một chớp mắt, liền khôi phục bình tĩnh: "Nếu công ty không thu được lợi nhuận thì huề vốn là tốt rồi, không cần phú quý mà cầu bình an cũng không tệ." "Bình an, em nói thật nhẹ nhàng..." Sài Từ Hinh hơi hơi cười khổ: "Nói thật, bất động sản nhà chúng ta đều thế chấp cho ngân hàng, một khi Hồng Cơ đổ, chị em ta phải ăn ngủ đầu đường, làm sao có thể bình an."

Sài Từ Hiền nâng tay đề cái trán co rút đau đớn: "Chị, bây giờ chị muốn em làm gì?" Ánh mắt Sài Từ Hinh hiện lên một tia sáng: "Vốn là, nếu em vào được Phương gia, mấy vấn đề này sẽ giải quyết dễ dàng, đêm qua lại là cơ hội tốt ngàn năm mới có, nhưng em..." "Chị..." Sài Từ Hiền gất gao nhấn máy đánh gãy lời Sài Từ Hinh: "Cho dù Mạnh Mạnh thực sự theo em, cùng Sài gia có can hệ gì?"

Sài Từ Hinh lắc đầu: "Từ Hiền, em biết không, trong ngọn núi phía tây bắc kia tích trữ lượng quặng phong phú, mảnh đất ở chân núi, nếu chúng ta mua được, ngọn núi này chính là của Hồng Cơ, khai phá ra, Hồng Cơ chúng ta không chỉ có thể vượt qua cửa ải khó khăn, có lẽ còn có thể trở thành một trong một trăm xí nghiệp mạnh nhất thế giới, mảnh đất kia hiện tại nằm trong tay Vệ Hiểu Phong."

Sài Từ Hiền vẫn biết chị mình có dã tâm rất lớn, từ nhỏ đã biết, nhưng lại không nghĩ tới, dã tâm của cô đã khuếch trương đến trình độ này, mấy lần trước, anh thấy chị và Vệ Hiểu Phong phát triển không thuận, trong lòng còn bất bình thay chị, cảm thấy Vệ Hiểu Phong có mắt không trông, phụ nữ tốt như chị mình làm sao lại không nhìn thấy, nhưng hiện tại, đột nhiên ngay cả anh cũng có chút không nhận ra chị mình.

Trong ấn tượng của anh, cho dù chị chú trọng sự nghiệp, nhưng cho tới bây giờ vẫn không biết dùng âm u thủ đoạn gì, việc buôn bán tính kế cũng không nói làm gì, nhưng đem cảm tình coi như lợi thế buôn bán, không khỏi quá mức bỉ ổi, nếu không phải hôm nay chị ngã bài với anh, anh thủy chung vẫn còn tưởng rằng, chị thật sự yêu Vệ Hiểu Phong, thì ra ngay từ đầu chính là tính kế, ngay cả anh cùng Mạnh Mạnh, cũng thiếu chút nữa nằm trong kế hoạch của chị.

Phản cảm trong lòng Sài Từ Hiền nói không nên lời, thậm chí có loại cảm giác khó tin, giống như trong nháy mắt, người và việc mà anh nghĩ là hiểu rõ trở nên khác hẳn, anh tự cho là sống trong chân thật, kỳ thật vẫn là giả tưởng mà thôi, trước mắt bỗng nhiên xẹt qua hình ảnh mới trước đây chị nắm tay anh đến trường.

Sài Từ Hiền cảm thấy, có lẽ ý nghĩ của chính mình có chút vô đoán: "Chị, đêm qua là do sáng sớm chị đã lên kế hoạch thật tốt, cho nên mới đề nghị em đem bọn Trương Hạo gọi đến nhà, còn thúc giục em đi mời Mạnh Mạnh đến, thuốc tỉnh rượu tới hôm qua, chị cũng đã sớm chuẩn bị, phải không?"

Sài Từ Hinh không chút do dự gật đầu: "Nếu ngày hôm qua em cùng Phương Mạnh Mạnh phát triển thuận lợi, Phương Mạnh Mạnh gả vào Sài gia, với gia thế của Phương gia, tặng một mảnh đất làm của hồi môn, hẳn cũng không tính là chuyện lớn gì, đương nhiên, nếu các em không thành, sẽ có chút trắc trở, Vệ Hiểu Phong khôn khéo giảo hoạt, phòng rất kín, nhưng anh ta có nhược điểm, chính là Phương Mạnh Mạnh, phải nói, cô là nhược điểm của toàn bộ Phương gia..."

Trong đầu Sài Từ Hiền vang lên cảnh báo, đề phòng hỏi: "Chị, chị muốn làm gì?" Sài Từ Hinh không khỏi nở nụ cười: "Chị có thể làm gì, mềm cứng đều không được, phải tìm điểm hữu dụng thôi, đêm qua, ở trong phòng em đã gắn camera, chị cũng không tin Vệ Hiểu Phong chỉ vì một mảnh đất mà trở mặt nhìn video em gái bảo bối của anh ta lỡ thế phát tán."

Sài Từ Hiền hút một ngụm khí lạnh: "Chị, sao chị lại có thể gắn camera trong phòng em, còn tính dùng video uy hiếp Vệ Hiểu Phong, chị điên rồi, đây là phạm pháp, không được, video đâu, đưa cho em, em lập tức tiêu hủy..." Nói xong, trực tiếp xông ra ngoài, đi vào trong phòng Sài Từ Hinh, tìm video trong máy tính: "Ồ đâu, chị, cho em biết đi..."

Sài Từ Hinh ôm cánh tay đứng ở phía sau anh: "Từ Hiền, em đừng uống phí thời gian, video chị đã sớm lưu vào phần cứng trên Internet, em tìm không thấy đâu, trước mắt với Vệ Hiểu Phong còn có chút hy vọng, thực sự trở mặt với Phương gia cũng không sáng suốt, cho nên, không đến lúc vạn bất đắc dĩ, chị sẽ không đi nước cờ này."

Sài Từ Hiền bỗng nhiên xoay người lại, ánh mắt anh lạnh lùng lại xa lạ, xa lạ làm Sài Từ Hinh có chút không thích ứng: "Từ Hiền, việc buôn bán, cũng không đơn giản như em tưởng, vì tự bảo vệ mình, chút thù đoạn chúng ta không thể không làm."

"Không thể không làm?" Sài Từ Hiền bỗng nhiên cảm giác một mối vô lực: "Chị, việc buôn bán em không hiểu, nhưng tối thiểu em biết một điều, việc buôn bán cần chú ý không phải thù đoạn, mà là chữ tín, dùng thù đoạn bị ối như thế, cho dù đạt được thành công, có giá trị gì đáng giá để kiên trì giữ lại, nếu như vậy, em thả để Hồng Cơ đổ, lưu lạc đầu đường."

Sắc mặt Sài Từ Hinh thay đổi: "Từ Hiền, em nói thật thanh cao, em cúi đầu nhìn chính em xem, từ đầu đến chân, xe em chạy, đồ em dùng, chỉ sợ cái áo thun bắt mắt trong tủ quần áo của em cũng có giá bằng hai tháng tiền lương của người mới bắt đầu làm việc, em có tư cách gì mong Hồng Cơ đổ, chị chỉ muốn mảnh đất trên tay Vệ Hiểu Phong thôi, trên tay anh ta chỉ là một cái làng du lịch không có cũng không sao, với chúng ta, lại có thể là thứ cái từ hồi sinh của Sài gia."

Sài Từ Hiền nói: "Mặc kệ nói như thế nào, em không cho phép chị thương tổn Mạnh Mạnh." Sài Từ Hinh lắc đầu "Em còn nhỏ, về sau em sẽ hiểu, tình yêu kỳ thật là thứ vô dụng nhất, không bằng nắm trong tay thứ gì đó chân thật, hữu dụng."

Sài Từ Hiền nhìn chị anh thật lâu, cúi đầu nói một câu: "Chị, từ khi nào chị trở nên như vậy, người chị vì em mà đánh cho người khác đầu rơi máu chảy đầu mất rồi..."

Thật lâu sau khi bóng dáng Sài Từ Hiền biến mất khỏi cửa, Sài Từ Hinh cũng chưa phục hồi tinh thần lại, trước đây thân thể Từ Hiền không tốt, yếu ớt như cô gái nhỏ, bởi vì thừa nhỏ chịu tang mẹ, tính cách có khuynh hướng tự bế, sau đó đi học, thường xuyên bị mấy đứa trẻ lớn hơn khi dễ, về đến nhà, trên người trên mặt thường mang theo nhiều vết thương lạ, hỏi nguyên nhân anh cũng không nói.

Sau đó Sài Từ Hinh không còn cách nào liên vụng trộm đi theo anh, mới phát hiện bị mấy đứa lớn hơn đẩy ngã ở góc tường, vừa đánh vừa mắng, lúc ấy Sài Từ Hinh liền nổi giận, đứng dậy chụp một viên gạch nhào tới, chuyện xưa đó, chôn thật sâu trong trí nhớ, hôm nay Từ Hiền không nhắc tới, Từ Hinh cũng đã quên.

Nhiều năm lăn lộn buôn bán, tâm lòng son lúc ban đầu đã sớm mất, mà có một chút, Sài Từ Hinh rõ ràng nhất, là Sài gia phù hộ chị em bọn họ, nếu đổ, không được, Sài Từ Hinh không thể giương mắt nhìn chuyện này phát sinh, hơn nữa, thời điểm rõ ràng có thể bắt được phao cứu mạng, có chết cô cũng không buông.

Vệ Hiểu Phong là chàng trai cứng đầu cứng cổ, cô dán vào, anh lại xem cô như khăn lau quần cô cho người khác, nhưng đây là tình thế bắt buộc, ai cũng không thể ngăn cản cô, Từ Hiền càng không thể.

Mạnh Mạnh cùng Trần Hiểu Kỳ ra khỏi Sài gia không xa, liền thấy xe Vệ Hiểu Phong, tốc độ xe quá nhanh, không phải Mạnh Mạnh quá quen thuộc xe của anh, nói không chính xác là theo người gào thét bên cạnh mà biết. Mạnh Mạnh lớn giọng hô một tiếng, Vệ Hiểu Phong mới thấy hai nữ sinh thoát nhìn có chút lỗi thời ở ven đường cái.

Hôm nay Vệ Hiểu Phong thật sốt ruột, bắt đầu hoài nghi Sài Từ Hinh, còn vì sự việc gần đây nhất, bắt được mấy du côn lần trước đâm anh, không tính là xã hội đen, chỉ là một tên lưu manh không việc gì không làm trong xã hội, gần đây mới bắt đầu phát triển thành cướp bóc, nếu không chạm đến trên đầu Hiểu Phong, cũng không đến mức nhanh như vậy đã vào cục cảnh sát.

Kẻ cầm đầu họ Đỗ, bởi vì làm lưu manh, có tên hiệu là Đỗ lão hắc, thật ra hẳn rất có đạo đức nghề nghiệp, chết cũng không nói người thuê là ai, Vệ Hiểu Phong đoán, có lẽ căn bản là hẳn không biết, bởi vì, theo lời hẳn, tiền là do chuyển khoản, sau đó thì điện thoại liên hệ, theo thông tin điện thoại cùng chuyển khoản lưu lại, tìm được nhân viên tạm thời tên Dương Ba ở công ty Hồng Cơ.

Dương Ba là quản lý dưới tay Sài Từ Hinh, trước kia chỉ là thực tập sinh, được Sài Từ Hinh nhìn trúng, chỉ một năm liền trở thành quản lý, chỉ bằng những chứng cứ này còn chưa là gì, mặt khác bên trong còn có một tin tức, mới làm Vệ Hiểu Phong bắt đầu hoài nghi đến Sài Từ Hinh.

Trong tay anh cầm ảnh chụp của mảnh đất kia, thật ra không có gì, nhưng mà phía sau ngọn núi lại có quảng chưa khai thác, nhân viên tìm mỏ của Hồng Cơ đã đến vài lần, lúc trước các công ty tranh giành với mình, trong đó cũng có Hồng Cơ, chẳng qua lúc ấy không phải Sài Từ Hinh tự mình ra mặt, nên anh không chú ý mà thôi.

Mà bên trong Hồng Cơ cũng không giống mặt ngoài, thoát nhìn tích cực phát triển như vậy, sau khi hoài nghi Hồng Cơ, Vệ Hiểu Phong có ý nghiên cứu điều tra tình hình hoạt động của Hồng Cơ, bên ngoài nhìn rất tốt, bên trong đã sớm như gỗ mục, ngoài ngân hàng, người duy nhất còn giữ cổ phần cao nhất của công ty trừ cha con Sài Từ Hinh, chính là cha của Lâm Thanh.

Vệ Hiểu Phong cũng đột nhiên hiểu rõ thái độ của Sài Từ Hinh với Lâm gia, mọi việc đều thuận lợi, cô nàng này lại sự thật có trái tim lạnh lùng, trong lòng của cô gái như vậy không có khả năng sẽ có tình yêu, bởi vậy Sài Từ Hinh đối anh, cũng là có mưu đồ.

Thật ra Vệ Hiểu Phong không sợ, nhưng còn có Mạnh Mạnh, cô nàng Sài Từ Hinh này sẽ nghĩ ra chiêu thức nham hiểm gì, Vệ Hiểu Phong không xen vào, nhưng điều kiện tiên quyết là không thể động vào Mạnh Mạnh, nếu Mạnh Mạnh có sơ xuất gì, cho dù ông bà ngoại buông tha cho anh, ba mẹ anh cũng phải đem anh lột da moi tim (*dã man quố*), còn có gã Phùng đầu gối, anh không thể trêu vào.

Bởi vậy sớm tìm người âm thầm theo dõi Mạnh Mạnh, đêm qua anh có cuộc xã giao quan trọng, uống nhiều, vừa có cảm giác tỉnh lại trời cũng đã sáng, mới nhìn thấy tin nhắn, mặc quần áo liền chạy ra ngoài, thấy Mạnh Mạnh cùng Trần Hiểu Kỳ đứng ở ven đường, một thân mồ hôi lạnh của anh mới hạ xuống, không khỏi thở dài: "Nhà đầu kia vốn không có lúc nào làm cho người ta bớt lo..."

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 49

Manh Manh chưa từng thấy anh họ gấp gáp như vậy, theo cô nhớ, trên người anh Hiểu Phong có loại trầm ổn mà băng Thái Sơn có roi thì mặt cũng không đỏ sẫm, trong tính cách, anh càng giống đương Vệ Thừa Tuyên của cô.

Cô của cô là nữ cường nhân trong giới kinh doanh, hào quang vô hạn, đương là học giả không có tiếng tăm gì, người ngoài nhìn vào, ước chừng sẽ cảm thấy đương không xứng với cô của cô, nhưng Manh Manh không cho rằng như vậy, đương là người đàn ông tương đối có mị lực, không nhiều lắm, nhưng cái loại cơ trí này là lộ ra từ trong xương, là một người đàn ông tu luyện đến đỉnh cao, mới có thể có được.

Manh Manh cảm thấy, đương có một loại khí chất nho nhã cổ đại, anh Hiểu Phong kế thừa ưu điểm của cha mẹ, có ý nghĩ nhanh nhạy, cũng có loại khí chất cơ trí nho nhã này, tự nhiên, cũng là thương nhân giáo hoạt, cho nên, nôn nóng giống hôm nay tuyệt đối chưa từng thấy.

Hơn nữa anh luôn luôn chú ý hình tượng nhất, hôm nay thực có chút lồi thối, tùy ý chụp một cái áo sơ mi mà mặc, nút áo cũng cái trên cái dưới, hiển nhiên là vội vàng chưa kịp chỉnh đốn, quần và áo sơ mi hoàn toàn không phù hợp, nhìn qua có chút cổ quái, tóc cũng có chút hỗn độn, tóc mái xoã tung che khuất cái trán, dù vậy, cũng không mất mặt, ngược lại trẻ hơn rất nhiều so với bình thường, cũng có một loại gọi cảm lồi thối lệch thếch lộ ra trên người.

Thật ra Manh Manh không cảm thấy gì, dù sao từ nhỏ đã cùng anh họ sống cùng nơi, cái gì mà chưa thấy qua, hơn nữa trước đây, cô đi theo sau anh họ, giống như cái đuôi nhỏ, tính ra, thời gian Manh Manh và anh họ ở cùng nhau, còn nhiều hơn Ki ca ca vài lần, đối với các loại diện mạo của Vệ Hiểu Phong, sớm đã không còn gì để xem, nhưng Trần Hiểu Kỳ thì khác.

Vốn không có sức chống cự với Vệ Hiểu Phong, lúc này trông mắt cũng không thể khép, bộ dáng mất mớ trừng trừng, khiến Vệ Hiểu Phong rất vui vẻ, ý tứ của nha đầu kia, thẳng thắn chứ không mờ chút nào, mỗi lần thấy cô, Vệ Hiểu Phong đều có thể liếc mắt một cái là nhìn thấu tâm tư của cô, nha đầu kia không hề tâm cơ, hơn nữa, hình tượng này thực sự rất đáng yêu.

Hiển nhiên là vừa chui ra từ ổ chăn, tóc lộn xộn, lên đỉnh đầu lùm xùm tạo thành một cái mào gà, nói thật, bộ dáng nha đầu kia thật tình khá tốt, làn da trắng, mắt to, cái mũi thẳng, chỉ là mặt nhăn nhó, cái miệng nhỏ nhắn mở to, Hiểu Phong lo lắng, nước miếng sẽ từ miệng cô nhỏ xuống, giống con mèo nhỏ nhìn thấy cá. *(chị này cũng quá dễ thương rồi ^^)*

Vệ Hiểu Phong nhin không được đưa tay xoa xoa đỉnh đầu cô: "Khép miệng lại, coi chừng ruồi bọ bay vào, tiểu nha đầu..." Trần Hiểu Kỳ lách cách ngậm miệng lại, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng một mảnh.

Khẩu khí Vệ Hiểu Phong quá mức thân thiết, thậm chí không tự giác mang theo yêu cầu, cảnh báo trong lòng Manh Manh thùng thùng gõ vài cái, anh Hiểu Phong không phải là một người tốt để tiếp xúc, ngoại trừ đối với bạn bè, người nhà, còn lại tính cách tương đối lạnh lùng, hơn nữa đối với bạn học của cô, lễ phép mà xa cách, chưa bao giờ dùng ánh mắt vừa rồi, ngữ khí vừa rồi, chẳng lẽ anh họ thực coi trọng Hiểu Kỳ ...

Manh Manh ngồi ở ghế sau, quay đầu đánh giá bạn tốt bên người, vừa nhìn, không khỏi bật cười, nha đầu kia quả thực đem sắc nữ phát huy đến cực hạn, miệng mở to, trông mắt kia không rời khỏi người của Hiểu Phong ở trước mặt, hơn nữa, ánh mắt nhìn thế nào cũng như mộng ảo, Manh Manh giống như có thể thấy, trong hai tròng mắt cô bạn xuất hiện hai hình trái tim thật to lộ ra ngoài.

Manh Manh bỗng nhiên bắt đầu hoài nghi, trước kia cô và Phan Thiệu yêu đương là thật hay giả, ánh mắt Manh Manh trượt trên mặt cô, lướt một vòng trên người cô, nha đầu kia thực lồi thối, bộ quần áo thể thao rộng thùng thình trên người đã mặc một năm, không vừa người, có chút quá lớn, nhìn qua thật sự là một trời một vực với người đẹp.

Manh Manh từng bị Hiểu Kỳ lôi kéo, theo cô đi mua quần áo, kia thật sự là trải qua một lần khó quên, sáng sớm đã bị Hiểu Kỳ túm ra ngoài, trong tay xách theo cái túi lớn đi thẳng đến chợ bán sỉ, ở chỗ người chen với người chui đông chui tây, đến một quầy hàng ở góc khuất bán sỉ quần áo thể thao, Hiểu Kỳ liền mua hai mươi bộ, để lại hai bộ cho mình mặc, còn lại toàn bộ gửi về cho cha, ngay cả vừa người hay không cũng không chú ý, hướng chỉ về khuynh hướng thời trang, Hiểu Kỳ lồi thối có thể khiến người và thần đều tức giận, đáng người rất tốt, bị che trong bộ quần áo thể thao rộng thùng thình, trên mặt lúc này còn mang theo một cái kính đen rất xấu.

Manh Manh có chút ghét bỏ xoay đi, cười chính mình nghĩ nhiều, nha đầu kia không cùng dạng với anh Hiểu Phong, căn bản là người ở hai thế giới, vĩnh viễn cũng không đi cùng một con đường. *(MM thật quá sai lầm ^^)*

"Con gái sao lại tùy ý qua đêm bên ngoài, lại còn uống rượu, có biết nguy hiểm hay không, nếu thực phát sinh chuyện gì, hối hận cũng đã muộn..." Vệ Hiểu Phong mặt nghiêm, bắt đầu giáo huấn hai cô.

Manh Manh nhìn ánh mắt, anh Hiểu Phong bình thường rất chiều cô, có đôi khi chiều không có nguyên tắc, nhưng một vài thời điểm, anh nói chuyện, cô cũng phải nghe, anh Hiểu Phong mà tức lên, thực dám đánh mông cô, khi còn bé đã có nhiều lần, lúc đầu, cô còn vụng trộm tìm bà nội cáo trạng, bà nội quở trách anh Hiểu Phong một chút, sau đó, anh Hiểu Phong vẫn đánh không tha, sau vài lần, Manh Manh đã thông minh hơn.

Lại nói, Ki ca ca còn ôn nhu hơn nhiều so với anh Hiểu Phong, tuy rằng cũng thích giáo huấn cô, nhưng một đầu ngón tay cũng chưa chạm vào cô, Manh

Manh chu chu miệng, lại không dám cãi.

Nhưng Hiểu Kỳ nào biết mấy chuyện này, trong ấn tượng của cô, Vệ Hiểu Phong chính là một đại soái ca tính tình tốt không chịu được, hơn nữa là đại soái ca phân rõ phải trái, chuyện đêm qua chỉ do ngoài ý muốn, Trần Hiểu Kỳ không cảm thấy chính mình có gì sai, hoặc là nói, sai đến độ bị phê bình, bởi vậy không phục cãi lại: "Ngày hôm qua là đàn anh lấy được học bổng mở tiệc chúc mừng, mọi người cao hứng liền uống nhiều mấy chén, dù sao đều là bạn học, hơn nữa, trong nhà anh Sài, có thể có nguy hiểm gì, anh họ cũng thực chuyện bé xé ra to!"

Ánh mắt Vệ Hiểu Phong trầm xuống, từ trong kính chiếu hậu quét Trần Hiểu Kỳ liếc mắt một cái, Trần Hiểu Kỳ bị cái liếc mắt này của anh mà không tự chủ có chút chột dạ, cúi đầu, rất nhanh liền ngẩng lên, trong lòng nói, mình hư gì chứ, lại không làm sai việc gì, hơn nữa, dù là làm sai, anh họ của Manh Manh cũng không thể xen vào nha!

Bởi vậy nâng cằm lên, cùng Vệ Hiểu Phong đối diện, Manh Manh cũng bắt đầu bội phục dũng khí của cô, nha đầu kia đừng nhìn lớn lên như con mèo nhỏ, trong bụng thật ra là con hổ.

Vệ Hiểu Phong đối diện với cô vài giây, khoe miệng nhếch lên nở nụ cười: "Trần Hiểu Kỳ, anh nghe Manh Manh nói, nghỉ đông em muốn đến công ty của anh làm việc, có phải không?" "À! Dạ!" Trần Hiểu Kỳ sững sờ một chút gật gật đầu, có chút không rõ, sao loáng một cái liền chuyển tới đề tài này: "Sao vậy? Manh Manh nói anh đồng ý rồi."

Mây rậm Vệ Hiểu Phong nhướng nhướng lên, ánh mắt mỉa mai: "Đồng ý rồi, chỉ hỏi lại thôi! Anh chờ em..." Không biết vì sao, rõ ràng ngữ khí Vệ Hiểu Phong trước sau như một bằng phẳng ôn hòa, ngay cả chút phập phồng cũng không có, nhưng Trần Hiểu Kỳ liền cảm thấy có ngọn gió lạnh lẽo rợn người từ trước mặt thổi đến, thổi tới trên người cô, có chút lạnh phát run. *(chết chị rồi, tương lai sẽ bị sắp xếp chính thâm thương. hắc hắc ^^)*

Nghiêng đầu liền thấy Manh Manh dùng ánh mắt sùng bái thần tượng nhìn cô, không khỏi hỏi: "Sao vậy, sao bạn lại dùng loại ánh mắt này nhìn mình?" Manh Manh nhẹ nhàng ho khan một tiếng: "Khụ, không có gì, chỉ là cảm thấy bạn thực sự dũng cảm." "Dũng cảm? Dũng cảm gì chứ?" Trần Hiểu Kỳ nhúc nhích đầu, có chút kì lạ.

Phía trước, Vệ Hiểu Phong gật đầu cười khê, xác thực, nha đầu kia rất dũng cảm, bao nhiêu năm chưa từng thấy qua người dám khiêu khích anh, nha đầu kia thực sự có chút 'nghe con mới sinh không sợ sức mạnh của hổ', thực có ý tứ.

Đưa hai cô đến nhà trọ của Manh Manh thu dọn thật tốt, lại đưa các cô đến trường học, mới về nhà ngủ bù, tắm rửa sạch sẽ xong, từ phòng tắm đi ra, ngồi ở trên giường, Vệ Hiểu Phong bỗng nhiên nhớ tới Trần Hiểu Kỳ.

Nghiêng đầu, trên tường treo một bức hoa hướng dương của Phạm Cao, màu sắc đơn thuần, bút pháp thô dày, lại bùng bùng lộ ra sức sống tươi tắn, có chút giống tiểu nha đầu kia, Vệ Hiểu Phong lắc đầu bật cười.

Manh Manh nhà anh sắp xuất giá, nha đầu kia bình thường khôn khéo, nhưng gặp Phùng Ki, liền biến thành nửa ngu ngốc, cô đại khái không biết, hai nhà đã lên lút trao đổi, chờ qua năm sẽ tiến hành.

Tiểu nha đầu từng nói, không muốn hôn lễ rình rang, chỉ cần một nghi thức đơn giản lại long trọng, trước mặt người thân và bạn bè, gả cho Phùng Ki, đó là ý tưởng của cô, từ trên xuống dưới của Phương gia đều không thể đáp ứng.

Tiểu nha đầu là ai, là bảo bối già trẻ ở Phương gia nâng niu trong lòng bàn tay mà lớn lên, làm sao có thể để cô xuất giá qua loa như vậy, đừng nói mặt trên có ông bà Phương gia, cha mẹ anh cũng không đáp ứng, nghi thức đính hôn, áo cưới, yến tiệc, hôn lễ, đồ cưới... Cái gì cũng không thể thiếu, bà ngoại đã sớm lên tiếng, bảo mẹ anh bắt tay vào chuẩn bị, tiểu nha đầu vẫn chưa hay biết gì, trước hết, chuyện của Sài gia phải mau chóng xử lý tốt.

Sài Tử Hinh không đạt được mục đích với anh, khẳng định sẽ ra tay với Manh Manh, chẳng qua chuyện này còn chưa thể để Manh Manh biết, có chút khó thực hiện. Vệ Hiểu Phong không nghĩ tới, động tác của Sài Tử Hinh lại nhanh như vậy.

Vệ Hiểu Phong nhìn kỹ mấy lần, video được gửi vào email của anh, góc độ của camera thực không chuyên nghiệp, từ góc độ bên cạnh, không phải rất rõ ràng, thậm chí có chút buồn cười, hiển nhiên đã qua xử lý, mặt Sài Tử Hinh bị làm nhòe, khuôn mặt nhỏ nhắn của Manh Manh có chút đỏ quỳnh đi, không ngừng cời quần áo trên người, Sài Tử Hinh cảm thấy trái che phải đẩy, tất cả thoát nhìn giống một trò khôi hài.

Chẳng qua, thủ đoạn này của Sài Tử Hinh thật không chấp nhận được, Vệ Hiểu Phong thực có chút không chịu được, thương trường như chiến trường, thắng bại cũng là chuyện thường của binh gia, về phần dùng loại đoạn thủ bỉ ổi này...

Ánh mắt Vệ Hiểu Phong lóe lóe, Sài Tử Hinh còn có thời gian làm mấy chuyện này, thoát nhìn chắc Hồng Cơ còn chưa đủ loạn, anh nên đốt thêm vài đóm lửa, dám trêu đến trên đầu anh, Sài Tử Hinh thực rất muốn chết.

Vệ Hiểu Phong cầm lấy điện thoại bấm số, ngữ khí vẫn thân cận trước sau như một: "Tử Hinh, buổi tối cùng nhau ăn cơm..." Sài Tử Hinh buông điện thoại không khỏi nở nụ cười, chỉ biết Vệ Hiểu Phong chủ động tìm cô, chuyện này căn bản không cần làm rõ, Sài Tử Hinh cũng không muốn đem video công khai, thực sự nào hơn nữa, Sài gia cũng sẽ tiêu đời.

Sài Tử Hinh rất rõ ràng đạo lý trúng chọi đá, lại nói, Sài gia chỉ là thương nhân, tiền và quyền đánh nhau, một bên bị thua, vĩnh viễn sẽ không là quyền, Sài Tử Hinh không thể không đoán được, mà Vệ Hiểu Phong, cũng không cần thiết vì một mảnh đất rêu ría, biến thành cá chết lưới rách, không đáng.

Sài Tử Hinh đúng là nắm chính xác điều này, mới dám xuất chiêu hiểm độc, đáng tiếc, Sài Tử Hinh vẫn hiểu biết quá ít về Vệ Hiểu Phong, Vệ Hiểu Phong lăn lộn trên thương trường nhiều năm, cũng chưa người nào chiếm được chút tiện nghi trên người anh, Sài Tử Hinh chiếm tiện nghi của anh, còn muốn nguyên vẹn thoát ra, sao có thể như ý ...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 50

Manh Manh tự nhiên không biết mấy chuyện này, cô chỉ một lòng một dạ nhớ thương Ki ca của cô, qua mấy ngày nghỉ Quốc khánh, bộ đội lại bắt đầu chuẩn bị diễn tập quy mô lớn, Ki ca của bạn rộn, căn bản không rảnh bạn tâm cô.

Trước kia Ki ca của cô cũng bận rộn, thậm chí còn bận hơn so với bây giờ, nhưng khi đó, Manh Manh chỉ cảm thấy ôm nhớ nhưng với Ki ca của cô, thời gian cũng qua nhanh, hiện tại, bỗng nhiên cảm thấy chậm, rất chậm, chậm vô cùng, giống như một khắc một giây cũng dài.

Manh Manh lần đầu bắt đầu trải nghiệm, vị trí quân tàu này đại biểu cho chung đựng thì ít mà xa cách thì nhiều, Phương Manh Manh bắt đầu rầu rĩ, một chút ưu sầu trong lòng đều lộ ra ở khóe mắt đuôi mày, không giấu được, nhìn qua, thiếu một phần của cô gái bừa bãi, lại hơn một chút hương vị phụ nữ.

Thiệu Tinh từ bên trong cửa sổ thủy tinh của quán cà phê, liếc nhìn thấy Phương Manh Manh như vậy, nhất thời, tất cả cảm xúc nảy lên, cẩn thận thương thức, thế nhưng không phân rõ là chưa hay chất, giống như bắt kẻ nào, Phương Manh Manh cũng có thể xinh đẹp khiến tất cả phụ nữ đều xấu hổ, quả thật, mặt mũi cô xinh đẹp tinh tế, vẻ linh động nơi đuôi lông mày khóe mắt của cô, cũng là vẻ rỗng điểm mắt, tạo thành linh hồn xinh đẹp cho cô, Phương Manh Manh hoàn toàn xứng đáng là cô gái trời sinh kiêu hãnh.

Thiệu Tinh vĩnh viễn cũng sẽ không quên, ngày đó lần đầu cùng Phùng Ki đi sân bay đón cô, trong đám người huyền ảo, chỉ liếc mắt một cái liền thấy cô, cô ngẩng đầu cười, giống như đem sắc trời u tối đốt sáng lên.

Thiệu Tinh rất mạnh mẽ, địch ý với Phương Manh Manh, cho tới nay trừ nhân tố Phùng Ki, còn có gia thế hậu đãi cùng xuất thân hiển hách của cô, cái gì Phương Manh Manh cũng không cần làm, thậm chí không cần nhắc tay, cũng có thể có hết thảy, cơ hội tốt nhất, tiền đồ tươi sáng, nay nhớ đến, Thiệu Tinh bỗng nhiên cảm thấy chính mình tương đối buồn cười.

Cô cùng Phương Manh Manh, ngay từ đầu đã không thể so sánh, như khác nhau một trời một vực, Phương Manh Manh vừa sinh ra đã là phượng hoàng, mà cô ngay cả chim trĩ cũng không được tính, mà Phùng Ki...

Thiệu Tinh cũng hoàn toàn suy nghĩ cẩn thận, mặc dù lúc trước không có Manh Manh phá hư, cô cùng Phùng Ki cũng không thể đến với nhau, có lẽ là do thói quen bên người, Thiệu Tinh thực khẳng định, lúc ấy tình cảm của Phùng Ki với Phương Manh Manh, cũng không phải là anh em.

Lúc mình và Phùng Ki là đối tượng tìm hiểu, miệng anh nói đến nhiều nhất chính là Phương Manh Manh, thói quen nhỏ nhất của Phương Manh Manh, anh cũng nhớ rất rõ, thường xuyên lo lắng nhớ tới, nói đâu đâu một hai câu, lúc ấy Thiệu Tinh vô cùng ghen tị, kỳ thật khi đó nên hiểu được, Phùng Ki không phải của cô, trong lòng, trong mắt anh vĩnh viễn chỉ nghĩ đến Phương Manh Manh, mình đối với bọn họ, ngay từ đầu chính là khách qua đường.

Ngoài cửa sổ một trận gió thu gào thét xẹt qua, lá cây Bán Hoàng tuôn rơi, giống như cuối mùa thu đã đến, chính như tâm tình của cô lúc này, nhìn thấu thế tục hồng trần, quy về rã rời thừa thốt.

Cô thoạt nhìn thay đổi nhiều lắm, thậm chí có chút xa lạ, Manh Manh vừa tiến đến liền nhìn thấy Thiệu Tinh bên cửa sổ, qua ngày nghỉ, trong quán cà phê đối diện trường học rất ít khách, thừa thốt vài người ngồi tán ra, nhìn qua có chút hui quạnh, Thiệu Tinh ngồi một mình ở góc bên cửa sổ, trên người mặc một cái áo gió điểm hoa hồng, dây lưng buộc bên hông, nhìn có vẻ gầy, ở một bên cửa sổ nhìn ra ngoài, tóc ngắn vén ra sau tai, ánh nắng thu ngoài cửa sổ bao quanh khuôn mặt của cô, vàng sáng mờ mờ góc cạnh có vẻ hết sức nhu hòa.

Nói thật, Thiệu Tinh gọi điện thoại tìm cô, Manh Manh thực ngoài ý muốn, bởi vì Phùng Ki, mình và cô cho tới bây giờ đều là kẻ địch, hơn nữa trải qua nhiều chuyện như vậy, cô cùng Thiệu Tinh lúc đó, khoa trương một chút thì nói người chết ta sống, nhưng dùng ‘ân oán tình thù’ để tóm tắt tuyệt không nói quá, cho nên lúc cô muốn gặp mặt mình, Manh Manh rất kinh ngạc.

Nhưng mà vẫn đến, ở trước mặt tình địch, vĩnh viễn không cần lùi bước, đây là lời cô của cô từng nói với cô, cho dù trong lòng đã chuẩn bị tốt, nhưng nhìn thấy Thiệu Tinh như vậy, Manh Manh vẫn có chút ngoài ý muốn.

Cô gái đáng trào ý chí chiến đấu hôm nào, mà hôm nay dù vẫn rất tốt, nhưng cô gái ngồi ở chỗ kia lại như người già lúc chập tối, cái loại tâm tình thế lương này, từ trên người cô lộ ra, làm Manh Manh lần đầu cảm thấy có một chút hương vị ế ẩm chất chát.

Thiệu Tinh chậm rãi quay đầu: "Cô đã đến rồi, mời ngồi." Bỗng nhiên cười khẽ một tiếng: "Lần đầu bình tâm tĩnh ý ngồi cùng một chỗ với cô, cảm giác rất không được tự nhiên." Manh Manh tròn mắt: "Tôi cũng vậy."

Ánh mắt Thiệu Tinh chuyển một vòng trên người cô: "Cảm ơn cô đã nể mặt đến gặp tôi, nếu tôi là cô, phỏng chừng sẽ không đến." Manh Manh nhún mày: "Tôi không nghĩ cô tìm gặp tôi vì muốn nói mấy lời vô nghĩa này." Thiệu Tinh gật gù: "Tìm gặp cô, là muốn có một kết thúc cuối cùng."

"Kết thúc, kết thúc cái gì?" Trong mắt Mạnh Mạnh hiện lên đề phòng, Thiệu Tinh phì một tiếng nở nụ cười: "Thế nào? Còn sợ tôi cướp Ki ca ca của cô, yên tâm đi! Phùng Ki vĩnh viễn đều là của cô, nếu tôi có thể đoạt lấy thì sớm đã đoạt, về phần kết thúc... Tôi là muốn cảm ơn cô xuống tay lưu tình, không công bố những tấm ảnh chụp, mà chỉ gửi vào email của các vị thủ trưởng, nói thật, ngay từ đầu lúc phía trên bảo tôi chuyển nghề, tôi còn chưa thể chấp nhận, nhưng thời gian ngắn ngủn mười ngày, từng gã đàn ông xấu xa rơi đài, tôi mới hoàn toàn hiểu được, tôi không oán cô, ngược lại cảm tạ cô, những gã đàn ông này đều biến chất, những chu toàn của bọn họ trong lúc đó, là dùng thân thể để trao đổi *chút ngày sau này*, tôi chịu đủ rồi, đã tâm vĩnh viễn không có giới hạn, biết đủ mới có thể thấu hiểu, đạo lý này tuy rằng tôi hiểu hơi chậm, nhưng vẫn còn hiểu được ..."

Thiệu Tinh một phen khần thiết bực bực, làm Mạnh Mạnh bỗng nhiên có loại tâm tình nghịch chuyển cổ quái, Thiệu Tinh hơi thở dài: "Như vậy cũng không tệ, ngày mai tôi trở về thị trấn nhỏ ở quê nhà, công tác cũng giải quyết không tệ lắm, nhưng mà em trai Thiệu Cương của tôi..." Thiệu Tinh hơi do dự, Mạnh Mạnh bỗng nhiên liền hiểu được mục đích hôm nay của cô.

Thiệu Tinh là vì em trai cô, Mạnh Mạnh nở nụ cười, nhào người qua nhỏ giọng nói: "Chị Thiệu, tôi thoát nhìn là người nhỏ nhen như vậy sao?" Thiệu Tinh thực không nể mặt gật gật đầu.

Di động vang lên, Mạnh Mạnh cúi đầu nhìn điện thoại, ánh mắt không khỏi sáng ngời, bấm nghe, ngọt ngào kêu một tiếng: "Dì... Cái gì? Dì đang ở cổng trường của con... Quán cà phê? Đúng! Dạ! Có nha..." Mạnh Mạnh nghiêng đầu nhìn về phía ngoài cửa sổ, vội vàng phát phát tay: "Con đang ở trong quán cà phê, con sẽ ra ngoài..." Lúc Mạnh Mạnh vừa đứng lên, chuông gió ở cửa quán cà phê vang lên, Khuru Thực Trinh đã đi đến.

Ánh mắt Khuru Thực Trinh lóe lóe xẹt qua trên người Thiệu Tinh, mới dừng ở trên người Mạnh Mạnh nói: "Dì ở cổng trường đợi nửa ngày, thấy sinh viên đều ra hết, cũng không nhìn thấy con, tìm hỏi bạn học, mới biết được buổi chiều hôm nay lớp các con không có tiết, vị này là?" Ánh mắt Khuru Thực Trinh một lần nữa trở lại trên người Thiệu Tinh, ánh mắt nhất quán hiền lành, lại cảm thấy lộ ra sắc bén.

"Á!" Mạnh Mạnh bắt đầu khó khăn, giới thiệu Thiệu Tinh như thế nào cũng không thích hợp, chẳng lẽ nói là bạn gái trước của Ki ca ca, nhưng bỏ qua quan hệ này, Thiệu Tinh cũng cố xác thực không có can hệ gì, vì thế cuối cùng liền hàm hồ nói một câu: "Đây là Thiệu Tinh, Thiệu Tinh, đây là mẹ của Ki ca ca, di Khuru..."

"A! Chào cô, hình như có chút quen mặt, có phải chúng ta đã gặp qua ở đâu hay không?" Khuru Thực Trinh khách khí hàn huyên, Thiệu Tinh nhếch môi, sắc mặt hơi trắng, lắc đầu: "Không, chúng ta chưa từng gặp, à, tôi có việc đi trước ..." Nói xong, lấy túi xoay người rời đi, ra ngoài một đoạn xa, bước chân mới dừng lại, ngồi trên ghế ven đường ngắm người, thì ra người này chính là mẹ của Phùng Ki.

Ba năm trước đây, cô chỉ thấy qua, lúc ấy mẹ của Phùng Ki lấy thân phận quản chúng đến xem các cô diễn xuất, đến hậu trường tìm cô, hỏi một ít vấn đề vụn vặt, lúc ấy đang rối ren, cô không thể nào quan tâm đến bà, thái độ rất khinh mạn (*khinh thường xa cách*), hiện tại nghĩ đến, mẹ của Phùng Ki đại khái sớm biết quan hệ của mình cùng Phùng Ki, Thiệu Tinh hơi hơi cười khổ, nếu thời gian quay trở lại, mặc dù không có Mạnh Mạnh làm rối, phỏng chừng chính mình cũng không gả được vào Phùng gia.

Mạnh Mạnh nhìn thân ảnh Thiệu Tinh vội vàng, không khỏi ngăn người, nghi hoặc nói: "Dì à, dì biết Thiệu Tinh sao?" Khuru Thực Trinh lời kéo tay nhỏ bé của cô vỗ vỗ: "Hình như gặp qua một lần, nhớ không rõ, đi thôi! Dân di ra chợ mua đồ ăn, buổi tối đi làm thức ăn ngon cho con, nhìn con xem, mới mấy tháng, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng gầy đi rồi ..."

Mạnh Mạnh đè hai má phình ra của mình, không khỏi bật cười, di Khuru mỗi lần gặp cô, đều liều mạng ép cô ăn, hận không thể đem cô biến thành heo nhỏ tròn vo, thời điểm khi còn bé ở Phùng gia, thể trọng đều tăng vọt.

Ngày hôm qua Ki ca ca mới gọi điện thoại nói với cô, không lâu nữa đi sẽ đến Thành phố B làm việc, nhưng không nghĩ tới lại nhanh như vậy, hơn nữa cũng không gọi cô đi đón, trực tiếp đến trường học tìm cô.

Hai người ngồi trên taxi, Mạnh Mạnh còn không ngừng thăm oán: "Sao dì lại không gọi điện thoại, con cùng Ki ca ca sẽ ra sân bay đón dì?" Khuru Thực Trinh nở nụ cười: "Các con người thì làm việc, người thì học tập, nào có thời gian, đi đến với đồng nghiệp, có xe buýt trực tiếp đưa chúng ta đến khách sạn, thực tiện lợi, dì nhớ rõ khách sạn cách trường học của con không xa, liền muốn đi bộ vài bước đến tìm con, không nghĩ bấy lâu không đến đây, có chút mới lạ, phải hỏi tìm người, dì cũng không phải bà lão tám mươi, cần gì các con đón chứ..."

Mạnh Mạnh vừa nghe là ở khách sạn, đã không vui, bảo lái xe trực tiếp quay đầu, đi khách sạn lấy hành lý trực tiếp trở về nhà trọ, Khuru Thực Trinh cũng tùy cô, nha đầu này từ nhỏ lớn lên bên người chính mình, cũng gần như con gái ruột.

Trước kia Khuru Thực Trinh còn rầu rĩ, chỉ sợ con không hiểu ra, thả tiểu nha đầu chạy đi, lần trước gặp ở bệnh viện, bà còn rất sốt ruột, thế mà mới mấy tháng, hôm đó Phương Nam gọi điện thoại cho bà, nói đến chuyện kết hôn của hai đứa trẻ, bà còn hơi sững sốt, bỏ điện thoại xuống, trong lòng không giấu được vui sướng, con trai bà tính tình có chút cứng nhắc, nhưng cũng không quá ngu ngốc, thời điểm nên thông suốt cũng đã thông suốt.

Cũng thật đúng lúc, bà đi theo đơn vị đến đây làm việc, hai ngày nữa, lão Phùng cùng Chấn Đông cũng đến đây họp quân ủy, triển lãm tranh của Dẫn Tổ cũng tổ chức ở nơi này, trời nam biển bắc, năm nay lại cùng đến một nơi, đã thương lượng trước đem hôn lễ ấn định rồi, mấy người già bọn họ cũng yên tâm, tránh cả ngày lo lắng thay bọn thanh niên.

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 51

Manh Manh tìm ra một đôi dép lê mới tinh từ trong tủ giày thả trên mặt đất: "Đi mang đôi này đi! Cái kia, trong phòng có chút lộn xộn..." Nói xong, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ lên, có một chút nhún nhún của cô vợ xấu gặp cha mẹ chồng.

Bộ dáng ngần ngừ năm một thuở này chọc cười Khuru Thục Trinh, đưa tay vỗ vỗ cái trán của cô: "Tiểu nha đầu, dẫn đi đi xem phòng khách đi." Dời bước đi vào, quan sát mọi nơi, trong phòng cũng không lộn xộn, hơn nữa trang hoàng tinh xảo thoải mái, tuy đơn sơ, nhưng có không khí ấm áp, khắp nơi toát ra dấu vết của vợ chồng son.

Ở góc cửa sổ sát đất đón nắng trong phòng khách bày một chậu Mễ Lan, tuy rằng đã vào thu, lại vẫn đang nở một khóm hoa vàng óng ánh, trách không được vừa tiến vào đã nghe một cỗ mùi hoa thanh nhã, trên góc dán ảnh chụp của hai người, là ảnh của mấy năm trước, Manh Manh từ phía sau ôm lấy cổ Phùng Ki, tươi cười còn sáng lạn hơn ánh mặt trời phía sau bọn anh.

Khuru Thục Trinh nhin không được mà cười cười, vào phòng bếp bắt đầu thu dọn đồ ăn mua về, cũng đem dưa chua chính mình cố ý mang tới bỏ từng hộp từng hộp vào trong tủ lạnh, Manh Manh rất ngoan ở một bên hỗ trợ.

Có đôi khi, cũng chẳng trách được sao Khuru Thục Trinh thích nha đầu kia, bỏ qua quan hệ của hai nhà, Manh Manh xác thực đáng cho người ta chọn, Manh Manh không giống với mẹ Dẫn Tổ của cô, lúc trước Dẫn Tổ từng có một cuộc hôn nhân trắc trở, cho nên việc nhà đều làm rất tốt, không thể chê trách, nhưng nói Manh Manh lớn lên trong vàng ngọc cũng không đủ.

Bộ dáng ông bà Phuong gia thương cháu gái, Khuru Thục Trinh đã từng thấy, cứ như hận không thể đem tiểu nha đầu ôm suốt trong lòng, cũng vì đứa cháu này có trẻ, lại là con gái, sau đó Dẫn Tổ sinh hạ cháu đích tôn Phuong Tuấn cho họ Phuong, nhưng đãi ngộ cũng kém xa Manh Manh, dù tiểu nha đầu lớn lên trong hoàn cảnh như vậy, mà một chút tật xấu cũng không có.

Bộ dáng lại xinh đẹp, trước đây Khuru Thục Trinh thích nhất là nắm tay nhỏ bé của cô đi khắp nơi, người khác thấy đều rất thích, đến trêu chọc cô, tiểu nha đầu cũng không sợ người lạ, gặp ai, cái miệng nhỏ nhắn cũng ngọt đến không chịu nổi, lớn tuổi thì gọi ông gọi bà, trẻ tuổi thì gọi chú gọi dì, ở đối diện cửa sau khu nhà của các cô là nhà ông Trương đã xuất ngũ tuổi đã già sống cô đơn, cô nhìn thấy cũng đi đến gọi người, lễ phép lại chu đáo, gia giáo có đôi khi không quan hệ với địa vị cao hay thấp, địa vị của Manh Manh không cao sao, nhưng không quan tâm giàu nghèo, kính già yêu trẻ, là một đứa trẻ tốt, cũng là nước phù sa không dễ chảy ra ruộng ngoài, từ nhỏ đã thương nha đầu, nếu thực theo người ngoài, Khuru Thục Trinh cũng luyến tiếc, không có ý định chịu để vậy.

Phùng Ki hoàn thành xong huấn luyện lại đi đoàn bộ họp, tan họp trở lại bên trong doanh trại đã là sáu giờ tối, Luru Triệu biết hôm nay mẹ Phùng Ki đến Thành phố B, thúc giục đuổi anh về: "Cậu về nhanh đi! Từ xưa đến nay, quan hệ của mẹ chồng và cô dâu vốn không có lúc nào hài hòa, tính tình của nha đầu Manh Manh kia lại hiếu động, nếu hai người thật xảy ra chuyện, có cậu ở đó mới có thể giảm hòa, hiện hai người đó ở cùng một chỗ, mà cậu lại thực yên tâm nha!"

Phùng Ki nở nụ cười: "Yên tâm đi! Mẹ chồng cô dâu bất hòa là ở nhà khác kia, nhà mình không có chuyện như vậy đâu, lúc nhỏ Manh Manh có năm nào không đến nhà mình ở đâu, quan hệ với mẹ mình là tốt nhất, lúc mình tham gia lớp huấn luyện quân đội, mình không thể về nhà, Manh Manh liền thay mình trở về, người không biết còn tưởng là con gái ruột của mẹ mình!"

Luru Triệu lắc đầu: "Cậu không hiểu sao! Đó là lúc trước, khi đó mẹ cậu xem Manh Manh như con gái ruột, hiện tại mất con gái, ngược lại con trai cũng bị cướp đi, ngoài miệng không nói, trong lòng cũng có chút không được tự nhiên, tóm lại, tâm tư của phụ nữ, mình cũng không rõ, mẹ chồng và cô dâu không phải là mẹ con, tốt đến đâu cũng cách lòng, nhanh trở về đi!"

Luru Triệu là bị chị dâu và mẹ anh dọa sợ, kỳ thật, mỗi ngày đều so chiêu, đầu tới đầu lui sấm sét vang trời, so với diễn tập quân sự của bọn anh còn kịch liệt hơn, vì vậy đã tạo thành phản ứng thần kinh.

Phùng Ki bị anh thúc giục cũng có chút không yên, tính tình của tiểu nha đầu có chút yếu ớt, mẹ mặc dù không là mẹ chồng xảo quyệt, nhưng vẫn sợ hai người có tư tưởng khác biệt mà phát sinh mâu thuẫn, trong lòng nghĩ như vậy, cũng nghe theo ý của Luru Triệu, lái xe trở về.

Vừa cầm chìa khóa mở cửa ra, đã nghe một cỗ mùi hương đồ ăn quen thuộc, vừa lúc Manh Manh bưng một đĩa thức ăn lớn từ phòng bếp đi ra, thấy anh liền tràn ra một nụ cười thật tươi: "Ki ca ca đã về, thật đúng lúc, đi làm món sườn nấu đậu cô-ve rất ngon ..."

Khuru Thục Trinh từ bên trong đi ra, nhìn con liếc mắt một cái, bất mãn nói: "Sao giờ mới trở về, nếu không chờ con, chúng ta sớm đã ăn xong rồi, cũng may là mẹ đến đây, bằng không, Manh Manh sẽ cô đơn ở nhà một mình! Về sau nhớ về sớm một chút, nếu chưa về thì ít nhất cũng phải gọi điện thoại thông báo, về sau có gia đình có vợ, không phải chỉ một mình con, không thể cứ thế được, cái khác mẹ mặc kệ, về sau nếu để cho Manh Manh chịu ủy khuất gì, con cũng đừng gọi mẹ là mẹ."

Manh Manh vụng trộm hướng Phùng Ki làm mặt quỷ, trên khuôn mặt nhỏ nhắn còn lộ ra chút đỏ ửng vì chữ vợ trên miệng dì, trong lòng lại không khỏi xuất hiện một cỗ cảm giác ngọt ngào.

Phùng Ki không khỏi mỉm cười, mấy lời nói này khiến lo lắng trong lòng anh buông xuống, đã nói Luru Triệu buồn lo vô cớ mà, nhà khác anh mặc kệ, nhà bọn họ chỉ có mẹ con có vấn đề, chứ làm gì có chuyện mẹ chồng và cô dâu bất hòa.

Ăn cơm xong, thu dọn thỏa đáng, ba người ngồi ở phòng khách ăn hoa quả tán gẫu, Khuru Thục Trinh quay đầu hỏi Manh Manh: "Dì nghe Vương Đại

Buru nói với chú Phùng của con, muốn con tham gia quân ngũ?"

Manh Manh chu chu miệng: "Đó là tự chú Vương nói, con cũng không đáp ứng, chú chọc ghẹo con, nói để cho con làm nữ binh vào đội điều tra, đội trinh sát, có khác gì văn nghệ binh không có việc gì làm, không bằng con tiếp tục học Báo chí, về sau có thể vào Quân báo làm phóng viên, chuyên đưa tin phỏng vấn các cuộc đối kháng quân sự lớn và diễn tập tổng hợp ở các quân khu, không thể tham gia quân ngũ, xem cũng có thể đã nghiệm."

Khuru Thục Trinh không khỏi nở nụ cười, trong tư tâm, bà cũng không hy vọng Manh Manh tham gia quân ngũ, trong nhà có một người tham gia quân ngũ, hằng ngày tuy nói chung đặng thì ít mà xa cách thì nhiều, ít nhất còn có lúc đoàn tụ, hai người đều tham gia quân ngũ, đừng nói vài tháng mới gặp lại, thậm chí trong một năm cũng có thể không ở cùng một chỗ vài ngày, đương nhiên, bà cũng tôn trọng ý kiến của Manh Manh, nếu cô thật muốn tham gia quân ngũ, bà cũng sẽ duy trì tán thành.

Nhưng mà, Manh Manh hiển nhiên lý trí hơn bà tưởng, đừng thấy tiểu nha đầu trẻ tuổi, kế hoạch cho cuộc sống tương lai cũng rất rõ ràng, so với cha mẹ cô còn thông minh hơn nhiều, Khuru Thục Trinh càng nhìn càng cao hứng.

Phùng Ki nhủ mảy nhìn cô: "Nghiệm cái gì? Anh quên chưa hỏi em, em học bắn bia với ai, anh nhớ rõ là chưa từng dạy em? Còn nữa, em nói tham gia quân ngũ khi nào, sao anh không biết." Miệng Manh Manh vênh vênh lên: "Khi đó em bảo anh dạy em bắn súng, anh sống chết cũng không đồng ý, sau đó chú Vương tự mình dạy em, về phần tham gia quân ngũ, lúc trước em từng có ý nghĩ như vậy, sau lại bỏ quên, không làm lính không có nghĩa là cái gì em cũng không biết, ba em nói, con gái của Phương Chấn Đông quyết không thể là phế vật."

Khuru Thục Trinh xì một tiếng cười vui vẻ, lắc đầu nói: "Nhiều năm trôi qua như vậy, tính tình Chấn Đông vẫn thế, một chút cũng không sửa, đem vợ và con gái trở thành lính dưới tay ông, năm đó, mẹ con còn bị ông quăng vào tân binh, tham gia huấn luyện, đúng rồi, Chấn Đông cùng Dẫn Tổ ngày kia sẽ đến, Chấn Đông thì không cần, Phùng Ki, con nhớ kỹ phải ra sân bay đón dì Hân của con nha."

Phùng Ki gật gật đầu: "Dạ! Con nhớ mà." Đến buổi tối, Manh Manh nằm trong lòng Phùng Ki ngẩng đầu nói: "Ki ca ca, sao em cảm thấy không thích hợp lắm, sao ngay lập tức ba mẹ anh và ba mẹ em đều đến đây, mấy năm nay, chưa từng đến cùng một nơi, ba anh và ba em đều bận việc..."

Ánh mắt Phùng Ki lóe lóe, cúi đầu chỉ chỉ vào đầu của cô: "Nha đầu ngốc, bình thường thông minh khiến người ghen, sao lúc này lại choáng váng." Trông mắt Manh Manh đảo quanh: "Chẳng lẽ là vì chuyện của chúng ta..."

Phùng Ki nở nụ cười, cúi đầu hôn cô, Phùng Ki sớm đã nghĩ thông suốt, nếu quyết định rồi, sớm hay muộn có gì khác nhau, cẩn thận ngẫm lại, con đường sau này của tiểu nha đầu, cùng với hôn sự của bọn họ không có liên hệ trực tiếp, vô luận cô quyết định làm gì, anh vẫn duy trì cho cô thì tốt rồi.

Còn có một loại tư tâm vì người ngoài, muốn sớm gắn cái danh hiệu Phùng phu nhân cho tiểu nha đầu, cũng có thể ngăn chặn rất nhiều phiền toái không cần thiết, hơn nữa cái nam sinh xem không vừa mắt kia...

Nghĩ đến đây, trong lòng Phùng Ki lại cảm thấy chua, cúi đầu ở bên tai cô nhỏ giọng nói thêm một câu: "Câu lạc bộ leo núi của bọn em gần đây không có hoạt động gì đâu ha!"

Câu nói không đầu không đuôi này của anh, lúc đầu khiến Manh Manh ngây ra một lúc, tiện đà nghe ra trong lời anh có ghen tuông, không khỏi khanh khách nở nụ cười, thân mình nhỏ nhắn xoay qua, toàn bộ ghé vào trên người anh, ngẩng cái đầu nhỏ, cười tủm tỉm nhìn anh: "Ki ca ca ghen tị phải không, có phải hay không?"

Con người xinh đẹp phản chiếu ánh sáng của đèn trên tường, lờ lờ nhấp nháy, đáy mắt chứa đầy ý cười, giống như mặt hồ phản chiếu ánh sao rạng rỡ trong trời đêm, ánh sáng ngọc xinh đẹp loá mắt, thân thể mềm mại chui vào trong lòng anh, trong ôn hương nhuyễn ngọc, Phùng Ki rõ ràng có thể cảm giác được, từng đường cong động lòng người phập phồng...

Phùng Ki không tự chủ được rên lên một tiếng, âm thanh rất thấp, lại vô cùng nặng nề, thậm chí Manh Manh có thể nghe được tiếng tim anh dần dần bắt đầu đập mạnh, thùng thùng thùng thùng, giống như nổi trống, hơi thở cũng dần dần hỗn hển, hơn nữa, ánh mắt của anh cũng dần dần thâm đen, trong ánh mắt giống như toát ra từng đám lửa, nhanh chóng đốt nóng. Bàn tay to cũng đã từ bên hông cô dò xét đi vào, ở trên lưng trơn bóng của cô mà di chuyển lên xuống...

Hôm nay Manh Manh thực không muốn khiêu khích anh, hơn nữa dì lại ngủ ở phòng khách cách vách, mỗi lần Ki ca ca ép buộc sẽ gây tiếng động rất lớn, tuy rằng cách âm không tệ, tâm lý Manh Manh cũng có gánh nặng, nhưng cô đã quên, hai người đã một tuần không gặp mặt, lại nói trước kia, thời điểm chưa khai trai, Phùng Ki có thể chịu, hiện tại tiểu nha đầu ở trên người anh vừa sờ vừa cọ, nếu anh có thể nhịn, chính là thánh nhân.

Phùng Ki tự nhận mình không đạt được cảnh giới của thánh nhân, hơn nữa, cũng không biết trong bụng tiểu nha đầu có quỷ kế gì, chỉ biết nha đầu kia khoi lên ngọn lửa của anh, phải phụ trách dập lửa, muốn chạy cũng không có cửa.

Phùng Ki há mồm liền chặn cái miệng nhỏ nhắn của cô, nụ hôn nóng rực bí mật mang theo nhiều thương nhớ và dục vọng, rào rào rơi xuống, sức mạnh kia như hận không thể đem toàn bộ tiểu nha đầu ăn, nuốt vào bụng mới bỏ qua, môi của Manh Manh bị anh hôn tê dại, bất đắc dĩ mở ra cái miệng nhỏ nhắn, lại bị môi lưỡi của anh không chút nào lưu tình xâm nhập, giao động, dầy dụa, xâm nhập, ô ô ô...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 52

"Ồ ô... Di... Di còn ở đây..." Khó khăn lắm mới từ miệng sói của Phùng Ki rút ra chút không gian, Manh Manh vội vàng nói với anh, ý tứ chính là mẹ anh còn ở phòng bên cạnh, hy vọng có thể gọi về lý trí của Phùng Ki.

Đáng tiếc Phùng Ki là đàn ông, ôm trong lòng lại là cô vợ nhỏ danh chính ngôn thuận của mình, đừng nói mẹ ở cách vách, cho dù ở ngoài cửa, anh cũng không dùng lại, nên ép buộc thế nào thì ép buộc...

Phùng Ki buông miệng tiểu nha đầu ra, cúi đầu vùi vào bên gáy cô, từ từ đi xuống, dày đặt tình tề găm nút, hôn, giống như trăm ngàn con kiến bé nhỏ dọc theo mạch máu của Manh Manh mà cắn, mang theo một loại nhiệt độ trào ra, cảm giác ngứa ngáy trực tiếp chui vào trong lòng, trong đầu...

Cô không tự chủ được cúi đầu rên lên, âm thanh ngọt ngào kéo dài, trầm thấp, mềm mại, nhu nhược, cái miệng nhỏ nhắn lại nhanh chóng bị che đi, đem âm thanh râm rì cực lực áp chế sâu trong cổ họng, đến mức hơi thở phập phồng, trước ngực kịch liệt nhấp nhô, khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, một đôi con ngươi xinh đẹp có chút khẩn cầu nhìn Phùng Ki, bộ dáng này, khiến tâm Phùng Ki cũng nhanh say...

Biểu hiện trên gương mặt của nha đầu kia, mỗi lần đều khiến Phùng Ki kinh hãi, có khi đáng thương hề hề, có khi bá đạo mạnh mẽ, có khi mị hoặc lan tràn, muôn hình vạn trạng, loại thần thái này anh còn chưa xem đủ, tiểu nha đầu lại biểu hiện loại tư thái khác, khiến trong đầu Phùng Ki cả ngày nhớ thương mỗi ngày hai người lại không thể ở cùng nơi, cuộc sống chung đụng thì ít mà xa cách thì nhiều, khiến nỗi nhớ lắng đọng lại, dục vọng lại càng tăng thêm mạnh mẽ...

Dục vọng mạnh mẽ, giống như nước sông cuộn cuộn dâng trào đánh úp lại, nháy mắt liền bao phủ lý trí, trong đầu chỉ còn lại theo đuổi nguyên thủy nhất... Bàn tay to của Phùng Ki ngựa quen đường cũ tháo ra đai lưng áo ngủ của cô, áo ngủ rộng thùng thình dưới tay anh phân tán mở ra, đem thân thể trong suốt trắng mịn của tiểu nha đầu găt vào trong lòng mình, ôm cả người cô, nắm chặt vòng eo, tay kia thì từ dưới chân thâm nhập, bắt đầu cử động, mạnh mẽ như thanh kiếm báu, ngang nhiên công kích, mỗi chiêu mỗi thức đều có tiết tấu...

Lúc đầu nhẹ nhàng, dần dần, lại từng chút từng chút mà mạnh hơn, Manh Manh cảm thấy, chính mình tựa như đóa hoa không ngừng lắc lư trong gió lớn, đông vui tây dập cho đến khi *loạn hồng vẩy ra (không hủ là gì)*, thân thể thoát ly quỹ đạo của ý thức, theo tiết tấu mãnh liệt không ngừng tăng lên...

Nói khuấy khuấy lại có chút nôn nóng, nói nôn nóng lại có điểm hư không, trong nháy mắt tận cùng hư không lại dồn dập, phong phú... Vòng đi vòng lại, mỗi lần Manh Manh cảm thấy sắp đến thời điểm lên đỉnh, động tác của Phùng Ki sẽ chậm lại, chậm rãi nghiền nát, chậm rãi vận động, cái loại chậm này có thể gây chết người...

Manh Manh không kiên nhẫn xoay vòng eo, đón ý thuận theo, anh lại giáo hoạt lui về phía sau, thời điểm cô hỗn hển, anh lại tăng tần suất nhanh hơn một ít, biến thành cô không lên đến nơi thì không thể đi xuống, khổ sở như vậy, khổ sở khiến Manh Manh rên rỉ tiếng sau cao hơn tiếng trước... Hàm răng cắn môi, giống như sẽ nhanh chảy ra tơ máu...

Phùng Ki không khỏi đau lòng, rút hai ngón tay ra vuốt phẳng môi của cô, nhỏ giọng nói: "Đừng cắn, sẽ đau, ừ, ngoan, nghe lời..." Tay anh mở ra đôi môi đỏ mọng của cô, cũng không dòi đi, mà thuận thế tiến vào, cử động trong khoang miệng cô...

Cảm xúc mềm mại ẩm ướt nhu thuận kia, khiến Phùng Ki suýt nữa đầu hàng, mà nha đầu kia rất nhanh mà học được như rắn quấn quanh cây gậy, lưỡi ướt át bò lên ngón tay anh, găt bao vây, sau đó chậm rãi mềm mại chuyển động...

Cái loại cảm giác này, Phùng Ki liền cảm thấy trong đầu đột nhiên trống rỗng một mảnh, thân thể tức thì như bay bổng vào không trung, cùng ý thức điên cuồng vũ động, sau đó chậm rãi hạ xuống...

Nhắm mắt lại, giống như có thể thấy trăm ngàn con bướm bay qua... Mỗi lần nha đầu kia đều có thể làm cho anh bất ngờ đạt được khoái hoạt vô cùng nhuần nhuyễn.

Phùng Ki mở mắt ra, liền phát hiện, tiểu nha đầu bấu môi, hé ra khuôn mặt nhỏ nhắn xấu hổ đến mức đỏ bừng, ánh mắt mở thật to, chớp chớp mắt nhìn anh trừng trừng, giống như lên án, lại giống như ủy khuất.

Phùng Ki cúi đầu hôn cái miệng nhỏ nhắn chu lên của cô vài cái: "Làm sao vậy, vừa rồi không thoải mái sao? Để anh xem..." Đưa tay sờ xuống, bị Manh Manh khoát tay níu lại, phách một tiếng, tiếng vang trong đêm an tĩnh quá mức thanh thúy, lại vô cùng ái muội, Manh Manh nhỏ giọng oán giận: "Đi đang ngủ ở phòng bên cạnh, anh còn ép buộc, anh còn ép buộc... Một chút cũng không nghĩ cho em, để đi nghe thấy động tĩnh thì phải làm sao, người ta rất thẹn thùng..."

Nói như vậy, vừa không được tự nhiên, nhưng cũng vô cùng đáng yêu, Phùng Ki không khỏi mỉm cười, đem cô ôm vào trong lòng mình, trấn an: "Được, được, anh sai rồi, có được không, lần sau nhất định nghe lời em, kỳ thật mẹ nghe thấy có gì phải sợ?"

Manh Manh hơi ngẩng đầu, đỏ ửng trên mặt chưa rút đi, vẫn còn đọng trên má cô, giống như dính son, xinh đẹp lại sinh động: "Cũng không phải là sợ, chính là thẹn thùng... Cái kia, Ki ca ca, vừa rồi có về anh không dùng dùng bao..."

Bàn tay to của Phùng Ki vuốt vuốt mái tóc ẩm ướt của cô, yêu cầu nói: "Chuyện của mình cũng không nhớ rõ, hôm nay là kỳ an toàn của em, em quên rồi sao?"

Manh Manh a một tiếng, trong lòng nói, còn tưởng rằng Ki ca ca đã nghĩ thông suốt, Phùng Ki nghe ra bất mãn của cô, đưa tay nâng cằm cô lên, chống lại ánh mắt thất vọng của cô, cười nói: "Tiểu nha đầu, mới tuổi này đã muốn làm mẹ, bản thân vẫn còn là đứa trẻ, nếu thực sự sinh ra nha đầu tinh linh cô quái giống em, em làm sao mà quản đây?"

"Làm sao quản cái gì?" Manh Manh mím môi: "Em là mẹ, bé là con gái, đương nhiên em có thể quản." Phùng Ki cười nhẹ vài tiếng: "Em quản? Không phải là quản đến vô pháp vô thiên sao."

Manh Manh cũng nở nụ cười, một lát sau nói: "Ki ca ca, anh thích con gái sao, em thích con trai, anh đừng thấy hiện tại Phương Tuấn khiến người ngại cầu ghét, lúc còn bé, em thất tốc mặc váy, dắt đi chơi, các bé trai trong khu đều vây quanh bên người cậu ta đó."

Phùng Ki không thể không nở nụ cười, trách không được thằng nhóc Phương Tuấn kia thấy cô chị ruột Manh Manh này liền đi kèm hê ra khuôn mặt tuần tú, thì ra là bị làm cho sợ, Phùng Ki cúi đầu cần khuôn mặt nhỏ nhắn của cô một ngẫm: "Nha đầu nghịch ngợm, ngay cả em trai mà cũng trêu cợt..."

Trong lòng Phùng Ki bỗng nhiên nảy ra một ý niệm, nếu thực sự sinh con gái giống Manh Manh cũng không tệ, liền giống lúc nhỏ ôm nha đầu kia, từng chút chậm rãi lớn lên thành một cô gái, sau đó...

Mặt Phùng Ki đen thui, tuyệt không thể để cho con gái của mình bị thằng nhóc khác lừa mang đi, Phùng Ki liền quên, chính anh là gã đã sớm đem Manh Manh người ta lừa mang đi.

Hàn Dẫn Tổ vừa xuống sân bay, Manh Manh liền nhìn thấy, mẹ xinh đẹp nhà cô tuy rằng năm nay cũng đã hơn bốn mươi tuổi, nhưng nhìn qua vẫn xinh đẹp quá đáng như cũ, cả người có loại phong tư của phụ nữ thành thực trác tuyệt, Manh Manh cảm thấy, mình có tu luyện vài thập niên, cũng không thể vượt qua.

Hạnh phúc có thể tạo ra xinh đẹp, càng có thể thăng hoa xinh đẹp, thanh xuân vĩnh cửu là giấc mộng mà tất cả phụ nữ đều theo đuổi, kỳ thật chỉ cần hạnh phúc, những thứ này rất đơn giản, cô mẹ xinh đẹp hơn rất nhiều phụ nữ đều do hạnh phúc, may mắn có một người chồng tuy rằng bận rộn lại che chở bao bọc đầy đủ, hơn nữa, mấy chục năm đều như một ngày.

Manh Manh lớn như vậy, chưa từng nghe cha cô nói qua một lời ngon tiếng ngọt nào, nhưng ông dùng hành động bày tỏ tình yêu càng làm người ta cảm động, Manh Manh nhớ rõ, năm năm trước lúc mới vừa vào thu, quân khu cha cô phải diễn tập, ở trong bộ đội liên tục một tháng không về nhà, đúng lúc có mấy ngày nhiệt độ chênh lệch lớn, mẹ xinh đẹp liền bị cảm, khi cha từ bộ đội trở về, mẹ xinh đẹp đã muốn phát triển thành viêm phổi cường độ thấp, ho khan không dứt.

Đó là lần đầu tiên Manh Manh thấy cha phát hỏa lớn như vậy, không phải với mẹ xinh đẹp, mà là với chú Lưu chủ nhiệm văn phòng của ông, hỏi vì sao trong nhà có chuyện lớn như vậy cũng không nói với ông, sau vẫn là mẹ xinh đẹp nói: "Là em không cho tiểu Lưu báo cho anh, lần này diễn tập là chuẩn bị chiến đấu, tính bí mật cao, em chỉ bị bệnh nhẹ, vài ngày nữa sẽ tốt thôi."

Mấy ngày sau cha cô vẫn một tác cũng không rời canh giữ bên giường mẹ xinh đẹp, mẹ xinh đẹp vừa ho khan một tiếng, là cha lại đau lòng, hiện tại trong ký ức Manh Manh hãy còn mới mẻ.

Trên người cha mẹ cô, tình yêu rất bình thường lại khắc sâu như thế, có lẽ mấy mươi năm sau, cô cùng Ki ca ca cũng có thể như thế, nghĩ đến điều này, Manh Manh không khỏi nhếch lên khóe miệng nở nụ cười.

"Đứa nhỏ này, làm gì mà ngây ngốc cười một mình vậy?" Hàn Dẫn Tổ vỗ nhẹ nhẹ lên đầu Manh Manh, Phùng Ki đã nắm tay cô kéo đi qua, cung kính mà thân thiết kêu một tiếng: "Di Hàn."

Hàn Dẫn Tổ gật gù đầu, nhìn hai người trẻ tuổi trước mắt lộ ra một nụ cười tươi vừa lòng, lần trước gặp mặt, hai người mặc dù cũng thân cận, nhưng lại không giống như hôm nay, vừa rồi từ xa Hàn Dẫn Tổ đã nhìn thấy, Phùng Ki vẫn nắm tay tiểu nha đầu, còn tiểu nha đầu, ngẫu nhiên ngẩng đầu nói thầm vài câu gì đó vào bên tai Phùng Ki, hoặc là cười ngọt ngào, giờ tay nhắc chân đều lộ ra vẻ ái muội và thân mật chỉ tình nhân mới có, tựa như một đôi vợ chồng trẻ mới cưới.

Hơn nữa, chút ngây ngô trên người tiểu nha đầu cũng không còn, trên người cô là một loại quyến rũ của phụ nữ, thật sự là Chấn Đông nhà cô nói rất đúng, con gái lớn không thể giữ, không bao lâu nữa, tiểu nha đầu sẽ là người của Phùng gia.

Về phía Phùng Ki, Hàn Dẫn Tổ rất thích, có một chút ý tứ của mẹ vợ nhìn con rể, có lẽ là do tình yêu với chồng, trên người mẫu Phùng Ki có khí chất đặc biệt rất giống Chấn Đông, yên tĩnh, trầm ổn, không xinh đẹp, chỉ là đầu óc hơi ngốc, thông suốt chậm.

Hàn Dẫn Tổ nhớ rõ, lúc trước Phương Chấn Đông và cô một chút cũng không khó khăn, cô còn đang mơ mơ màng màng, đã trở thành cô vợ nhỏ của Phương Chấn Đông, đến phiên Manh Manh, sao lại khó như vậy, cũng may không kể quá trình như thế nào, kết cục cũng là đoàn tụ sum vầy.

Manh Manh đưa tay vòng qua cánh tay của mẹ xinh đẹp, đánh giá trên dưới một vòng, bốn cợt nói: "Sao lúc này cha lại yên tâm để mẹ đi máy bay một mình, không sợ người khác đến gần, bắt cóc vợ của ông sao!"

Hàn Dẫn Tổ nhìn Phùng Ki liếc mắt một cái, nét mặt già nua đỏ hồng: "Nói bậy bạ gì đó, Phương Tuấn đâu, trong điện thoại hôm đó không phải ồn ào nói ra đón mẹ sao, bây giờ cái bóng cũng không thấy."

Manh Manh nói: "Hôm nay là ngày thi Toán học cấp Thành phố, cậu nhóc đại diện cho trường đi thi..." Cúi đầu nhìn đồng hồ: "Lúc này chắc cũng xong rồi, chúng ta về nhà trước, cô và anh Hiền Phong đã ở đó rồi, di Khuru đang ở Cẩm Tú Các đặt bàn ăn cho tối nay, chờ cha và chú Phùng xong việc,

cũng sẽ đến đó."

...Nói xong, Mạnh Mạnh bỗng nhiên nhớ tới cái gì, cái miệng nhỏ nhắn tỏ ý không vui: "Mẹ chỉ biết nhớ thương Phương Tuấn, không nhớ tới con, không thèm nhớ, không thèm nhớ...'", cái miệng nhỏ nhắn nói dài dòng, giống như kể lể, Hàn Dẫn Tổ bị cô phiền không có cách nào khác, đưa tay nựng nựng khuôn mặt nhỏ nhắn của cô: "Con còn muốn tính toán với mẹ, mỗi ngày canh giữ bên người Ki ca ca của con, trong lòng cũng vui như sắp nở hoa rồi! Nếu mẹ không đến đây, tiểu nha đầu không lương tâm như con có nghĩ đến sẽ về thăm ba mẹ không."

Manh Mạnh vụng trộm dò xét liếc mắt nhìn Phùng Ki ở phía sau một cái, nhỏ giọng nói tí tách vài câu cạnh lỗ tai mẹ cô, trên khuôn mặt nhỏ nhắn tươi cười dào dạt, sáng lạn, làm Phùng Ki ở phía sau cũng bất giác hiểu ý mà mỉm cười...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53

Sở trường của Cẩm Tú Các là nấu ăn theo đơn đặt hàng. Tiệm ăn vừa khai trương năm ngoái, nhưng chỉ trong một năm, thanh danh đã vang khắp thành phố B. Nửa tháng trước cũng đã dự định sắp xếp buổi gặp mặt ở đó, sau nghe nói đó là do một người anh em của Vệ Hiểu Phong mở, Khuru Thực Trình liền nhờ Hiểu Phong quyết định đặt phòng Bách Hợp lớn nhất tầng ba

Mặc dù Cẩm Tú Các tọa lạc tại phố xá sầm uất, nhưng bên cạnh lại là dòng sông, trong ồn ào có yên tĩnh. Bên trong được trang trí tinh xảo và thanh lịch, ba tầng lầu của quán đều có mái cong mang màu sắc cổ kính, treo đèn cung đình tám cạnh, hắt ánh sáng xuống nước sông lằng lằng chảy xuôi, khiến người ta có cảm giác đang ở vùng sông nước Giang Nam, ý cảnh xa xưa.

Manh Mạnh, Phùng Ki và hai ông bà Phurong vừa rào bước tiến vào đại sảnh lầu một, liền nhìn thấy anh họ Vệ Hiểu Phong cùng Tang Tiểu Lục đang nói chuyện. Tang Tiểu Lục tên thật là Tang Dược Thiên, lúc nhỏ học cùng tiểu học với Vệ Hiểu Phong, năm lên sơ trung (cấp 2) thì xuất ngoại, mới về nước hai năm trước.

Phải nói họ Tang cũng là gia đình cách mạng lão thành, ông cố của nhà họ Tang là chiến sĩ cộng sản, năm đó đến Tuyết Sơn làm cách mạng, từng giữ chức chủ lực xung quanh đặc khu 'ngạc dự hoàn', trải qua tám năm kháng chiến cùng nhóm tiểu quý, sau khi giải phóng thăng lên quân hàm thiếu tướng. Sau đó ông nội của Tang Tiểu Lục lại bắt đầu theo nghiệp kinh doanh, tham gia mua bán ở nước ngoài.

Về sau mấy đứa nhỏ dần dần đều đi dân xuất ngoại, nhưng Tang Tiểu Lục lại trở về thành phố B rồi kết bạn cùng mấy người Vệ Hiểu Phong, khi đó Vệ Hiểu Phong liền hỏi anh: "Thằng nhóc như cậu không ở nước ngoài sống cuộc sống của nhà tư bản đi, còn chạy về đây làm gì?" Lúc ấy Tang Tiểu Lục nói vì muốn tìm một cô gái thuần hương vị Trung Quốc làm vợ, ngoại quốc bây giờ cũng biến đi, rõ ràng nhìn thấy là bên ngoài là người Trung Quốc tóc đen mắt đen, vừa mở miệng thì đã thấy nội tâm lại là hàng ngoại quốc, tư tưởng còn cởi mở hơn so với anh, anh gánh không nổi.

Mấy người Vệ Hiểu Phong lúc ấy thiếu chút nữa là cười đau bụng sặc hông, nhưng mà tên nhóc này quả thực có đầu óc, đừng thấy học tập đều là tư tưởng ngoại quốc, hễ nói đến Trung Quốc thì cũng có khuôn mẫu, nguyên tắc.

Năm ngoái, lúc khai trương, Vệ Hiểu Phong cũng đã tới một lần, bình thường cũng không đến đây, mấy người bọn họ muốn chơi đùa muốn vui vẻ, đều sẽ đến trụ sở. Tang Tiểu Lục cũng như vậy, dù anh tự mình kinh doanh, mỗi ngày cũng không đến đây quan sát soi mói, mọi việc đều giao cho cấp dưới thay phiên nhau quản lý, anh chỉ đến đây lấy tiền, cho nên hôm nay Vệ Hiểu Phong gặp anh ở đây cũng là chuyện không ngờ tới.

"Tiểu Lục à, hôm nay rảnh sao, bữa trước không phải con nhóc kia và cậu rất thân thiết sao? Theo như cậu nói, tình cảm hai người hình như rất nóng bỏng, một lát cũng không rời được, sao còn có thời gian chạy đến đây kiếm tiền?"

Khỏe miệng Tang Tiểu Lục nhả lại ghê tởm như ăn phải ruồi bọ: "Nóng bỏng cái rắm, con nhóc kia ban ngày nhìn không tệ, mắt ra mắt, mũi ra mũi, dáng người cũng không kém. Mà mấy người các cậu thật đáng trách, đêm đó xoay vòng lại đến quán mình. Uống rượu vào, đầu ê ẩm không nói làm gì, ngay cả ánh mắt cũng mê muội. Đến khách sạn, lên phòng, mình chẳng còn nhìn thấy gì, 'làm' một đêm, ngày hôm sau vừa mở mắt, thiếu chút nữa hù chết mình, đáng đập thật là muốn đi đập đầu cho rồi, hơn nữa trên dưới toàn thân không có gì là thật, vừa sờ đến ngực, liền nghe tiếng gì đó vang lên..." (bản gốc đề là 'tiếng kéo kẹt', theo như mình hiểu thì ý anh Tang nói ngực của bà kia là đồ giả, nhưng kéo kẹt chỉ dùng cho tiếng động gây ra từ các vật bằng gỗ thôi, còn sờ vào ngực giả có tiếng gì thì mình không biết, thôi cứ đề là 'tiếng gì đó' nhé)

Vệ Hiểu Phong phì cười đến ngã tới ngã lui: "Hôm đó, lúc cậu đi, bọn mình đã nói con nhóc kia vừa nhìn thấy là biết chỉnh sửa khắp người, trở về tẩy rửa sạch sẽ xong không chừng khiến Tiểu Lục tỉnh rượu luôn, ai ngờ một chút cậu cũng không nhận được."

Tang Tiểu Lục hừ một tiếng: "Mẹ nó, mấy người các cậu thật biết làm hại bạn bè, không có chút trọng nghĩa nào. Nếu các cậu đẩy cho mình một cô nàng, cô ta sẽ không là mặt hàng tốt, muốn kể ra không? Đã thấy qua nhiều người, nhưng ngay cả một sợi tóc của Mạnh Mạnh nhà chúng ta cũng không bằng, hay là mình chịu thiệt một chút, làm em rể của cậu cũng được."

Vệ Hiểu Phong quét mắt nhìn trên dưới anh một vòng, nở nụ cười, trong lòng nói lá gan của cậu thật lớn, sau đó bĩu môi: "Chút nữa tiểu nha đầu nhà mình sẽ đến đây, cậu tự mình thử đi! Nếu được, coi như thằng nhóc như cậu có bản lĩnh."

Tang Tiểu Lục vốn đang rất vui mừng thì quay đầu nhìn ra ngoài, vội vàng vui vẻ chạy tới: “Ai ôi, ông nội Phuong, bà nội Phuong, sao hai người lại đến đây, sao không báo trước ạ? Hiểu Phong cũng không nói cho con biết, nếu con biết, đã ra ngoài đón hai ông bà rồi. . .” Nói xong, đi qua đỡ cánh tay thủ trưởng Phuong, thủ trưởng Phuong nâng tay vỗ ót anh một cái: “Thằng nhóc này bày đặt quá đi, ông chưa già đến nỗi cần con đỡ, ông nội con có khỏe không? Lần trước gặp mặt là lúc ông ra nước ngoài dự họp báo, ghé quán rượu của ông nội con uống một lần, thoáng một cái đã nhiều năm không gặp ...”

Tang Tiểu Lục cười ha ha nói: “Thân thể ông nội con rất khỏe mạnh, tay chống gậy nhưng cũng rất uy vũ (sức mạnh trấn áp của những người có quyền thế), chỉ là tâm tư luôn muốn cùng mấy người bạn già chơi cờ nói chuyện. . .”, miệng vừa thao thao bất tuyệt vừa đón người đưa vào phòng Bách Hợp ở lầu ba.

Sau khi Tang Tiểu Lục chào hỏi một vòng liền vụng trộm đem Vệ Hiểu Phong túm ra, lau mồ hôi, quay đầu trừng mắt nhìn Vệ Hiểu Phong: “Thằng nhóc này thật không trọng nghĩa, không đem bạn bè đẩy vào miệng hổ thì không chịu đựng sao? Anh lính bên người Mạnh Mạnh kia chính là người lần trước gặp ở Mị Sắc đúng không? Cừ thật, mình vừa tới gần Mạnh Mạnh, anh ta liền trừng mắt, giống như muốn nhổ rằng mình lùn. Đúng rồi, hôm nay là ngày gì, sao cả cậu của cậu cũng đến, chỉ gái bên cạnh cậu của cậu đẹp thật. Vừa rồi không chú ý, lúc ngồi xuống, mình vừa nhìn thấy là sừng sốt nửa ngày, nhìn kỹ thì Tiểu Mạnh Mạnh cũng không bằng.”

Vệ Hiểu Phong giơ tay liền nắm nhẹ anh một cái: “Thằng nhóc này thật là lá gan bằng trời, đó là mẹ mình, mẹ ruột của Mạnh Mạnh. Chán sống rồi sao, để cậu mình biết, có thể trực tiếp đem cậu ném xuống sông. Lớn hay nhỏ cũng không có phần của cậu. Nhanh làm việc nên làm đi, mẹ mình là người Giang Nam, đồ ăn không ngon, có thể đập bẻ bằng hiệu Cẩm Tú Các của cậu.” Nói xong xoay người đi vào bên trong.

Tang Tiểu Lục sờ sờ cổ, sau đó đi đến phòng bếp, vừa đi vừa suy nghĩ: mẹ? Hình như rất trẻ thì phải.

Hai người thì thảo ở ngoài, lúc này không ai để ý, bầu không khí trong phòng rất kỳ diệu. Ông bà Phùng đương nhiên rất cao hứng, nhìn thấy nha đầu mình trông chừng từ nhỏ, lớn lên lại trở thành con dâu của mình, trong lòng đương nhiên vui mừng. Người nhà họ Phuong cũng rất cao hứng, nhưng vẫn không khỏi có chút ghen tị.

Tuy rằng từ sớm đã biết trước sau gì tiểu nha đầu cũng gả vào nhà họ Phùng, nhưng biết thì biết, khi thực sự xảy ra, trong lòng lại có tâm tình vừa chua xót vừa luyến tiếc, không bỏ xuống được, một bảo bối như vậy, từ nhỏ đùa nghịch rồi từng chút lớn lên, cuối cùng lại thành món hời cho người khác, ai có thể thích ứng chứ.

Hàn Dẫn Tổ có thể thấy được tuy rằng con gái do chính mình sinh ra, nhưng sớm muộn gì cũng phải có cuộc sống riêng, cha mẹ cũng không có khả năng theo bọn họ cả đời, chỉ cần bình an hạnh phúc là tốt rồi. Tính tình Mạnh Mạnh hoạt bát, ở cùng một chỗ với Phùng Ki trầm ổn vừa vặn bù trừ cho nhau, mà quan trọng nhất, đây chính là lựa chọn của chúng, thứ tình yêu và hôn nhân cần là kéo dài và bình ổn. Hàn Dẫn Tổ cảm thấy những nhân tố này đều có trên người Phùng Ki, cậu ta có thể là hậu thuẫn kiên cố nhất cho Mạnh Mạnh, tựa như mình và Chấn Đông lúc trước.

Hàn Dẫn Tổ nghiêng đầu liếc mắt nhìn chồng, không khỏi mỉm cười, cái mặt vốn nghiêm túc quá đáng lúc này đang dài ra giống như ai thiếu tiền của ông, ánh mắt trên cơ bản không rời khỏi Phùng Ki, nhìn kỹ, soi mói, giống như mọi người cha vợ khác nhìn con rể, cho dù con rể này là đệ tử ông đắc ý nhất thì vẫn nhìn không vừa mắt.

Nhìn đến nỗi trong lòng Phùng Ki chột dạ từng đợt. Nói thật anh chưa từng khản trương giống hôm nay, hay có thể nói là chưa từng chịu đựng ánh mắt nghiêm khắc như thế của chú Phuong, nó khiến anh có cảm giác mình như tội phạm bị thẩm vấn, mồ hôi lạnh cũng tuôn xuống.

Nhân viên phục vụ đưa khăn mặt nóng lên. Mạnh Mạnh cầm lấy đặt lên trán anh: “Ki ca ca, sao anh ra nhiều mồ hôi vậy? Nóng sao? Em mở cửa sổ ra nhé...” Nói xong liền chạy tới đẩy cửa sổ ra, cửa sổ vừa mở, đúng lúc nước sông phản chiếu vào một vầng trăng tròn, cùng mùi hoa không biết tên tràn vào phòng, làm người ta bất giác thoải mái vui vẻ.

Khuru Thục Trinh nhìn con liếc mắt một cái, cười hoà giải: “Nhìn xem, nhìn xem, biết hôm nay là ngày lành của hai nhà chúng ta, ngay cả ngoài cửa sổ cũng ứng với câu đoàn tụ sum vầy. Hôm nay ông, bà, cô, dượng, Chấn Đông cùng Dẫn Tổ đều ở đây, tôi ở đây muốn trịnh trọng tuyên bố một vài điều. Tôi cũng trông chừng Mạnh Mạnh từ nhỏ đến lớn, con bé đối với tôi không khác gì con ruột, cuối cùng thân càng thêm thân, nay lại thành con dâu nhà họ Phùng chúng tôi. Sau này tôi sẽ càng thương con bé, về sau nếu vợ chồng son cãi nhau, nhất định là lỗi của Phùng Ki, trong lòng tôi con bé sẽ luôn là con gái, mọi người cứ yên tâm, tôi sẽ không để cho Mạnh Mạnh chịu chút tủ thân nào đâu!”

Lời của Khuru Thục Trinh chân thành lại rõ ràng, đem tiếu nuối trong lòng người nhà họ Phuong vui đi. Phuong phu nhân kéo tay Mạnh Mạnh nói: “Mọi người đều biết rõ điều đó, gả vào nhà các con thì chúng ta cũng không lo lắng gì, chỉ là trong đầu. . . luôn luôn có chút luyến tiếc...” Nói xong, mắt cũng rom rom.

Phuong phu nhân vừa rơi nước mắt, Mạnh Mạnh cũng xúc động, mặc kệ hiện tại là lúc nào, liền nhào vào lòng bà nội mà khóc, biến thành cánh đưa tiễn người đi xa. Phuong Nam nghiêng đầu quét mắt nhìn chồng, khóe mắt cũng có chút ẩm ướt, không khỏi dờ khóc dờ cười: “Mẹ, chúng ta gả cháu gái, không phải đẩy cháu gái vào hố lửa, hai người một lớn một nhỏ ôm nhau mà khóc là sao? Về sau dù có đi đâu xa, thành phố B này vĩnh viễn là nhà của con bé, có phải không, thông gia?”

“Đứng, đứng...” Khuru Thục Trinh liền nói tiếp: “Tôi cùng ông Phùng cũng thay bọn chúng xem nhà rồi, tiền đặt cọc cũng giao rồi, là khu biệt thự mới quy hoạch trên bản đồ.”

Mạnh Mạnh hơi sững sốt: “Di, nhà ở không nhất thiết phải mua đâu.” Hàn Dẫn Tổ cũng gật đầu: “Đúng vậy! Hai người bọn chúng đâu cần nhiều nhà như thế, về sau còn không biết Phùng Ki sẽ được điều đi chỗ nào, mua nhà ở cũng sẽ dễ không.”

“Để không thì để không!” Khuru Thục Trinh cười nói: “Tôi biết vợ chồng son bọn chúng cũng không thiếu một ngôi nhà, chỉ là một chút tâm ý của bậc

làm cha mẹ như chúng tôi thôi.”

Chuyện này Khuru Thục Trinh làm thực ra cũng là chuyện trong lòng ông bà Phuong. Ngôi nhà kia là khu biệt thự ‘Mê người’ mới quy hoạch, gần khu nhà lớn của bọn họ, kỳ thật cũng chỉ cấp cho cán bộ quân đội, người ngoài có tiền cũng không mua được. Ông bà Phuong ngay từ đầu đã có ý muốn đặt mua ngôi nhà mới cho Mạnh Mạnh, nhưng Phuong Nam nói chuyện ngôi nhà mới này còn phải cùng nhà họ Phùng thương lượng. Bởi vậy điều Khuru Thục Trinh vừa nói cũng là nói điều trong tâm tư của hai ông bà, biết về sau sẽ ở không xa lắm, khổ sở trong lòng cũng phai nhạt không ít.

Lão Phùng nghiêng đầu nhìn mắt Chấn Đông, cười nói: “Được rồi, Chấn Đông, con trai tôi và con gái cậu đều giống nhau, hai ta đã quen biết nhiều năm như vậy, còn phân biệt cái gì? Cậu trung cái mặt đen đỏ ra, chẳng qua tôi đã sớm nhìn thành quen, là người khác đều sẽ bị cậu dọa chạy mất thôi. Hơn nữa, nếu lúc trước tôi không thúc giục cậu vội vàng tìm vợ, nào có ngày hôm nay cậu ngồi đây làm cha vợ uy phong...” Một câu này của lão Phùng làm mọi người đều nở nụ cười...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 54

Hai nhà thương lượng xong, thừa dịp người lớn hai bên đều ở đây, trước hết thống nhất hôn sự, chờ năm sau sẽ tiến hành lễ kết hôn. Dù sao không được tổ chức đơn giản theo ý bọn trẻ, đừng nói nhà họ Phuong không đáp ứng, lão Phùng cùng Khuru Thục Trinh cũng không đồng ý.

Nhà họ Phùng cũng chỉ có Phùng Ki là con trai độc nhất, lại cưới cô vợ vừa ý là Mạnh Mạnh, không tổ chức lớn làm sao được. Người lớn hai bên đã quyết định, hai nhân vật chính là Phùng Ki và Mạnh Mạnh ngay cả nói chen vào cũng không được.

Về phần nhà ở, ông bà Phuong đã quyết định rồi, trang trí phòng ốc, chỉ dọn dẹp đơn giản liền có sẵn phòng cưới. Ba ngày trước, triển lãm tranh của Hàn Dẫn Tổ cũng đã kết thúc, sau đó liền cùng Khuru Thục Trinh trang hoàng ngôi nhà.

Báo cáo kết hôn của Phùng Ki được thông qua. Hôm hai người đi cục Dân chính đăng ký kết hôn, đêm trước còn đang diễn tập, Phùng Ki làm tham mưu trưởng của binh đoàn, bận việc đến nỗi chân cũng không kịp mang giày, nếu Lưu Triệu không ba mồm bốn miệng, anh vẫn còn ở đoàn bộ loay hoay làm việc.

Có đôi khi Lưu Triệu cảm thấy buồn bực, nói xem, đàn ông lấy được vợ đẹp như Mạnh Mạnh ai mà chẳng hứng thú vui ngất trời, còn Phùng Ki thì vẫn như vậy, chuyện công việc, chuyện huấn luyện vẫn không giảm đi, ai nói cũng không thêm để ý, cũng chẳng quan tâm. Cả sư đoàn bọn họ, từ sư trưởng ở phía trên đến tổ trưởng tổ bếp núc Điện Đại Chước phía dưới cũng có thể nhìn ra Phùng Ki thật bình thản, không một chút kích động khi sắp cưới vợ, khuôn mặt nên đen thế nào thì đen thế ấy, ngay cả hôm nay đăng ký kết hôn cũng không nhanh không chậm.

Ngược lại, Lưu Triệu ở bên cạnh lại sốt ruột thay anh, từ sáng sớm đã bắt đầu thúc giục: “Phùng Ki, việc này để tôi làm được rồi. Dù sao diễn tập lần này, lữ đoàn tăng thiết giáp chúng ta chỉ để trang trí, không phải quân tiên phong, cũng không cần bọc hậu, chỉ theo hiệp trợ quân đồ. Quy tắc diễn tập chúng tôi đều biết, quân xanh trang bị hoàn mỹ, quân đỏ cũng chỉ giả vờ đánh nhau, bên trên còn có tổng đạo diễn. Nếu lữ đoàn tăng thiết giáp chúng ta thành chủ lực, quân xanh còn có cái rắc gì để diễn. Con mẹ nó, dựng cái sân khấu lớn như vậy, lại để chúng ta biểu diễn tại nhà, không có ai xem...”

Nói đến đây, Lưu Triệu một bụng khó chịu. Phùng Ki cúi đầu nhìn đồng hồ, còn sớm, buổi sáng tiểu nha đầu có tiết, anh chờ cô tan học sẽ đến đón, lúc này nghe Lưu Triệu nói chuyện diễn tập, kỳ thật Phùng Ki cũng cảm thấy thế. Chưa kể mỗi lần diễn tập đều là phương thức áp chế, quân xanh được đặt ra đóng vai quân địch, bởi vậy trang bị cũng vũ khí đều vượt xa quân đỏ, trong chiến thuật cũng hạn chế quy tắc, nói là lấy thực chiến làm cơ sở, trên thực tế thì giống như diễn trò.

Lưu Triệu nói: “Lại nói tiếp, cũng là cha vợ cậu có uy. Lần liên hợp diễn tập lớn năm năm trước, đúng lúc cậu ra nước ngoài không tham gia, xưa nay quân đỏ chưa từng toàn thắng. Thế mà vị chỉ huy chính là cha vợ cậu, còn chưa rạng sáng đã hoàn thành kế hoạch tấn công và phòng thủ. Không phải quân xanh có vô tuyến điện chặn lại sao? Cha vợ cậu thật hay, trực tiếp khiến vô tuyến điện trở nên vô dụng, tất cả thông tin đều dựa vào con người, tuy rằng hao phí nhân lực, nhưng lại làm cho đối phương mơ hồ, không biết bước tiếp theo của quân đỏ chúng ta ra sao. Lúc ấy tôi còn là tổ phó, nói thật, đừng nói quân xanh, tôi cũng không biết bước tiếp theo sẽ làm gì, sau đó lại phái đội quân mũi nhọn xâm nhập phía sau quân địch, phá hủy hệ thống xử lý số liệu của quân xanh, cướp được vũ khí của đối thủ, trận đánh đó thực con mẹ nó thống khoái, diễn tập sau này quả thực cũng chỉ là dự dồ mấy đứa nhỏ thôi!”

Phùng Ki bỗng nhiên khẽ cười một tiếng, cầm lấy mũ đội lên đầu, đi tới cửa nói: “Tôi có thể tiết lộ cho cậu một tin tức nội bộ. Diễn tập lớn lần này, tư lệnh của quân đỏ chúng ta đúng là chú Phuong. Cậu cũng biết, chú Phuong là người có tiếng là không thiên vị người thân, đừng nói ai là cấp dưới của ai, nếu lộ ra trên chiến trường, cũng sẽ không nể mặt mũi gì, trên dưới gì cũng phải chịu liên lụy. Cho nên mau tiến hành huấn luyện giúp mấy thằng nhóc chết bầm nhất như thổ ấy đi, kẻo nào tại thời khắc mấu chốt xảy ra chuyện, đừng nói là cấp dưới của Phùng Ki tôi, tôi không có mặt mũi mà nhận đâu.”

Nói xong, xoay người nhanh chóng rời đi, Lưu Triệu giật mình, hơn nửa ngày mới lấy lại tinh thần, một chớp mắt vừa rồi, Phùng Ki thực sự có khí thế của tư lệnh Phuong, cha vợ và con rể thật là giống nhau, Lưu Triệu không khỏi nở nụ cười, cầm lấy mũ đội lên đầu, rời doanh bộ, hướng căn cứ huấn luyện mà đi.

Đi ngang qua đám tân binh cảnh giới ở giáp ranh, lại thấy vài anh lính đem một người vây ở góc tường không biết đang làm gì. Lưu Triệu nhăn mặt lại,

đám tân binh của năm nay đều được đặc biệt đưa vào, chưa nói tới lớn nhỏ đều có chút có bối cảnh, cho nên cũng khá cứng đầu, vẫn mang theo một ít thói quen cậu ấm. Mấy gã tân binh này cũng đừng phân đến làm cấp dưới của anh, vào tay anh, không đem mấy tật xấu trên người bọn họ sửa đổi, anh sẽ không mang họ Luru, hiện tại lại thấy bọn họ đang...

Luru Triệu hừ một tiếng, vừa muốn đi qua, bỗng nhiên nghe thấy một cái tên có vẻ quen thuộc: “Thiệu Cương, mày đừng con mẹ nó giả vờ đứng đắn. Mấy chuyện xấu của chị mày còn có ai không biết chứ? Mẹ nó, ngay cả cửa sau cũng khiến người ta mở ra vô số. Mày cũng không phải thứ tốt lành gì, cái gã Tiêu Hoa kia ai mà không biết, là thứ nam nữ đều ăn, chắc mày cũng rất ngon miệng. Hôm nay mày cũng nên cời quần để chúng tao nhìn xem một chút, làm gì mà như con gái mới gả, cũng không quý giá gì, giả vờ cái gì chứ...”

“Trương Đào, mày nói bậy...” Đúng như câu nói, trên đời này vốn không có bí mật nào là vĩnh viễn. Gần đây Thiệu Cương mới biết được nguyên nhân chị của cậu ta bị phục viên chuyển nghề. Trương Đào cùng lớp với hắn, có cha là thầy giáo trong bộ tham mưu của bọn họ, ảnh chụp của Thiệu Tĩnh trong lúc vô tình đã để Trương Đào nhìn thấy.

Thằng nhóc này cũng không phải thứ tốt lành gì, cha gã thật sự không còn cách nào mới đặc biệt xin cho gã tham gia quân ngũ. Dù đã biết chuyện đi chui này, gã còn có thể hách dịch, tự tập một đám nhãi ranh hư hỏng, có cơ hội liền bắt nạt Thiệu Cương.

Lúc đầu Thiệu Cương còn chịu đựng, hôm nay lời Trương Đào nói thật sự rất khó nghe, lại còn muốn tạt quần cậu. Thiệu Cương sôi máu, nhặt viên gạch ở góc tường, hét một tiếng liền vọt qua muốn cùng Trương Đào liều mạng, nhưng bị nhiều người vây đánh, rất nhanh đã bị ấn trên mặt đất, không phải Luru Triệu hô một tiếng đúng lúc, khẳng định sẽ bị đánh rất dữ dội.

Luru Triệu thật không nghĩ tới nhóm tân binh này vô pháp vô thiên như vậy, coi thường người ta cũng có thể bắt nạt đến tình trạng này, đây không phải đơn thuần chỉ là trò đùa dai. Mấy người này ai mà không biết Luru Triệu chứ, vội đứng nghiêm ngay ngắn, cúi đầu nhận sai. Luru Triệu đi tới, quét mắt nhìn Thiệu Cương bị đánh mặt mũi bầm dập miến cường đứng lên, ánh mắt sắc bén, tức giận nhìn mấy người kia.

“Được lắm! Các cậu rảnh rồi khiến cả người khó chịu phải không, bằng không, sao lại có sức lực ở chỗ này đánh nhau, ai cầm đầu, bước ra!” Mấy thằng nhóc ta nhìn người người nhìn ta, đều nhìn về phía Trương Đào, Trương Đào từng bước đi về phía trước: “Bảo cáo Chỉ đạo viên, không phải chúng tôi đánh nhau, chỉ là đùa giỡn thôi, có phải không Thiệu Cương?”

Thiệu Cương mím môi không nói một tiếng, Luru Triệu phì một tiếng, cười vui vẻ: “Đùa giỡn liền tạt quần người ta, nghe rất mới nha. Có cần tôi tìm vài người cũng đùa giỡn với cậu một lần hay không? Ở trước mặt Đại đội trưởng và nhóm tân binh các cậu, để thằng nhóc như cậu phơi nắng cho đã, đến khi trong đũng quần cũng có sâu...” Sắc mặt biến đổi, lớn tiếng nói: “Trừ Thiệu Cương, tất cả nghiêm, đằng sau quay! Tiêu Triệu, trông chừng mấy người bọn họ, chạy quanh sân huấn luyện hai mươi vòng, một vòng cũng không thể thiếu! Gọi cả Đại đội trưởng của tân binh lên đây cho tôi, tôi muốn hỏi cậu ta một chút xem cậu ta huấn luyện binh sĩ như thế nào!”

Tiêu Triệu đáp trả một tiếng, tìm một cậu lính đi gọi Đại đội trưởng, tự mình trông chừng mấy người kia chạy vòng quanh sân huấn luyện. Luru Triệu quay đầu lại nhìn chằm chằm Thiệu Cương một lúc, thằng nhóc này và chị cậu ta giống nhau, có vẻ ngoài đẹp, nhưng tính tình lại không giống đàn ông, có lẽ chuyện của chị cậu ta đã để lại cho cậu ta bóng ma, nhìn qua có chút lạc lõng âm u bất lợi.

Nhớ rõ mấy hôm trước, Phùng Ki còn có ý tìm cậu ta đến doanh bộ, hỏi cậu ta có muốn đến doanh trại của bọn họ không, lúc ấy trong lòng Luru Triệu không vui, doanh trại của bọn họ, người người đều là đàn ông mạnh mẽ, một người không âm không dương như vậy đến đây thực không ra gì, cũng may thằng nhóc này cũng có chút khí cốt, nhất mực khéo léo từ chối, thà rằng ở lại tân binh để cho người ta bắt nạt.

Luru Triệu cũng không có nghĩa vụ thay cậu ta trút giận, không phải hôm nay thật sự nhìn không vừa mắt cũng không muốn quản chuyện bao đồng, chờ Đại đội trưởng đến, giáo huấn vài câu, bảo dẫn Thiệu Cương trở về. Nhìn bóng dáng Thiệu Cương khập khiễng đi xa, không biết có phải Luru Triệu nhiều chuyện hay không, lại cảm thấy thằng nhóc này có gì đó không ổn. Hôm ở doanh bộ, ngẫu nhiên ngẩng đầu thấy ánh mắt kia nhìn Phùng Ki thực sự có chút hoảng loạn.

Nghĩ đến đây, Luru Triệu không khỏi lắc đầu bật cười, thức trắng hai ngày thật mệt mỏi, cả ngày miên man suy nghĩ gì đâu. Phùng Ki để ý thằng nhóc này đã đủ rồi, cũng phá vỡ nguyên tắc nhất quán của cậu ta. Thật ra, thằng nhóc này và Phùng Ki chẳng có quan hệ gì, qua hôm nay, Phùng Ki cũng là người có vợ, cũng không cần Chỉ đạo viên như anh phải quan tâm.

Nói đến cưới vợ, Phùng Ki ở cổng trường nhìn thấy bóng dáng Mạnh Mạnh từ xa đi ra, khoe miệng không khỏi vênh vênh lên. Ánh mặt trời tháng 10 vừa đủ ấm, xuyên qua tán lá dừng trên người cô, lấp loáng loang lổ, giống như tình cảnh năm ấy, anh mang cô đi chèo thuyền trong đập chứa nước ở quê anh, ánh sáng dừng trên người cô cũng như thế này, chiếu lên khuôn mặt tươi cười xinh đẹp không nói nên lời của cô.

Khi đó cô còn là tiểu nha đầu mới mười hai tuổi, hôm nay cũng đã là cô vợ bé nhỏ của Phùng Ki anh, người vợ anh muốn yêu cả đời chiều cả đời. Duyên phận của hai người thật sự từ lúc tiểu nha đầu sinh ra đã bắt đầu, may mắn như này ước chừng không phải ai cũng có thể có được, Phùng Ki anh lại dễ dàng chiếm được cho nên càng muốn quý trọng gấp đôi.

Anh âm thầm thề với chính mình như vậy. Bóng dáng tiểu nha đầu đi tới, vừa đến gần, trước mắt Phùng Ki không khỏi sáng ngời, tiểu nha đầu mặc một bộ sườn xám truyền thống, màu sắc đỏ tươi, đường viền đều thêu chỉ nổi màu bạc, đi đến bên người anh, Phùng Ki mới nhìn rõ, trên chất liệu vải đều dệt nổi hình hoa Mẫu đơn đa dạng tinh xảo xinh đẹp, tương xứng với cây trăm Mẫu Đơn Bát Bảo sau đầu cô, giống như cung nữ dân quốc (Trung Hoa Dân Quốc là tên của TQ sau thời nhà Thanh, giờ thì từ đó hay dùng để chỉ Đài Loan, cụ thể thì có thể tra trên Wikipedia cụm ‘Trung Hoa Dân Quốc’) từ trong bức họa cuộn tròn đi ra, tuy rằng chỉ trang điểm nhạt, nhưng không thể không thừa nhận vẫn rất xinh đẹp. Nha đầu kia luôn biết cách ăn mặc, hơn nữa lại hợp cảnh hợp tình, cả người không tính là hưng phấn, nhưng khắp nơi lại lộ ra không khí vui mừng của cô dâu mới cưới, đúng vậy, cô dâu mới cưới! Cô vợ bé nhỏ của Phùng Ki anh...

Chương 55

Dù Manh Manh trang điểm, cũng không đến được cảnh giới như vậy, sùron xám trên người này là lấy từ bà nội cô. Gia tộc của bà nội cô cũng coi như đại gia tộc khó lường, tổ tiên lấy việc buôn bán lập nghiệp. Bà nội cô lúc rảnh rỗi thường nói chuyện quá khứ với cô, nói lúc còn nhỏ ở trong vườn, đi tới đi lui cũng không nhìn thấy đầu, trong nhà có một cái hồ lớn, mùa đông trượt băng, mùa hè chơi thuyền, trong nhà còn có phòng thêu đặc biệt, quần áo trên người đều do tú nương ở đây tự tay may.

Cho nên, đến bây giờ Phương phu nhân vẫn thích sùron xám nhất, mặc sùron xám vào sẽ mang vẻ ung dung đẹp để quý giá người khác không có. Sau khi gả vào nhà họ Phương, bạn bè giới thiệu một thợ may chuyên may sùron xám, vừa vào cửa đã thấy đây là cửa hàng do thợ thêu trong nhà bà mở, nhờ mối quan hệ này, sùron xám của Phương phu nhân không cần lo nữa.

Hiện tại người trẻ tuổi thích hàng xa xỉ của nước ngoài, cũng không biết hàng thực sự xa xỉ chính là hàng Trung Quốc. Sùron xám trên người Manh Manh này phải nói là hàng hiếm có, tất cả đều dệt – may – thêu thủ công, làm suốt một tháng, là Phương phu nhân sớm chuẩn bị, hôm kia cố ý kêu Manh Manh lên thử một chút.

Manh Manh vừa mặc vào người liền không muốn cởi ra, ngay cả mẹ xinh đẹp nhà cô và cô của cô cũng ngắm nhìn không chớp mắt. Tiểu nha đầu đến trước gương tự soi, cũng vô cùng vừa lòng, vẫn cảm thấy gương mặt của mình dù không xinh đẹp như mẹ, nhưng nhìn qua cũng không tệ lắm, chỉ là góc cạnh không đủ nhu hòa, nhìn thế nào cũng chưa bằng mẹ xinh đẹp như hoa như ngọc nhà cô.

Mặc sùron xám vào người, rồi mẹ xinh đẹp búi tóc cho cô, hai mẹ con đứng cùng một nơi như tạo ra hai chị em xinh đẹp như hoa. Nhìn cô rồi bà nội quay đầu lại nói rằng cũng may cho mẹ xinh đẹp một bộ.

Hôm nay Manh Manh cố ý muốn cho Phùng Ki một niềm vui bất ngờ, cô muốn Phùng Ki vĩnh viễn nhớ kỹ, hôm nay cô xinh đẹp đến mức nào. Bởi vậy thấy khuôn mặt Phùng Ki có chút ngu si, cái miệng nhỏ nhắn không ngừng mở rộng, lên xe vẫn nhìn không được mà hỏi: “Ki ca ca, em có xinh đẹp không?”

Phùng Ki nghiêng đầu nhìn cô nửa ngày, nghiêng người hôn lên trán cô một cái, vô cùng thông minh nói: “Manh Manh nhà ta thật sự rất xinh đẹp.” Thế này Manh Manh mới vừa lòng, cũng có qua có lại đáp trả: “Ki ca ca cũng rất tuần tú nha.”

Phùng Ki không khỏi cười ra tiếng, cúi đầu nhìn nhìn chính mình, một thân quân trang trước sau như một. Nói thật, xét bề ngoài mà nói, mình không xứng với tiểu nha đầu, nhưng mà nghĩ lại thì, trong hàng trăm hàng vạn đàn ông trên đời này, có mấy người có thể thực sự xứng với tiểu nha đầu của anh, hơn nữa đó là một cô nhóc tai họa, không bằng anh ôm vào trong ngực trước, giảm tai họa cho người khác.

Lời này là ngày đó Vệ Hiểu Phong nói với anh, lúc ấy Phùng Ki còn cảm thấy không thể xuôi tai, cho dù tiểu nha đầu có làm gì, Phùng Ki vẫn luôn cảm thấy điểm xuất phát của tiểu nha đầu là thiện ý, cô luôn ôm một tấm lòng son khó có được, sao có thể là tai họa chứ.

Tâm Phùng Ki bị điểm ấy che mắt, không thể nghe người khác nói Manh Manh không tốt chút nào, giống như chính mình đã vất vả nuôi lớn một đứa nhỏ, nhìn chỗ nào cũng tốt, cho nên sau khi kết hôn, mỗi khi bị Manh Manh làm cho sợ hãi, cũng chỉ đổ là do gieo gió gặt bão.

Đề tài này còn xa, trước tiên nói về hiện tại, hai người tới cục Dân chính. Hôm nay cũng không đông lắm, rất nhanh liền bắt tay làm thủ tục, lúc chụp ảnh, Manh Manh tựa vào đầu vai Phùng Ki cười ngọt ngào, đến khi lấy hình lại cảm trong tay thích đến nỗi không buông ra.

Phùng Ki không thích chụp ảnh, cho nên hai người chụp ảnh chung không nhiều. Mỗi lần chụp ảnh cơ bản đều hé ra vẻ mặt như là ai nợ anh mấy trăm đồng, trong hình lại phá lệ nở nụ cười, tuy rằng chỉ là ý cười nhẹ bên môi, nhưng lại hợp với góc cạnh rõ ràng của anh, nhìn qua vô cùng anh tuấn.

Bên cạnh, Manh Manh tựa vào vai anh, ánh mắt phát sáng, ý cười đầy đắc chí. Một người mặc quân trang, một người mặc sùron xám lại phù hợp kỳ lạ, nhìn qua có vẻ xinh đẹp như hoa trong nước mang hương vị cổ xưa.

Ngay cả thợ chụp ảnh cũng nói chụp ảnh nhiều năm như vậy, hai người là cặp xứng đôi nhất, chúc hai người trăm năm hòa hợp, hạnh phúc mỹ mãn. Manh Manh cao hứng, còn đem bao lì xì bà nội cho cô đưa cho thợ chụp ảnh một bao.

Từ cục Dân chính đi ra, Phùng Ki đem cô đưa về nhà họ Phương, còn mình trở về doanh trại. Nhà họ Phương nay rồi ren hỗn loạn, bà nội của Manh Manh bận nhất, lo liệu đặt mua của hồi môn gì đó cho Manh Manh, bà có chút quá mức soi mói, một bộ trang sức bình thường nhất cũng phải chọn mấy lần, khiến cô Phương Nam của Manh Manh một ngày phải chạy đi chạy về mấy lượt.

Manh Manh vào nhà liền thấy trên bàn vẽ trước cửa sổ sát đất bên kia xếp đầy các hộp lớn nhỏ. Bên ngoài cửa sổ sát đất là vườn hoa nhỏ trong nhà, bà nội cô cảm thấy nơi này so với thư phòng trên lầu có ý có cảnh, liền đem bàn vẽ chuyển xuống dưới, bình thường lúc hứng trí, hai ông bà sẽ ở bên cửa sổ viết thư pháp hoặc vẽ vài nét bút thủy mặc đồ xanh, bình thường sẽ bày bút viết và nghiên mực, hôm nay lại xếp đầy các loại hộp.

Manh Manh đã nói qua rất nhiều lần là muốn tổ chức hôn lễ đơn giản, về phần của hồi môn, tự cô mấy năm nay để dành không ít tiền, muốn mua cái gì đều có thể mua, nhưng bà nội cô nghe xong liền không vui: “Con còn nhỏ có bao nhiêu tiền chứ, giữ lại làm tiền tiêu vật đi!” Nên đặt mua cái gì thì đặt

mua, ai cũng không ngăn được.

Phuong Nam thoáng nhìn Manh Manh vừa mới vào cửa, không khỏi cảm thán: “Tiểu nha đầu, là con kết hôn nha, so với cô tự mình kết hôn còn một hơn, cũng may trang sức tốt cục cũng quyết định xong.” Ánh mắt đánh giá cô một vòng nói: “Đăng ký xong chưa, Phùng đầu gỗ đâu?”

Manh Manh thay dép lê cho mình, đi vào: “Sắp có diễn tập lớn, Ki ca ca muốn huấn luyện, về doanh trại rồi ạ.” Phuong Nam cười nói: “Còn chưa gả đi, cánh tay khủy tay cũng hướng ra bên ngoài, chỉ biết nói chuyện thay Phùng đầu gỗ.”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Manh Manh đỏ hồng, không thuận theo chu miệng: “Cô à, cô nói gì vậy, bà nội đâu rồi ạ?” “Nội con vừa rồi bị cô bắt buộc lên lầu ngủ trưa, lại đây, lại đây nói chuyện với cô, vừa lúc cô có việc muốn hỏi con.”

Manh Manh buông cái túi nhỏ bé trong tay, đi qua ngồi trên sofa, ôm cánh tay Phuong Nam lắc lắc: “Dượng con đã về phải không ạ? Dượng ra nước ngoài cũng lâu rồi, cái hội nghị học thuật gì đó diễn ra cũng lâu quá đi!”

Phuong Nam xi một tiếng nở nụ cười, chỉ chỉ cái trán của cô: “Thật không trách được sao dượng lại thương con, còn biết nhớ thương dượng. Yên tâm đi, ngày mai chưa về, ngày kia sẽ về đến. Manh Manh, cô bé cô gặp ngày đó trong nhà trọ của con tên là Trần Hiểu Kỳ phải không?”

Manh Manh hồ nghi nhìn Phuong Nam: “Dạ vâng! Sao vậy ạ?” Ánh mắt Phuong Nam lóe lóe, lắc đầu: “Cũng không có gì, chỉ là đứa nhỏ nhìn rất đơn thuần, quan hệ của con và cô bé rất tốt sao? Trước kia sao lại quen biết?”

Manh Manh nói: “Hiểu Kỳ sống ở miền núi, tính cách kiên cường, học tập chăm chỉ, hơn nữa vốn dĩ đã sáng sủa thông minh. Con thực sự thích cô ấy, chúng con gần đây mới bắt đầu trở nên thân thiết.”

Phuong Nam ra về vô tình hỏi: “Anh Hiểu Phong của con cũng biết cô bé?” Manh Manh gật gù đầu: “Dạ, cũng cùng nhau ăn cơm vài lần.” Phuong Nam trầm ngâm.

Không phải hôm nay ngẫu nhiên ở bên ngoài nhìn thấy, cô nằm mơ cũng sẽ không nghĩ đến chuyện Hiểu Phong cùng bạn học của Manh Manh ở cùng một nơi. Hôm nay cô lái xe chở bà nội Manh Manh đến tiệm trang sức, đi ngang qua chốt đèn giao thông trước rạp chiếu phim, thoáng nhìn qua liền vừa vặn thấy hai người Hiểu Phong cùng Trần Hiểu Kỳ vừa nói vừa cười thoải mái đi vào.

Phuong Nam không có định kiến bề phái, nhưng đức hạnh của con mình thế nào, cô vẫn tương đối rõ ràng. Ở bên ngoài chơi đùa thế nào, cô chỉ mất nhắm mắt mở cho qua. Nhưng nếu cùng bạn học của Manh Manh ở cùng một chỗ thì không được, cô bé kia vừa nhìn là thấy thuộc loại hình ngây thơ ngốc nghếch, cùng Hiểu Phong ở một nơi chẳng khác nào dẽ vào miệng sói, không phải sẽ bị gặm đến ngay cả xương cốt cũng không còn sao.

Phải nói Hiểu Phong thực sự là ngọn gió độc, muốn ra về nghiêm túc yêu thương một đối tượng thật hiếm thấy. Mấy hôm trước Sở Tiểu Chu còn nói với cô là thấy Hiểu Phong cùng đại tiểu thư của nhà họ Sài đi cùng nhau, Phuong Nam vô cùng chứng mất đứa con nay Tần mai Sở này, cũng không biết giống ai, cha của thằng nhóc này năm đó cũng không có đào hoa như thế này, bằng không sớm đã bị cô thiên cũng chưa biết chừng. Nghĩ đến đây, Phuong Nam không khỏi lắc đầu thở dài, việc này không thể trực tiếp nói rõ với Manh Manh, dù sao Hiểu Phong cũng là anh, phải chờ cho thằng nhóc này chút mặt mũi.

Bởi vậy gạt đi, nói một câu: “Manh Manh à! Hôm nào rảnh, đem bạn học của con về nhà chơi đi, trong nhà ít người, bình thường chỉ có một mình bà nội con ở nhà, khó tránh khỏi tịch mịch, các con ở trong phòng nói nói cười cười, bà nội cũng có thể giải buồn.”

Trông nét Manh Manh đảo vài vòng, cũng không đoán ra ý tứ của cô, nếu cô của cô không nói ra, ai cũng không đoán được. Đây là lần đầu cô của cô chủ động yêu cầu cô đưa bạn học về nhà, Manh Manh cảm thấy có gì đó không ổn.

Phuong Nam cũng không muốn cho Manh Manh phí tâm tư suy đoán, trái phải gì cũng là Hiểu Phong gặp phải quan tòa. Lúc Manh Manh chưa nghĩ đến trường hợp anh Hiểu Phong và Hiểu Kỳ có gì ái muội, thì đã xảy ra chuyện lớn.

Vào tháng mười một, thành phố B bắt đầu có gió lớn không ngừng, mang theo ngọn gió phương Bắc lạnh lẽo đầu mùa đông quét lên người, thực sự lạnh đến thấu xương. Lần này quân đội diễn tập ở ven biển phía Nam, quy mô rất lớn, nghe nói hải – lục – không liên hợp diễn tập là lần đầu trong gần mười năm nay, Ki ca ca đã sớm theo quân đội đi rồi, không chỉ Ki ca ca, cha cô, còn có chú Phùng cũng đều đi.

Có đôi khi không nhìn tờ Hôn thú để trong ngăn kéo, chính Manh Manh cũng cảm thấy mình vẫn chưa lập gia đình, chưa kể cô còn chưa lấy bằng Tốt nghiệp Đại học kia, thế mà tờ Hôn thú đã có rồi, người biết cô kết hôn không nhiều lắm, cô chỉ nói cho Hiểu Kỳ, bởi vì cô chắc chắn Hiểu Kỳ là người bạn cả đời cũng không có khả năng mất đi, về phần người khác đều là khách qua đường mà thôi.

Thậm chí Sài Từ Hiên, từ lần trước cũng chưa nhìn thấy mặt chứ đừng nói là trò chuyện, vốn dĩ anh cũng sắp tốt nghiệp, cơ hội đến trường học sẽ không nhiều, đội trưởng của câu lạc bộ leo núi cũng đã đổi thành đàn anh năm ba, có đôi khi thoáng trong tầm mắt thấy bóng dáng của anh trong đám đông, giây lát liền biến mất.

Manh Manh cũng hiểu được như vậy tốt hơn. Mấy thứ mập mờ sẽ gây thương tổn quá lớn đến tình yêu, huống chi, nay cô đã là thiếu phụ trẻ đã kết hôn, cho nên, hôm nay Sài Từ Hiên đột nhiên tìm cô, cô có chút ngạc nhiên, hơn nữa Sài Từ Hiên tương đối lười nhác, mặc một cái áo sơ mi nhàn nhàn, trời lạnh như vậy, trên trán lại phủ kín một lớp mồ hôi mịn, thấy cô liền trực tiếp hỏi: “Manh Manh, có thể tìm được Vệ Hiểu Phong ở nơi nào, phải nhanh lên, bằng không liền không kịp...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 56

Trần Hiểu Kỳ thật không nghĩ tới mình theo Vệ Hiểu Phong tham dự lễ ra mắt một bộ phim mới lại dẫn tới tai bay vạ gió như thế, đúng là xui xẻo mà, đến uống một ngụm nước lạnh cũng mắc nghẹn.

Nguyên nhân vẫn là vì chuyện xây dựng trường học mới ở quê nhà. Vào thu, trời mưa liên tiếp, ngôi trường tiểu học vốn có ở quê trở nên dột nát, lại họa vô đơn chí, lãnh đạo phòng Giáo dục huyện bảo thôn bọn họ dự trù kinh phí tự sửa chữa, sao cho phải đạt tới tiêu chuẩn thấp nhất, nếu sang năm không qua được kiểm tra, sẽ bị dỡ bỏ rồi sát nhập vào trường học trong thị trấn.

Đây vô tình trở thành tin dữ, quê Trần Hiểu Kỳ tuy rằng không nhiều trẻ nhỏ, nhưng cũng hơn hai mươi em. Nếu trường bị sát nhập thì sẽ phải trèo đèo lội suối đi học, ngay cả đi xe cũng hơn nửa ngày mới có thể đến thị trấn, chi phí ăn uống, ở trọ dù không quá cao, nhưng đối với người dân trong thôn đời đời dựa vào trồng trọt để sinh sống mà nói thật sự là gánh nặng quá lớn.

Trường thôn cũng lo muốn chết, cha Trần Hiểu Kỳ vụng trộm gọi điện thoại cho cô nói năm đó lúc cô tốt nghiệp trung học, đi thi đại học ít nhiều đều do hàng xóm trong thôn hỗ trợ, ông không thể chống mắt lên nhìn bọn trẻ không có trường học, không phải trong TV thường nói có thể quyên góp giúp xây dựng trường tiểu học Hy Vọng sao, ông bảo cô tìm bạn học hỏi thử xem có phương pháp như vậy hay không, nếu được, bảo mọi người quyên tiền lập bia công đức ở cửa thôn cũng được.

Hiểu Kỳ vừa nghĩ, liền nghĩ ngay đến anh họ Vệ Hiểu Phong của Mạnh Mạnh. Hiểu Kỳ cũng từng tiếp xúc với kẻ có tiền, ví như cha của đứa bé mà cô dạy kèm vốn là giám đốc một công ty, nhưng cũng không bằng một góc của Vệ Hiểu Phong, với đứa bé thì muốn gì cũng có, với người khác thì thực sự phát huy bản sắc gian thương, lúc tính tiền lương với cô đều tìm cách bớt xén thời gian. (bớt thời gian dạy => giảm lương)

Cô cảm thấy Vệ Hiểu Phong rất hòa nhã, hơn nữa buôn bán lớn như vậy, nói không chừng sẽ vui lòng chi tiền làm từ thiện. Lúc Trần Hiểu Kỳ tìm tới Vệ Hiểu Phong, Vệ Hiểu Phong thực sự rất thoải mái, không nói hai lời lập tức đồng ý luôn và còn nói muốn khảo sát thực địa một chút, hơn nữa thành lập một tiểu ban đặc biệt do chuyên gia phụ trách để tránh phát sinh thất thoát.

Trần Hiểu Kỳ cố ý xin mấy ngày phép rồi cùng Vệ Hiểu Phong trở về quê. Trần Hiểu Kỳ cũng tận mắt thấy người đàn ông này không việc gì không làm được, việc trường thôn chạy gây chân cũng chưa hoàn thành, anh chỉ gọi vài cú điện thoại, phòng Giáo dục huyện liền đáp ứng hỗ trợ một phần tiền bạc giúp Vệ Hiểu Phong xây trường tiểu học Hy Vọng.

Mới đó mà đã một tuần lễ, Trần Hiểu Kỳ hiểu thêm một chút về anh chàng Vệ Hiểu Phong này, ẩn chứa bên trong bề ngoài đẹp trai là một quả tim vàng. Nói thật, ý nghĩ này của cô Vệ Hiểu Phong không biết, nếu biết thế nào cũng phải cười đến rút gân. Trên đời này vốn không có chuyện lợi ích từ trên trời rơi xuống, hơn nữa anh là thương nhân.

Sở dĩ giúp quê Trần Hiểu Kỳ xây trường tiểu học Hy Vọng là muốn làm nổi bật hình ảnh của công ty, còn có một nguyên nhân quan trọng hơn là Vệ Hiểu Phong đối với nha đầu đơn bào Trần Hiểu Kỳ này nảy sinh ra rất nhiều hứng thú.

Hành động cùng hình thức tư duy của nha đầu kia đều làm Hiểu Phong cảm thấy giống như quay về thế kỷ trước, bảo thủ lại lỗi thời, nói chuyện làm việc đều thẳng thắn đáng sợ. Có đôi khi Vệ Hiểu Phong cũng thay cô lau mồ hôi, một nha đầu ngốc nghếch như lợn làm thế nào lại từ hốc núi bé tắc đó thi đậu vào trường đại học nổi tiếng của thành phố B nhì.

Hơn nữa, của nặng hơn người, lợi ích lớn nhỏ gì cũng đều thích chiếm, cô chưa bao giờ dùng đầu óc ngẫm lại xem lợi ích dễ chiếm như vậy sao, hơn nữa lợi ích từ Vệ Hiểu Phong anh lại lớn như vậy, từ trước tới giờ chưa từng có ai có thể lấy được thứ gì có lợi từ anh.

Lấy hành động đeo bám của Sài Tử Hinh làm ví dụ, không phải cũng khiến anh dùng thủ đoạn mềm dẻo cắt đi sao. Nhắc tới Sài Tử Hinh, Vệ Hiểu Phong cũng thật tổn hại, rõ ràng trong lòng hai người biết rõ video quay Mạnh Mạnh nhìn là biết ai ra tay, nhưng cả hai đều giả vờ không nói đến, khoảng thời gian đó hai người so với trước kia không rõ ràng hơn rất nhiều.

Vệ Hiểu Phong dụ dỗ thâm thiết khiến Sài Tử Hinh trở nên nhầm lẫn, cũng không suy nghĩ quá sâu nữa. Mảnh đất kia Vệ Hiểu Phong cũng thoải mái đáp ứng, lấy giá ban đầu mua được mà tặng cho Sài Tử Hinh, chẳng qua không đợi Sài Tử Hinh cao hứng được bao lâu, tin tức nội bộ Hồng Cơ sụp liền gây ồn ào huyên náo.

Cổ phiếu Hồng Cơ sụt giảm tới mức thấp nhất trong lịch sử, lại đang liên tục mất giá. Dân mua cổ phiếu ngay lập tức có tâm lý muốn bán ra, khiến Hồng Cơ họa vô đơn chí, ngân hàng đối với các khoản vay trước kia của Hồng Cơ bắt đầu có thái độ hoài nghi, liền không phê duyệt đối với nhu cầu tiếp tục vay vốn của Hồng Cơ.

Trong một lúc mà thay đổi bất ngờ, ngày hôm qua Hồng Cơ còn khí thế vô cùng, vài ngày ngắn ngủn đã trở thành ‘bắt đầu gỏi liền thấy khui tay’, mà mấu chốt là Sài Tử Hinh còn chưa kịp mua lại mảnh đất kia, cho dù bán hết mọi thứ, cô cũng không có đủ tiền.

Roi vào đường cùng, Sài Tử Hinh không nể mặt đưa ra kế hoạch muốn cùng Vệ Hiểu Phong khai thác tài nguyên của khu mỏ, hơn nữa hy vọng Vệ Hiểu Phong có thể hỗ trợ, yêu cầu ngân hàng phê chuẩn việc cho vay.

Sài Từ Hinh cảm thấy quan hệ của mình cùng Vệ Hiểu Phong vô cùng có khả năng phát triển trở thành người một nhà, mới đề nghị đem hai người cột cùng một chỗ, trong lòng ngóng trông lúc này cùng hoạn nạn về sau có thể chung phú quý, bởi vậy kế hoạch này có vẻ tuy hai mà một.

Nhưng không nghĩ tới Vệ Hiểu Phong mấy ngày nay vẫn luôn dịu dàng, sau khi nghe xong, cười tủm tỉm nói: “Từ Hinh, bạn bè là bạn bè, nếu em thiếu tiền, anh cho mượn, bao nhiêu cũng không thành vấn đề. Nhưng trên phương diện làm ăn, làm ăn cho ra làm ăn, cùng nhau khai thác sao? Nói thật không sợ em buồn, nay tiền vốn Hồng Cơ cũng không còn, nói đến thực lực, Từ Hinh, cả anh và em đều hiểu mấy thứ thực lực này nói cho cùng là lấy tài chính làm hậu thuẫn, không có tiền thì tất cả đều là nói suông, về phía ngân hàng, anh cũng chỉ là thương nhân mà thôi, nào có đạo hạnh lớn đến mức có thể sai khiến ngành tài chính của chính phủ như vậy, nếu làm được, anh sẽ cho công ty của mình vay vài triệu trước, đầu cơ bất động sản cũng có thể kiếm đầy bồn đầy bát.”

Lúc nói lời này, thái độ vẫn nhẹ nhàng trước sau như một, nhưng Sài Từ Hinh liền cảm thấy từ trong ra ngoài đều lạnh, khề cán môi, cuối cùng vẫn hỏi một câu: “Mấy ngày nay, anh và em, anh và em...” Nói hai câu, cuối cùng vẫn bị bản tính kiêu ngạo cổ hữu ngăn trở, nửa ngày cũng không nói tiếp.

Lại bị Vệ Hiểu Phong cướp lời, nhẹ nhàng băng quơ nói: “Chỉ cần em nguyện ý, chúng ta vĩnh viễn là bạn bè.” Một tiếng bạn bè liền như Vương Mầu nương nương cầm cây trâm trong tay, vừa vung tay liền mở ra sông ngăn cách.

Sài Từ Hinh bỗng nhiên phát hiện Vệ Hiểu Phong rất giao hoạt. Anh có thể khiến cô hiểu lầm, mà không để lại chút sơ hở nào, người đàn ông này đúng là gian thương. Từ Hiên nói cô lấy tình yêu ra mà tính kế, ngược lại Sài Từ Hinh cảm thấy so với Vệ Hiểu Phong, cô vẫn chưa là gì. Hơn nữa, cô bỗng nhiên tỉnh ngộ, tình cảm của mình đối với Vệ Hiểu Phong không như miệng cô vẫn nói ‘có cũng được mà không có cũng không sao’, cô muốn có được người đàn ông này cả đời. Nếu vứt bỏ tự tôn cùng kiêu ngạo có thể đổi lấy anh, Sài Từ Hinh cũng sẽ không tiếc rẻ chút nào.

Nhưng Sài Từ Hinh chỉ không nghĩ tới khi cô vừa đưa ra quyết định, lại nhìn thấy tay Vệ Hiểu Phong đang kéo theo Trần Hiểu Kỳ. Lần đầu tiên nhìn thấy Trần Hiểu Kỳ, Sài Từ Hinh đã cảnh giác, cô thậm chí có thể rõ ràng cảm thấy được ánh mắt như có như không của Vệ Hiểu Phong dừng trên người Trần Hiểu Kỳ, đó là ánh mắt một người đàn ông nhìn người phụ nữ, không như vẻ kinh ngạc trước bề ngoài mà Vệ Hiểu Phong nhìn cô, mà trong ánh mắt đó có sự hứng thú đào xới khai phá nguy hiểm nhất.

Nhưng Sài Từ Hinh cũng chưa từng nghĩ tới mình lại thất bại dưới tay một Trần Hiểu Kỳ tầm thường, thậm chí là nữ sinh có chút khó coi như vậy. Lần đầu Sài Từ Hinh tự thân chuẩn bị, nghĩ là chắc chắn sẽ chiếm được Vệ Hiểu Phong, cô vốn sớm an bài trình tự cho một buổi tối lãng mạn, muốn lần đầu sau khi bữa ăn kết thúc, cô sẽ mời Vệ Hiểu Phong đi đến một nơi thật lãng mạn, cô sẽ vứt bỏ kiêu ngạo, bộc bạch tình cảm của mình, sau đó Vệ Hiểu Phong cảm động chấp nhận, hai người trải qua đêm lãng mạn mà kích tình.

Mà hết thấy những thứ này lại bị một Trần Hiểu Kỳ xuất hiện phá hư hầu như không còn gì. Hơn nữa, thái độ của Vệ Hiểu Phong đối với cô bắt đầu trở nên xa lạ cùng ngăn cách, chỉ giống như đồng nghiệp trên thương trường, có cũng được mà không có cũng không sao, không giống Trần Hiểu Kỳ được anh lôi kéo trong khuỷu tay thân mật săn sóc. Lúc Trần Hiểu Kỳ muốn đi lấy sâm banh đều bị anh đưa tay ngăn cản rồi thay bằng nước trái cây, hành vi yêu chiều rõ ràng hiện lên trong mắt Sài Từ Hinh, quả thực khiến cô ghen tị đến điên cuồng.

Sài Từ Hinh lừa giận bưng bưng, sau khi ở Tòa án cùng bên công an trình bày hoạt động của Hồng Cơ, cô mới hoàn toàn hiểu được, từ trước đến sau hết thấy đều là Vệ Hiểu Phong xuống tay với cô. Sài Từ Hinh hoàn toàn bại dưới chân người đàn ông này, anh không chỉ không hỗ trợ, còn có thể nhắc chân hung hăng đập mạnh.

Sài Từ Hinh chịu đá kích như thế, vài lần cô đến tìm Vệ Hiểu Phong nhưng người trước kia dễ dàng gặp được, lúc này ngay cả cái bóng cũng không bắt được. Cô không buông tha, giống như mắc bệnh ép buộc, vẫn không ngừng tìm Vệ Hiểu Phong, một lần lại một lần, hơn nữa còn bắt đầu say rượu.

Ở công ty của Vệ Hiểu Phong, Trần Hiểu Kỳ gặp gỡ cô chỉ do ngẫu nhiên. Trần Hiểu Kỳ vâng lời cha cố ý đem đặc sản vùng núi đến, dưới tình trạng bị cha cô dặn dò ngàn vạn lần mà không tình nguyện đến tặng quà cho Vệ Hiểu Phong.

Lại không nghĩ đến việc thư ký của Vệ Hiểu Phong nói hôm qua anh đến thành phố khác làm việc, thật uổng công. Trong thang máy cô lại gặp Sài Từ Hinh đang trong trạng thái tinh thần vô cùng không tốt. Cô chào hỏi, đối phương cũng không để ý, rõ ràng hơi âm trong thang máy đầy đủ, nhưng ánh mắt Sài Từ Hinh dừng trên người cô vẫn khiến Trần Hiểu Kỳ phát lạnh từng đợt.

Thang máy ‘đình’ một tiếng mở ra ở lầu một, Trần Hiểu Kỳ còn chưa bước ra ngoài, đã bị Sài Từ Hinh đột nhiên nhào tới ngăn lại, sau đó nhanh chóng bấm tầng ba mươi hai.

Tầng ba mươi hai là tầng thượng. Trần Hiểu Kỳ rút cuộc cũng phát hiện ra Sài Từ Hinh đang không bình thường. Trần Hiểu Kỳ không kêu cứu, cũng không giãy dụa, nguyên nhân là trong tay Sài Từ Hinh cầm một con dao, trực tiếp kề trên cổ cô.

Trần Hiểu Kỳ không muốn mình chết một cách vĩ đại, lại càng không muốn chết dưới một dao không rõ nguyên nhân thế này, về sau truyền ra ngoài cũng thật quá mất mặt. Cho nên mới nói, Vệ Hiểu Phong nhìn người tương đối chuẩn, thần kinh nha đầu kia thô to, tư tưởng lại khác hẳn người thường, lúc này càng không giống với người khác.

Theo lời nói đứt quãng tràn ngập mùi rượu của Sài Từ Hinh, khi Trần Hiểu Kỳ đứng ở mái nhà mới hiểu được, hết thấy là vì cô ấy hiểu lầm mình cùng Vệ Hiểu Phong có gian tình.

Trần Hiểu Kỳ quả thực muốn nôn ra máu ba lần, nghĩ kỹ lại thì chính mình cùng Vệ Hiểu Phong chỉ lần đầu tham dự một bữa tiệc quý quái, sao lại phát triển ra gian tình. Nhưng dù cô mười vạn phần chân thành bày tỏ vô số lần là mình cùng Vệ Hiểu Phong một chút quan hệ không rõ ràng cũng không có, Sài Từ Hinh vẫn không tin.

Lúc Manh Manh và Sài Từ Hiên đến thì nhìn thấy cảnh tượng Trần Hiểu Kỳ bị Sài Từ Hinh dùng dao đặt trên yết hầu, nhưng vẫn đang lác lác đầu tịt

tình khuyên bảo, khỏe miệng nói nhanh mà chảy cả bọt mép. Sài Từ Hinh không hề có ý buông ra, thậm chí hơi nhấn mạnh tay, lưỡi dao cắt qua da mang theo một vệt máu. Máu đỏ từ cổ Trần Hiểu Kỳ chảy ra, uốn lượn theo cái cổ trắng nõn, nhìn mà thấy ghê người...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 57

“Chị Sài à, chị trăm ngàn lần đừng kích động, thật sự em cùng Vệ Hiểu Phong một chút quan hệ cũng không có, Em thề, là thật đó, không tin chị có thể hỏi Manh Manh. Đúng, hỏi Manh Manh, cô ấy có thể làm chứng cho em.” Ánh mắt Trần Hiểu Kỳ thoáng nhìn thấy Manh Manh cùng Sài Từ Hiên, nước mắt cũng nhanh rơi xuống, vội vàng lại giải thích với Sài Từ Hinh ở phía sau, nước mắt đáng thương nhìn Sài Từ Hinh, khuôn mặt muốn vô tội liền có bao nhiêu vô tội, muốn đáng thương liền có bao nhiêu đáng thương.

Sài Từ Hiên mấy ngày nay đều canh chừng chị của anh, kỳ thật Hồng Cơ còn chưa thực sự rơi vào bước đường cùng, chẳng qua chị anh cho tới nay vẫn luôn kiêu ngạo, tình yêu cùng sự nghiệp đều ở trong tay Vệ Hiểu Phong, nhất thời khó chấp nhận thôi. Hôm nay nhân lúc anh đi ra ngoài mua mấy thứ, chị anh liền chạy đến tìm Vệ Hiểu Phong.

Sài Từ Hiên không muốn chị anh gặp Vệ Hiểu Phong, chị anh càng không bỏ xuống được, chẳng qua giáp mặt nói rõ nhất thời càng đau thêm, không gặp thì tốt hơn. Nguyên nhân anh sốt ruột cũng là sợ chị anh nhất thời không khôn ngoan, làm ra chuyện khó có thể vãn hồi, mấy ngày nay tinh thần trạng thái chị anh không tốt, giấc ngủ buổi tối trừ nhờ rượu ra, Sài Từ Hiên còn phát hiện trong phòng chị anh có thuốc an thần.

Nhưng dù thế nào anh cũng không nghĩ tới chị anh không tìm Vệ Hiểu Phong mà lại uy hiếp Trần Hiểu Kỳ. Việc này không phải vấn đề kinh doanh đơn thuần nữa, đây đã là vi phạm pháp luật rồi.

Sắc mặt Sài Từ Hiên có chút trắng bệch: “Chị, chị buông Hiểu Kỳ ra, việc này đâu có quan hệ gì với cô ấy! Không phải chị muốn tìm Vệ Hiểu Phong sao, anh ấy lập tức sẽ tới, Manh Manh đã gọi điện thoại giục anh ấy rồi, anh ấy đang trên đường tới đây.”

Sài Từ Hinh bỗng nhiên cười vài tiếng, sắc mặt càng có vài phần vặn vẹo: “Anh ấy rốt cục cũng đến đây, tất cả bởi vì cái mạng nhỏ của người anh ta yêu thương thôi...” cúi đầu nói với Trần Hiểu Kỳ một cách hung dữ: “Cô còn nói không có quan hệ gì với anh ấy, không quan hệ sao anh ấy khản trương như vậy?” “Thật... thật sự không quan hệ mà!” Trần Hiểu Kỳ khóc nức, cô còn oan hơn Đậu Nga*, á... Dao trong tay Sài Từ Hinh lại dí sát vài phần, Trần Hiểu Kỳ liền thấy một trận đau đớn.

* Vợ Tập Kích “Nỗi oan của nàng Đậu Nga” kể về câu chuyện bi thảm của nàng Đậu Nga, một cô gái trẻ. Lúc Đậu Nga còn nhỏ, mẹ Đậu Nga chết, vì cảnh nhà nghèo khó, cha nàng bán nàng cho gia đình bà Thái làm con dâu nuôi từ bé. Sau đó, chồng nàng Đậu Nga ốm chết, nàng và bà Thái sống dựa vào nhau, nhưng nàng bị thằng vô lại quấy rầy, và vu cáo hãm hại nàng bỏ thuốc độc giết người. Quan lại xử án nhận hối lộ, bức cung nàng một cách độc ác, Đậu Nga trước sau không chịu khuất phục. Quan xử án biết Đậu Nga rất hiếu thảo, bèn tra tấn bà Thái trước mặt nàng, Đậu Nga hiếu thảo hiền lành sợ bà Thái không chịu nổi tra tấn, đành phải oan ức nhận tội, rút cuộc nàng bị xử tội tử hình.

Nhưng, cho đến khi chết, Đậu Nga vẫn kiên cường bất khuất, ở pháp trường nàng lên án một cách căm phẫn “Trời” và “Đất” đại diện cho giai cấp thống trị. Nàng kêu gào: “Đất ơi, ông không phân biệt được người tốt và người xấu, làm sao làm Đất được! Trời ơi, ông xử sai, lẫn lộn người tốt với kẻ xấu, làm sao làm Trời được!” Trước khi chết, Đậu Nga thề rằng, trời sẽ mưa tuyết, che phủ cho xác của nàng, địa phương sẽ gặp hạn hán 3 năm liền. Lúc đó là tháng 6, trời mùa hè nóng nực, sau khi Đậu Nga bị giết, trong chớp lát trời đất mù mịt, tuyết bay đầy trời; sau đó địa phương gặp hạn hán 3 năm liền. (nguồn: <http://phiem-dam.com/1danhnan7.htm>)

Nhưng mà cô cũng không có thời gian để ý tới điều đó, bởi vì Trần Hiểu Kỳ phát hiện một chuyện càng nguy hiểm hơn. Sài Từ Hinh ôm cô đang không ngừng lui về phía sau, lui thêm vài bước thì cô cũng không kịp kêu đau mà sẽ trực tiếp ngã xuống dưới, đây là tầng ba mươi hai, ngã xuống thì không cần nghĩ, khẳng định chỉ có chết không thể sống.

Trần Hiểu Kỳ cảm thấy chính mình thực sự xui xẻo, sao lại dính vào việc này chứ! Manh Manh nhìn khoảng cách phía sau Sài Từ Hinh cũng hết hồn, nhưng trên mặt cũng không lộ cảm xúc, nháy mắt mấy cái, ngọt ngào cười cười: “Chị Từ Hinh, nếu anh họ em đắc tội với chị, em thay anh ấy tạ lỗi với chị, em có thể cam đoan, anh họ em cùng Hiểu Kỳ thật sự không có quan hệ, anh họ em cũng đã nói với em, người phụ nữ mà anh ấy để ý nhất chính là chị Từ Hinh, thật đó!”

Sài Từ Hinh ngẩn người, cười mỉa mai: “Phương Manh Manh, lời hoa ngôn xảo ngữ của cô chỉ có thể gạt lừa em trai ngốc nghếch của tôi thôi. Cô xem tôi là con ngốc sao, cũng vì cô và con nhỏ kia, Hiểu Phong mới không theo tôi. Hồng Cơ do một tay anh ấy làm suy sụp, dù tôi có chết cũng phải lỗi con nhỏ này theo, tôi muốn cho anh ấy biết thế nào là hối hận...”

“Một khi đã như vậy, cô nên lỗi tôi chết theo. Ân oán của tôi và cô, Manh Manh và Hiểu Kỳ không hề liên quan.” Giọng nói Vệ Hiểu Phong từ phía sau vang lên, mang theo trầm ổn vốn có, Manh Manh nhìn mờ mờ từ nơi tóc mai thái dương của anh, có thể thấy được trong lòng anh họ cô thực sự sốt ruột.

“Ồi! Vệ Hiểu Phong, cuối cùng anh cũng đến, không tránh tôi nữa sao! Tôi tưởng trong lòng anh chỉ có em gái bảo bối, thì ra còn có con nhỏ dễ tiện này.” Nói xong dùng sức túm Trần Hiểu Kỳ, Trần Hiểu Kỳ thét lớn một tiếng, nghiêng đầu nhìn Vệ Hiểu Phong, ánh mắt phức tạp vô cùng, có thăm oán, có may mắn, còn chờ đợi Vệ Hiểu Phong có thể cứu mạng nhỏ của cô.

Ánh mắt Vệ Hiểu Phong dừng trên tay Sài Tử Hình đang cầm dao kề trên cổ Trần Hiểu Kỳ, máu đã hơi khô nhưng vẫn có vài giọt máu mới không ngừng chảy ra. Trong ánh mắt thâm trầm của Vệ Hiểu Phong hiện lên một tia đau lòng, nháy mắt liền biến mất khỏi đáy mắt.

Vệ Hiểu Phong nhanh chóng cân nhắc tình thế lúc này, thông thả đi về phía trước, ngữ khí không chút dịu đi, bởi vì anh vô cùng hiểu rõ rằng với cô nàng như Sài Tử Hình, nói dối căn bản uống phí công sức: “Sài Tử Hình, cô thật khiến tôi khinh thường. Sự kiêu ngạo của cô, tự tôn của cô, khiến cô phải uy hiếp cô nhóc vô tội này đi tìm cái chết sao. Hiện tại tôi bắt đầu cảm thấy may mắn vì tôi đã không động tâm với cô, bởi vì căn bản cô không xứng với Vệ Hiểu Phong tôi! Hồng Cơ sụp đổ, cô có thể làm lại từ đầu, nói không chừng vài năm sau, tiền đồ của Hồng Cơ mới trên tay cô càng thêm sáng lạn, lúc này lại muốn chết không muốn sống sao, đây là biểu hiện của kẻ không có năng lực nhất.”

“Không xứng? Không có năng lực?” Sài Tử Hình bị anh nói mà sắc mặt trắng bệch, bỗng nhiên nở nụ cười tự giễu: “Vệ Hiểu Phong, anh đừng dùng lời thoả tha này giả bộ hồ đồ. Tại sao Hồng Cơ sụp đổ, anh rõ ràng nhất. Nếu không vì tôi dùng video quay em gái anh uy hiếp, anh sẽ đem mảnh đất kia tặng cho tôi sao? Thắng lợi quá nhanh khiến tôi quên mất bản chất âm hiểm độc ác của anh, anh giả vờ đem mảnh đất kia tặng cho tôi, sau lưng lại đem nguy cơ nội bộ của Hồng Cơ công bố ra ngoài, cổ phiếu của Hồng Cơ sụt giảm, ngân hàng tự nhiên sẽ không cho Hồng Cơ vay tiếp, không có tiền, dù có mảnh đất kia cũng uống công. Vệ Hiểu Phong, tôi đoán đúng không, ngay từ đầu anh cư xử tốt như thế, mục đích chính là đem Hồng Cơ giết chết, anh là kẻ tiểu nhân tính toán chi li.”

“Tiểu nhân?” Vệ Hiểu Phong cười ha ha, gật gật đầu: “Cô cũng không quá ngốc, là tôi tính toán chi li, nhưng Hồng Cơ là tốt hay là xấu, ngay từ đầu không liên quan gì với Vệ Hiểu Phong tôi. Cô không nên đem chủ ý đánh tôi trên người Manh Manh...” Vệ Hiểu Phong nói thầm, bây giờ còn uy hiếp Trần Hiểu Kỳ, món nợ này về sau chúng ta lại tính rõ ràng, cho tới bây giờ anh cũng không phải là cái quân tử chó má gì.

Sài Tử Hình bỗng nhiên phát hiện, trong lúc nói chuyện, Vệ Hiểu Phong đã đến cách cô cùng Trần Hiểu Kỳ ba bước, một bước nữa anh liền có thể chạm đến Trần Hiểu Kỳ. Sài Tử Hình cảnh giác, nhanh chóng lui hai bước về phía sau, đứng một cách khó khăn ở cạnh mép dọc theo mái nhà, trái tim Manh Manh cùng Sài Tử Hình thiếu chút nữa nhảy ra.

Ngón tay phải của Sài Tử Hình chỉ tới, hét to: “Vệ Hiểu Phong, anh còn dám tiến lên một bước, tôi liền đẩy Trần Hiểu Kỳ xuống.” Vệ Hiểu Phong liếc mắt nhìn Trần Hiểu Kỳ, bỗng nhiên nở nụ cười: “Sài Tử Hình, cô buồn cười thật đấy. Dùng nha đầu kia uy hiếp tôi, cô cảm thấy hữu dụng sao? Nha đầu kia chỉ là bạn học của Manh Manh, cô đem cô ấy đẩy xuống, là vận may của cô ấy không tốt, xui xẻo là đáng. Hơn nữa, hiện tại nha đầu kia cả ngày kề cận tôi, đuổi cũng không đi, cô đẩy cô ấy xuống thì càng tốt.”

Trần Hiểu Kỳ nhìn Vệ Hiểu Phong mà không thể tin được. Người đàn ông này quả thực, quả thực không phải là người. Anh ta lại cổ vũ Sài Tử Hình đẩy cô xuống, Trần Hiểu Kỳ trừng mắt nhìn chăm chăm anh ta, nghiêng răng nghiêng lợi, tâm tư muốn nhào tới cắn Vệ Hiểu Phong. Ngược lại, ngay cả nhìn Vệ Hiểu Phong cũng không nhìn cô, chỉ nhìn Sài Tử Hình: “Cô đây đi, nhanh một chút, đừng do dự...” Nói xong, còn cúi đầu nhìn đồng hồ: “Tôi còn có hội nghị quan trọng, cô không đẩy thì tôi phải đi đây...” tỏ thái độ tương đối không kiên nhẫn.

Nhưng lại làm Sài Tử Hình bắt đầu hoài nghi, vốn đối với việc Vệ Hiểu Phong coi trọng Trần Hiểu Kỳ còn có chút không tin. Lấy thanh danh phong lưu bên ngoài của Vệ Hiểu Phong, Trần Hiểu Kỳ ngây ngốc không hề có nhan sắc, thực sự không giống cô gái anh ta sẽ để ý, hơn nữa từ lời nói thái độ hiện tại của hai người, Sài Tử Hình càng cảm thấy nhất định có thể tin, nhưng cô còn có chút do dự, bởi vì giáo huấn của Vệ Hiểu Phong cô đã lĩnh giáo sâu sắc, nói không chừng đây lại là anh dùng mưu kế, mục đích là phân tán lực chú ý của cô.

Đáng tiếc cô tình ngộ hơi trễ, ngay trong nháy mắt cô thất thần, Vệ Hiểu Phong nhanh chóng nháy mắt với Manh Manh, sau đó từng bước tiến tới bắt lấy tay Trần Hiểu Kỳ kéo mạnh. Trần Hiểu Kỳ liền cảm thấy cổ bị lưỡi dao xẹt qua, nhói đau một cái, cô đã đến phía sau Manh Manh, mà trong tay Sài Tử Hình trống rỗng, thân thể mất trọng tâm, thẳng tắp ngã về phía sau: “Chị...” Sài Tử Hình hoảng sợ hô to một tiếng.

Như chỉ mảnh treo chuông, Vệ Hiểu Phong tiến nhanh tới, hai tay bắt được bả vai Sài Tử Hình, từ phía sau ôm lấy cả người, mang Sài Tử Hình túm lên.

Sau khi Sài Tử Hình được kéo lên, đáng vẻ cùng ánh mắt thẳng tắp nhìn chăm chăm Vệ Hiểu Phong, giống như choáng váng, sau một lúc lâu mới cúi đầu hỏi một câu: “Vì sao cứu tôi?” Vệ Hiểu Phong nhún mày nói: “Không phải tôi đã nói với cô sao, tôi hận nhất mấy cô nàng tự sát, hơn nữa chết ở trước mặt tôi, tôi sẽ thấy ác mộng.”

Tuy rằng lỗi thời, Manh Manh vẫn xì một tiếng bật cười, một trò khôi hài như vậy đã xong, Sài Tử Hình bị cảnh sát mang đi, Sài Tử Hình đương nhiên cũng đi theo.

Manh Manh nhớ tới chuyện vừa rồi, đi tới hỏi: “Video gì? Sao em không biết?” Ánh mắt Vệ Hiểu Phong lóe lóe, vỗ vỗ đầu cô, tức giận nói: “Nhanh gả cho Phùng đầu gỗ để anh ta quan tâm đi, anh bị em làm phiền sắp chết rồi.” Tò ra vô cùng ghét bỏ. Manh Manh bắt mồm mím môi.

Vệ Hiểu Phong quét mắt phía sau Manh Manh, Trần Hiểu Kỳ dùng ánh mắt giống như có thù giết cha nhìn anh, không khỏi vênh vênh khoe miệng lên: “Manh Manh, em về nhà trước đi, vừa rồi trong nhà gọi điện thoại đến, nói thân thể mẹ không thoải mái, anh mang Hiểu Kỳ đến bệnh viện rồi sẽ về.”

Manh Manh vừa nghe mẹ xinh đẹp không thoải mái, liền đem Hiểu Kỳ trực tiếp giao cho Vệ Hiểu Phong, nhanh như chớp chạy đi. Hiểu Kỳ bắt cũng không bắt kịp, dậm chân một cái, một tay ôm cổ, một bên còn dùng sức mạnh lớn nhất trừng mắt nhìn Vệ Hiểu Phong.

Vệ Hiểu Phong không khỏi cười ra tiếng, đi qua dắt tay cô lại bị Trần Hiểu Kỳ dùng sức gạt ra: “Anh buông ra, tôi cũng không nghĩ tới anh là loại đàn ông không có tâm không có tình như vậy. Tình huống vừa rồi, anh có biết Sài Tử Hình thực sự có thể đẩy tôi xuống hay không, hơn nữa lúc anh kéo tôi, trên cổ tôi còn kề dao đó, anh muốn cứu tôi hay là muốn giết tôi vậy. Cổ của tôi thiếu chút nữa bị cắt đứt, tôi với anh có ân oán từ kiếp trước phải không, hay là tôi đem con của anh ném đi, nên anh trả thù tôi.”

Vệ Hiểu Phong mạnh mẽ đem tay cô nắm ở trong tay, kéo vào trong lòng, ôm lấy cô đi ra ngoài: “Đầu tiên, tâm và tình là thứ hoàn toàn vô dụng, anh

không cần. Tiếp theo, cái miệng nhỏ nhắn của em còn có thể nói ra nhiều lời như vậy, chứng minh đầu của em vẫn còn yên ổn thật tốt ở trên cổ. Cuối cùng, anh còn chưa cưới vợ, con cang không biết ở đâu mà có.” Nói xong, còn có ý làm như vô tình liếc mắt xuống bụng của cô.

Trần Hiểu Kỳ căn bản không chú ý ánh mắt rõ ràng không có ý tốt của anh, mà bị anh chọc giận đến thiếu chút nữa đánh người. Người đàn ông này một chút cũng không chịu thiệt, cô nói một câu, anh có một trăm câu chờ cô, làm cô tức chết.

Vệ Hiểu Phong lôi kéo tay cô, trực tiếp đi đến bãi đỗ xe bên dưới. Trần Hiểu Kỳ đứng bên cạnh xe, chu miệng dỗi không nhúc nhích, Vệ Hiểu Phong cười nói: “Không phải nói cô sắp bị chặt đứt sao, nhanh đến bệnh viện thôi! Đừng bất động ở đây, hay là muốn anh ôm em sao?” Vừa dứt lời, liền xoay người ôm lấy cô nhét vào trong xe, tự mình đi vòng qua, lên xe.

Xe chạy ra thật xa, Trần Hiểu Kỳ còn chưa phục hồi tinh thần lại, ngoại trừ cảm giác đau đốn trên cổ, cô bỗng nhiên cảm thấy giống như còn có chỗ nào đó không thích hợp, vô cùng không thích hợp...

Lại nói tới mẹ xinh đẹp của Mạnh Mạnh, đừng nhìn bộ dạng yếu đuối như vậy nhưng số lần sinh bệnh thực sự không nhiều lắm. Hơn nữa sau lần viêm phổi năm năm trước, ở nhà có cha bá đạo của cô che chở, ngay cả cảm mạo mẹ xinh đẹp cũng chưa mắc phải lần nào. Hàng năm kiểm tra thân thể ba lần, cẩn thận từ đầu đến chân, toàn bộ hành trình thủ trưởng Phương tham dự giám sát, chỉ sợ vợ bảo bối của ông có sơ xuất gì.

Chưa kể mấy tháng trước mới kiểm tra, các cơ quan trong thân thể đều ở trạng thái tốt nhất, sao đột nhiên lại không thoải mái. Mạnh Mạnh buồn bực chạy thẳng về nhà, thấy di giúp việc cười tủm tỉm ra mở cửa, thì càng nghi ngờ. Mẹ xinh đẹp sinh bệnh là chuyện lớn của nhà họ Phương, hơn nữa hiện tại cha cô đang tham gia diễn tập, nếu trở về biết vợ bị bệnh, không biết sẽ nổi giận thế nào, mà sao không khí trong nhà không có một chút mây đen sương mù như dự đoán, ngược lại có từng đợt từng đợt không khí vui mừng nhẹ nhàng lộ ra.

Vào phòng, Mạnh Mạnh phát hiện mẹ xinh đẹp nhà cô đang an vị trên sofa phòng khách, cùng cô của cô và bà nội nói chuyện, sắc mặt trắng lại như hồng, nhìn không có chút bệnh trạng nào, nâng mắt nhìn Mạnh Mạnh. Mạnh Mạnh cảm thấy có chút ý tứ ngượng ngùng, mẹ xinh đẹp như vậy lại có đáng về như cô gái chưa chồng, Mạnh Mạnh nhìn có chút ngẩn người.

Ánh mắt Phương Nam đảo một vòng trên người cô, hứng trí nói: “Mạnh Mạnh, mau tới đây, nói cho cô nghe xem, con thích có em trai hay em gái?”

Mạnh Mạnh ngạc nhiên, Hàn Dẫn Tổ hé ra nét mặt nhăn nhó ửng đỏ, giọng nói ngập ngừng: “Phương Nam...” Phương Nam xì một tiếng nở nụ cười: “Chị dâu, chị và anh là vợ chồng danh chính ngôn thuận, sinh con rất hợp lý lại hợp pháp, có gì phải ngượng ngùng.”

Mặt Hàn Dẫn Tổ càng đỏ hơn. Nói đến chuyện này, trong lòng cô không khỏi bắt đầu thăm oán Phương Chấn Đông. Lúc trước sau khi sinh hạ Phương Tuấn, mặc dù cả hai không nói rõ, nhưng cơ bản đều chung nhận thức trai gái đều có thì tốt rồi, không nhất thiết lại sinh thêm.

Hơn nữa Phương Chấn Đông càng đau lòng cho vợ của mình, lúc sinh Mạnh Mạnh rất tốt, lúc sinh Phương Tuấn lại rất khó khăn, lúc ấy Phương Chấn Đông hồi hận ở ngoài phòng sinh đi tới đi lui, từ đó về sau, bắt đầu có ý thức tránh thai.

Mấy tháng trước Hàn Dẫn Tổ cùng thầy đi Hải Nam tham gia một diễn đàn, vừa đi là đi một tháng. Vợ không ở bên người, Phương Chấn Đông thật sự khó chịu, sau đó tham dự một hội nghị ở quần khu trên đảo. Sau khi hội nghị kết thúc, Phương Chấn Đông ở lại đó một đêm.

Có lẽ là thiên thời địa lợi, tương tư sau khi xa cách, khiến Phương Chấn Đông tìm lại được cảm giác nhất kiến chung tình năm đó. Tuy rằng đã qua nhiều năm, con trai và con gái cũng đã lớn lên, hai người cũng tương đối ân ái, nhưng cảm giác xúc động mãnh liệt khi trẻ tuổi vẫn phai mờ một ít, mà ở Hải Nam, những kích tình chìm vào trí nhớ này một lần nữa bùng mãnh tiến ra, tựa như cả hai không thể thỏa mãn, xa cách gặp lại giống như tình nhân, thiếu đốt nóng bùng nổ mạnh mẽ một hồi.

Kích tình đã khống chế lý trí, chuyện tránh thai đã bị ném lên chín tầng mây. Vốn dĩ Hàn Dẫn Tổ cũng không nghĩ đến chỉ một đêm như vậy mà thôi, sao lại có thể có, cũng đã quên đồng chí Phương Chấn Đông xưa nay có tên hiệu là tay súng thiện xạ, đây cũng không phải là hư danh, tuy chỉ một đêm liền thành công chiếm thành.

Hôm nay Hàn Dẫn Tổ từ trên lầu đi xuống, thân thể hơi lão đảo một chút, trước mắt tối đen thiếu chút nữa ngã quỵ, nếu Phương phu nhân không kịp lúc đỡ lấy cô, chắc sẽ từ cầu thang lăn xuống mất. Lúc đó hậu quả chắc chắn sẽ không ai chịu nổi, Phương phu nhân thực sự sợ hãi, gọi Phương Nam rồi hai mẹ con cùng đưa Hàn Dẫn Tổ đi bệnh viện kiểm tra thì biết được lại có thai, một tháng rồi.

Phương phu nhân mừng rỡ khoe miệng không thể khép lại, ban đầu buồn vì hôn sự của con trai, buồn không có cháu trai, buồn nhà họ Phương không có người nối nghiệp, nhưng lúc này, nhìn thấy chính mình cũng đã hơn bảy mươi, con dâu lại có, không cần biết là cháu trai hay cháu gái, đều phải ăn mừng chuyện vui lớn này.

Nhưng Hàn Dẫn Tổ không cảm thấy như vậy. Mạnh Mạnh cũng đã kết hôn, cũng có thể mang thai. Nếu Mạnh Mạnh cũng có, tương lai con và cháu tuổi gần bằng nhau, xem như cùng lứa, nghĩ thế nào cũng cảm thấy có chút xấu hổ, hơn nữa mình đã từng này tuổi, bốn mươi sáu rồi mà còn sinh con, việc này không phải sẽ khiến người khác cười rộ rỡ sao!

Có gánh nặng tâm lý này, từ sau khi kiểm tra, mặt của cô vẫn hồng đến tận bây giờ, nhìn Mạnh Mạnh càng cảm thấy hoang đường không thôi. Trong lòng suy nghĩ có nên bỏ đứa trẻ này hay không, nhưng mà chuyện này cô cũng không dám làm chủ, phải đợi Phương Chấn Đông trở về, hai người lên thương lượng.

Mạnh Mạnh cũng hiểu được việc này rất đáng vui mừng. Lúc trước khi biết mẹ xinh đẹp mang thai Phương Tuấn, lúc đó Mạnh Mạnh đã ngóng trông có em trai hoặc em gái để cho cô bắt nạt. Nhưng hiện tại trong bụng mẹ xinh đẹp lại có em bé nhà, sinh ra sẽ nhỏ hơn mình hai mươi tuổi, chưa kể cô cũng có thể làm mẹ, sao lại không biết xấu hổ bắt nạt các em, nhưng suy nghĩ lại, kỳ thật như vậy cũng không tệ, nếu mình cũng có, vậy em trai cùng con trai,

em gái và con gái cùng đến vườn trẻ, đến trường, cũng không lẻ loi, ít nhất có bầu bạn, không giống như cô trước đây chỉ biết chơi một mình.

Nghĩ đến đây, mặt mày Manh Manh hớn hờ dựa vào bên người mẹ xinh đẹp, sờ sờ bụng mẹ xinh đẹp nhìn qua quá mức bằng phẳng: “Nói như vậy, bảy tháng sau, con có thể có em trai hoặc em gái à?”

Phuong phu nhân đẩy tay cô ra: “Hiện tại không thể sờ, lúc này rất yếu ớt, cẩn thận kéo động thai.” Manh Manh mím mím miệng, bỗng nhiên ghen tỵ trong lòng, cha đã lớn tuổi, hơn năm mươi rồi, Ki ca ca của cô còn chưa đến ba mươi, trẻ trung khỏe mạnh, mỗi lần phải nói là làm đến trình độ kịch liệt, Manh Manh cảm thấy thế nào cũng sẽ không bại bởi cha và mẹ, hơn nữa có vài lần cũng không mang bao, sao bụng của cô lại cứ như vậy không có chuyển biến gì.

Manh Manh nghĩ như vậy mà âm thầm hạ quyết tâm, lần này chờ Ki ca ca trở về, cô muốn sử dụng tất cả chiêu thức, trong thời gian ngắn nhất cần phải làm ra một đứa trẻ.

Kế hoạch của Manh Manh rất như ý, không thể nghĩ tới kế hoạch này bị tin tức Ki ca ca đột nhiên nằm viện hoàn toàn phá hỏng. Manh Manh xin nghỉ, suốt đêm chạy tới bệnh viện quân khu Phúc Châu, đứng ở bên ngoài phòng bệnh bỗng nhiên có một ý nghĩ rất mê tín trong đầu, Ki ca ca tám phần xung khắc với diễn tập quân sự. Thời gian chưa bao lâu đã vào bệnh viện hai lần, nhưng nghe được từ trong cửa truyền đến giọng nói của Thiệu Cương, lại phát hiện thời khắc này khiến người kinh sợ.

Thiệu Cương đương nhiên không biết Manh Manh ở ngoài cửa, ánh mắt cậu ta không có chút che giấu, mang theo ý hận mãnh liệt nhìn Phùng Ki. Ý đồ trong mắt cậu ta làm mặt Phùng Ki nhăn nhó thật sâu, nếu nói diễn tập quân sự lần trước thuần túy là ngoài ý muốn, còn lần này, Phùng Ki nhận ra vô cùng rõ ràng là Thiệu Cương cố ý gây ra, hơn nữa hiện tại ánh mắt cậu ta ôm đầy nỗi hận đã gián tiếp thuyết minh hết thảy, cho tới bây giờ Phùng Ki còn không rõ vì sao Thiệu Cương lại hận mình như vậy, hận đến không tiếc cùng anh kéo nhau mà chết.

Diễn tập quân sự lần này là diễn tập hải – lục – không liên hợp, quy mô rất lớn, đương nhiên tính nguy hiểm cũng cao hơn rất nhiều. Diễn tập quân sự giai đoạn ba là diễn tập đổ bộ thực chiến, chính là vượt qua khi con lốc nổi lên trên biển, sóng biển mãnh liệt, cao nhất lên tới hai mét rưỡi. Phùng Ki ở trong xe tăng đột nhiên xe bị tắt máy, bị cuốn vào đáy nước, vì tránh cho đồng đội thương vong, Phùng Ki chỉ có thể ra lệnh bỏ xe, bơi lên bờ.

Những người khác đều lên bờ an toàn, chỉ có Thiệu Cương thể lực chống đỡ không nổi bị sóng to cuốn đi. Phùng Ki nhảy xuống biển nghĩ cách cứu viện, lúc giữ được cậu ta, cậu ta lại bắt đầu phản kháng kịch liệt, không chịu phối hợp, suýt nữa gây ra hậu quả là hai người cùng chết, cũng may sau đó gió nhỏ lại, viện binh trên biển phụ trách cứu hộ cũng nhanh chóng đem bọn họ cứu lên bờ.

Bởi vì chìm trong nước qua thời gian dài làm phổi bị phù, Phùng Ki cùng Thiệu Cương không thể không rút khỏi diễn tập quân sự, nhập viện điều trị. Trên biển lúc ấy chỉ có hai người bọn họ, lại nhìn thấy tình cảnh lúc trước, nếu trước đó Phùng Ki còn có một chút hoài nghi thì hiện tại đã vô cùng rõ ràng.

Mấy ngày trước hôm diễn tập quân sự, Thiệu Cương bỗng nhiên tìm anh tỏ vẻ muốn theo anh cùng nhau tham gia diễn tập quân sự, mục đích muốn đối phó với anh, có lẽ là do biển cô liên tục xảy ra làm cho tâm lý chàng trai Thiệu Cương mới hai mươi tuổi, bắt đầu cố chấp vận vẹo, làm ra hành vi điên cuồng như vậy.

Phùng Ki đã nghe Lưu Triệu sơ lược nói qua tình cảnh Thiệu Cương ở đoàn tân binh chịu cảnh bị bắt nạt. Cũng vì thế mà lúc Thiệu Cương đưa ra ý muốn theo anh diễn tập quân sự, Phùng Ki mới phá lệ đáp ứng, một là do Manh Manh từng đồng ý với Thiệu Tĩnh sẽ quan tâm tới em trai của cô ấy, còn một lý do nữa là Phùng Ki muốn đem Thiệu Cương tách khỏi đoàn tân binh ăn chơi trác táng kia, vốn là ý tốt, lại không nghĩ rằng Thiệu Cương muốn đẩy anh vào chỗ chết.

Phùng Ki không né tránh nhìn thẳng cậu ta: “Vì sao?” “Vì sao?” Thiệu Cương không khỏi muốn cười, Phùng Ki lại hỏi anh vì sao, chị gặp chuyện, anh ở trong doanh trại quân đội chịu nhọc nhằn, trừ ghi hận lên người Phùng Ki, Thiệu Cương không biết nên tìm ai đòi công bằng. Anh hận Phùng Ki thấu xương, hết thấy đều là vì Phùng Ki, gã đàn ông có mối nói cũ này.

Thiệu Cương cảm thấy chị mình sơ dĩ rơi vào hoàn cảnh như thế, không thể không liên quan tới Phùng Ki, không nghĩ cũng biết, khẳng định là lúc trước Phùng Ki vì Phuong Manh Manh nên sắp cưới chị thì lại chia tay, chị rơi vào đường cùng, mới làm ra chuyện như vậy. Một người không hề có bối cảnh, không dựa vào quen biết, muốn đứng vững ở quân đội, trừ cách này, chị anh còn có thể làm gì.

Nếu lúc trước Phùng Ki không chia tay với chị, hết thấy những chuyện này cũng sẽ không phát sinh, nghĩ đến đây, Thiệu Cương oán hận nói: “Anh không nên vì Phuong Manh Manh mà bỏ chị của tôi. Chuyện sau này của chị tôi, anh không chỉ không hỗ trợ, thậm chí cả tâm và tình cũng không bỏ thí. Đúng, chị tôi và tôi thật đáng đời, chị tôi không biết lượng sức muốn trèo cao tới tham mưu trưởng Phùng, tôi cũng phải dựa vào chị tôi mà ăn chén cơm nhà binh này, hai chị em chúng tôi không có tiền đồ, cho nên rất đáng bị khinh thường, bị chà đạp. Nhưng cuối cùng chị tôi rơi vào tình cảnh như vậy, anh lại từng bước thăng chức, hơn nữa lại kết hôn cùng Phuong Manh Manh. Anh không biết là ông trời rất không công bằng, trời bất công nên tôi phải tự mình tìm công bằng, đáng tiếc lần này không giết chết anh...”

“Rầm...” Cửa phòng bệnh bị đá văng, đầu Manh Manh như bốc lửa tiến vào, không nói tiếng nào, đưa tay trực tiếp khóa yết hầu Thiệu Cương, ấn lên tường: “Không phải anh nói muốn tìm công bằng sao, hiện tại tôi giúp anh tìm công bằng.” Xoay bàn tay, làm nhiều việc cùng lúc, chất chất... Mấy bạt tay liên đánh lên mặt Thiệu Cương.

Phùng Ki ngây ngốc vài giây mới phản ứng lại: “Manh Manh, Manh Manh, dừng tay, em dừng tay lại cho anh, khụ...” Anh bất chấp còn mang ống truyền dịch, xuống giường ngăn Manh Manh còn muốn giơ tay đánh tiếp, tiếng ho khan kịch liệt khiến Manh Manh buông Thiệu Cương ra, Thiệu Cương thờ dốc vài cái, dựa vào tường.

Phùng Ki bình tĩnh lại, túm tay Manh Manh kéo đến một bên, nói với Thiệu Cương: “Lúc trước là chị cậu đề nghị chia tay, về chuyện sau đó cậu và chị

cậu gặp phải, tôi chỉ có thể bày tỏ tiếc nuối, về phần nguyên nhân, tôi và Manh Manh không có chút quan hệ nào. Chi tiết trong đó cậu nên về hỏi chị mình. Về phần chuyện xảy ra khi diễn tập quân sự, tôi cũng sẽ không bỏ qua, bởi vì oán hận của bản thân mà gây ra chuyện như vậy, cậu không xứng làm một binh sĩ, hiện tại cứ ra ngoài cho tôi, ngay lập tức!”

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 58

Người như Thiệu Cương kỳ thật có rất nhiều, chỉ vì oán hận của bản thân hoặc là tự mình gây nên mà đem tất cả nguyên nhân đổ lên trên đầu người khác, chưa bao giờ tự xét lại khuyết điểm của mình. Hành vi cậu ta tự cho là công bằng kỳ thật lại là biểu hiện của kẻ đang ở trong tình trạng yếu đuối nhất. Manh Manh chứng mất người như vậy nhất, đúng là gã đàn ông mù mờ.

Hiện tại Manh Manh cứ nghĩ tới là thấy sợ. Tuy rằng tình huống ngay lúc đó cô cũng không biết rõ, nhưng theo lời cực đoan hận thấu xương mà Thiệu Cương nói với Phùng Ki, anh ta thật sự muốn làm cho phải Ki ca ca chết.

Manh Manh luôn cảm thấy cái chết cách mình rất xa, mặc dù trong khoảnh khắc cô gặp phải tuyết lở ở Tây Tạng, cũng không nghĩ rằng mình sẽ chết vì cô nghe được giọng nói của Ki ca ca. Bất kể khi nào, chỉ cần nghe được giọng nói của Ki ca ca, cô đều có thể an tâm, cô biết chắc rằng Ki ca ca sẽ không để cho cô chết.

Nhưng hiện tại ngẫm lại, bỗng nhiên phát hiện lần này Ki ca ca có thể tránh thoát sự trả thù của Thiệu Cương là nhờ vào may mắn rất nhiều. Ngay cả là khách qua đường, Thiệu Cương cũng không được tính, vậy mà lại là người thiếu chút nữa đã tạo thành sinh ly tử biệt khiến cả đời bọn họ phải tiếc nuối.

Nghĩ đến đây, Manh Manh bỗng nhiên xoay người, trực tiếp nhào vào trong lòng Phùng Ki, lực quá lớn, hơn nữa Phùng Ki không phòng bị, khiến cô và Phùng Ki bổ nhào lên giường bệnh.

Cửa phòng bệnh bỗng nhiên bị đẩy vào. Từ bên ngoài, Khuru Thục Trinh còn chưa kịp tiến vào đã nhìn thấy tình cảnh trong phòng bệnh, vội vàng lại lui ra ngoài, sau khi ngạc nhiên một lúc lâu, không khỏi bật cười, nâng tay gõ gõ cửa: “Manh Manh, đi vào nha!”

Manh Manh lúc này mới nghĩ tới Khuru Thục Trinh vừa mới đến, tư thế cô đẩy Phùng Ki ngã lên trên giường bệnh không khác gì nữ Sơn tặc cường bạo đàn ông, nếu bình thường đóng cửa lại, vợ chồng son ép buộc như thế nào cũng không sao, dù sao cũng không ai nhìn thấy, nhưng để cho mẹ chồng thấy lại là một chuyện khác.

Mặt Manh Manh đỏ như được che bởi một chiếc khăn đỏ thắm. Vệt đỏ từ hai má uốn lượn xuống, theo đường cong duyên dáng ở cổ, thâm nhập cả vào cổ áo, sau tai đều đỏ rực, dưới ngọn đèn có thể nhìn thấy rõ ràng.

Hình dáng thẹn thùng đã lâu không thấy khiến Phùng Ki giật mình, chu môi hôn lên vành tai của cô vài cái, Manh Manh liếc trắng mắt, vội vàng đẩy anh ra, nhay xuống giường đi mở cửa. Cửa mở ra, ngượng ngập ngừng ngẩng đầu nhìn Khuru Thục Trinh.

Ngược lại, Khuru Thục Trinh cười híp mắt sờ sờ mặt của cô, rất săn sóc chuyển đề tài: “Manh Manh, đến đây, trong điện thoại di còn chưa nói rõ ràng con đã sốt ruột đập điện thoại rồi. Ki ca ca của con không có chuyện gì đâu, vài ngày nữa là có thể xuất viện rồi, kỳ thật không cần con phải đi một chuyến đến đây, lại làm lỡ mất mấy buổi học của con.”

Bà đi vào, với tay lên khay giữ ấm chén đặt trên tủ đầu giường, ánh mắt đảo qua con trai đã dần dần khôi phục sắc mặt, gật gật đầu: “Đúng là tuổi trẻ, khôi phục rất nhanh. Như vậy cũng vừa vặn, nhân lần nghỉ bệnh này mà chuẩn bị thật tốt cho hôn sự đi! Đừng như ông chủ vung tay một cái, mọi việc đều bắt Manh Manh quan tâm, con làm chú rể cũng lười quá rồi. Phòng tân hôn cũng đã xong rồi, phần còn lại các con tự mình trở về chuẩn bị đi, thiếu hay thêm cái gì thì lo cho tốt.”

Nói xong, kéo tay Manh Manh đến ngồi trên sofa ở một bên nhẹ giọng hỏi: “Đi nghe nói trong bụng mẹ con lại có em bé, nếu ba con biết tin này không biết sẽ cao hứng thế nào đâu, đây thật đúng là có con trẻ lúc tuổi già.”

Manh Manh cười hắc hắc: “Lời này chắc ba con không thích nghe đâu. Ông có khi nào nhận mình già đâu, còn muốn chỉ huy thiên quân vạn mã ra trận giết địch cơ. Mẹ con quyết định trước mắt không nói với ông, nói khó lắm mới có đợt liên hợp diễn tập lớn ngàn năm một thuở như vậy, để ông tham gia cho đã nghiền.”

Khuru Thục Trinh không khỏi nở nụ cười, thở dài: “Ba mẹ của con hai người này bình thường rõ ràng là trống đánh xuôi kèn thổi ngược, không ai chịu nép một bên, nhưng mỗi việc đều hiểu rõ tâm tư lẫn nhau. Di với chú Phùng của con cũng từng nói mọi chuyện trên đời này đều do duyên phận, ba mẹ con, con và Phùng Ki đều là duyên phận khó có được. Cái gọi là tu mười năm mới ngồi cùng thuyền, tu trăm năm mới nên duyên chồng vợ. Duyên phận này mặc dù kỳ diệu, nhưng quan trọng nhất vẫn là phải biết cách quý trọng.”

Sau khi Khuru Thục Trinh đi rồi, Manh Manh vẫn còn suy nghĩ những lời bà nói, tuy rằng nói thẳng nhưng cũng rất có tính triết lý, nghĩ quá mức xuất thần, không chú ý tới ánh mắt Phùng Ki dừng trên người cô hơi thâm sâu.

Phùng Ki làm lính nhiều năm cũng không ngu ngốc. Nếu nói trước kia Mạnh Mạnh bắn bia là do sư trưởng Vương tự tay dạy dỗ mà luyện được chỉ là chuyện trùng hợp, nhưng vừa rồi cô dùng hai chiêu lại hạ được Thiệu Cương nhất định không thể là trùng hợp được, tính liên tục, độ thuần thực cùng với tốc độ lúc ra tay không phải người bình thường nào cũng có thể làm được. Đó không phải động tác võ thuật để biểu diễn, mà là cách đánh hữu dụng dùng để áp chế địch. Khóa khủy tay, khóa đầu, khóa chân, động tác liên tiếp giống như là hành động theo bản năng, có thể đạt đến loại trình độ này sớm không phải ba ngày bảy bữa là có thể làm được.

Hiện tại Phùng Ki càng ngày càng cảm thấy mình có lẽ thật sự đã bị lừa, bị tiểu hồ ly lảm mưu mẹo này trêu chọc. Nha đầu kia sao có thể yếu đuối được cơ chứ, làm mình còn sợ cô tủi thân, bị người khác bắt nạt, hiện tại xem ra cô không bắt nạt người khác đã là tốt lắm, ai có thể bắt nạt cô chứ. Nha đầu kia quả thực là nữ kim cương vô địch.

Nhưng mà mấy thứ này cô luyện khi nào, mà anh một chút cũng không phát hiện ra. Nhiều năm như vậy, mặc dù không phải ngày ngày hai người đều ở cùng nhau, nhưng trong một năm thời gian sống chung nhà, tính ra cũng không ít, quý nha đầu này ngay cả chút dấu hiệu gì cũng chưa lộ ra trước mặt anh.

Hơn nữa Phùng Ki không muốn phí tâm tư đoán mò, trực tiếp hỏi cô: “Mạnh Mạnh, cách đánh của em là học với ai?” Mạnh Mạnh sững sốt một lúc mới thân nhiên đáp lại lời của Phùng Ki: “Cha em dạy, nhưng Phương Tuấn là do em dạy. Tuy nó là em trai của em, nhưng kỳ thật lại là đệ tử của em, ha ha! Mai một đứa bé trong bụng mẹ em cũng là của em, em nghĩ chờ đứa bé trong bụng mẹ em lớn lên, ba em đã già, cánh tay căng chân khó cử động, cho nên đại đệ tử đầu tiên như em liền mở cửa nhận đồ đệ.”

Nhìn vẻ mặt tiểu nhân đắc chí kia, Phùng Ki không khỏi cười ra tiếng: “Anh nghĩ chú Phương nghe câu ‘già rồi cánh tay căng chân khó cử động’ này xong, không chừng sẽ đem cánh tay và cái mông nhỏ của em đánh nát trước, còn nữa, tiểu nha đầu, nói đại đệ tử đầu tiên nên là anh mới đúng chứ! Còn lâu mới đến phiên em”

Mạnh Mạnh cười ha ha: “Em với Ki ca ca còn phân chia gì chứ, vợ chồng vốn chính là một người mà, ai cũng như nhau.” Phùng Ki đưa tay nheo nheo mắt của cô: “Nếu học được nhiều thứ như vậy, sao muốn gạt anh, còn giấu giếm kín không kể hở?”

Mạnh Mạnh nháy mắt mấy cái mím mím miệng, trưng ra khuôn mặt tương đối buồn rầu: “Ki ca ca đều đã quên sao. Lúc trước anh đã nói rất nhiều lần mà, nói con gái phải ăn nói nhỏ nhẹ hiền lành, người ta muốn gả cho anh, cho nên...” Nói xong, còn biết ngượng ngùng, có chút xấu hổ cúi mặt.

Phùng Ki không khỏi nở nụ cười, vươn cánh tay đem cô ôm vào trong lòng, hơi thấp đầu, hôn cô mấy cái: “Trước kia là anh nói hươu nói vượn, đòi này có thể lọt vào mắt của Mạnh Mạnh nhà ta là anh có may mắn lớn nhất rồi.”

Mạnh Mạnh ở trong lòng anh ngẩng đầu, đối diện ánh mắt anh, từng đợt từng đợt ánh sáng từ ngọn đèn trên trần nhà chiếu vào trong mắt của anh, trong suốt chớp động, giống như phát sáng hạnh phúc, sáng lạn đến chói mắt.

Mặc kệ quá trình khó khăn như thế nào, cuối cùng bọn họ cũng gần nhau, ở cùng một chỗ, Mạnh Mạnh giống như thấy được thật lâu về sau, lúc đầu của cô cùng Ki ca ca bạc loạn lỗ vẫn như cũ hạnh phúc rúc vào nhau.

Chân lý của hạnh phúc là gì, giờ khắc này Mạnh Mạnh bỗng nhiên hiểu được hạnh phúc chính là có thể thật lâu thật lâu tâm dung tấm lòng trong sáng yêu một người kiếp này, kiếp sau, đời đời kiếp kiếp, vĩnh viễn viên mãn...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 59: Phiên Ngoại 1: Nghe cho tường tận

Hôn lễ của Mạnh Mạnh sẽ tổ chức vào ngày tám tháng năm, địa điểm là một khu nhà mới ở ngoại ô thành phố. Tháng ba xây xong, tháng tư ông bà Phương mang theo Phương Tuấn, vợ chồng Phương Nam, còn có Hàn Dẫn Tổ đang dưỡng thai ở thành phố B, cả nhà già trẻ lớn bé chậm rãi chuyển vào.

Ngay từ đầu, Mạnh Mạnh luôn ở đây ngâm suối nước nóng, sau đó cũng vào ở cùng, dù sao nơi này cách khu đóng quân của Phùng Ki không xa, qua lại cũng thuận tiện.

Lúc Vệ Hiểu Phong xây khu nhà này, trong đầu có ý tưởng tạo môi trường tứ đại đồng đường (4 thế hệ ở cùng một nhà: bao gồm ông bà – cha mẹ – con – cháu), từ nhỏ anh lớn lên bên cạnh bà ngoại, nên đối với tâm tư của Phương phu nhân hiểu rất rõ. Bởi vậy ngôi nhà này hoàn toàn dựa theo kiến trúc nhà cửa sân vườn cổ đại, trước sau ước chừng có năm khu nhà, lần lượt được làng du lịch bao quanh. Khu nhà tọa lạc ở chân núi, mặc dù không đến mức đỉnh đài lầu các, nhưng khi tiến vào sân cũng nhận ra được sự trang trí tương đối tinh xảo.

Hơn nữa, quan trọng nhất là được thoải mái, đây cũng là lý do Mạnh Mạnh đến đây hai lần, rồi chết cũng không chịu đi, không chỉ không đi, còn bắt anh họ Vệ Hiểu Phong đem hôn lễ cũng tha đến nơi này.

Phía sau hoa viên là nơi rộng rãi thoáng mát, bày mấy chục bàn cũng không thành vấn đề, trực tiếp mượn khu nhà ăn của làng du lịch, tiện lợi vô cùng. Vệ Hiểu Phong thật ra rất đồng ý, nhưng mà có một điều kiện, tổ chức hôn lễ ở đây không thể mang kiểu dáng Tây Âu mà phải thuần Trung Quốc, tức là phải có mũ phượng, khăn quàng vai, làm lễ bái đường.

Manh Manh nghe xong ánh mắt sáng lên, không hề nghĩ ngợi liền đồng ý. Manh Manh đã đồng ý rồi cứ như vậy bảo Phương phu nhân tìm thợ may làm cho cô một bộ áo cưới cô dâu cổ đại, nhất định sẽ được làm vô cùng tinh xảo, lại rất khác biệt. Hơn nữa, cô bỗng nhiên đặc biệt muốn nhìn thấy Ki ca mặc áo choàng đội mũ, trước ngực quần mảnh vải đỏ thẫm kết hình hoa, vừa nghĩ tới cũng thấy kích động.

Bởi vậy ngay cả bàn bạc cũng không thêm đã tự tiện đồng ý, sau đó Phùng Ki biết được, Manh Manh còn nói năng hùng hồn đầy lý lẽ: “Không phải anh nói đề cho em quyết định sao? Hơn nữa, hiện tại không phải đều quay về với truyền thống sao, hôn lễ như vậy sẽ rất truyền thống.”

Phùng Ki cũng không ghét hôn lễ như vậy, chủ yếu là do thấy trang phục và đạo cụ của chú rể mà có chút bờ ngỡ. Từ lúc mặc quần trang trên người, anh chưa từng thay đổi cách ăn mặc, kết hôn sẽ mặc vest. Anh cũng không phải không thể chấp nhận, nhưng áo khoác ngoài này thấy ngốc ngốc thế nào ấy.

Phùng Ki có chút hơi hối hận, anh càng ngày càng phát hiện trong đầu tiểu nha đầu thường xuyên toát ra một ít ý tưởng mà làm thế nào anh cũng không thể lý giải nổi. Thậm chí Phùng Ki bắt đầu hoài niệm Manh Manh trước kia, khi đó ở trước mặt mình còn giả vờ thực nữ, hiện tại lại hoàn toàn lộ nguyên hình.

Tiểu nha đầu lộ nguyên hình thường khiến anh bất ngờ vui vẻ, nhưng cũng thường khiến anh giật mình sợ hãi. Anh nhìn chăm chăm tiểu nha đầu cầm áo khoác dài khoả tay múa chân trên người anh, thử nói: “Manh Manh, hay là chúng ta du lịch kết hôn đi! Không phải em nói muốn đi Phi Tề sao?”

Manh Manh mím mím miệng nói: “Đừng nói ông nội nghe theo lời bà nội, kể cả ba mẹ cũng sẽ không đồng ý chúng ta du lịch kết hôn. Nếu đồng ý, em đâu bị ra sức ép buộc tổ chức hôn lễ chứ, phiền muộn chết.”

Bất kể Phùng Ki nói cái gì đi nữa cũng không thể thay đổi. Ngày tám tháng năm, Phùng Ki vẫn phải mặc vào lễ phục chú rể mà anh cảm thấy ngốc không chịu được, không được tự nhiên đứng ở công tròn trước hoa viên đón khách. Thật ra, bộ quần áo này mặc trên người Phùng Ki tạo nên một vẻ rất anh tuấn, kỳ thật rất đẹp mắt, ngoại trừ biểu hiện trên mặt chú rể có vẻ cứng nhắc, hết thấy đều vô cùng hoàn mỹ.

Vệ Hiểu Phong tổ chức chuẩn bị hôn lễ, lúc này chính là muốn chinh Phùng Ki, dù sao muốn kết hôn với bảo bối nhà bọn họ cũng không thể dễ dàng như vậy, tuy rằng không đến mức trả giá quá cao, nhưng mua vui một chút cho bạn bè, người thân vẫn là tất yếu, cho nên trò hay còn ở phía sau.

Nhà họ Phương gả cháu gái, khách khứa đương nhiên toàn là những người có vai vế, hai giới quân nhân – chính trị chiếm đa số, còn có bạn bè trên thương trường. Hỗ trợ lễ cưới là nhóm bạn của Vệ Hiểu Phong, từ nhỏ đã nhìn Manh Manh lớn lên, trong đó tiểu Lục ngay từ đầu còn rất buồn bực, nhưng mà nhìn đến chú rể sắp biến thành cột điện thì buồn bực bắt đầu giảm đi không ít, dám đảm nhận vai trò em rể của Vệ Hiểu Phong, người này thực sự dũng cảm, không bị chinh học máu là đã lời lắm rồi, nhưng vừa thấy cô dâu từ bên trong đi ra, trong lòng lại cảm thấy có thể lấy được cô vợ xinh đẹp như vậy, bị chinh học máu cũng đáng, tóm lại tất cả mọi người trong hôn lễ vừa rối rắm vừa chúc mừng anh.

Phùng Ki cũng bị làm cho ngây ngốc một lần. Phùng Ki không biết mũ phượng khăn quàng vai là cái gì, nhưng cảm thấy một đoàn màu hồng xen màu vàng bao quanh Manh Manh, xinh đẹp có chút mờ ảo, cách một tầng sương khói mỏng manh giống như màn sương màu đỏ, khuôn mặt trong sáng nhìn anh, bên môi mang theo một tia vui mừng ngượng ngùng như có như không làm Phùng Ki không tự chủ được đi qua dắt tay cô, lại bị Trần Hiểu Kỳ ở một bên ngăn lại, nắm một dải lụa đỏ đưa cho anh, bốn cột nói: “Chú rể không thể sót ruột được, còn chưa bái đường đâu.”

Khách khứa ở bốn phía xem náo nhiệt phi cười một tiếng cũng làm Phùng Ki nhìn không được mà đỏ mặt, cố nhẫn nhịn, lễ đã xong, còn chưa cẩn thận dắt tay vợ của mình, đã bị Vệ Hiểu Phong và mấy anh em không có ý tốt kéo lại túm tới bàn rượu, chúc rượu như ong vỡ tổ.

Phùng Ki cũng không nhớ rõ mình đã uống bao nhiêu, dù sao trên bàn dưới đất đều là mấy chai Mao Đài, cuối cùng lúc vào động phòng là được người đỡ vào.

Trước khi Phùng Ki được đỡ vào, bên trong Trần Hiểu Kỳ đang nói chuyện cùng Manh Manh. Hôn lễ lúc này Trần Hiểu Kỳ đã cảm thấy đầy đủ mọi thứ, đi theo Manh Manh vào phòng, vừa nhìn thấy lại chắc lưỡi, đi qua vài bước, chỉ chỉ cái giá giường đã qua trăm con ngân châu treo màn đỏ thẫm nói: “Đây cũng là bạn tự ý bố trí à?” (Giá giường chắc là cái giường giống trong phim cổ trang ý)

Manh Manh lắc đầu: “Cái gì cũng không, từ đầu tới đuôi đều là anh họ tìm người làm cho. Anh nói có thấy trong phim, dựa theo tiến trình trực tiếp copy lại, nhưng mà cái giá giường này thật sự rất lỗi thời, bạn nhìn xem đã khắc hoa còn có chỗ để chân, bà nội mình nói là thứ tốt khó gặp.”

Trần Hiểu Kỳ sờ sờ trên giường khắc hoa, bỗng nhiên kè sát vào Manh Manh không có ý tốt nói: “Nhưng mà lỗi thời như vậy, chịu được Ki ca nhà bạn sao? Đừng nói vừa nhún hai cái liền sập xuống, đến lúc đó mất hứng là việc nhỏ, chẳng phải sẽ khiến người khác cười đến chết sao?”

Manh Manh trắng mặt cô liếc một cái, bỗng nhiên đánh giá cô từ trên xuống dưới một lúc lâu, hồ nghi nói: “Sao mình cảm thấy hôm nay bạn có chút không giống mọi khi nhỉ?” Trần Hiểu Kỳ nháy mắt mấy cái, chột dạ túm túm cô áo: “Chỗ nào, chỗ nào không giống...” Dáng vẻ này của cô rõ ràng là giấu đầu hở đuôi, sao Manh Manh có thể buông tha, vừa muốn nhào đến nghiêm hình bức cung, Phùng Ki đã bị vài người đỡ vào.

Trần Hiểu Kỳ âm thầm nhẹ nhàng thở ra, nhanh nhẹn lui tới cửa, còn không quên quay đầu nói: “Sớm sinh quý tử.” rồi nhanh như chớp chạy mất, chẳng qua chưa kịp chạy quá xa đã bị Vệ Hiểu Phong đến trước mặt ngăn lại, mặc kệ cô phản kháng, lôi cô ôm trở về tân phòng trong viện.

Trần Hiểu Kỳ bị Vệ Hiểu Phong che miệng kéo tới bên cửa sổ tân phòng, ngồi trên bộ bàn ghế sớm đã chuẩn bị từ trước, bỗng nhiên cảm thấy anh họ của Manh Manh thật sự rất không biết xấu hổ, hơn nữa Vệ Hiểu Phong ngồi ở trên ghế, còn đem cô kéo vào trong lòng anh, tư thế của hai người nhìn qua không rõ ràng không chịu được, vừa nhìn còn có gian tình.

Trần Hiểu Kỳ vừa giãy giụa một chút, Vệ Hiểu Phong liền há mồm cắn một cái ngay trên lỗ tai cô, thấp giọng cảnh cáo: “Ngoan một chút cho anh, nếu không thành thật, anh sẽ hôn em đấy.”

Mặt Trần Hiểu Kỳ liền đỏ ửng. Đối với kẻ hỗn đản này, cô đã tự mình lãnh giáo, không phải chỉ hung dữ mà cần cô một cái đầu, cần cô thì tối thiểu chỉ đau một chút, nếu anh hôn cô thì không phải đau một chút có thể xong việc.

Lòng Trần Hiểu Kỳ còn sợ hãi kéo kéo cổ áo của mình, ánh mắt Vệ Hiểu Phong lướt qua động tác nhỏ của cô, khóe miệng vênh vênh lên. Nha đầu kia vẫn không chấp nhận số mệnh, lúc đầu là do cô trêu chọc anh, nếu đã trêu chọc, muốn chạy nào có chuyện dễ dàng như vậy, nhưng mà Vệ Hiểu Phong cũng không nóng nảy, chậm rãi dạy dỗ nha đầu kia, việc hưởng thụ quá trình dạy dỗ này, anh đã nghiện mất rồi.

Hiện tại quan trọng nhất là nghe phía tường bên kia, Vệ Hiểu Phong vô cùng khẳng định tuy rằng Phùng Ki uống không ít, nhưng nhất định không say đến mức đến bất tỉnh nhân sự. Anh cũng không tin Phùng Ki say thật, khẳng định là giả vờ say. Quả nhiên, chỉ chốc lát sau chợt nghe thấy bên trong vang lên tiếng kéo kẹt, rầm rì động tĩnh...

Manh Manh vốn cũng nghĩ Phùng Ki đã uống say, trong lòng có chút tiếc nuối. Nhưng tiếc nuối qua đi, liền cởi quần áo trên người Phùng Ki ra để anh có thể ngủ thoải mái một chút, tay cũng tự nhiên bắt đầu cởi áo cưới của mình.

Phải nói bộ áo cưới này từ trong ra ngoài mặc dù không đến mức nhiều lớp giống như cổ đại, nhưng mà áo khoác, áo trong, thậm chí cái yếm kim tuyến thêu hoa mẫu đơn bên trong cũng có đầy đủ.

Manh Manh vừa cởi áo trong, bỗng nhiên một đôi cánh tay rắn chắc từ sau lưng ôm lấy, xuyên qua cái yếm vòng ở thắt lưng cô. Phùng Ki vốn đang muốn giả bộ trong chốc lát, hưởng thụ một chút cảm giác tiểu nha đầu chăm sóc anh, nhưng ai mà biết tiểu nha đầu bắt đầu cởi quần áo, từ khe hở nơi đáy mắt anh nhìn qua, liền không thể dời tầm mắt.

Một thân da thịt của tiểu nha đầu giống như ánh ngọc chiếu vào cái yếm đỏ thắm, tận mắt nhìn thấy vô cùng hưng phấn vì cảnh đẹp, rốt cuộc Phùng Ki nhìn không được, cánh tay liền ôm lấy, nắm vòng eo mảnh khảnh của Manh Manh, thân mình vừa chuyển liền đem cô đặt dưới thân...

Manh Manh sợ run một chút, còn chưa nhìn rõ là anh say thật hay là giả say thì đầu Phùng Ki đã chôn ở trước ngực cô, hôn một cách mãnh liệt, giống như một đứa trẻ chưa cai sữa, bắt đầu đùa nghịch đóa hoa mẫu đơn bằng kim tuyến trước ngực đang che giấu nhụy hoa...

Nhiệt độ quen thuộc mang theo mùi rượu nồng đậm thổi đến, Manh Manh không tự chủ được bắt đầu sợ run, mà Phùng Ki hiển nhiên không có nhiều tính nhẫn nại, giống như đứa trẻ cứng đầu, chỉ trêu đùa một lát, liền thẳng đến chủ đề...

Màn chậm rãi hạ xuống, che khuất đôi nam nữ bên trong quần chặt lấy nhau ở cùng một chỗ, chỉ tiếc tiết tấu kích tình còn chưa thực sự diễn ra, cái giá giường thoát nhìn vô cùng tinh xảo, kéo kẹt kéo kẹt rắc rắc một tiếng, hoàn toàn sập xuống...

“Phi...” Vệ Hiểu Phong thật sự không nhịn được mà bật cười, chợt nghe giọng nói nặng nề muốn giết người của Phùng Ki từ bên trong truyền ra: “Vệ Hiểu Phong...”

Vệ Hiểu Phong đứng lên, cách một lớp cửa sổ không có ý tốt, nói: “Phùng Ki, đừng nói ông anh vợ này không có nghĩa khí, bên cửa sổ không phải còn có cái nệm thấp sao, tuy rằng hơi nhỏ, nhưng nói không chừng cũng có chút tình thú, cũng không cần cảm tạ tôi, nhớ rõ phải đối xử với tiểu nha đầu nhà tôi thật tốt đấy.” Nói xong xoay người bỏ chạy, còn không quên thuận tay đem Trần Hiểu Kỳ đang cười muốn sóc hông tiện thể mang đi...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 60: Phiên Ngoại 2: Có nợ thì lấy thịt bồi thường

Cho tới bây giờ Trần Hiểu Kỳ cũng không nghĩ tới sẽ phải đề phòng Vệ Hiểu Phong, bởi vì trong lòng cô Vệ Hiểu Phong là người tốt, lương thiện. Tuy rằng vì anh mà bị Sài Tử Hình bắt cóc, nhưng đối với đồng chí Vệ Hiểu Phong trọng nghĩa khinh tài (coi trọng tình nghĩa, coi thường tiền bạc), việc anh tích cực giúp quê nhà cô xây trường tiểu học Hy Vọng vẫn khiến Trần Hiểu Kỳ cảm động sâu sắc.

Cô còn ngậm ngùi nói với Manh Manh: “Xã hội chủ nghĩa vẫn là tốt nhất, cho dù là doanh nhân giống như anh họ bạn nhưng vẫn đầy áp tình người!” Lúc cô cảm thán nói ra câu đó, Manh Manh đang uống nước, một ngụm nước vừa hợp vào còn chưa kịp nuốt xuống liền phun hết ra, biểu hiện lúc ấy của Manh Manh thật lâu về sau Trần Hiểu Kỳ cũng còn nhớ rõ.

Manh Manh mở to cặp mắt to xinh đẹp người người oán trách, không thể tin được trông mắt nhìn cô, trong nháy mắt khiến Trần Hiểu Kỳ cảm thấy mình có phải đã biến thành ET (người ngoài trái đất) hay không. Sau một lúc lâu, vẫn không thể tin được, Manh Manh còn quay sang cô chứng thực: “Hiểu Kỳ, bạn xác định bạn đang nói đến anh họ mình, Vệ Hiểu Phong?”

Lúc ấy, ngay cả do dự Trần Hiểu Kỳ cũng không có, liền tiếp gật đầu. Sau này nhớ tới chuyện đó, cô cũng cảm thấy mình quả thực ngốc hết thuốc chữa, ngay cả Manh Manh sớm chiều ở chung với Vệ Hiểu Phong hai mươi năm cũng không tin anh họ cô ấy là người tốt, bản thân cô tính toán kỹ ra thì thời gian biết Vệ Hiểu Phong không đến nửa năm, sao lại cảm thấy anh là người tốt cơ chứ.

Mà mình ngu như vậy, ngoại trừ cảm thấy Vệ Hiểu Phong là người tốt, sợ dĩ Trần Hiểu Kỳ không đề phòng anh, còn bởi vì giống như mọi người, cô cảm

thấy chỉ cần Vệ Hiểu Phong không bị động kinh, căn bản sẽ không để ý tới mình.

Tuy rằng nói như vậy sẽ tổn thương đến lòng tự tôn, nhưng Trần Hiểu Kỳ tự mình hiểu được điều đó. Xét gia thế, nếu lui về cổ đại mà nói, thì Vệ Hiểu Phong phải là chính vương bất kỳ, hoàng thân quốc thích, còn cô là nông dân nghèo nơi thâm sơn cùng cốc ngay cả ảm no cũng dốc lòng mới có, xét diện mạo, dù sao so với nhà họ Phuong, không phải trai anh tuấn thì chính là gái tuyệt trần, chính mình ban đầu còn cảm thấy cũng không tệ, nhưng vừa so với Vệ Hiểu Phong thì đã thấy sẽ không cùng một cấp bậc, xét năng lực, Vệ Hiểu Phong có tiền có thế, nói là hô phong hoán vũ còn chưa đủ, cô thì sao, ngay cả học phí đều dựa vào chính mình làm công mới trả hết.

Tóm lại, cô và Vệ Hiểu Phong trừ việc một là nam, một là nữ, cơ bản không có khả năng phát triển không rõ ràng gì. Với suy nghĩ của Trần Hiểu Kỳ, sở dĩ Vệ Hiểu Phong giúp cô như vậy, nguyên do anh là một người tốt, còn là ở đây lòng doanh nhân này có tâm muốn làm từ thiện, dùng tiền tài mua thanh danh tốt, không phải hiện nay đây là hiện tượng phổ biến trong xã hội sao.

Trong lòng Trần Hiểu Kỳ tự thu xếp lại và thôi miên ý nghĩ của mình, đối với những hành vi không rõ ràng ngẫu nhiên của đồng chí Vệ Hiểu Phong cũng bật tai trộm chuông làm như không thấy. Hơn nữa anh chàng Vệ Hiểu Phong này tương đối mưu mẹo, giống như mèo vờn chuột vậy, cô vừa có chút cảnh giác, anh liền ản binh bất động, chờ cô buông lỏng cảnh giác, anh lại bắt đầu rục rịch, người lui ta tiến, người chạy ta đuổi, Vệ Hiểu Phong đem chiến thuật của người cha – mèo già của anh năm đó, sử dụng linh hoạt, giống như đang đánh du kích.

Cho nên về sau, ngay cả mấy người bạn của anh cũng bắt đầu có thói quen thấy bên người anh có Trần Hiểu Kỳ tồn tại, nhưng Trần Hiểu Kỳ thì sao, vẫn mơ mơ màng màng như trước, những chiêu bài trên bàn tính của Vệ Hiểu Phong có đặt ngay trước mắt cũng không phát hiện ra. Vệ Hiểu Phong cười tủm tỉm, nhìn như sắp biến thành đầu sói, miệng đã mở ra một chút, chảy nước miếng ba thước nhìn chăm chăm cô, chỉ cần Vệ Hiểu Phong hé miệng, thì ngay cả chút xương cốt da thịt, Trần Hiểu Kỳ cũng không còn.

Một chút Trần Hiểu Kỳ cũng không cảm giác, cả ngày giống như chị hai ngu ngốc, để cho Vệ Hiểu Phong nhào tới, ôm qua. Trên cơ bản, Vệ Hiểu Phong đem Trần Hiểu Kỳ trở thành một vật cưng của mình rồi nuôi dưỡng, Trần Hiểu Kỳ lại ngoan ngoãn thuận theo. Chủ yếu cũng do không có can đảm phản kháng lại, dù sao cô ăn có uống, có người phát tiền lương, cuộc sống hạnh phúc giống như heo quả thực là ước mơ tha thiết hàng ngày của cô. Bởi vậy đối với tình trạng này cũng vô cùng vừa lòng.

Trạng thái hai người giằng co như vậy qua hết kỳ nghỉ đông. Ngay từ đầu Vệ Hiểu Phong cũng không nghĩ tới việc sẽ quan tâm đến nha đầu Trần Hiểu Kỳ kia, chỉ là cảm thấy trêu đùa cô gái ấy thật thú vị, cứ đùa như vậy, bắt tri bắt giác lại thành quan tâm mà cũng không biết tại sao, thoáng chốc đã qua năm mới.

Hai mươi tám tháng chạp, công ty nghỉ lễ, Trần Hiểu Kỳ đã sớm lấy vé xe lửa về nhà. Cái tật tham tiền của nha đầu kia không bỏ, đường xa như vậy không nên mua vé ghế ngồi cứng chứ. Cuối cùng vẫn là Vệ Hiểu Phong nói công ty chi trả, nha đầu kia mới mua vé giường cứng. Có đôi khi Vệ Hiểu Phong cảm thấy nha đầu kia chết não rồi, cũng đã nói chi trả lộ phí cho cô, cô còn không mua vé giường mềm cho thoải mái hoặc là đi máy bay có hơn không.

Nhưng sau khi nha đầu kia làm ra chuyện ngu như vậy, Vệ Hiểu Phong lại cảm thấy nha đầu kia thật sự giản dị đáng yêu, giống như Mạnh Mạnh từng nói, thích chiếm món lợi nhỏ, nhưng tuyệt đối không tham lợi lớn. Đừng nhìn nha đầu kia bình thường ngốc không chịu được, thực ra cô bé ấy có một trái tim rất kiêu ngạo, nhưng mà thần kinh thật sự ngây ngô làm cho người ta tức giận.

Trong phòng khách lớn, người Nhà họ Phuong quây quần trước thời khắc sang năm mới, một nhà già trẻ đều vây quanh cái bàn lớn nói nói cười cười. Đây là quang cảnh giao thừa ở nhà họ Phuong. Từ hai năm trước, sau khi ông nội, bà nội nhà họ Vệ di dân, một nhà ba người bọn họ trở về nhà họ Phuong mừng năm mới.

Năm mới ở nhà họ Phuong vẫn giữ về truyền thống nhưng không kém phần náo nhiệt, năm nay tuy thiếu đi tiểu nha đầu Mạnh Mạnh nhưng lại thêm một sinh mệnh nhỏ trong bụng mẹ mỗi ngày một lớn, tính ra, số người không tăng không giảm, hơn nữa cậu anh-người đã rất vất vả một năm qua cũng đã trở lại.

Một người đàn ông tiếng tăm lừng lẫy vậy mà nom nớp lo sợ đi qua đi lại vây quanh bên người mẹ, nhìn qua rất buồn cười, nhưng nhìn theo góc độ khác mà nói, đây có lẽ chính là hạnh phúc.

Lúc tiếng chuông báo giao thừa reo vang, bầu trời đêm ngoài cửa sổ lóe sáng, nhiều loại pháo hoa bay vọt lên trời, náo nhiệt vô cùng. Một tin nhắn đúng giờ khắc này được gửi tới, ánh mắt Vệ Hiểu Phong lấp lánh, ngón tay cái linh hoạt trượt trên màn hình, xem qua từng cái, từng cái một, sắc mặt cũng theo tốc độ trượt mà dần dần trở nên mất hứng, thậm chí còn mang chút âm u.

Cho dù nhà của Trần Hiểu Kỳ ở vùng núi nhưng cũng không đến mức tín hiệu điện thoại cũng không có, mình dù sao cũng là người quan trọng nhất với cô, chẳng lẽ ngay cả tin nhắn chúc tết cũng không có.

Vệ Hiểu Phong càng nghĩ càng bất bình, càng nghĩ càng tức giận, nhìn đến 12 giờ rưỡi, cuối cùng trực tiếp gọi điện thoại qua, điện thoại vang vài tiếng, bên kia mới nhận. Từ trong điện thoại truyền đến giọng nói mơ mơ màng màng của Trần Hiểu Kỳ: “Ài vậy? Hơn nửa đêm còn không cho người ta ngủ...”

Vệ Hiểu Phong bị nha đầu kia làm cho vui vẻ, nói thẳng: “Trần Hiểu Kỳ, anh là chủ nợ của em, tại thời điểm năm cũ qua – năm mới đến, cố ý gọi điện thoại thông báo cho em, đừng quên món nợ của em”

“Nợ?” Một câu này của Vệ Hiểu Phong, Trần Hiểu Kỳ hoàn toàn tỉnh hẳn: “Em, em nợ anh cái gì, trường học trong thôn của em là anh chủ động quyên tiền...” Vệ Hiểu Phong phì một tiếng vui vẻ: “Là anh quyên tiền, ngôi trường có một nửa là công sức của anh, cho nên em nợ anh một món nợ nhân tình, cái này đắt hơn so với tiền bạc. Mấy ngày này em nên suy nghĩ cẩn thận nên trả cho anh thế nào đi, sau khi trở về liền nói với anh, anh thông qua mới

được tính, không thông qua thì...”

Trần Hiểu Kỳ không khỏi giật mình, vội vàng hỏi: “Không thông qua thì sao?” Vệ Hiểu Phong hừ một tiếng, phun ra hai chữ: “Lấy thịt bồi thường.” sau đó liền ngắt điện thoại. Sau khi ngắt điện thoại, Vệ Hiểu Phong không khỏi bật cười, sao lại làm vậy, sao lại tích cực với nha đầu này như vậy nhỉ.

Nhưng Vệ Hiểu Phong bỗng nhiên cảm thấy về sau nếu bên người nuôi một nha đầu Trần Hiểu Kỳ giống như heo cũng không tệ, ít nhất lúc ngủ có thể ôm, hôn, đôi bụng có thể cắn hai miếng, ý tưởng vừa lóe này tiến vào trong óc liền giống như bệnh dịch nhanh chóng lan tràn mở rộng. (từ gốc là ‘ôn dịch’= bệnh dịch/dịch bệnh, ở đây không mang nghĩa xấu mà chỉ để so sánh tốc độ lan truyền nhanh và rộng)

Thậm chí Vệ Hiểu Phong bắt đầu suy nghĩ nên bắt đầu cắn chỗ nào trước để giải hận, hơn nữa đêm giao thừa, Vệ thiếu gia đào hoa phong nhã lại phá lệ có mộng xuân, nữ nhân vật chính trong mộng xuân tự nhiên không cần phải nói, khẳng định chính là nha đầu heo ngốc – Trần Hiểu Kỳ. (e hèm, mộng xuân là giấc mơ liên quan đến mấy việc ‘yêu đương thân mật’ ~ (▽ ~))

Sau khi tỉnh lại, Vệ Hiểu Phong bỗng nhiên bắt đầu khinh bỉ chính mình. Danh hiệu Vệ thiếu gia phong lưu đã có từ lâu, thế nhưng ngay cả cái miệng nhỏ nhắn của nha đầu kia cũng chưa hưởng qua, còn giống như thằng nhóc không có tiền đồ bị mộng xuân, đã vậy lúc này muốn hưởng cũng hưởng không được, nha đầu kia đang ở từ trên vùng núi.

Vì thế đồng chí Vệ Hiểu Phong buồn bực vô cùng, ngày mừng hai lại gọi điện thoại cho Trần Hiểu Kỳ, không vòng vo, trực tiếp ra lệnh cưỡng chế lập tức quay lại cho anh, nếu mừng ba không thấy người, không chỉ lộ phí phải tự trả, tiền lương về sau cũng bị giảm.

Trần Hiểu Kỳ bị anh chàng động kinh này làm cho thiếu chút nữa tức giận ngắt xiu. Hôm nay là mừng hai, mình cũng không phải là chim, chẳng lẽ bay trở về, nhưng mà có câu nói ‘há miệng lại mắc quai’, ‘giơ tay lại bị trời’, cả tay và miệng Trần Hiểu Kỳ đều bị trời rồi, cho nên cô bạn Trần Hiểu Kỳ hiểu sâu sắc câu ‘có được gần được’, gửi cho Vệ Hiểu Phong một tin nhắn thật dài, bày tỏ tâm tình lo lắng, cũng tỏ vẻ mình thật muốn trở về, nhưng bắt buộc đã ở điểm giao thông trong mùa tết rất khó khăn, vé xe lửa trở về thật sự không còn, hy vọng có thể thư thả một hai ngày, cuối cùng còn phát ra một dáng vẻ đáng thương đến không chịu được, quý dị lấy lòng Vệ Hiểu Phong mong anh thay đổi, đổi lại là câu nói trực tiếp: “Lấy vé máy bay trở về, anh trả tiền.”

Vì thế sáng sớm ngày mừng ba, Trần Hiểu Kỳ bắt đầu trèo đèo lội suối, 10 giờ rưỡi tối ngày mừng ba, trong gió lạnh thấu xương, một người vô cùng lạnh lẽo xuống sân bay thành phố B, vừa ngẩng đầu liền thấy xe Vệ Hiểu Phong đỗ ở đằng kia, không khỏi mím mím môi.

Ngồi vào trong xe, nhiệt độ trong và ngoài chênh lệch thật lớn, Trần Hiểu Kỳ không tự chủ được run run một chút. Vệ Hiểu Phong bắt mắt quét cô liếc mắt một cái: “Sao lại mặc ít như vậy, không biết hiện tại âm mấy độ sao, trong đầu nghĩ cái gì...” Trần Hiểu Kỳ không có can đảm tức giận, nhưng vẫn dám than thở thầm oán hai câu, bĩu môi nói: “Quê em không lạnh thế này, ông chủ lớn như anh lại giống như đòi mạng, sao em có thể kịp thu dọn quần áo chứ!”

Mây Vệ Hiểu Phong giờ giờ lên, mới vài ngày không gặp, lá gan của nha đầu kia lớn hơn không ít. Vệ Hiểu Phong lấy áo khoác của mình từ ghế sau ra, khoác lên người cô, lái xe rồi khỏi sân bay. Gặp được người rồi, tâm tình đã bắt đầu tốt hơn, đối với chút phản kháng của nha đầu kia cũng quyết định rộng lượng bao dung một chút.

Trần Hiểu Kỳ đi một ngày đường, vừa khổ vừa mệt, dù sao cũng đã đến nơi, tâm tình liền ngay lập tức thả lỏng, hơn nữa ngồi ở trong xe ấm áp thoải mái, chỉ chốc lát sau liền ngủ quên trời đất, không chừng Vệ Hiểu Phong đem cô đi bán cô cũng không biết.

Dừng trước đèn đỏ, Vệ Hiểu Phong hạ ghế ngồi của cô xuống, tiểu nha đầu thoải mái nhếch nhếch miệng, ngay cả ánh mắt cũng không thêm mở. Vệ Hiểu Phong khẽ sát vào hôn lên môi cô một cái, cúi đầu nói: “Em đã đáp ứng lấy thịt bồi thường, lát nữa không được giờ thối xấu...”

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 61: Phiên Ngoại 3: Cái gọi là lấy thịt bồi thường

Thần kinh Trần Hiểu Kỳ đúng là đại ngốc, ngay cả bị Vệ Hiểu Phong ôm lấy rồi đi vào trong nhà trọ của anh, hơn nữa đặt ở nơi thoải mái mà ‘thịt’ trên giường lớn, mà cũng chưa hề có xu thế tỉnh lại, không chỉ không tỉnh lại, còn cất tiếng ngáy cân xứng với hương vị ngọt ngào, ngủ không biết trời đất.

Vệ Hiểu Phong cảm thấy, đem nha đầu kia định nghĩa là lộn một chút cũng không oan. Nếu trước kia, thật đúng là không có cô bạn gái nào dám giỡn mặt anh, không kiêng nể gì ngủ ngon như vậy. Phụ nữ ở trên giường của Vệ Hiểu Phong anh chỉ có một chức năng, là phải làm cho thể xác và tinh thần anh thoải mái thả lỏng.

Vệ Hiểu Phong giống như tất cả đàn ông khác thích phụ nữ ở trên giường có chút lẳng lơ chủ động, nhưng sau khi xuống giường có thể khiến Vệ Hiểu Phong liên tục bảo trì hứng thú cho tới nay mới chỉ có một Trần Hiểu Kỳ. Anh có tình bất lấy cô nàng Trần Hiểu Kỳ này, vậy mà một chút tự giác cũng không có, ở trên giường anh nằm thành hình chữ đại thật to, nha đầu kia thật sự không hề tự giác lại thêm không hề chú ý hình tượng.

Hiện tại nghĩ lại, nha đầu kia khi nào thì từng có hình tượng cơ chứ. Trên cơ bản tất cả ám muội đều lộ ra ngoài, tồn hơi thừa lời, nắc lên liền thú lắm, khi có người ngoài còn biết giả vờ, chứ lúc chỉ có hai người bọn họ, nha đầu kia chân thật làm người ta giận sôi, nhưng Vệ Hiểu Phong còn cảm thấy Trần Hiểu Kỳ chân thật như vậy rất đáng yêu.

Mặt khác, Vệ Hiểu Phong cũng thực sự bị từng đợt như vậy đã kích. Mọi người đều biết, phụ nữ khi có đàn ông trước mặt đều đã quen thói già vờ, giả làm thực nữ, giả dịu dàng tao nhã, giả rộng lượng, giả thiện lương, đợi chút, dù sao cũng là một chữ giả, nếu phụ nữ không giả vờ, khẳng định là đối với gã đàn ông này không có ý đồ, hẳn không có ý nghĩa với họ.

Trên cơ sở đó, trong lòng Vệ Hiểu Phong sẽ không thích, anh cũng đã coi trọng nha đầu kia, nha đầu kia thì ngay cả chút ý tứ cũng không có, không biết gì về quyền rũ đàn ông. Trong lòng anh không hề dễ chịu, lại thấy tướng ngu giống như lợn chết của cô, ý nghĩ xấu của Vệ Hiểu Phong liền toát ra.

Đương nhiên, suy luận của đồng chí Vệ Hiểu Phong chính là ‘tôi không nhìn vừa mắt, cũng sẽ ngại tiếp xúc, còn liếc mắt một cái đã vừa mắt của tôi thì đừng hòng thoát’, hơn nữa tính nhẫn nại của anh đã sớm bị nha đầu kia làm mất hết, nha đầu kia đích thị là kẻ ngốc không hơn không kém, khéo léo ra dấu hiệu, dùng hành động thẳng thắn thể hiện đều vô dụng với nha đầu kia, với cô phải hành động trực tiếp.

Có thể nếu anh không chủ động đem nha đầu kia nuốt thì tám năm, mười năm nữa, nói không chừng nha đầu kia còn tưởng rằng anh ăn no không có chuyện gì làm nên thích nuôi cô cho vui.

Lại nói, chính mình sao lại có thể đầu tư lớn như vậy trên người nha đầu kia, tiền vốn lưu trữ về sau có thể chậm rãi kiếm trở về, lúc này dù sao cũng phải lấy chút lãi đã.

Vệ Hiểu Phong đứng lên, đi qua tăng nhiệt độ trong phòng lên một chút, từ trong ngăn tủ lấy ra một chăn lụa mỏng đắp trên người Trần Hiểu Kỳ, nếu có người ngoài ở đây, khẳng định sẽ bị động tác thật cẩn thận của anh làm cảm động, cho rằng đó là một người đàn ông hết sức săn sóc, hơn nữa còn tao nhã, động tác không nhanh không chậm tương đối tao nhã.

Vệ Hiểu Phong đắp chăn cho Trần Hiểu Kỳ xong, rồi bắt đầu tự mình cởi nút tay áo, caravat, áo sơ mi, dây lưng quần, còn lại một cái quần lót tứ giác, vào bên trong phòng tắm, hết thấy quá trình đầu vào đây, một chút cũng không giống gã đàn ông háo sắc.

Lúc nhỏ, Vệ Hiểu Phong không thích ăn từng miếng nhỏ, chỉ thích ngấu nghiến nhai nuốt, quên luôn lễ nghi cơ bản nhất trên bàn ăn, về sau Phương phu nhân nói với anh: “Càng là thức ăn ngon, càng nên ăn chậm nhai kỹ, mới có thể tạo ra cảm giác.” Sau đó Vệ Hiểu Phong đã sửa lại, thấy thứ mình thích ăn thì tinh tế chậm rãi nhấm nháp, phát hiện cứ như vậy thì mùi vị của thức ăn ngon có thể cảm nhận sâu sắc và kéo dài lan tràn. Cho nên càng thích, Vệ Hiểu Phong càng không nóng nảy, đây là thói quen từ nhỏ dưỡng thành.

Tật xấu của Vệ Hiểu Phong cũng không ít, có tính ưa sạch sẽ, có chút chủ nghĩa hoàn mỹ nghiêm trọng. Với anh mà nói chuyện trên giường không phải là lần đầu, nhưng buổi tối hôm nay lại có cảm giác lần đầu khai trai (khai trai =xxx), bên ngoài kia đầu heo ngủ trên giường thật không có hình tượng, nhưng lại chồm lên một đốm lửa trong lòng Vệ Hiểu Phong, cho nên trách nhiệm dập tắt lửa không phải cô thì không thể là ai khác.

Giờ chết đã điểm, một chút cảm giác Trần Hiểu Kỳ cũng không có, nằm ở trên giường của đầu sói Vệ Hiểu Phong ngủ không biết hiện tại là lúc nào, không chỉ ngủ mà còn nằm mơ, nội dung trong mơ còn rất thần kì.

Cô mơ mình hai ngày trước mua xổ số trúng giải nhất, tận một trăm ngàn. Người nghèo chợt giàu lên, Trần Hiểu Kỳ vui vẻ miệng không khép được, xoay người liền mua một khu biệt thự cao cấp, có bảo vệ giữ cửa, bộ dạng đều giống như ngôi sao thần tượng, hơn nữa đáng người rất đẹp, trong biệt thự còn có phòng tắm lớn trước kia Trần Hiểu Kỳ hâm mộ nhất, ghen tị nhất, đặt cạnh cửa sổ sát đất trong suốt, là một bồn tắm mát xa lớn xa hoa, cô nằm bên trong, có chuyên viên mát xa tiến hành mát xa, làm spa cho cô, thích thú đến nỗi cô rên hừ hừ.

Trần Hiểu Kỳ từ từ nhắm hai mắt, âm thanh rầm rì nặc dù không lớn, nhưng Vệ Hiểu Phong lại nghe thật sự rõ ràng. Vệ Hiểu Phong một chút cũng không cảm thấy đã làm nhiều điều không phúc hậu, có thể khiến Vệ Hiểu Phong anh hầu hạ tắm rửa mát xa, cho tới bây giờ nha đầu kia là người đầu tiên, còn có cái gì không hài lòng cơ chứ, nên mang ơn mới đúng.

Vệ Hiểu Phong là người tương đối chú trọng phẩm chất cuộc sống, nói trắng ra chính là thích hưởng thụ. Đây cũng là nguyên nhân quan trọng khiến cuối cùng anh buông tha cho kiếp sống quân tử, anh chịu không nổi hành tội, cửa khổ của quân nhân.

Gian nhà trọ này là lãnh địa cá nhân của anh, phụ nữ đã tới đây ngoài mẹ anh và nha đầu Mạnh Mạnh kia, Trần Hiểu Kỳ là người thứ ba, hơn nữa công khai ngủ trên giường anh, còn nằm trong bồn tắm mát xa lớn của riêng anh, cũng để anh mát xa cho, Trần Hiểu Kỳ là người duy nhất.

Bồn tắm mát xa lớn là Vệ Hiểu Phong đặt hàng từ nước ngoài chở máy bay về, có hệ thống cảm ứng độ ẩm thân thể, thiết kế phù hợp với mọi người, cho nên người đã nằm ở bên trong sẽ không muốn ra, bởi vậy bạn thân ngủ chuyển thể – Trần Hiểu Kỳ bị Vệ Hiểu Phong ôm đến nhà tắm, bỏ vào trong nước, cũng chưa tỉnh lại, hơn nữa còn đắm chìm trong mộng đẹp biến thành phú bà không thể tự kiềm chế.

Tắm rửa cho phụ nữ, Vệ Hiểu Phong cũng không quen tay, trừ Mạnh Mạnh lúc nhỏ có tắm qua vài lần, Trần Hiểu Kỳ là người đầu tiên. Tính ra nha đầu kia thực sự chiếm rất nhiều lần đầu tiên trong cuộc sống của anh! Cho nên, để anh chiếm chút lợi là đúng thôi, hơn nữa bộ dạng nha đầu kia rậm rì dưới tay khiến Vệ Hiểu Phong thật sự thích thú, nha đầu kia là khối bảo vật mà anh muốn cất giữ, nhưng trước khi cất giữ thì phải giải cơn khát cho đã thêm cái đã.

Cô bạn Trần Hiểu Kỳ của chúng ta không thêm tỉnh lại. Vệ Hiểu Phong đem cô một lần nữa ôm về giường, cô còn ngủ quên trời quên đất, hơn nữa Vệ Hiểu Phong đoán trước là một chút phản kháng cũng không có, anh cởi áo choàng tắm trên người cô, bắt đầu hôn cô từ môi, trán, mắt, mí mắt, mũi, cái miệng nhỏ nhắn, lỗ tai, cổ, xương quai xanh... Từng chút từng chút, nhẹ nhàng chậm chạp, rất có kiên nhẫn.

Vệ Hiểu Phong sớm lĩnh giáo nha đầu kia quần áo lôi thôi, nhưng mà trong quần áo lại là cực phẩm tuyệt diệu. So sánh với vẻ lôi thôi lếch thếch bề ngoài cô, bên trong khiến người khác rất sáng ngời sự kinh ngạc xen lẫn vui vẻ, da thịt trong suốt trắng nõn, xương quai xanh hết sức kêu gọi, cùng với thân hình nhỏ nhắn, vòng eo mềm mại, lần nữa làm Vệ Hiểu Phong yêu thích không buông tay, thậm chí có xu hướng như muốn nghiện, giống như một khối

ngọc được tạo hình công phu. Mặc dù thể xác và tinh thần ma quỷ của Vệ Hiểu Phong đã muốn tràn ra, anh lại chịu đựng như trước, hưởng thụ lạc thú do quá trình tiếp xúc này tạo ra, cho nên nói Trần Hiểu Kỳ trêu chọc anh chàng Vệ Hiểu Phong này thì kết cục có thể biết trước.

Mà Trần Hiểu Kỳ thì sao, không biết có phải phương pháp tinh thần thắng lợi dùng rất thành công hay không, sắp vào miệng sói mà còn đang nằm mơ, chẳng qua địa điểm thay đổi, từ bồn tắm lớn xa hoa chuyển đến phòng ngủ thoải mái, nằm trên giường lớn, cùng với một anh chàng siêu đẹp trai như yêu nghiệt thiên nhiên.

Loại mộng xuân này nọ này, Trần Hiểu Kỳ thực chưa từng mơ thấy. Đừng thấy bình thường thích xem mấy thứ tiểu thuyết hủ, cũng từng muốn làm một hội viên- ôi thiếu có thể cảm thụ một chút cảm giác dục tiên dục tử dưới ngòi bút của tác giả, đáng tiếc lại không được. Dùng lời của Vệ Hiểu Phong mà nói, đời trước cô nhất định chỉ là heo, mặc kệ là khi nào, chỉ cần có điều kiện là có thể ngủ, lần trước bị Vệ Hiểu Phong tha đi đánh bài, ngồi trên bàn cô thiếu chút nữa vừa ngủ vừa chơi.

Nói đến Vệ Hiểu Phong, Trần Hiểu Kỳ bỗng nhiên cảm thấy, sao chính mình lại sầu thiên nhiên với anh chàng siêu đẹp trai giống như Vệ Hiểu Phong vậy, càng nhìn càng giống...

Lúc ánh mắt Trần Hiểu Kỳ mơ mơ màng màng hé ra một khe hở hẹp, Vệ Hiểu Phong đang hôn đôi môi của cô, giống như một con kiến thật nhỏ, mở cái miệng nhỏ cắn cắn, mang theo tiếp xúc tê dại như điện xẹt qua, là cảm giác nói không nên lời, nhưng thực sự thoải mái. Hơn nữa, mắt lại nhìn thấy kẻ cho tới nay vẫn cao cao tại thượng, tác oai tác quái, ức hiếp người lương thiện – Vệ Hiểu Phong, hôn đôi môi mình, đem đến cho Trần Hiểu Kỳ một cảm giác thỏa mãn biến thái.

Cho nên mới nói, hai người này rất xứng, chẳng qua Vệ Hiểu Phong cũng không dừng lại trên đôi môi cô lâu lắm, mà thông thả di chuyển về phía trước...

Tình tiết kiểu này trong tiểu thuyết Trần Hiểu Kỳ xem qua vô số lần, cũng từng nghĩ chỗ riêng tư bí mật như vậy, sao có thể có dũng khí hôn vào đó, hơn nữa sao lại có thể thoải mái muốn chết, cô vẫn vô cùng hiểu kỳ, lòng hiểu kỳ nổi lên, lúc Hiểu Phong cũng làm như vậy, Trần Hiểu Kỳ không chỉ không trốn, ngược lại vô cùng phối hợp.

Hiện tại Vệ Hiểu Phong cũng muốn biết nha đầu kia rốt cuộc là nằm mơ hay là tỉnh. Nói đầu xa, lúc này Trần Hiểu Kỳ so với bình thường đang phát ra một lực dụ dỗ mê hoặc hủy thiên diệt địa. Vệ Hiểu Phong thậm chí bắt đầu hoài nghi có phải chính mình nhìn nhầm hay không, không phải là lần đầu của nha đầu kia sao, phản ứng rất quý dị, biểu hiện cũng không có chút vấp vấp, thẳng thắn hưởng thụ như vậy, khiến trong lòng Vệ Hiểu Phong có chút suy tư.

Vệ Hiểu Phong bỗng nhiên nhớ đến hình như lúc trước nha đầu kia có kết giao bạn trai, vì chuyện này Mạnh Mạnh còn đá hấn ta vào trong hồ, anh còn thay người lớn đi gặp giáo viên để xử lý, hiện tại nghĩ đến, chuyện lớn như vậy khẳng định không đơn giản, hiện tại tiểu nha đầu làm sao mà còn có ý tưởng thủ thân như ngọc, nói không chừng đã sớm...

Ý nghĩ trong đầu vừa tới, trong lòng Vệ Hiểu Phong bỗng nhiên ngập một thùng dấm chua, ghen tỵ từ trong tràn ra ngoài khiến anh không thoải mái, anh không thoải mái, lại nhìn đến tiểu nha đầu dưới thân xinh đẹp không chịu được, trong lòng bấp bênh, dường như trừng phạt, cái miệng cắn một miếng...

Cắn vào nơi mềm nhất trên đùi tiểu nha đầu, hơn nữa Vệ Hiểu Phong thật sự không chút nể tình, Trần Hiểu Kỳ được anh hầu hạ đang còn bay trên mây, chưa gì đã bị túm vào mười tám tầng địa ngục, hét thảm một tiếng, ánh mắt hoàn toàn mờ nhạt...

Ý thức tỉnh táo lại, thấy rõ Vệ Hiểu Phong trước mắt, bỗng nhiên hiểu được thế nào là mộng xuân gặp quý, chính mình thành thức ăn trên miệng Vệ Hiểu Phong, cô còn chưa kịp phản ứng đã đột nhiên bị đắm vào khiến đầu đón hít một hơi khí lạnh...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 62: Phiên Ngoại 4

Trong nháy mắt, hình tượng người tốt Vệ Hiểu Phong trong lòng Trần Hiểu Kỳ dao động một chút vì đau, việc này so với trong tiểu thuyết miêu tả đúng là khác biệt, căn bản là không cùng một chuyện.

Tiểu thuyết thảo luận về loại nhu cầu cấp bách trần ngập hư không này, đã không thể dùng ngôn ngữ để hình dung khoái cảm, căn bản là nói nhảm, hư không cái rắm, cô cảm thấy chính mình đang phải chống đỡ, bị vật cực lớn kia của Vệ Hiểu Phong cưỡng bạo, đau kiểu này quả thực có thể sử dụng toàn tâm mà hình dung, không có khoái cảm chó má gì.

Trần Hiểu Kỳ tuy rằng mơ hồ, nhưng thời khắc máu chốt rất sáng suốt, sự tỉnh đến tình trạng này, đừng nói Vệ Hiểu Phong sớm có mưu đồ, dù là nhất thời nghĩ đến, cũng giống như tên bán ra, thu lại không được, đã trở thành sự thật, hiện tại Trần Hiểu Kỳ chỉ muốn làm thế nào giảm bớt cảm giác đau đớn mạng này.

Trần Hiểu Kỳ sẽ không ngờ nghếch cho rằng cô kêu đau hai câu, Vệ Hiểu Phong sẽ từ bỏ, ngược lại trong khoảnh khắc đau đớn, cô thấy vô cùng rõ ràng trên mặt anh hiện lên sự kinh ngạc xen lẫn vui vẻ.

Trần Hiểu Kỳ kỳ thật muốn bấu môi, bắt đắc dĩ lại rất đau, làm động tác nhỏ bấu môi như vậy cũng nhất định sẽ khó khăn, dù sao đàn ông khắp thiên hạ đều chỉ có một đức hạnh, thường khoe chính mình từng có bao nhiêu người phụ nữ, trong lòng đều cất giấu khúc mắc xấu xa với phụ nữ. Vệ Hiểu Phong lại là loại đàn ông rất có kinh nghiệm như vậy, hiện tại điều duy nhất có thể an ủi Trần Hiểu Kỳ cũng là điểm này.

Vệ Hiểu Phong có nhiều phụ nữ, hoạt động này luyện đã nhiều, luyện càng nhiều tự nhiên quen tay hay việc, tuy rằng Trần Hiểu Kỳ đau đến nước mắt cũng muốn rút xuống, nhưng cô vẫn chắc chắn, nếu đổi thành một người đàn ông chưa biết gì, không chừng cô sẽ chịu đắc tội lớn hơn nữa, chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ bị người cho một đao, quay lại cũng là một đao, dù sao Trần Hiểu Kỳ căn bản vốn chưa từng biết tới chuyện này, giữ lại ý niệm thuần khiết ngu xuẩn như vậy trong đầu.

Xã hội hiện nay, nam nữ ngang hàng, phương diện này cũng giống nhau, cùng Vệ Hiểu Phong cũng coi như một vận may khác của cô. Năng lực thích ứng của cô bạn Trần Hiểu Kỳ rất mạnh mẽ, từ trên giường Vệ Hiểu Phong có nhận thức mới, nha đầu kia quả thực đem không tìm không phối thuyết minh đến cảnh giới cao nhất.

Vệ Hiểu Phong nghĩ rằng chờ cô hiểu được, đáng ra cũng phải giãy dụa phản kháng tương trưng một chút, các cô gái lần đầu tiên luôn khó tránh khỏi như thế, tuy rằng Vệ Hiểu Phong không vì vậy mà nhẹ tay hơn, nhưng vừa rồi đã nghĩ thật tốt rằng nếu nha đầu kia thực khóc nháo với anh, anh liền phá lệ bỏ hết cô.

Nha đầu kia đau thật, đau đến nổi mồ hôi lạnh trên trán đều toát ra, liên tiếp hít vào. Vệ Hiểu Phong cũng đau, rất đau, tê đau, bị nha đầu kia chặn ở ngoài một nửa, có ý vọt vào lại thật sự không nhẫn tâm, nhưng lúc mấu chốt này bảo anh lui về phía sau, không bằng lấy đao trực tiếp chém chết anh cho xong.

Hai người giằng co vài giây, Vệ Hiểu Phong đưa tay vuốt lưng cô, chậm rãi trấn an, miệng nhẹ giọng dỗ cô: “Ngoan, không đau, lập tức không đau, thật sự, anh cam đoan...” “Anh cam đoan sao?” Trần Hiểu Kỳ thật muốn tròn trắng mắt nhìn tên đầu sỏ gây nên tạo thành kết quả này lại dám nói anh cam đoan không đau, lời này nếu cô tin thì chắc chắn cô là đồ ngu ngốc.

Nhưng mà Trần Hiểu Kỳ vẫn hiểu rõ một điều, nếu không có khả năng nửa chừng sẽ buông tha cho cô, vậy phải để gã đàn ông này làm xong mới có thể hoàn toàn giải quyết vấn đề, nếu cô cứng rắn ngăn lại, nói không chừng sau đó còn phải đau hơn, cho nên cô phát huy cao độ tinh thần phối hợp, vươn cánh tay vòng lên cổ Vệ Hiểu Phong, nhắm mắt lại, cái miệng nhỏ nhắn trực tiếp với lên.

Nói thật, kỹ thuật hôn của anh chàng này thật sự khá tốt, vừa rồi trong mộng, Trần Hiểu Kỳ thực hưởng thụ một hồi, cô trơn trượt tham lam tiến vào trong miệng anh, đánh thẳng về phía trước, là muốn mượn kỹ thuật hôn siêu phàm thoát tục của Vệ Hiểu Phong, để giảm bớt đau đớn...

Cô ngập ngừng hôn anh mặc dù không hề có kỹ thuật gì đáng nói, nhưng đúng như một viên đạn pháo, tiến vào hất đầy dầu lên đống lửa nóng, vừa chạm vào ngọn lửa liền bùng lên, nháy mắt liền thành lửa cháy lan ra đồng cỏ, từ bị động đến chủ động ngay cả một giây Vệ Hiểu Phong cũng chưa dừng lại...

Rất nhanh Trần Hiểu Kỳ đã bị anh hôn mơ mơ màng màng, đau đớn cũng mất đi một ít, chẳng qua cô còn chưa kịp thoải mái hơn, bỗng nhiên một cơn đau nhức đánh úp lại, so với vừa rồi càng đau gấp mấy lần, thậm chí cô cảm thấy, chính mình có lẽ bị người đàn ông này chém thành hai nửa, mà cảm giác đau cũng không bởi vì đến cực hạn mà chấm dứt, ngược lại theo hơi thở càng thêm hỗn loạn của Vệ Hiểu Phong mà càng ngày càng nặng, một chút so với một chút càng đau hơn, mặc dù cô cực lực phối hợp, tận lực để anh làm thoải mái một ít, nhưng vẫn như cũ, rất đau...

Sau đó, có lẽ là đau quá mức mà bắt đầu run lên, liền giống như lấy roi mà đánh lên người, thân thể từ trong ra ngoài đều có thấy lâm râm căng tức, cảm giác đau đau ê ẩm...

Lúc Vệ Hiểu Phong chấm dứt, cô thật sự nhẹ nhàng thở ra, cũng không để ý tới Vệ Hiểu Phong rốt cuộc có vừa lòng hay không, dù sao cô mệt muốn chết. Hoạt động kiểu này so với một ngày cô chạy mấy chục cây số đường núi còn mệt hơn, cô nhắm mắt lại, cái gì cũng không muốn quản, kể cả trời có sập xuống, cũng chờ cô ngủ một giấc trước đã.

Vệ Hiểu Phong bình tâm lại liền phát hiện, nha đầu kia đã nhắm mắt lại đang ngủ tiếp, Vệ Hiểu Phong đành chấp nhận số mệnh đem cô ôm vào phòng tắm, pha nước ấm hầu hạ cô tắm, rồi mới thả lại bên trong ổ chăn mềm mại, thỏa mãn vừa đủ, anh còn có chút phấn khởi không ngủ được, vì thế bắt đầu nghiêng đầu đánh giá nha đầu trong lòng ngủ giống như lợn chết.

Vừa rồi Vệ Hiểu Phong chưa làm đến thống khoái, nhưng lại tương đối thỏa mãn, không phải chỉ thân thể mà là tâm lý, có một cảm giác thỏa mãn thực kỳ diệu, Vệ Hiểu Phong đưa tay vén mấy sợi tóc của cô, tóc của cô mượt lấm, anh còn nhớ rõ vừa rồi khi lau tóc cho cô, ngón tay có cảm giác xuyên qua sợi tóc.

Bộ dạng nha đầu kia khá tốt, chỉ là quen thói lười thôi, diện lên một chút cũng rất đáng nhìn. Ngón tay Vệ Hiểu Phong nhẹ nhàng lướt qua gương mặt cô, anh dừng ở trên môi phấn hồng, bồi hồi lưu lại, môi của cô hồng nhạt tự nhiên, nếu nghiêm khắc dựa theo tiêu chuẩn, môi nha đầu kia hơi dày, nhưng xúc cảm vô cùng tốt, hôn lên rất có cảm giác.

Cảm hơi tròn, toàn thể khuôn mặt có vẻ như trẻ con, nhìn qua nhỏ hơn một ít so với tuổi thực tế, anh nhắc nhở chính mình nên đặt mua chút quần áo thành thực cho nha đầu kia, bằng không hai người ở cùng một chỗ luôn luôn gây ra ý nghĩ ngờ đây là “trâu già gặm cỏ non”, Vệ Hiểu Phong vô cùng ghét cạm bẫy trâu già này.

Độ cong ở cổ tiểu nha đầu rất đẹp, xương quai xanh càng đẹp hơn nữa. Thực ra dù là dáng người hay khuôn mặt, Hiểu Kỳ cũng chưa thể so được với các cô bạn gái trước của Vệ Hiểu Phong, ngay cả mấy người bạn của anh cũng bắt đầu trên gheo nói Vệ thiếu gia thay đổi khẩu vị, kỳ thật Vệ Hiểu Phong căn bản không cần cái gì là khẩu vị hay không khẩu vị, chỉ cần hợp ý anh thì là người của anh.

Nhưng nha đầu Trần Hiểu Kỳ kia đến tốt cùng có chỗ nào hợp ý anh đâu, kỳ thật chính Vệ Hiểu Phong cũng không rõ ràng lắm, chỉ cảm thấy rằng

không thể buông tha nha đầu kia. Rõ ràng đã có được người ở đây, hiện tại vẫn như cũ có cảm giác yêu thích không buông tay, cụ thể về sau hai người phát triển như thế nào, chính Vệ Hiểu Phong cũng không dự tính trước được, nếu không thì chờ ngày mai tiểu nha đầu tỉnh lại, hỏi cô một chút xem sao.

Suy nghĩ trong đầu đến tận đây, chính Vệ Hiểu Phong cũng không khỏi bật cười, khi nào thì Vệ Hiểu Phong anh hỏi qua ý tứ của phụ nữ, hiện có thể lên giường của anh, thì nên biết quy củ của anh, nhưng mà hình như không phải nha đầu kia chủ động trèo lên thì phải. Trần Hiểu Kỳ là loại hình trước kia Vệ Hiểu Phong tuyệt sẽ không chạm vào, bởi vì cô đại diện cho phiền toái, nhưng mà chạm vào rồi anh cũng không hối hận là được, không chỉ không hối hận, ngược lại còn chờ mong, cụ thể là chờ mong cái gì chính anh cũng không suy nghĩ đến.

Không phải Vệ Hiểu Phong không nghĩ tới, phản ứng của Trần Hiểu Kỳ sau khi tỉnh dậy, thậm chí anh nghĩ tới, nếu nha đầu kia mở miệng bảo anh chịu trách nhiệm, không chừng anh sẽ cưới cô thật, dù sao trong nhà vẫn hy vọng anh lập gia đình, so với cưới người khác, nha đầu này là lựa chọn không tệ, nhưng khi nha đầu kia tỉnh lại, anh phát hiện mình thực sự đã suy nghĩ quá nhiều.

Nói nha đầu kia vốn dĩ đã mơ hồ, lúc này mà hiểu được lí lẽ, nói trắng ra, chính là tránh nặng tìm nhẹ khéo đưa đẩy sự thật, chớp mắt nha đầu kia biểu hiện như vậy làm cho Vệ Hiểu Phong cảm thấy cô so với mình càng không cần hơn, việc này làm Vệ Hiểu Phong không thoải mái giống như nuốt một tảng đá.

Kỳ thật Trần Hiểu Kỳ cũng không làm gì, chỉ là lảng tránh vấn đề, giả bộ hồ đồ, lúc tỉnh lại đã là giữa trưa ngày hôm sau, cô là bị đói mà tỉnh, một ngày một đêm không ăn cái gì, đối với Trần Hiểu Kỳ mà nói đã đến giới hạn của sự nhẫn nại, cô tỉnh lại, cảm giác thứ nhất là đói, đói đến nỗi ngực như dính vào lưng, cảm giác thứ hai vẫn là đau, nhưng mà so với cơn đau tối hôm qua thì vẫn trong phạm vi chịu được.

Cô xoay qua liền thấy Vệ Hiểu Phong, nhớ rõ có một quyển sách từng thảo luận, thông qua tư thế ngủ có thể kết luận tính cách một người đàn ông, Vệ Hiểu Phong tuyệt đối thuộc loại có dục vọng chiếm giữ rất mạnh, là loại đàn ông bá đạo vô cùng. Chân dài với qua ôm cô giống như một em bé vùi sâu vào trong ngực, ngoài về bá đạo cũng có chút ngây thơ chất phác chưa bao giờ anh lộ ra, rất đáng yêu.

“Đáng yêu?” Trần Hiểu Kỳ không khỏi giật mình, lắc đầu, nhắc nhở chính mình không thể bị mê hoặc. Gã đàn ông này tỉnh thì một chút cũng không đáng yêu, bụng cô kêu ‘ọt ọt’ vài tiếng, Trần Hiểu Kỳ vừa muốn từ trong lòng anh gãy ra, thì thấy ánh mắt Vệ Hiểu Phong mặc dù không mờ, khỏe miệng lại nhếch lên ‘phì’ một tiếng vui vẻ.

Trần Hiểu Kỳ chỉ biết là anh giả bộ ngủ, đẩy anh ra, ngồi dậy, nhìn nhìn mọi nơi, không khỏi đỡ cái trán thờ dài, thật sự là rất sa đọa, trên sàn gỗ thô đều là quần áo của cô, từ áo khoác bên ngoài đến nội y tận cùng bên trong, thậm chí tất, và những thứ linh tinh khác, hơn nữa những thứ quần áo cởi ra như thế nào, một chút ấn tượng cô cũng không có, thậm chí còn tưởng rằng là mộng xuân. Thần kinh ngây ngốc đến loại trình độ này, đừng nói thì hơn, nói ra người khác không tin, ngay cả cô cũng không tin, không chừng Vệ Hiểu Phong cũng nghĩ cô có ý quyến rũ anh ta, cho nên bị ăn cũng là xứng đáng.

Trần Hiểu Kỳ âm thầm tự xét lại một phen, từ trên mặt đất nhấc áo lông của mình lên, khoác lên người rồi nhảy xuống giường: “Em đói bụng, Tổng giám đốc Vệ bố thí thức ăn, lấp đầy bụng được không?” Ánh mắt Vệ Hiểu Phong lóe lóe nở nụ cười, nha đầu kia phản ứng luôn ngoài dự đoán mọi người.

Trần Hiểu Kỳ từ toilet đi ra, trên bàn ăn đã dọn sẵn sandwich cùng trứng ốp lếp, còn có sữa nóng, Trần Hiểu Kỳ vô tâm đem sandwich nhét vào miệng ăn ngấu ngiến, ừng ực uống hết sữa, sờ sờ bụng đánh cái chát, mới có tâm tư thưởng thức căn phòng rộng lớn xa hoa cùng với Vệ Hiểu Phong ở đối diện.

Vệ Hiểu Phong thật sự là người đàn ông tao nhã nhất mà cô từng gặp, trên cơ bản là vô cùng quý phái, hơn nữa lại ở trong căn phòng cao cấp như vậy, thật sự rất có vẻ quý tộc. Người đàn ông này giống như từ nhỏ đã là quý tộc, còn cô từ nhỏ giống như người nghèo, hơn nữa người nghèo như cô còn phải dựa vào vị quý tộc trước mắt này mà ăn cơm, cho nên cho dù bị anh xem như thức ăn, vẫn giả bộ hồ đồ như cũ, Trần Hiểu Kỳ nghĩ nghĩ trong chốc lát rồi mở miệng: “À... Tổng giám đốc Vệ, anh bảo em trở về là có chuyện gì sao?”

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 63: Phiên Ngoại 5

“Tổng giám đốc Vệ...” Vệ Hiểu Phong nhắc đi nhắc lại những từ này, cảm thấy cách xưng hô này thật không dễ nghe. Sau sự kiện buổi tối hôm qua mà vẫn gọi anh là tổng giám đốc Vệ, thì anh thành người như thế nào đối với cô chứ, còn nữa, anh nghĩ nhiều thật đúng là dư thừa, ý nghĩ của nha đầu kia so với tất cả phụ nữ đều khác hẳn.

Vệ Hiểu Phong càng suy nghĩ, trong lòng càng không được tự nhiên, lại còn không biết nói gì, từ khi sinh ra đây là lần đầu tiên anh không có cách nào để đối đáp với một cô gái, hơn nữa ánh mắt nha đầu kia nhìn anh sao lại bình thản như vậy, một chút ý tứ ngượng ngập cũng không có. Tình trạng này khiến Vệ Hiểu Phong không thể thích ứng nổi.

Trần Hiểu Kỳ cũng mặc kệ anh nghĩ như thế nào, dù sao là anh gọi rồi bắt cô trở lại, nên chuyện cơm ăn, chỗ ở anh phải giải quyết. Bởi vậy không đợi Vệ Hiểu Phong trả lời, Hiểu Kỳ tiếp tục nói: “Ký túc xá của trường học còn chưa mở, em không vào được. Nếu không thì em đến chỗ Mạnh Mạnh ở vài ngày, nhưng mà luật Lao động có quy định ‘ngày nghỉ tính lương gấp ba’, phí tăng ca anh phải tính cho em, còn nữa trên đường trở lại đây, em đi một chuyến xe bò 10km, 36km ô tô đường dài, lại thêm vé máy bay tổng cộng một ngàn bốn trăm bốn mươi sáu đồng, em báo trước cho anh biết!”

Vệ Hiểu Phong tức đến mức tận cùng, khóe miệng nhếch lại, nha đầu kia tính toán với anh thật rõ ràng, vậy mà chuyện buổi tối hôm qua của hai người lại hạ quyết tâm không đề cập tới, là ‘bịt tai trộm chuông’ hay là ‘lạt mềm buộc chặt’ đây. Nhưng ‘lạt mềm buộc chặt’ - anh thấy nha đầu kia không có đủ trí tuệ để nghĩ đến, nói ‘bịt tai trộm chuông’ thì có lý hơn.

Ý cô nhóc này là muốn đem chuyện đêm qua làm như chưa hề phát sinh qua, cô không nhớ lại thì anh có thể làm cho cô nhớ đến. Trèo lên giường của Vệ Hiểu Phong anh rồi, muốn xuống cũng sẽ không do cô định đoạt, mặc dù lúc nha đầu kia leo lên ngày hôm qua cũng không tính là tự nguyện. Nhưng quá trình không quan trọng, quan trọng là kết quả, kết quả anh thực sự đã hưởng thụ thành công.

Vệ Hiểu Phong thoáng nhớ lại cảnh sắc đêm qua một chút, con tức trong lòng liền tan không ít, nhìn về máy bay trên bàn mờ miệng: “Chỉ trả lộ phí phải lấy chỗ tài vụ, hiện tại công ty còn nghỉ đông, anh ký nợ cho em thì cũng phải chờ năm sau mới có thể lấy tiền.”

Trần Hiểu Kỳ nhăn mặt lại, ứng tiền mua vé máy bay rồi nên trong túi cô nay chỉ còn lại năm mươi đồng, quên đi, năm mươi thì năm mươi, dù sao đến chỗ của Mạnh Mạnh ăn ở cũng không tiêu tiền. Nếu không thì tìm Mạnh Mạnh mượn trước một chút để quay vòng cũng được, đáng tiếc cô chưa kịp tính toán xong đã bị lời nói của Vệ Hiểu Phong chặn đứng.

Vệ Hiểu Phong liền hỏi một câu: “Em muốn Mạnh Mạnh biết quan hệ của chúng ta sao?” “Không muốn.” Trần Hiểu Kỳ giống như bị lừa đốt mông, ngay lập tức đứng lên tỏ vẻ phản đối. Thái độ kiên quyết kia làm Vệ Hiểu Phong khó chịu cực độ, anh khó chịu thì nha đầu kia muốn sống yên cũng không được, càng không để cho cô có lối thoát.

Sắc mặt Vệ Hiểu Phong trầm trầm: “Em đã không muốn để Mạnh Mạnh biết, ở chỗ cô nhóc ấy có vẻ không ổn!” “Đúng rồi nha!” Trần Hiểu Kỳ thờ dãi ngồi lại lên ghế dựa, tay chống cằm cau mày tìm cách, ánh mắt ở trên người Vệ Hiểu Phong đảo một vòng, chớp chớp nói: “Tổng giám đốc Vệ, nếu không em tính thế này, trước hết anh giúp em đặt cọc tiền phòng trước, chờ công ty làm việc lại, em lấy được tiền sẽ trả cho anh được không?”

Vệ Hiểu Phong không chút nể tình, lắc đầu: “Trần Hiểu Kỳ, em cũng biết con người của anh luôn rõ ràng công và tư. Nếu quan hệ của chúng ta chỉ là ông chủ và nhân viên, anh dựa vào cái gì giúp em việc này chứ?”

Trần Hiểu Kỳ thật có lòng muốn đem cái đĩa trên bàn đập lên đầu anh. Chuyện này đối tới đối lui sao lại thành ra là cô không phải, rõ ràng chính là người đàn ông này không phân rõ phải trái, làm như có chuyện lớn kêu cô trở về, bây giờ còn cùng cô nói lý lẽ.

Ánh mắt Trần Hiểu Kỳ như bốc hỏa, trước kia sao mình có thể cảm thấy anh là người tốt chứ, đây là gian thương, đại gian thương, nhà tư bản, người... Trong lòng Trần Hiểu Kỳ mắng Vệ Hiểu Phong mười bảy mười tám lần, nhưng người thua thì thất chí, ngựa gầy không thể đi xa, cô một không tiền, hai không thế, xương cốt muốn cứng rắn cũng cứng rắn không được.

Cô hữu khí vô lực nói: “Vậy anh nói em phải làm sao bây giờ? Không phải anh muốn em ăn ngủ đầu đường chứ? Bên ngoài lạnh âm mười mấy độ đấy!” Vệ Hiểu Phong phì một tiếng vui vẻ: “Anh nói để em ăn ngủ đầu đường khi nào chứ? Em có thể ở đây, anh cũng không đuổi em đi.” “Ồ đây?” Trần Hiểu Kỳ bỗng nhiên cảm thấy một luồng khí lạnh từ sau cột sống toát ra.

Cô nhìn chằm chằm Vệ Hiểu Phong, sau một lúc lâu cũng chưa tin được: “Tổng giám đốc Vệ, em cảm thấy em ở đây với anh không thích hợp lắm, nếu để cho nhóm bạn gái của anh biết, nội loạn xảy ra thì sẽ không tốt lắm đâu.”

Vệ Hiểu Phong nhíu mày: “Anh còn không sợ, em sợ cái gì?” Trần Hiểu Kỳ bị một câu này của anh làm nghẹn. Vệ Hiểu Phong nhìn hình dáng nha đầu kia sột ruột vò đầu bứt tai, trong lòng bỗng nhiên thoải mái, không muốn lại gây khó dễ cô, đứng lên nói: “Anh nấu cơm em rửa chén, vậy là công bằng!” “Á! Công bằng, thực sự công bằng.”

Trần Hiểu Kỳ nhận nhiệm vụ đem đồ ăn trên bàn dọn dẹp vào phòng bếp, vừa mở vòi nước, phía sau liền truyền đến giọng nói của Vệ Hiểu Phong: “Trong ngăn trên của tủ có bao tay.” “A! Dạ! Không cần đâu, chỉ có hai cái đĩa thôi, không cần mang bao tay, phiền lắm...”

Lời của cô còn chưa nói xong, liền cảm giác phía sau có một cơ thể đang áp tới, nhưng không áp sát hoàn toàn. Hai người vừa gần gũi tiếp xúc, Trần Hiểu Kỳ liền cảm giác cả người không khống chế được, hơi run lên, hai đùi như muốn nhũn ra, trong đầu không tự chủ được liền xẹt qua hình ảnh buổi tối hôm qua.

Cánh tay Vệ Hiểu Phong từ bên hông cô vòng đến phía trước tắt vòi nước, kéo tay cô từ bồn rửa ra, cầm tay cô nâng lên, tức giận nói: “Em dù sao vẫn là con gái, đây mà là tay sao, tay anh còn đẹp hơn.”

Mặt Trần Hiểu Kỳ đỏ lên, đem tay anh bỏ ra, tức giận nói: “Đẹp cũng không thể làm cơm ăn, đây mới là bàn tay của nhân dân lao động. Tay anh so với một cô gái như em còn trắng hơn cũng không phải là chuyện đáng giá tự hào gì, vừa thấy đã biết ngay là nhà tư bản, là giai cấp bóc lột. Tránh ra, em phải rửa chén!”

Nha đầu kia thẹn quá thành giận, khóe miệng Vệ Hiểu Phong rộng mở, từ phía trên ngăn tủ lấy ra cái bao tay đặt trên tay Trần Hiểu Kỳ, trực tiếp ra lệnh: “Thế nên từ nay phải bảo dưỡng thật tốt cho anh! Nhanh rửa đi, rửa xong rồi còn phải đi ra ngoài!” “Đi ra ngoài?” Ánh mắt Trần Hiểu Kỳ sáng lên: “À, vậy tự anh đi ra ngoài một mình đi!” Vệ Hiểu Phong buồn cười nhìn cô, từ chối cho ý kiến.

Phản ứng này của anh Trần Hiểu Kỳ tự động lý giải thành đồng ý, từ phòng bếp đi ra, đặt mông an vị trên sofa ở phòng khách, Trần Hiểu Kỳ giống như bà cụ Lưu đi vào vườn hoa lộng lẫy, nhìn ngó xung quanh, một bên nhìn một bên nói thầm trong lòng: “Thật sự là nhà tư bản mà, sống cũng quá hưởng thụ đi, chỉ một mình Vệ Hiểu Phong ở, so với nơi ở của cả nhà mình còn lớn hơn...”

Phòng lớn, phòng nhỏ, mỗi góc lại mang lại những cảm xúc khác nhau. Câu nói kia nói sao nhỉ, ‘quý tộc người ta quan tâm chính là chi tiết’, hưởng thụ cũng phải có phong cách, chỉ có nhà giàu mới nổi mới tỏ vẻ giàu sang. Từ trên xuống dưới là một cánh cửa thủy tinh, hợp với sảnh lớn theo kiểu châu Âu

bên ngoài. Đang trong mùa đông khắc nghiệt, ở sảnh bày mấy bồn cây Lan Quân Tử lớn đang nở hoa, vừa nhìn thấy cũng là sắc màu rực rỡ, Lan Quân Tử lớn như vậy một chậu tốn không ít tiền nha!

Hồi học năm nhất, Trần Hiểu Kỳ từng làm công ở cửa hàng bán hoa, loại Lan Quân Tử này thực sự là hoa phú quý, một chậu nhỏ hơn hai lần thế này cũng đã mấy trăm thậm chí hơn một ngàn, mấy bồn này giá trị thực sự là bao nhiêu? Trần Hiểu Kỳ bấm ngón tay tính tính, không khỏi cảm thán: nhà tư bản thật sự là xa xỉ, tốn nhiều tiền như vậy chỉ vì chăm sóc mấy bồn hoa, nhưng mà, sofa này thật là thoải mái, vừa lớn vừa mềm...

Thân mình Trần Hiểu Kỳ ngã ra, nằm xuống. Ánh mặt trời ngoài cửa sổ vừa vịn rơi trên người ấm áp thoải mái. Trần Hiểu Kỳ nhắm mắt lại, mơ mơ màng màng đang muốn ngủ. Bỗng nhiên cảm giác một bóng ma che khuất ánh sáng, mắt vẫn không mở, quen thói định nâng tay đẩy ra, không muốn bị chạm vào người, rồi từ từ hé mắt ra...

Trần Hiểu Kỳ giật mình một chút, mở mắt ra, quả nhiên mặt Vệ Hiểu Phong đang cách mình gần trong gang tấc, gương mặt anh bỗng nhiên như bị phóng đại, dường như đang dán ở trên mặt cô, dù khoảng cách gần như vậy cũng không tìm ra chút tỳ vết nào, người đàn ông này đẹp trai khiến cho người ta hận mà.

Trần Hiểu Kỳ bị nam sắc ('nhan sắc nam giới', đây gọi là 'mỹ nam nhân kế' =))) của Vệ Hiểu Phong mê hoặc, một chút cũng không phát hiện tư thế hai người đang thân mật không rõ ràng đến mức nào. Trên cơ bản, cô bạn Trần Hiểu Kỳ lúc nào cũng không chú ý hình tượng, bởi vậy mặc dù người đang ở trên sofa, tư thế lại nằm ngã chổng vó, dưới chân quắp một cái gối lớn, trong lòng cũng ôm một cái.

Mà một cánh tay Vệ Hiểu Phong chống lên lưng sofa, một cánh tay khác đặt trên đùi, một đầu gối lại vừa vịn chặn giữa hai chân Trần Hiểu Kỳ, giữa hai người chỉ cách cái gối lớn Trần Hiểu Kỳ đang ôm chặt trong lòng, nhưng gối ôm mềm đã bị Vệ Hiểu Phong ép đến không thể mỏng hơn, cách gối ôm, Trần Hiểu Kỳ cũng có thể cảm giác được cả người anh toát ra sức hút nam tính không thể bỏ qua.

Trong đầu Trần Hiểu Kỳ cảnh báo mãnh liệt: "Vệ... tổng giám đốc Vệ... Anh, anh muốn làm gì?" "Tổng giám đốc Vệ?" Vệ Hiểu Phong lặp lại, ngữ khí rất thấp cũng rất nặng nề.

Cái gọi là kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt, những lời này Trần Hiểu Kỳ lý giải vô cùng triệt để, bởi vậy khoe miệng a a, ha ha cười hai tiếng: "Á! Cái đó, Vệ... anh Hiểu Phong..." Miệng Trần Hiểu Kỳ nói ra nhưng bản thân cũng có chút chịu không nổi, cảm giác cả người đều nổi da gà, nếu như tiểu mỹ nhân Mạnh Mạnh từng kêu một tiếng 'anh', chắc chắn người đàn ông đối diện cả người sẽ tê tê, tiếng 'anh' này cô vừa kêu ra sao nghe lại không được tự nhiên.

"Hiểu Phong." Vệ Hiểu Phong lại mở miệng: "Trần Hiểu Kỳ, anh gọi là Vệ Hiểu Phong, không phải tổng giám đốc Vệ, cũng không muốn làm anh trai em, nhớ kỹ chưa? Vì sợ em lại quên, anh nên khắc sâu một chút ấn tượng cho em..." "A! Ừ..." Vệ Hiểu Phong không chút khách khí cắn xuống...

Lúc Vệ Hiểu Phong dắt theo Trần Hiểu Kỳ không tình nguyện đi vào hội quán, vài anh em đã sớm chia bài xong, ánh mắt Tiểu Lục dạo qua một vòng trên người hai người, không có ý tốt nói: "Mình trái chờ cũng không đến, phải chờ cũng không thấy bóng người, vừa rồi còn nghĩ hay là bị con nhóc tuyệt sắc nào bám lấy, khiến chân Vệ thiếu gia mềm nhũn nên không tới được, thì ra là Hiểu Kỳ nha."

Phải nói bình thường cũng không ít lần bị mấy người này trêu đùa, nhưng khi đó trong lòng Trần Hiểu Kỳ không có quý, hôm nay vừa bị Vệ Hiểu Phong 'xử lý' một chút rồi mới đi ra, còn có chút cảm giác mất mặt, khuôn mặt nhỏ nhắn không chống đỡ được mà đỏ hồng...

Trần Hiểu Kỳ bỗng nhiên phát hiện tâm gã đàn ông Vệ Hiểu Phong này còn nhỏ hơn lỗ kim, chỉ vì cô kêu vài tiếng 'Tổng giám đốc Vệ' mà thiếu chút nữa... "Đang nghĩ cái gì vậy, hử?" Vệ Hiểu Phong cúi đầu hỏi bên lỗ tai cô...

"Này! Này! Chia xong rồi, mau vào chỗ đi, chần chừ là trời tối luôn đó." Vệ Hiểu Phong cười cười, ôm lấy Trần Hiểu Kỳ, đem cô đặt vào vị trí người chơi bài trên bàn, rồi tự mình kéo ghế dựa qua ngồi bên người cô: "Hôm nay Kỳ Kỳ nhà mình chơi, mình xem bài cho cô ấy."

Trần Hiểu Kỳ liếc trắng mắt: "Em không chơi mạt chược." Vệ Hiểu Phong tiến đến bên tai cô dùng ngữ khí dụ dỗ mê hoặc nói: "Thua anh chịu, thắng đều cho em"

Mắt Trần Hiểu Kỳ nhìn xấp tiền màu hồng toàn bộ đều là tờ một trăm đồng giá trị lớn, ánh mắt sáng lên một chút, còn vô cùng hẹp hòi bởi thêm một câu: "Thắng thật sự đều cho em?" Ánh mắt Vệ Hiểu Phong lóe lóe: "Đúng, đều cho em." Mấy người Tiểu Lục ở bên cạnh đều dùng ánh mắt như thương hại nhìn Trần Hiểu Kỳ, cũng đã nhiều ngày rồi mà nha đầu kia còn chưa hiểu được sao, có thể chiếm được lợi ích từ Vệ Hiểu Phong hay sao...

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 64: Phiên Ngoại 6

Giàu sang không hư hỏng, không chịu nhục dưới sức mạnh là giấc mộng cảnh giới của Trần Hiểu Kỳ, hơn nữa sau khi cùng Vệ Hiểu Phong phát sinh quan hệ, cô càng mong thực hiện được điều này.

Vệ Hiểu Phong căn bản không có chút nào là con người hòa nhã, tao nhã cũng chỉ là vẻ bề ngoài, trong ruột là gian thương thêm phần phức tạp, bá đạo

không thể nói lý, phong độ tao nhã chó má gì, đều là lừa mấy cô nữ sinh trẻ tuổi không hiểu chuyện. Sau khi bị Vệ Hiểu Phong cường chế ở chung nửa năm, Trần Hiểu Kỳ khắc sâu nhận ra trước kia mình ngốc đến mức nào.

Đáng tiếc, giống như lên thuyền giặc, muốn xuống cũng không thể, ngay từ đầu Trần Hiểu Kỳ cũng không nghĩ tới có thể cùng Vệ Hiểu Phong qua lại lâu như vậy. Sau khi khai giảng, trực tiếp bị Vệ Hiểu Phong nửa bắt buộc chuyển đến chỗ anh, phản kháng không có hiệu quả nên chuyện gì đến cũng phải đến, dù sao chỗ Vệ Hiểu Phong cách trường học của cô không xa, hơn nữa ở đây rất thoải mái, còn có người nấu cơm cho ăn.

Từ khi chuyển vào, Trần Hiểu Kỳ liền trải qua những ngày thoải mái, quần áo đến thì đưa tay nhận, cơm đến há mồm ăn, giống như bà chủ, điều duy nhất không tốt là buổi tối có chút không hài hòa.

Trần Hiểu Kỳ còn nhớ rõ lần đầu tiên sau khi bị Vệ Hiểu Phong bắt buộc ngủ chung, cả một đêm cô còn phòng bị vỗ trang hạng nặng, mặc áo ngủ từ đầu đến chân. Vệ Hiểu Phong tắm xong, xốc chăn lên, khoe mắt cũng chưa nhìn một cái, trực tiếp đưa tay đem áo ngủ của cô lột ra ném xuống đất, vỗ còng còng ngạnh ra lệnh: “Về sau ở trên giường không được mặc loại quần áo này, khó coi, ôm không thoải mái.”

Lúc ấy Trần Hiểu Kỳ tức giận đến thiếu chút nữa học máu, nhưng không có can đảm phản kháng, cũng may Vệ Hiểu Phong chỉ ôm cô mà ngủ, không có tạp niệm gì, tuy rằng cô có thể cảm giác rõ ràng trên người anh đã có ham muốn bộc phát. Ngày hôm sau vẫn như thế, ngày thứ ba cũng như vậy, đến ngày thứ tư, đã lo lắng sắp điên rồi, Trần Hiểu Kỳ còn phòng bị cái rầm, dính trên giường liền ngủ như chết, sét đánh cũng không biết.

Vệ Hiểu Phong sau khi đi ăn với khách hàng về, tắm rửa sạch sẽ xốc chăn lên, vừa lòng gật gật đầu, nha đầu kia rốt cuộc bị anh dạy dỗ thành quen, không có anh cũng không mặc áo ngủ. Vệ Hiểu Phong quen thói ngủ lả lơi, cho nên ngủ với anh thì nha đầu kia cũng không cần mặc cái gì, hơn nữa nha đầu kia có phải yên tâm quá sớm hay không, trong lòng anh vẫn tồn tại ảo tưởng không thực, cảm thấy lần trước mới nửa vời đã xong việc, đừng nói ăn no, ngay cả giải khát cũng không có, đây là cảm giác thường xuyên.

Hai ngày nay, Vệ Hiểu Phong nhện đến mức không chịu nổi, tính tình đều nôn nóng hết lên, sở dĩ thà rằng ghen cũng không muốn một lần rồi sẽ khiến nha đầu kia sợ. Vận động kiểu này nếu sợ thì không có ý nghĩa gì hết, quan trọng là em tinh anh nguyện, nước sữa hòa nhau thì mới dễ chịu (khụ :>), hơn nữa nha đầu kia có tiềm lực, còn đang chờ anh chậm rãi khai phá.

Vệ Hiểu Phong tiến vào trong chăn. Cánh tay duỗi ra, đem Trần Hiểu Kỳ ôm vào trong lòng, màn lớn trong phòng che kín, chỉ có góc màn hé ra chút ánh sáng nhu hòa ấm áp. Ánh sáng dừng trên mặt cô đang ngủ tạo nên vàng sáng tự nhiên, trong vàng sáng, tiểu nha đầu có một dáng vẻ xinh đẹp vô cùng.

Làn da thật mịn, cho dù không hề bảo dưỡng vẫn như cũ có một vẻ tinh tế tự nhiên, hơn nữa được anh tỉ mỉ chăm sóc vài ngày nên đã mang thêm một chút mềm mại. Phụ nữ của anh phải được nuông chiều, Vệ Hiểu Phong bắt đầu mơ tưởng xa vời, nếu nha đầu kia được anh chăm sóc như vậy tám năm mười năm, không chừng sẽ biến cô thành mỹ nhân, hơn nữa mỹ nhân này chỉ thuộc về một mình anh.

Vệ Hiểu Phong cúi đầu, nhẹ nhàng thổi khí lên mặt cô, mùi nước súc miệng thổi tới cái mũi nhỏ của Trần Hiểu Kỳ, anh khẽ cười, Trần Hiểu Kỳ miễn cưỡng nhắm mắt nhắm mũi, tay nhỏ bé nâng lên vô ý thức hua hua, than thở một câu: “Đáng ghét.” Chép chép miệng, lại ngủ, ngay cả mí mắt cũng chưa động.

Vệ Hiểu Phong thoáng nở nụ cười xấu xa, cúi đầu bắt đầu hôn lên miệng tiểu nha đầu mấy cái, rất nhẹ, giống như chuồn chuồn lướt nước, cũng không dừng lại, dọc theo cằm của cô tiếp tục hôn. Anh hôn ngọt ngào tinh tế, không buông tha một tấc da thịt, cằm, cổ, xương quai xanh, hõm vai, trước ngực, phía sau lưng, eo nhỏ, bụng, thậm chí bành bành trắng nõn của cô, ngón chân tinh tế xinh đẹp, mông, đùi, thẳng đến tập trung vào bí cảnh miễn cưỡng cảm nhận của cô.

Thấp thoáng tầng tầng lớp lớp sâu trong đóa hoa bí cảnh mùi thơm ngào ngạt, Vệ Hiểu Phong có tính sạch sẽ đến mức nhàm chán, từng có không ít phụ nữ, chuyện hoang đường gì cũng từng làm, chỉ có chưa từng hầu hạ phụ nữ, hơn nữa hầu hạ như vậy, lấy tay, dùng miệng, dụng tâm như vậy lại càng chưa bao giờ có.

Vệ Hiểu Phong dùng tâm cho nên cái gì cũng không ngại, không chỉ không chê, mà lúc tận tình hầu hạ nha đầu kia, trong lòng Vệ Hiểu Phong cũng thu hoạch một cảm giác thỏa mãn kỳ diệu, chính anh còn không hiểu được chuyện gì đang xảy ra, nhưng mà lần đầu trên giường, không phải vì chính mình, mà vì lấy lòng đối phương, đối tượng chính là nha đầu kia.

Kỹ thuật của Vệ thiếu gia rất chuẩn, hơn nữa biết rõ tất cả bí mật trên người Trần Hiểu Kỳ, khẳng định còn biết rõ hơn cô, thế mà lại vất óc tìm mưu kế muốn cho Trần Hiểu Kỳ thoải mái. Kỹ thuật, còn có kinh nghiệm hơn nữa còn dụng tâm, Trần Hiểu Kỳ còn chưa tỉnh lại, trong mộng liền trực tiếp bay lên trời cao. Trần Hiểu Kỳ nghĩ mình lại mộng xuân, lúc này so với lần trước còn thoải mái hơn, đang thoải mái thì vẫn là đột nhiên bị cảm giác đau nhói làm bừng tỉnh, thế nào là ván đã đóng thuyền, chính là tình cảnh trước mắt.

Lúc cô mở mắt ra, Vệ Hiểu Phong đã vào được, bởi vì trước đó dùng nhiều công phu nên về sau tự nhiên liền thuận lợi, lúc đầu có chút đau, nhưng mà so với lần đầu tiên thì tốt hơn nhiều lắm. Hơn nữa, Trần Hiểu Kỳ rất nhanh phát hiện sau khi cơn đau đi qua, thì đến thời điểm chết lặng, chết lặng xong rồi, không biết từ chỗ nào dâng lên một cảm giác vô cùng lo lắng, từ vô cùng lo lắng dần dần mở rộng rồi tạo thành khát vọng hư không.

Lúc Trần Hiểu Kỳ lại một lần phiêu đảng lên đỉnh, không phải nhờ miệng và tay Vệ Hiểu Phong, mà là chân chân thực thực là anh, cảm giác này giống như đụng vào thuốc phiện, có thể nghiện, hơn nữa kỹ thuật của Vệ Hiểu Phong thật sự rất tốt, rất đa dạng, Trần Hiểu Kỳ là người mới, ở trong tay anh còn không biết đùa nghịch như thế nào.

Một đêm này đem Trần Hiểu Kỳ ép buộc thiếu chút nữa tan nát hết, sau khi làm xong, Trần Hiểu Kỳ ước chừng ở trên giường nằm một ngày mới bình phục lại, nhưng mà Vệ Hiểu Phong lại nói vận động kiểu này làm thêm nhiều lần, làm đến nơi đến chốn thì tự nhiên sẽ thành quen.

Từ sau đêm đó, Trần Hiểu Kỳ không có một đêm ngủ ngon, nhưng ngày hôm sau cô phải đi học, Vệ Hiểu Phong đi làm. Trừ lúc anh đi công tác không ở nhà, hoặc là mấy ngày người cô không tiện, thì sẽ không có một ngày nhàn rỗi, cho dù mấy ngày nguyệt sự đến, Vệ Hiểu Phong vẫn như cũ có biện

pháp khác mà ép buộc.

Sau đó Trần Hiểu Kỳ lại phát hiện người đàn ông này không chỉ là gian thương phúc hắc, mà còn là sắc ma. Nhưng mà mặc dù hai người ở chung nửa năm, Trần Hiểu Kỳ cũng không suy nghĩ đến chuyện sau này. Trần Hiểu Kỳ chưa từng nghĩ tới mình cùng Vệ Hiểu Phong sẽ có kết quả gì, nam nữ hiện đại không cần thiết mọi chuyện đều yêu cầu kết quả, có thể qua từng ngày cũng rất tốt, nhưng không nghĩ tới có chuyện ngoài ý muốn xảy ra.

Tháng trước Mạnh Mạnh kết hôn, gả cho người mà cô ấy thích từ nhỏ, thanh mai trúc mã do ông trời tác hợp. Trần Hiểu Kỳ không thể lý giải tình cảm kiểu này, mặc dù thấy được trên người Mạnh Mạnh vẻ hạnh phúc mỹ mãn, nhưng chính Trần Hiểu Kỳ vẫn còn không tin cái gì là thiên trường địa cửu, cho nên lúc nguyệt sự cả tháng cũng chưa đến, cô biết là đã có phiền toái.

Mua que thử thai về, thấy trên đó hiện rõ hai vạch đỏ, một tia hy vọng xa vời của Trần Hiểu Kỳ cuối cùng cũng tan biến, dù sao Trần Hiểu Kỳ mới hai mươi tuổi đầu, gặp tình huống kiểu này khó tránh khỏi có chút hoảng, hơn nữa ngay cả người để bàn bạc cũng không có, quan hệ của Mạnh Mạnh và Vệ Hiểu Phong là thế nào chứ, tìm cô ấy bàn bạc khẳng định không được, nhưng trừ Mạnh Mạnh, Trần Hiểu Kỳ cũng không có người bạn chân chính nào để thổ lộ tình cảm.

Trần Hiểu Kỳ phiền muộn, cũng không có tâm tư đi học, ôm túi xách ở trường học tìm nơi yên lặng không có người bên hồ, bắt đầu suy nghĩ chuyện số ruột này, xử lý như thế nào đây, ngồi hơn nửa ngày, trời đã tối vẫn không nghĩ ra được cách nào, lại oan gia ngõ hẹp đụng phải Phan Thiệu.

Trần Hiểu Kỳ tìm chỗ ẩn nấp, sau một gốc cây lớn rất thô, trái phải còn có hai bụi hoa hồng thật to, cô ngồi ở bên trong, lại mặc một bộ quần áo thể thao màu xanh lá cây nhạt, không nhìn kỹ thật đúng là không phát hiện được, nhưng lại có thể thấy bên ngoài, hơn nữa tiếng Phan Thiệu cùng bạn gái anh cãi nhau quá lớn, Trần Hiểu Kỳ căn bản muốn giả vờ không nghe thấy cũng không được.

Hai người cãi nhau Trần Hiểu Kỳ cũng không có thời gian rồi mà nghe, nhưng liên tiếp nhắc tới cô, Trần Hiểu Kỳ có chút không chịu được. Bạn gái Phan Thiệu cất giọng the thé, từng câu từng câu tiến vào trong tai, rất chói tai, Trần Hiểu Kỳ vốn đã phiền lòng, lúc này càng phiền, không thể nhịn được nữa, phũ phàng đứng lên: “Này! Đàn anh đàn chị, hai người các vị cãi nhau có thể đừng kéo tôi vào hay không, liên lụy người vô tội thật không có chút đạo đức nào!”

Phan Thiệu kinh ngạc nhìn Trần Hiểu Kỳ đến gần người, bạn gái anh lại càng không dừng lại: “Trần Hiểu Kỳ, cô nghe trộm chúng tôi nói chuyện!” Trần Hiểu Kỳ phì một tiếng vui vẻ: “Chị à, chị nói lời này thật không có đạo lý, tôi ngồi ở chỗ này từ trưa, cũng chưa đi đâu, tôi cũng không phải là thần tiên, làm sao biết chị cùng anh ta sẽ chạy đến đây cãi nhau mà đợi trước chứ.”

Phan Thiệu bỗng nhiên lại nói: “Em ở chỗ này ngày người từ trưa?” Ánh mắt Phan Thiệu không thể rời khỏi người Trần Hiểu Kỳ, không biết từ khi nào, cô đã thay đổi, trở nên xinh đẹp mà tao nhã, giống như trên châu phù đi bùn đất, tản mát ra ánh sáng không thể bỏ qua, Phan Thiệu đứng ở trước mặt cô, cũng có chút tự ti không biết tên.

Trần Hiểu Kỳ căn bản không muốn quan tâm hai người kia, nhưng bạn gái Phan Thiệu lại phản ứng trước: “Phan Thiệu, anh khôn nạn...”, bụm mặt khóc, chạy đi, Trần Hiểu Kỳ kì lạ nhìn Phan Thiệu, trong lòng nói sao anh còn không đuổi theo đi.

Phan Thiệu lại bỗng nhiên tiến lên bắt lấy cánh tay của cô: “Hiểu Kỳ, chúng ta, chúng ta...” Lời của anh còn chưa nói dứt, liền có cảm giác bị đá một cú, cú đá này không lưu tình chút nào, hơn nữa tương đối ngoan độc, sức mạnh kia như hận không thể đá chết anh. Trần Hiểu Kỳ cứ như vậy nhìn thân thể Phan Thiệu bay lên, ‘vù’... rồi ‘tôm’ một tiếng rơi vào trong hồ, Trần Hiểu Kỳ che miệng quay lại, đã thấy đỉnh đầu Vệ Hiểu Phong bốc khói, khuôn mặt đang nhăn nhó.

Ghen đối với Vệ Hiểu Phong mà nói tuyệt đối là cảm xúc xa lạ, trước kia lúc còn trẻ đều chưa từng có chuyện này, bây giờ đã hơn ba mươi mới biết đến cảm giác này, có chút không thích ứng kịp.

Ngay từ đầu Trần Hiểu Kỳ đã yêu cầu anh không thể để người ở trường học biết quan hệ của hai người, ngay cả Mạnh Mạnh cũng không được, cho nên không cho anh đến trường đón cô. Vệ Hiểu Phong thực sự cảm thấy không quan trọng, cũng không phải chuyện âm mưu gì, về phần vì sao lại phải che che giấu giấu, Vệ Hiểu Phong am hiểu phát hiện ra một đạo lý sâu sắc, nha đầu kia đứng nhìn bình thường rất ôn hòa, nếu bị chọc giận, nói không chừng thật sự có thể gây ra chuyện, cho nên nếu muốn giữ nha đầu kia trong tay phải cư xử lễ độ, dỗ tốt, trong lòng nha đầu kia thoải mái thì buổi tối ép buộc như thế nào, cô đều phối hợp, một khi không vui, thì lúc ‘làm’ cùng anh không được tự nhiên, muốn cùng ngủ cũng không dễ dàng.

Lại nói sau đó, Vệ Hiểu Phong tới đón cô, đều phải đem xe dừng cách cửa lớn của trường hơn năm mươi mét, nha đầu kia cũng không phản đối, về sau tự nhiên trở thành thói quen của hai người. Hôm nay Vệ Hiểu Phong ở bên ngoài đợi cho đến 6 giờ rưỡi, trời đã tối, cũng không thấy nha đầu kia đi ra, gọi điện thoại không có người nghe, gửi tin nhắn không trả lời.

Vệ Hiểu Phong có chút lo lắng, so với ai khác anh càng biết rõ Trần Hiểu Kỳ ở đây một người thân cũng không có, bạn bè duy nhất chính là Mạnh Mạnh, gọi điện thoại cho Mạnh Mạnh thì Phùng Ki tiếp, Hiểu Kỳ cũng không ở đó. Ngắt điện thoại, Vệ Hiểu Phong bắt đầu miên man suy nghĩ, hay là nha đầu kia xảy ra chuyện gì!

Gần đây anh phát hiện nha đầu kia có gì đó không thích hợp, anh hỏi thì không thêm đề ý tới, hơn nữa buổi tối dụ dỗ cô cùng ‘làm’, bị cô nghiêm khắc cự tuyệt – đây là điều xưa nay chưa từng xảy ra, anh muốn dùng chút thủ đoạn, mặt tiểu nha đầu trầm xuống, ôm gối đi khỏi phòng ngủ, Vệ Hiểu Phong chỉ có thể từ bỏ.

Trong đầu mấy ý nghĩ lung tung não loạn một hồi, Vệ Hiểu Phong bỗng nhiên có ảo giác, không phải là nha đầu kia thấy anh phiền chứ! Muốn cho anh nếm cảm giác bị cô hồng hạnh vượt tường sao!

Mặc dù trong lịch sử của Vệ Hiểu Phong anh cơ bản không quan tâm chuyện này, nhưng đó là những cô gái khác, với nha đầu Trần Hiểu Kỳ kia anh

không cho phép. Đó là một nha đầu háo sắc, trên đường mà thấy trai đẹp liền nường hai mắt mà ngắm, tuy nói Vệ Hiểu Phong thực sự có niềm tin với chính mình, nhưng dù đẹp trai đến đâu mà cả ngày ở cùng thì cũng sớm nhàm chán.

Ý niệm này vừa chui ra trong đầu, nổi căm giận ngút trời nổi lên trán Vệ Hiểu Phong, xuống xe tiến vào trường học, đi quanh trường học tìm hai vòng mà vẫn không thấy người cần tìm.

Nói đến cũng thật khéo, đúng lúc này vừa vặn thấy bạn gái Phan Thiệu từ bên hồ trong rừng cây chui ra, vừa khóc vừa chạy. Vệ Hiểu Phong theo hướng cô đi ra nhìn nhìn, vừa vặn thấy hai bóng người, Phan Thiệu thì anh không nhớ được, nhưng tiểu nha đầu nhà anh, anh sẽ không nhận sai.

Cảnh tối lửa tắt đèn cô nam quả nữ thấy thế nào cũng rất không rõ ràng, gian tình này trong mắt Vệ Hiểu Phong cho là thật, hơn nữa đi qua, thấy móng vuốt Phan Thiệu chạm vào người của anh, trong lòng Vệ Hiểu Phong có ngọn lửa xấu xa nảy lên, hung hăng đập Phan Thiệu một cái, Phan Thiệu cũng thật không may, bị anh em nhà này một trước một sau đập hai lần.

Trần Hiểu Kỳ bình tĩnh lại liền muốn cười, đáng tiếc còn chưa kịp cười đã bị Vệ Hiểu Phong khiêng luôn lên vai. Lúc đầu Trần Hiểu Kỳ còn liều mạng giãy dụa, bị Vệ Hiểu Phong không thương tình chút nào, dùng hai bàn tay đánh vào mông uy hiếp: “Nếu không chịu yên, anh cũng đem em ném xuống hồ.” Thế này Trần Hiểu Kỳ mới yên, vì biết anh chàng này thực sự sẽ làm được.

Trước mắt bao người bị Vệ Hiểu Phong khiêng ra khỏi trường học, lên xe đi thẳng về nhà. Dọc theo đường đi, hai người ai cũng không nói chuyện. Vệ Hiểu Phong tức giận, dù như thế nào cũng phải cho anh một giải thích cặn kẽ, nhưng nha đầu kia chỉ mím môi không nói một lời.

Trần Hiểu Kỳ còn đang phiền đây, căn bản không muốn để ý đến anh, chứ đừng nói gì đến giải thích. Vào cửa, Vệ Hiểu Phong còn chưa hỏi gì, Trần Hiểu Kỳ lại há mồm phun ra một câu: “Vệ Hiểu Phong, ngày mai em muốn chuyển ra ngoài!”

“Cái gì?” Vệ Hiểu Phong còn tưởng rằng mình nghe lầm, hơn nữa, nha đầu kia không chỉ không giải thích, cũng không nhận sai, còn muốn tách ra khỏi anh.

Lửa giận của Vệ Hiểu Phong thiêu đốt, ném cho Trần Hiểu Kỳ mấy chữ: “Không có cửa đâu!” Trần Hiểu Kỳ trừng mắt với anh nửa ngày, bỗng nhiên xông đến, một cái tát gior lên: “Vệ Hiểu Phong, anh là tên khốn, không biết xấu hổ, đồ đàn ông chết tiệt. Ngay từ đầu chính anh ép buộc em, em muốn tố cáo anh cưỡng gian, không, mê gian, bây giờ anh còn không thả em đi, anh bảo em phải làm sao bây giờ, làm sao bây giờ? Em không muốn mang thai, ba em sẽ đánh em chết, hu... hu... Vệ Hiểu Phong, anh là tên khốn, tên khốn...”

Trần Hiểu Kỳ bị áp lực làm cho hồng mắt, miệng nói năng lộn xộn ồn ào. Một tay Vệ Hiểu Phong đỡ được, đem cổ tay cô siết chặt trong tay, đem cô áp chế trong lòng mình, sắc mặt vừa đen vừa trầm nói: “Nha đầu chết tiệt kia, anh yêu chiều em như vậy em còn chưa vừa lòng cái gì?” Nói xong, đột nhiên bắt được trọng điểm trong lời của Trần Hiểu Kỳ, ánh mắt xẹt qua bụng của cô, hỏi: “Em nói em có thai?”

Trần Hiểu Kỳ há mồm cắn cánh tay của anh, ác đến độ dùng hết khí lực trong người, tức giận, hận phải cắn Vệ Hiểu Phong rớt ra một miếng thịt mới bỏ qua. Vệ Hiểu Phong lại một tiếng cũng không thốt ra, không chỉ không hề rầy, sắc mặt cũng trở nên hết sức dịu dàng, sau một lúc lâu, đến khi xương hàm Trần Hiểu Kỳ cũng đã tê rần, mới nhẹ giọng nói: “Giải hận chưa, chưa hết hận thì bên này cũng cho em cắn một miếng.” Nói xong, thực sự đem một cánh tay khác đưa tới cạnh bên miệng cô. Trần Hiểu Kỳ sùng sốt một chút, rồi khóc lớn.

Vệ Hiểu Phong ôm cả người cô vào trong lòng mình, cũng không nói chuyện, chờ cô dừng khóc, Vệ Hiểu Phong mới nói: “Mang thai thì mang thai, cùng lắm thì ngày mai chúng ta về nhà, ngày kia đi cục Dân chính đăng ký. Chờ em nghỉ hè, anh cùng em về nhà gặp ba em, nếu ông đánh em, người đàn ông này của em sẽ chịu thay cho em.”

Vệ Hiểu Phong cảm thấy mấy câu nói này nói ra rất đàn ông. Vệ Hiểu Phong trước kia thực bài xích việc kết hôn, nhưng ở cùng nha đầu kia nửa năm qua cũng đã nghĩ tới chuyện kết hôn vài lần. Hơn nữa anh cảm thấy cứ lén lút như vậy thật không thoải mái, tựa như trong một quyển sách đã nói ‘Luôn luôn sẽ có một người là mục tiêu nhất định. Gặp rồi sẽ muốn đem tất cả những thứ tốt nhất trên thế giới đều cho người đó, làm họ vui vẻ, khiến họ hạnh phúc’. Mà Vệ Hiểu Phong cảm thấy nha đầu kia là người mà anh nhìn trúng sẽ là mục tiêu nhất định của anh, khiến anh lần đầu muốn cùng một cô gái sinh con đường cái, ở bên nhau đến thiên trường địa cửu.

Có lẽ người như vậy sẽ chỉ xuất hiện duy nhất một lần. Không như người khác, Vệ Hiểu Phong là người lý trí và thông minh, lúc chưa rõ thì không nói, nếu đã hiểu được tình cảm của mình với Hiểu Kỳ thì sẽ không trốn tránh. Hơn nữa, sớm đem nha đầu kia nhét vào trong thế giới của mình mới có thể an tâm, bằng không cả ngày lo lắng đề phòng, mỗi ngày qua đi cũng không thoải mái.

Lúc này nha đầu kia có thai, vừa vặn cho anh cơ hội thổ lộ, nếu bình thường bảo anh nói những lời này, anh thực sự cảm thấy rất buồn nôn. Chuyện tránh thai sau mấy tháng bố trí cơ bản đã xong, nhưng lúc hai người ‘thân mật’ sao lo lắng tới những thứ khác được, cho nên có đứa bé là bình thường, không có mới kỳ quái. Bởi vậy Vệ Hiểu Phong cũng không có gì quá ngạc nhiên, thậm chí có thể nói rất thản nhiên tiếp nhận hết thảy chuyện này, lại làm Trần Hiểu Kỳ vô cùng không thích ứng.

Càng suy nghĩ càng cảm thấy chuyện này không đúng, lau nước mắt, từ trong lòng anh ngẩng đầu lên, híp mắt nhìn kỹ anh: “Vệ Hiểu Phong, anh nói thật cho em, hết thảy có phải đều do anh đã sớm dự mưu hay không?”

Vệ Hiểu Phong cúi đầu hôn cô một cái, tránh nặng tìm nhẹ nói: “Làm vợ anh không tốt sao, về sau của anh đều là của em, em muốn xây cho quê em một trăm ngôi trường tiểu học Hy Vọng cũng đều được!”

Trần Hiểu Kỳ liếc trắng mắt, thực không nể mặt nói: “Không tốt, chúng ta cứ như vậy cũng không có việc gì. Nếu kết hôn, em phải yêu cầu chồng em tuyệt đối trung thành, anh thì...” Trần Hiểu Kỳ tức giận hừ một tiếng.

Vệ Hiểu Phong biết sau khi mình thổ lộ với cô, nha đầu kia cũng không thể tin anh ngay, vẫn là nên có chiều khác. Ánh mắt lóe lóe, dùng một ngữ khí dụ dỗ đề nghị: “Nếu không thì thế này, chúng ta ký một bản ‘Cam kết trước hôn nhân’ đi, cả hai đều phải trung thành với hôn nhân, nếu bên nào có ý khác, bất kể là tinh thần hay thân thể, tất cả tài sản đều thuộc quyền sở hữu của bên còn lại, em thấy thế nào?”

Mắt Trần Hiểu Kỳ sáng lên, cô không có khả năng chống cự lại dụ dỗ mê hoặc thật lớn như vậy, Vệ Hiểu Phong có bao nhiêu tài sản nhà, phòng chừng đủ cô ăn tám đời còn có dư, hiệp định này nghĩ thế nào cũng có lợi cho cô, nghĩ đến điều đó, bỗng nhiên nói: “Không được, em còn chưa tốt nghiệp, chuyện học của em thì phải làm sao?”

Vệ Hiểu Phong ha ha nở nụ cười: “Anh quen Hiệu trưởng của em, anh sẽ xin phép tạm nghỉ học, bảo lưu kết quả, chờ sau khi sinh con thì đi học lại, anh cam đoan em có thể thuận lợi lấy Bằng tốt nghiệp.”

Trần Hiểu Kỳ nháy mắt mấy cái: “Nhưng mà em muốn sau khi tốt nghiệp sẽ về quê công tác.” Vệ Hiểu Phong mặt hơi nhăn, mày hơi nhíu: “Vậy cũng phải chờ em tốt nghiệp trước đã...”

Tóm lại, Trần Hiểu Kỳ đưa ra một vấn đề, Vệ Hiểu Phong giải quyết một vấn đề, cuối cùng Trần Hiểu Kỳ đuối lý, Vệ Hiểu Phong làm tổng kết cuối cùng: “Không còn vấn đề gì có nghĩa là em đồng ý, ngày mai theo anh về nhà.” “Không, không được, còn Manh Manh...” Trần Hiểu Kỳ vội vàng phản đối, ngay từ đầu cô không nghĩ tới cuối cùng lại thành chị dâu của Manh Manh, về sau gặp mặt, không phải Manh Manh sẽ giết cô sao, giấu diếm lâu như vậy, cuối cùng thành người nhà, nghĩ sao cũng thấy xấu hổ.

Vệ Hiểu Phong phì một tiếng cười vui vẻ, chỉ chỉ cái trán của cô: “Em cho là Manh Manh ngốc sao, cô nhóc đó sớm đã biết rồi, sợ em mất mặt nên giả bộ hồ đồ thôi.”

Vệ Hiểu Phong đưa tay sờ sờ bụng của cô: “Chắc là hai tháng rồi nhỉ!” Trần Hiểu Kỳ ngờ ngốc gật gật đầu, còn lo lắng: “Vệ Hiểu Phong, ba mẹ anh thật sự có thể đồng ý cho anh cưới em sao? Không phải nói nhà như nhà các anh đều chú ý môn đăng hộ đối sao, gia cảnh của em anh cũng biết rồi đó, thật sự một nghèo hai trống rỗng...”

Vệ Hiểu Phong xoay đầu nhỏ của cô, để cô đối diện mình, thấp giọng nói: “Tiểu nha đầu, trong mắt em chỉ cần nhìn một mình anh là được, anh là Vệ Hiểu Phong, là người đàn ông của em, là cha của đứa nhỏ trong bụng em, nhớ kỹ chưa?”

Trần Hiểu Kỳ bị anh thật sự bá đạo tuyên bố mà cảm động, giờ khác này, cô bỗng nhiên phát hiện thì ra hạnh phúc cách cô cũng không xa, chỉ ở trong tầm tay của cô thôi, cô nâng cánh tay lên, vòng ở cổ của anh, thấp giọng nói: “Vệ Hiểu Phong, anh cũng nhớ cho kỹ, cưới em rồi cũng không thể hối hận, nếu anh dám làm chuyện có lỗi với em, em liền đuổi anh ra khỏi nhà, cho anh ăn ngũ đầu đường...”

Vệ Hiểu Phong không khỏi nở nụ cười: “Được, đều nghe lời em.” Giọng nói rất nhẹ biến mất ở chỗ môi hai người dính sát vào nhau. Ngoài cửa sổ, bóng đêm vừa vãn bao trùm lấp lánh ánh sao sáng lạn... Các bạn à, ngừng đầu nhìn xem, có lẽ tình yêu cũng cách chúng ta không xa, chỉ cần với tay liền có thể chạm đến, kỳ thật hạnh phúc liền đơn giản như vậy.

KẾT ♥ THỨC

Bạn đang đọc truyện *Anh Sẽ Phải Yêu Em* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.